

**РИЧАРД МАРЧИНКО, ДЖОН
ВАЙСМАН
ЗЕЛЕНАТА ГРУПА**

Част 3 от „Свирепия“

Превод от английски: Венцислав Градинаров, 1995

chitanka.info

*Още веднъж на стрелците
И в памет на полковник Чарли А. Бекуит, САЩ,
истински воин и ценен приятел.*

Ричард Марчинко
Джон Вайсман

Настоящата книга е художествена творба. Имената, героите, местата на действията и събитията са продукт на въображението на авторите или са използвани с художествена цел. Променени са някои оперативни детайли, за да не бъдат издадени начините за водене на съвременната война със специални методи.

Блажени са истински вярващите.
Коран 23:1

ДЕСЕТТЕ ЗАПОВЕДИ ЗА ВОЙНАТА СЪС СПЕЦИАЛНИ МЕТОДИ

СПОРЕД РИЧАРД МАРЧИНКО

- *Аз съм Богът на войната и гневният Бог на бойните действия и винаги ще те вода отпред, а не откъм тила.*
- *Ще се отнасям с теб като с всички останали — като с боклуци.*
- *Не прави нищо, което аз не съм направил преди теб — така ще станеш воин по мой смъртоносен образ и подобие.*
- *Ще наказвам тялото ти, защото колкото повече пот лееш в учението, толкова по-малко кръв ще лееш в боя.*
- *И ако болката съпътства твоите усилия и страдаш силно, то значи правиш всичко както трябва.*
- *Не трябва да ти харесва — трябва просто да го направиш.*
- *Прави нещата просто, глупако.*
- *Никога не си въобразявай.*
- *И наистина, не ти се плаща за твоите методи, а за резултатите, което значи да убиеш врага си с всички възможни средства, преди той да те убие.*
- *Винаги носи във войската си мисъл и душа последната ми и основна заповед: Няма правила — побеждавай на всяка цена.*

СЛУЖБА НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ

НА КОМИТЕТА НА НАЧАЛНИК-ЩАБОВЕТЕ

ВАШИНГТОН, 20318-9999

**СТРОГО СЕКРЕТНО ОТ ПОВЕРИТЕЛНА
ВАЖНОСТ**

Определения на Комитета на началник-щабовете (КНЩ) за условията, при които съществува опасност от терористично нападение над оперативните подразделения и части.

Четири степени на опасност от терористично нападение могат да се определят според конкретната изложена на опасност географска зона, както следва:

а. Степен на опасност „Алфа“. Това състояние важи при наличието на всеобща заплаха от евентуални непредсказуеми по характер и размери вражески действия срещу съоръжения и персонал. Мерките при такива условия трябва да могат да се поддържат непрекъснато.

б. Степен на опасност „Браво“. Това състояние важи при наличието на повишена и в по-голяма степен предвидима заплаха от враждебни действия. Мерките трябва да могат да бъдат поддържани в продължение на седмици, без да се създават излишни трудности и да не въздействат на оперативните възможности, както и да не влошават отношенията с местните власти.

в. Степен на опасност „Чарли“. Това състояние важи при възникването на инцидент или при получаване на разузнавателни сведения, съгласно които предстоят непосредствени

терористични действия срещу съоръжения и персонал. Изпълняването на тази мярка за по-продължителен период от време създава трудности и има отрицателно въздействие върху действията на частта или поделението и техния персонал.

г. Степен на опасност „Делта“. Това състояние важи непосредствено за територията, в която е възникнало вражеското нападение или в която съгласно разузнавателна информация са възможни вражески действия срещу конкретно местоположение или лице. При тази мярка извършването на нормални действия е практически невъзможно.

ЧАСТ ПЪРВА
АЛФА

ГЛАВА 1

Първите два етажа бяха лесни — не срещнахме никого, нямаше капани, котки, плъхове, прилепи, овце или други животни, които да ни издадат. Бавно преодолявах една по една прашните циментови стълби, облечен в черна, дълга до коленете пакистанска туника „паша“, под която в голямата си найлонова чанта се криеше черният като въглен пистолет „Хеклер и Кох“ UPS 9 мм с изработен по поръчка заглушител. Всичко останало по мен също беше в черно — от сандалите до панталона в индийски стил, сгъваемият нож с титанова рамка за близък бой „Емерсън 6“, закачен за колана ми, сигналното устройство „Моторола“ и палката от олово и кожа, закрепена от вътрешната страна на китката ми с ластичен бинт.

Бях с голяма брада — почти до средата на гърдите. Мустакът ми висеше над горната устна. Дългата ми до раменете коса, пристегнатата с дебела черна памучна връзка, беше рошава и стърчеше във всички посоки. Ако някога някой е приличал на воин единак от ислямските фундаменталисти — онези маниакални муджахидини, които сте свикнали да виждате по телевизионните новини от Афганистан, — то това бях аз. Именно затова доброволно се бях наел да водя малкия излет нагоре по стълбището на този бордей в Кайро точно в 0,00 часа и да хвана плячката, която спинкаше върху рогозката си.

Разбира се, не бях сам. Човек не обикаля из ислямски Кайро, дом на някои от най-долните мюсюлмански фундаменталистски кучи синове в света, без няколко фундаментално долни кучи синове от неговите хора да пазят задника му. Точно затова старшина Ники Гръндъл Гадния, който стоеше на половин метър зад мен с готов за стрелба автомат „Хеклер и Кох“ MP5K-PDW, постави огромната си лапа на рамото ми. На метър след него беше мускулестият гръб на старши помощник-боцман Хауи Калуа (а да не говорим за добре поддържания му швабски автомат) — той охраняваше тила.

През няколко улици беше паркирана лимузината ни — всъщност колата беше бледосиньо „Пежо 504“ комби, но в Кайро почти всичко, което се движи, може да се счита за лимузина. В нея чакаше Док

Трембли, старшината с големите мустаци и суперснайперист, скрил в пояса си пистолет „Манурхин ППК“, зареден със седем куршума „Магсейф 0,380“, и със спринцовка за еднократна употреба в ръка, пълна с двеста милиграма от най-доброто кетаминово любовно биле номер 9 на доктор Нострадамус. Зад волана на пежото се намираше най-доброто лошо момченце, помощник при машините първи клас Стиви Уондър, излязъл в безсрочен отпуск от секретната си работа във Вашингтонското военноморско пристанище. Рижавата му коса беше покрита с черно, плетено арабско кепе, а силното му тяло се криеше в безформена роба. Носеше обаче характерните си очила за стрелба със стъкла в цвят, чието име беше измислено специално за него — копелдашко жълто.

Под дясното му бедро беше затъкнат един „хъш-пъпи“ от деветдесетте години — полуавтоматичен „Хеклер и Кох“ 9 мм със заглушител, — зареден с най-добрите ръчно изработени от Док Трембли куршуми с кух връх, които летяха със скорост, близка до тази на звука. Към облеклото му, съобразено с нощното нападение, беше закачен приемник с размерите на пакетче дъвка. Когато натиснех големия колкото дъвка „Чиклет“ бутон в джоба си, неговото чудо на техниката щеше да започне да вибрира в продължение на тридесет секунди. Гъделичкането щеше да бъде знак, че има една минута да вдигне ирландския си задник и да вземе мен и останалата част от групата.

Има още: докато аз, Гадния и Хауи лазехме нагоре по стълбището, помощник старши мерач при оръдията Дюи Пачия крак и капитан трети ранг Томи Танака се катереха по една опасна пътека от неравна каменна зидария, извити балкони, въжета за простирание и водопроводни тръби, които преминаваха покрай прозорците на спалнята на третия етаж — там се намираше целта ни. Знаех, че ще е нужна всяка частица от опита им на алпинисти, за да се изкатерят по десетметровата стена от ронлива тухла, без да отчупят нещо и да вдигнат шум.

Знам, знам — питате какво става, мамицата му? Какво, по дяволите, става тук? Какво прави Дики там, в Третия свят, след като би трябвало да е във вила „Свирепия“, където да излиза от ваната, стиснал в едната си ръка висока, заледена чаша с джин „Бомбай“, а в другата — нещо топло, чудесно и забележително едрогърдо?

Вярвайте, ако имаше време, щях да си задавам същия въпрос. А щом ми останат няколко минути, ще ви разкажа всичко. Но в момента няма време за нищо освен за изпълняваната задача. А тя е: чесане, отмъкване, след това прасване и боцване.

Превод: мисията ни беше да се навъртаме наоколо и да се *чешем* по задниците, докато настъпи подходящ момент, после да *отмъкнем* от леглото му някой си Азис абу Ясин, ислямски задник фундаменталист и терорист. При това действие аз трябваше да го *прасна* по горната част на главата с удобната си малка палчица, да го обезвредя и да отмъкна задника му до пезото, където Док да *боцне* онези двеста милиграма кетамин на доктор Нострадамус в горната част на раменния мускул, а от това добрият стар Махмуд така да заспи за няколко скъпоценни часа, че да не може дори да се осере.

После тайно щяхме да пренесем тангото Адам Хенри^[1] (за непосветените сред вас това е радиокод за задник терорист) от Египет с един деветметров риболовен траулер, който Док беше взел под наем в Александрия, и след приятна разходка из океана да се срещнем с боен кораб с управляеми ракети, който имаше заповед да стои и да ни чака на 75 мили от египетския бряг в продължение на шест часа. Оттам щяхме да прелетим с хеликоптер до самолетоносач, намиращ се на още 125 мили в морето. После един товарен самолет „Грумман С-2 Грейхаунд“ трябваше да ни достави в Сигонела, Сицилия.

Там без много шум щяхме да пъкнем Азис на борда на специално докаран за него самолет „С-141 Старлифтър“ и да отлетим до КОНУС (на граждански език — Континенталните съединени щати)^[2], където пък щяхме да го оставим на толкова видимо място, че дори и ФБР да могат да го намерят. След това трябваше да се скрием обратно в сенките, от които бяхме дошли, и да оставим федералните ченгета да си припишат всички заслуги по залавянето му, когато Азис бъде изправен пред съда по обвинение за участие в серия бомбени атентати из САЩ, отнели живота на шестдесет и пет души и нарушили спокойствието на градовете Ню Йорк, Чикаго, Хюстън и Вашингтон за повече от месец.

Изглеждаше лесно. Операция като по часовник. Опитайте да познаете пак. Операциите по отмъкване и отвличане (или удряй и носи, както ги наричат англичаните) са несигурни, рисковани. Какви са

вероятностите и статистиките ли? Лоши. Вероятност от пълно осирене? Висока.

Фактор за пълно осирене 1: Действате във враждебно обкръжение без подкрепа.

Фактор за пълно осирене 2: Правителството ви ще отрече, че има нещо общо с действията ви, ако бъдете заловени.

Фактор за пълно осирене 3: Ако попаднете в ръчичките на местните хора, то е много сигурно, че ще свършите влачен на въже от кола или камион в продължение на няколко часа, докато те отрязват парче по парче важни части от анатомията ви.

Е, питате значи, как се чувствах в този момент?

Кратък отговор: чувствах се щастлив като *un grand porc en merde*^[3], въпреки че едва ли бихте могли да вкарате дори карфица в сфинктера ми, защото силата, с която се беше свил, надвишаваше всички известни стойности.

Нещо над мен мръдна. Вдигнах ръка. Спряхме. Подадох сигнали и Гадния се залепи до стената на стълбището, като си осигури най-голямото поле за стрелба. Свободната му ръка хвана рамото ми. Така щях да знам къде се намира той през цялото време. Да знаеш къде се намира всеки през цялото време, е важно при операции като тази. Напълно възможно е да убиеш свой човек, ако е встрани от позицията си дори на няколко сантиметра. Знаем това, защото се е случвало по време на обучение.

Продължих да се придвижвам със същото темпо, с което започнах два етажа по-надолу. Напредвах сантиметър по сантиметър, а пръстите на ръката ми опипваха и милваха стълбите така внимателно, сякаш бяха междубедрието на девствено маце. Тези задници фундаменталисти бяха УНЛ — Умни, Непредсказуеми и Лукави. Освен това бяха и шибаните *собственици* на тази част от града — дори правителствените войски стояха настрана от квартала, освен ако не идваха със стотици.

Научихме това, а и някои други неща през изминалата седмица и половина, когато се заехме със смъртоносната задача да направим оценка на целта. Бяхме проникнали тук по цивилни канали. Аз, Ник Гадния и Томи пристигнахме през Рим, Месина и Кипър, оттам взехме

ферибота до Порт Саид и бихме прашния път от Исмаилия до Кайро преди единадесет дни. Хауи, Пачия крак и Уондър пристигнаха също по цивилни канали — с авиокомпанията ТВА от летище „Дълес“ до Франкфурт, смяна на самолетите за отскок до Атина, след това на югоизток през Средиземно море до Кайро. Дойдоха тук преди осем дни.

Най-труден маршрут имаше Док Трембли. Трябваше да преодолее уличното движение на Кайро от къщата си в Маади, която се намираще на шест мили от площад „Тахрир“ в центъра на града. Док работеше тук по двегодишна задача.

Не ви трябва да знаете какво правеше, нито за кого го правеше, защото, ако ви каже, ще трябва да ви убие. Както и да е, нали си е мераклия за страдания, се съгласи доброволно да се присъедини към нас, когато се обадох по секретната линия, за да му кажа, че ще наминем.

Аз нямах нищо против. Винаги обичам да имам своя къртица — таен агент, за когото никой не знае, — за да ми върши работата. Така че Док си взе натрупаните отпуски и изчезна от канцелариите на Групата за военна помощ. Казал на хората от посолството, че отива да почива в Александрия, Суецкия канал и Исмаилия. Вместо това се промъкна по малките улички на Кайро и когато аз, Ник и Томи пристигнахме, беше събрал оръжия и муниции, купил едно скапано пежо и два не съвсем скапани мотоциклета и наел стаи в местен туристически хотел. И всичко това, бих добавил, без да привлече вниманието на египетската тайна полиция, местната станция на „Християните в действие“ — както във Военноморските сили наричат ЦРУ^[4], — или на апаратчиците с мъгляви задници^[5] от Държавния департамент.

След като пристигнахме и се установихме, не ни беше необходимо много време да намерим Азис. Защо? Най-напред, защото вече знаехме къде живее. Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на САЩ беше предоставило на шефа ми, командващия военноморските операции, подробна карта на района. И, второ, защото, както обичат да казват полицаите, престъпникът си остава престъпник и пак престъпник (всъщност полицаите казват това навсякъде с изключение на Ню Йорк, където се казва п'стъпникът си остава п'стъпник и пак п'стъпник). Преведено на английски език, това означава, че престъпниците са същества с

навици. А навиците на престъпника Азис се въртяха около политиката и молитвите.

Освен това Азис минаваше за знаменитост на местната сцена на фундаменталистите. Независимо колко добре се е прикривал, тукашните молли го изтъкваха като пример за праведна обреченост на каузата на исляма. Той беше победил неверника. Той беше повел война срещу Великия Сатана на негова територия — и бе победил. Затова го показваха. Сочеха го и на масовите събирания. По време на проповеди го поставяха на най-видното място.

Така че нямаше да е трудно да намерим мюсюлманската игла — поне не в тази купа сено. Предизвикателството за нас беше да го отмъкнем без много шум, по същия тих начин, както при бързите и мръсни операции по отвличане преди повече от четвърт век във Виетнам.

Тогава ги наричахме папагалски операции. Четири-пет човека отивахме в някое село, измъквахме някой виетнамски касиер или партиен секретар от бърлогата му посред нощ така тихо и ефективно, че хората в съседната колиба не чуваха нищичко. Събуждаха се сутрин и виждаха, че Бин или Фуонг, или Тран просто е *di-di maued* — на местен жаргон изчезнал. Телохранителите му си бяха по местата си — мъртви, разбира се. И хитро, лукаво и смъртоносно минирани. Това беше изнервящо. Това плашеше. Това беше чудесно.

Папагалските операции изискваха точност до секунда. Също и оперативна разузнавателна информация — да се знае как и къде живее птичката, преди да бъде заловена.

Така че след като Док ми показва последната брошура „Кайро уийкли“, издавана от служба „Личен състав“ на посолството, и след като прочетох „Съвети за безопасност“, където пишеше, цитирам: „Служителите от АМПОС (АМериканското ПОСолство) трябва да избягват районите в близост до джамиите «Рифай», «Сайидия Сукайна» и «Ал-Хамбра» през следващата сряда — пет дни, считано от днес, — защото служба ДИПСИГ (превод: ДИПломатическа СИГурност) е получила информация, че се планират ислямски събирания“, в моя дебел като скала словашки череп светна една стоватова крушка.

И трите джамии бяха близо до мястото, където живееше семейството на Азис — източната част на ислямски Кайро в съседство

с Града на мъртвите и под Цитаделата. Възможно беше Азис да присъства на някое от събиранията.

Планът ми беше прост като ЦЕЛУВКА^[6]. Пачия крак и Хауи щяха да наблюдават една от джамиите, Гадния и Уондър да покрият другата, а аз заедно с Томи щях да се заема с третата. Знаехме как изглежда Азис — с червена коса и счупен нос, които го правеха лесно забележим. Щяхме да го следим от дискретно разстояние, да разберем какъв е противникът, да видим какви навици има и след като сме достатъчно сигурни в тях, да влезем и да го грабнем за задника. Не беше необходимо местните служители на Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на САЩ да знаят къде се намираме. Това щеше да пази техните задници от бюрократична гледна точка, а нашите — от оперативна.

Бях работил в Кайро в края на осемдесетте години и познавах града. Не е лесно човек да се оправи там. Има хиляди непавиращи улици и кални пътеки, извити като лабиринт. Има задънени сокаци, от които е невъзможно човек да се измъкне. Освен това има и Град на мъртвите — площ от шест квадратни мили с гробове, превърната в квартал с бордеи, — повече от половин милион души живеят в мавзолеи и под кирпичени навеси без канализация.

Док Трембли, чиято страст е пазаруването, познаваше града като петте пръста на шибаната си космата лапа. Но моите момчета идваха за първи път тук. Знаех, че трябва да почувстват града, преди да добият увереност за осмислена до секунда работа, което се изискваше за мисията.

Тук трябва да спомена за философията на тайните операции. Не можеш да изпратиш един тюлен в Кайро, Кабул или Киншаса и да му кажеш: „Действай“. Тюлените трябва да се слоят с обкръжаващата среда. Както се научихме да използваме камуфлажна маскировка във Виетнам, за да станем невидими за мистър Чарли, така трябваше да умеем да се крием, когато сме на открито сред джунглата на града.

Едно от нещата, които помагат неизмеримо много, е да не говориш като янки. Аз ли? Говоря френски и италиански, оправям се на завален арабски, испански и немски. Томи Т. говори свободно френски, немски и руски. Испанският на Хауи е по-добър от английския му. Ник Гадния и Уондър също *hablan espanol*^[7]. Пачия крак можеше да мине за поляк, ако се наложи. Но може да чете

арабски по-добре, отколкото го говори. Док Трембли ли? Арабският му е великолепен, говори фарси^[8] поносимо добре. Френски ли? *Superbe*^[9]. Тези езикови умения ги правят надеждни стрелци зад граница.

Изпратете някой, който говори като американско фермерче, в азербайджанските пущинаци, и той ще бие на очи от километър. Това би компрометирало мисията. След това необходимо е познание за операциите. Трябва да можеш да се слееш с масите — независимо дали ще се правиш на турист или шофьор на камион. Ако познаят, че си служител на армията на САЩ, вероятно ще се превърнеш в материал за погребение още преди да си започнал да стреляш и да плячкосваш.

Затова през следващите четири дни си поиграхме на туристи — запознавахме се с особеностите на този грамаден, тромав град. Започнахме от триото джамии, където беше възможно да се появи Азис. И трите се намираха в сянката на Цитаделата — укрепения комплекс, построен от Салах ал-Дин^[10] през дванадесети век. Цитаделата все още е основният елемент на силуета на Кайро, подчертана от тенекиените куполи на джамиите, в които се отразява слънчевата светлина, както и от редица тънки като игли минарета, насочени към небето като готови за излитане ракети „SAM-7“.

Всяка група от двама, облечени като туристи и оборудвани със задължителните фотоапарати, туристически пътеводители и карти, правехме концентрични кръгове в посока навън, като отбелязвахме улички и тесни пътеки, запомняхме порутените три и четириетажни блокове, почти допрени един до друг над тесните улички, с пране, развяващо се като флагове от затворените с кепенци прозорци и по парапетите на разкривени балкони.

Гадния и Пачия крак със сладколюбивите си устенца атакували сладкарниците в района. Сядали на маси до прозорците, Пачия крак се опитвал да пробутва полския си на сервитьорите и двамата поддържали прикритието си, като опитвали дюзини покрити с мед торти. Томи и Хауи скитали из Хан ал-Халил — най-големия пазарен район в Кайро — и яли печено на скара, завито в горещ арабски хляб, подправено с огнени зелени чушчици и накълцан лук и продавано от гласовити улични търговци в подобни на пижами облекла, типични за

тази част на Кайро. (Не можели да познаят дали месото е от котка или плъх, но след като са змиеядци, това няма значение, нали?)

Аз, Уондър и Док напъхвахме носове в малките бакалски магазинчета и се наслаждавахме на всепроникващата миризма на кардамон, кимион, бахар и канела. Пробвах лошия си арабски и с удоволствие установих, че все още мога да говоря разбираемо. Док Трембли, когото бях срещнал за първи път в Неапол, където служеше като санитар втори клас, търсец удоволствия, а аз работех за легендарния жабок водолаз Евърет Е. Барет, старши оръжейник в групите за подводни диверсии групи-22, беше с положителност красноречив, което много се харесваше на местните хора. Док винаги ми е напомнял Джим Финли, моя помощник от група „Браво“, втори взвод, Виетнам, когото наричахме Кмета, защото, където и да отидехме, започваше да стиска ръце и се сприятеляваше. Док е същият — от тия хора, които, независимо дали са в Чикаго, Кайро или Катманду, винаги се чувстват като у дома си.

Докато другите разучаваха улиците, аз и Док разработвахме маршрутите за изтегляне — с подкачащото разбрицано комби, което беше купил, изминавахме стотици мили или поне така ми се струваше. Жалко, че не използвахме мотоциклетите, защото ръждясалото и очукано пежо си беше цял майтап. Бях казал на Док, че искам нещо, което да минава за кола от Кайро, и си го получих. Проклетата таратайка постоянно се разваляше, независимо какво правеше Стиви Уондър с вътрешностите ѝ.

Накрая я отбихме в тиха уличка зад хотела.

— Оправи това нещо веднъж завинаги — казах на Стиви. Той ми отдаде чест със среден пръст и уверено отговори:

— Да, сър.

Това беше във вторник. На следващия ден Томи Т. и Пачия крак забелязаха плячката ни да излиза от джамията „Сиди Алмас“, която се намираше на север от площад „Салах ал-Дин“.

Казаха, че Азис бил придружаван от двама телохранители, които, изглежда, носели оръжие. Бил погълнат от разговора с огромен чернокож — суданец или сомалиец, но те го нарекли Нубиеца, — облечен в свободно падаща роба и с каубойски ботуши. Четворката се качила в огромна лимузина „Мерцедес“ с тъмни стъкла и отишли в едно кафене, където охраната чакала на входа.

След като излезли от кафето, Томи и Пачия крак продължили да ги следят. Азис бил оставен точно тук, пред блока си. Потупвал джоба си, когато излязъл от колата, и Пачия крак решил, че е получил нещо ценно — вероятно документи или пари, или и двете. Томи останал с Азис, за да наблюдава как той и двете му сенки се изкачват по стълбите до третия етаж, където се намираше апартаментът му.

Пачия крак проследил мерцедеса, който си проправял път към центъра на града и накрая паркирал на дългия паркинг пред хотел „Кайро Меридиен“. Нубиеца слязъл. Безкрайно търпеливият Пачи крак влязъл във фоайето, плъоснал се пред бара и видял как Нубиеца се качва с асансьора до шестия етаж. Шест минути по-късно високият чернокож се появил, вече облечен в моден западен костюм и със сак в ръка. Платил сметката си в брой, дал разкошен бакшиш на администратора и отново се качил в мерцедеса, който Пачия крак проследил до летището.

Изслушах ги и незабавно разпоредих двадесет и четири часово наблюдение на апартамента на Азис. Накарах Пачия крак да се изкачи по електрическия стълб, където беше свързана и телефонната линия, за да постави пасивен приемник. Не можехме да подслушваме разговорите на Азис, но по броя на сигналите разбирахме, че набира много задгранични номера. А веднага след тръгването на Нубиеца при Азис беше започнал да се точи непрекъснат поток от посетители.

След всичко това реших, че Азис е готов да се разкара. Трябваше да действваме първи — въпреки че не бяхме готови както ми се искаше. Затова застанах с лице към Рим, Йерусалим и Мека и се помолих на всяко божество, за което се сетих. Дори направих стария кръстен знак, на който ме бяха научили свещениците, когато бях момче: очила — тестиси — портфейл — часовник. *„Моля те, Господи, направи така, че шибаната кола да тръгне.“*

Поредицата събития, които ме доведоха до настоящите потенциално опасни обстоятелства, започна преди около шест месеца, когато федералните ченгета заловиха Махмуд в един бакалски магазин в Бруклин и го обвиниха, че е предводител на вероятна група танга, провела шест отделни бомбардировки из САЩ. Обикновено в подобни

случаи обвиняемият се защитава от някой адвокат като Уилям Кънстър^[11] или от обществен защитник.

Но не и в случая на Азис. Тридесет и пет годишният египтянин, без видими средства за издръжка, изведнъж бил представен в съда от една от най-престижните адвокатски фирми на Уолстрийт, чиито адвокати, платени по 1000 долара на час, използвали системата на старите приятели, за да подберат най-либерално настроения съдия, работещ в момента в тези среди.

След половин час въпроси като „Позволете да се обърна към съда, ваше благородие“ и други адвокатски локуми и сложнословия нашият съдия позволил на младия Махмуд да се разходи срещу гаранция от 5 милиона долара, които адвокатът извадил веднага в брой. И, разбира се, три часа след като най-щастливият човек на света се измъкнал от Федералния затвор в Манхатън, той се простил с парите от гаранцията си, качил се на самолет за родния си град Кайро, с фалшив паспорт, който „намерил“ някак си.

И защо не? Азис (и онези, които му асистират) е знаел твърде добре, че Съединените щати нямат нито желание, нито смелост да заведат дело срещу него зад граница. Разбирал е също, че поради напрегнатата политическа ситуация тук, в страната на фараоните, египтяните, притеснени от засилващото се влияние на местния ислямски фундаментализъм, ще се престорят, че не са забелязали връщането му, и няма да го закачат, освен ако не извърши някакво ужасно престъпление.

Ужасно престъпление ли? — казвате. Искате пример? Добре — групово изнасилване на съпругата и дъщерята на египетския президент край пирамидите в Газа посред бял ден вероятно (но съвсем не със сигурност) би накарало местните власти да погледнат на Азис и действията му по-отблизо. Трябва да се случи нещо по-сериозно от това, за да предприемат някакви действия.

Всъщност египетският министър на външните работи, най-големият двойник на Турхан бей, ако изобщо такъв е възможен, само преди три седмици най-театрално беше отишъл в американското посолство, за да отговори на вялото искане от страна на Държавния департамент за сведения за местонахождението на гореупоменатото танго и лично беше уверил Г. Трокмортън Скапантестис Младши, или там както се казва настоящият ни посланик, че Махмуд Азис абю Ясин

не се намира в Египет. Той лично се заел с този въпрос и горепредоставеното заключение било направено в резултат на разследването му.

Разбира се, посланик Скапантестис Младши — тъпанар бюрократ, който може само да се люлее на пети, да дрънка дребни стотинки в джоба си и да носи раирани костюми и който е нещастен диплодръвник с малка пишка и мъглив задник и още вярва в добрата фея, в Дядо Мраз и в динозавърчето Барни^[12] — решил че му казват истината.

Точно така. Разбира се. *Absolument*^[13]. По същия начин, както същото това Министерство на външните работи се закле през октомври 1985 г., че терористите от Организацията за освобождение на Палестина, убили на кораба „Акиле Лауро“ прикования към инвалидна количка пасажер Леон Кингхофер, са напуснали страната, докато те все още се намираха в безопасност в един хотел с четири звезди зад оградата на международното летище на Кайро и си пиеха шибания чай с мента, ядяха шибана баклава с мед и орехи и чакаха да дойде време за шибания полет в първа класа на египетските авиолинии, за да се върнат в Триполи.

Разбира се, ние в Министерството на отбраната не бяхме толкова наивни. Но министерството не пише дипломатически искания за информация — или поне не при настоящата администрация. Затова Държавният департамент се представи както обикновено: апаратчиците от Мъгливото дъно провеждаха дълги събрания, писаха вътрешни меморандуми, кършиха ръце и накрая решиха да не правят абсолютно нищо. През това време посланик Скапантестис Младши седеше пред своя портативен компютър марка „Тексас Инструментс“ и композираше директиви, забраняващи на политическите му офицери, военните съветници или живеещите тук хрътки разузнавачи да обикалят улиците и да търсят липсващия VM, т.е. Въпросен Мюсюлманин.

„Ние не желаем — излагаше мнението си той във вид на битове и байтове върху бланки на посолството — да обиждаме щедрите си египетски домакини, като ги караме да мислят, че не сме съгласни с добрите им слова.“

Неверошибаноятно, а? Е, знам, че го е написал, защото съм виждал проклетата заповед.

Но не всичко в АМПОС/КАЙРО беше тотално осрано. По тиха заповед от едно анонимно, съвременно четиринадесететажно здание в Рослин, Вирджиния, от другата страна на Вашингтон през река Потомак, активите на Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на САЩ (в бизнеса ги наричаме активи, защото *ти* ги изхвърляш като аки на улицата) трябваше да следят отдалеч Махмуд от момента, в който слезе от самолета от Франкфурт и се хвърли в обятията на любящата го мама. Бяха се справили успешно с работата си.

Изпращаха данните до щаба по куриер, а не с телеграма или по телефона, защото знаеха, че тук няма нито едно шибано съобщение — нито един секретен факс, нито едно засекретено телефонно обаждане, а дори и нито една строго секретна телеграма на ЦРУ, от които един посланик да не може да си вземе копие, да го запише на лента или да го препише на хартия, стига да иска.

Както и да е, късовете информация от Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на САЩ обикаляха по командната верига, докато стигнеха до бюрото от орехово дърво на командващия военноморските операции Арли Секрест на четвъртия етаж на Е-образния коридор в Пентагона. Командващият, един от малкото адмирали в наше време, които могат да бъдат наречени воители, а не просто ръководители или технократи, реши, че е време да се направи нещо войнствено и воинско. Придумваше колегите си командващи, галеше министъра на отбраната и навиваше, подбутваше и подбъзикваше хората в ЦРУ, докато накрая всички видяха нещата от неговия ъгъл.

Когато най-после всичко си дойде на мястото, той вдигна телефона и набра моя номер.

Две седмици по-късно аз и момчетата тръгнахме за насам. Бяхме платили билетите си с фалшиви кредитни карти и пътувахме с фалшиви ирландски, германски, британски, американски и канадски паспорти, получени от служител на ПСАЩ — това е правителството на САЩ, — когото ще нарека Фреди Фалшификатора и чиято строго засекретена работилница се намира на видно място на около триста метра от главния вход на Държавния департамент.

Фреди е съкровище. Прилича на Боб Дилън от 1967 г. и се къпе само веднъж-два пъти в месеца. Много важно — работата му е

идеална, а всичките му документи са истински и актуални. Не съществува ултравиолетов скенер, декодер на магнитни ленти или устройство за разчитане на штрихов код в света, които да установят, че личните карти, паспортите, кредитните карти или шофьорските книжки на Фреди не са истински — докато не дойдат сметките и се разбере, че няма кой да ги плати.

Нуждаехме се от възможно най-добрите документи. В края на краищата имах лична заповед от командващия военноморските операции да поддържам „напълно потаен шибан профил“, както се изрази на технически език той.

Много добре разбирах основанията за строгото изискване на командващия. Най-напред имахме работа с египетското правителство, което не гледа с добро око на военните операции, провеждани върху суверенната му земя. На второ място беше нашият американски посланик и висшестоящите му в Държавния департамент, повечето от които също не гледат с добро око на военните операции и точка.

Но докато командващият военноморските операции, човек, когото бях започнал да уважавам и харесвам, ме предупреждаваше да бъда внимателен, то той ми заповяда и да свърша проклетата работа.

— Дик, не се проваляй, не те искам без това копеле — ми беше казал адмиралът с гърмящия си като корабна сирена бас.

Думите му засегнаха една струна дълбоко в душата ми. Това бяха същите думи като на един друг командващ военноморските операции, когото уважавах, адмирал Блек Джек Морисън.

— Дик, не се проваляй! — Това ми беше казал Блек Джек в деня, когато ми нареди да проектирам, изградя, оборудвам, обуча и вода най-ефективната секретна антитерористична група в света „ТЮЛЕН-група 6“.

Разбира се, в онези дни светът беше по-прост. Имаше добри — ние, нашите съюзници и нашите последователи, — имаше и лоши — Съветската мечка, нейните съюзници и последователи. Ин и ян^[14], черно и бяло, ние или те.

Злодеите на вчерашния ден не представляваха загадка. Лошите на днешния ден са неизвестни задници като Азис, членове на самостоятелни групи или солисти, които твърдят, че представляват някаква част от низшите класи. В повечето случаи нямаме никаква представа кои са те, как работят, какви са целите им. Командващият

военноморските операции и аз в по-голяма степен от него се тревожихме от възможността половин дузина групи от тези танга да влязат в коалиция — да образуват свободен синдикат и да работят съвместно. Това, разбира се, щеше да ги направи ДОМК — Доста Опасни Мръсни Копелета.

Но единствените хора, които, изглежда, схващаха този неприятен малък факт, бяхме командващият и аз. В края на краищата, намираме се в деветдесетте години, когато американците се вгълбиха в себе си. Това показваше и проучването на общественото мнение. Престъпност. Здравеопазване. Реформи за благосъстоянието. Ето популярните проблеми, които трябваше да ни притесняват, а Белият дом, ръководен от хора, проучващи общественото мнение, следваше исканията на обществеността. Там смятаха, че американците съвсем не се интересуват от това, което става в страните, чиито имена дори не могат да произнесат.

И все пак командващият военноморските операции и аз знаехме, че нещата, които се случват в тези кътчета на света, ще ни се отразят сериозно. Представете си всички онези ветерани от КГБ и ГРУ, готови да се отдадат под наем. Представете си всички онези съветски ядрени ракети и тенекиени касети с химически и биологически бойни отровни вещества. Всичките онези пушки, куршуми, бомби, мини, гранати с реактивни двигатели, пластични експлозиви, ракети „земя-въздух“, които се насочват по силуети — всичките тези неща, които чакат да бъдат използвани срещу нас.

Ето защо обявихме своята малка неконвенционална война. Командващият военноморските операции влизаше в тайни бойни действия по Е-образния коридор на Пентагона, където се намират канцелариите на командващите. Водеше престрелки по събранията на Комитета на началник-щабовете. Организираще кратки атаки по време на продължителните обсъждания на стратегиите в кабинета на министъра на отбраната. Оставяше след себе си философски бомби със закъснител по време на посещенията си в Белия дом при съветника по въпросите на националната сигурност.

При откритите си действия пускаше тактически залци на половин дузина предпочитани репортери и набиваше темата при всяка поява пред обществеността. Изгради си солидно име по телевизионните беседи, на които словоохотливо пропагандираше

правото да преследваме онези, които убиват американци, ако същите избягат в чужбина, и да ги връщаме тук пред съда, и защитаваше концепцията за контртероризма — според която трябва ние да им го направим, преди те да са го направили на нас. И всеки път, когато печелеше битките на домашния фронт, аз воювах по места като това.

Днешната мисия например беше одобрена в Овалната стая от самия предводител на Свободния свят. Седемдесет и два часа преди колелата на самолета ни да се вдигнат във въздуха, ме промъкнаха тайно в Белия дом през източното крило. Изглеждах като най-добър семеен приятел — носех маратонки „Рибок“, сини дънки и дънкова риза, а дългата си коса криех под шапка с козирка. Командващият пристигна през приземния вход в западното крило, облечен в тъмен костюм. Срегнахме се в офиса на Националния съвет за сигурност и минахме по обиколния маршрут, за да се срещнем с върховния главнокомандващ.

Очевидно беше, че президентът не се радваше много за моята мисия. Но командващият го беше обработил доста добре. Беше му обяснил, че всяко бедно танго, което си позволява да захвърли 5 милиона долара в брой като пари за гаранция, както и да дава по хилядарка на час за адвокат, си струва да бъде преследвано, ако ще само за да се разбере кой го финансира.

Освен това от политическа гледна точка той убеди президента, че единственият начин да бъдат спрени такива терористи е да се предприемат явно жестоки и в същото време недоказуеми десантни акции, които да ги накарат да си помислят дали желаят да провеждат нови агресивни действия на наша територия. И нямаше намерение да позволи на президента да се изсули точно сега.

— Ако ви сметнат за нерешителен или слаб, господин президент, ще ни нападнат отново — настоя командващият. — Това в значителна степен може да застраши преизбирането ви.

Разбира се, той любезно напомни, че практически във всяка чуждестранна информация, която бяхме засекли, се говори, че предводителят на свободния свят е участвал в протестите срещу войната във Виетнам и вероятно по природа е против използването на сила.

Президентът поиска мнението ми. Казах му, че то не се различава от това на шефа ми. Добавих, че по някакъв начин трябва да

покажем на египтяните, че не могат да ни лъжат за това, че приемат терористите, обаче не можем да го направим явно.

Президентът кимна в знак на съгласие. Може в тялото му да нямаше нито една молекула воин, но пък беше стопроцентов политик. Инстинктът му подсказваше, че не е възможно да позволим на страна, която получава почти 3 милиарда долара американска помощ, да осигурява убежище на терористите.

— Но няма ли, ъ, по-малко брутален начин да ги убедим, полковник?

Тъкмо мислех да използвам ужасния израз „мамка му“, когато долових погледа на командващия. Прехапах език.

— Не, сър. Няма такъв начин.

Президентът въздъхна.

— И все пак не ми харесва, адмирал Секрест. Но ще се преклоня пред вашата мъдрост — и тази на жена ми. Тя също настоява, че трябва да действаме решително.

Приятно ми беше да чуя, че всъщност в Белия дом има и хора с топки.

И така върховният главнокомандващ ни даде благословията си, въпреки че отказа да подпише каквито и да е документи във връзка с националната сигурност по въпроса. Е, разбирах го. Мисията не беше от онези, при които човек би желал да остави документиранни следи. Всъщност политическите аспекти на задачата бяха двойно губещи, що се отнася до мен и командващия военноморските операции. Ако аз се оплескам, Белият дом щеше да изхвърли командващия, а може би и да го прати на военен съд. Ако успея, само командващият и президентът щяха да знаят какво съм направил. Нямахме да има медали за мен и хората ми, но щяхме да направим нещо, за което сме родени, нещо за страната, която обичахме толкова много.

Командващият и аз излязохме заедно през западното крило и се напъхахме в колата му. Върнахме се до Пентагона, без да говорим. Съществува термин за това, което командващият току-що беше направил. Нарича се водене отпред.

Възхищавам се от офицерите, които поемат същите рискове като хората си, и въпреки че той не идваше с нас, задникът му беше изложен на опасност не по-малко от моя. Затова му отговорих както на Блек Джек Морисън през 1980 г.

В никакъв случай нямаше да се проваля.
— Слушам, сър — беше отговорът ми.

Пръстите ми напипаха нещо — тънка жичка тел на петнадесетина сантиметра над стълбите, която беше закачена за стената от едната страна, а от другата — прокарана през украсения парапет. Внимателно издърпах телта. Беше завързана за няколко малки празни консервни кутии. Бях се натъкнал на същото просто, ефективно приспособление, което бях виждал и във Виетнам. Някой американец с големи крака се препъва в телта, кутиите правят дрън-дрън и мистър Чарли ви застрелва, преди да се усетите какво става.

Косата на тила ми настърхна. *Щом има една тел, значи има още.* Такива неща винаги се правят по две, а понякога и по три. Спрях и оставих пръстите си да се движат.

Хоп! Тел номер две се намираще две стъпала по-нагоре от първата. А тел номер три пък беше на височината на гърдите — на половин метър над втората.

Трябваше да бъдат отстранени. Най-напред проверих дали Гадния и Хауи знаят какво, къде, кога и как. След това извадих от пояса си ножа и докато Гадния вземаше кутиите една по една, аз отрязвах телта. Поставихме всичко на площадката между етажите. Повторихме същото и за останалите два тела без никакви премеждия. На третия етаж имаше два апартамента. От наблюдения знаех, че Азис живееше с майка си и по-малкия си брат зад врата номер едно — вратата отляво, която имаше изход към задната уличка. От другата страна на коридора живееха телохранителите. Винаги по двама, те придружаваха Азис при всяко излизане от къщата.

Имахме два варианта. Първия — да влезем в апартамента и да си свършим работата, без да будим стражевите кучета. Втория — да нахлуем в двата апартамента едновременно, което щеше да позволи на Хауи да очисти телохранителите, докато Гадния, Томи, Пачия крак и аз смълчим мама и братчето, грабнем Азис и се измъкнем. Предпочитах вариант номер едно.

Иншаллах^[15]. Уви.

Вездесъщият мистър Мърфи, известен със своя закон, беше дошъл с нас на това малко приключение. Когато се изкачих на

площадката на третия етаж, вратата отдясно се отвори и по стълбището се разля светлина. Едно рошаво хлапе в пижама се подаде навън с любопитно изражение на лицето.

Замръзнах с надежда, че няма да ме види.

Но очите му говореха друго. Гадния нямаше желание да се опитва да придума хлапето да мълчи. Дочу се тихо *бррр* от автоматa му и един залп от три куршума свали хлапака, преди той да успее да реагира. Чу се как куршумите удрят и натрошават кости и хрущяли в гръдния кош на тангото.

Втурнах се напред, преодолях последните два метра, хванах хлапето под мишница и го извлякох на площадката. Хауи влезе в апартамента на телохранителите с автомат, готов за близка стрелба. Лицето му беше безизразно — знаеше какво трябва да прави.

Гадния и аз се захемех с вратата вляво. Ритнах я достатъчно силно, за да я откача от пантите.

Нахлух. Минах вляво. Гадния отиде надясно. Забелязах движение през прозореца срещу себе си — Пачия крак и Томи Т. влизаха през кепенците, след като чуха вратата. Изви се писък на жена, но веднага беше пресекнат.

Нещата вече започнаха да се развиват така бързо, че всичко ми се стори мигновено. Влязох през вратата на спалнята вляво. Азис се претърколи, като протягаше ръка, за да вземе нещо под дюшека.

— Маmicата ти! — Измъкнах ръката му оттам, като му счупих един-два пръста, и ритнах настрани пистолета, който се беше опитал да вземе. После го опрях до стената, притиснах го с тяло и го почерпих с щедра доза оловна и кожена палка зад ухото. Омекна.

Измъкнах ролката хирургическа лента от джоба си. Томи вече беше извадил своята. Омотахме ръцете и краката на Азис по-бързо от всеки каубой, връзващ теле, и го пуснахме на пода с лице надолу.

Бързо огледахме стаята. Преобърнах дюшека. Под него имаше пистолет. И един тежък, дебел кафяв плик. Взех го и погледнах в него — беше пълен с английски лири, както и с документи. Пъхнах го в големия си вътрешен джоб. След това грабнах тангото от пода и го метнах през рамо. Време беше да се махаме от град Додж^[16].

— Давай, давай, давай.

Томи се спусна към площадката. Последвах го, като с лявата си ръка търсех преподавателя в джоба си. Най-после го намерих, натиснах

го силно и праас — с „пълен напред“ ударих чело в ръба на вратата на спалнята. Отскочих назад. Тялото на Азис ме накара да загубя равновесие. Главата му се фрасна в пода, когато аз седнах зашеметен. Лошо, Дики.

— Шкипере, шкипере! — Томи изтича до мен, хвана ме за ръка и ме изправи.

— Какво? Какво? — Тръснах глава. Това не ми помогна — все още виждах само звездички. След това се осъзнах. Изоставахме от шибания график.

— Давай, тръгвай! Аз съм добре. Добре съм! — Устната ми беше сцепена и носът ми кървеше. Но какво пък, дявол да го вземе — ако няма болка, значи просто не те боли.

Изтичах обратно през хола. Видях две врати за антрето — двойното виждане е признак за сътресение. Мамицата ми — избрах дясната и успях да се измъкна, без да се удриям отново.

Хауи вече беше на площадката. По надупченото му от шарка лице с бронзов тен се четеше тревога.

— Чисто е — каза той и кимна с глава към другия апартамент. — Шкипер, закъсняваме с графика.

Вече знаех чия е вината за това. Моя. Махнах му с ръка да тръгва.

— Давай, давай!

Хауи се спусна надолу по стълбите, за да елиминира евентуални проблеми. Последвах го несигурно, като се стараех да не изоставам, а неподвижното тяло на Азис се люлееше на рамото ми като онази торба с лайна от пословицата. Стъпих накриво на площадката на приземния етаж и си навехнах глезена, но продължих. Обичам болката — тя ми показва, че още съм жив.

Излязох през вратата и видях пред себе си празна улица. Пак лош късмет. Майната ми. По дяволите, къде беше Уондър? Погледнах нагоре и надолу по улицата. *Nada*^[17]. Човек никога не може да намери шибано такси, когато трябва. Отново натиснах бутона за повикване и започнах да се моля.

За нашето състояние съществува един технически израз: изтакван от козел. Представете си картината: „*Петима задници и едно танго чакат да се осерат.*“

Мамицата му. Бездействието води до провал.

— Тръгвайте.

На около десетина метра вляво имаше една-единствена улична лампа, която хвърляше неприятни сенки. Петнадесет метра по-нататък тясната, непавирана уличка беше задънена. Някъде наблизко зави глутница кучета. Започнах да подтичвам надясно, куцайки към една пресечка, където знаех, че трябва да мине Уондър.

Дочух ръмженето на мотоциклетите на Томи и Пачия крак. Изреваха покрай мен, като изхвърлиха мръсотия и застанаха начело. Останалите се разпръснаха около мен във формата на каре. Е, поне щяхме да умрем заедно.

Долових движение върху рамото си. Азис се съвзе и започна да вика бързо на арабски. Само това ми трябваше. Метнах го бързо на земята, приложих му задушавача хватка и той отново се отпусна. Но не преди в половин дузина прозорци да светнат половин дузина лампи.

Имам живо въображение. Нещата, които в момента мислех на Уондър, биха накарали Торквемада^[18] да повърне. Стиснах зъби и продължих напред.

Стигнахме до пресечката и изпотени се натъпкахме в една врата. Томи тръгна надясно, а Пачия крак даде газ към Цитаделата — за да търсят Док и Уондър.

Струваше ми се, че измина цяла вечност — като безкрайните изчаквания по време на засадите във Виетнам, когато лежах подгизнал и измръзнал в джунглата и чаках Чарли да се покаже. Тогава сме чакали и по два-три часа. Сега не можехме да си позволим повече от две минути.

Дочух кола. Фаровете ѝ бяха угасени. Уондър влезе в пресечката, обърна колата и спря на три метра от нас. Десният му крак натискаше педала за газта докрай и издуваше двигателя на празни обороти.

— Хей, Дик, хуй такъв, насам!

Натъпкахме се в пежото за по-малко от пет секунди. Док вече беше вдигнал задната врата. Докуцуках до нея. Док подхвана Азис под раменете, а Хауи безцеремонно метна задника ми в посока север, после се набута до мен и затръшна вратата отвътре. Гадния седеше на предната седалка. Държеше автомата си в скута. Уондър включи на скорост, като започна да ускорява плавно, за да не пречи на Док, който вече боцкаше Азис в рамото със спринцовката.

— Какво става бе, Уондър, мамицата му!

Уондър се обърна с лице към мен. То плуваше в пот.

— Проклетият двигател отказа, шкипере. Това лайно не струва колкото плешивите гнусни гуми, с които се движи. Док трябваше да ме бута, за да запаля този минетчия.

Не бях в настроение да слушам проклети оправдания.

— Ти нали трябваше да го оправиш, заднико?

Дръпнах пердетата на задното стъкло — така можехме да се усамотим. Пачия крак и Том вече пътуваха към мястото за среща, което си бяхме избрали отвъд Газа. Там щяхме да зарежем мотоциклетите, да навием товара си в един хубав килим, който бях купил на пазара Хан ал-Халил, да го прехвърлим в багажника на колата на Док Трембли, която имаше дипломатически номера и добър двигател. После щяхме да се отправим към Александрия, за да се измъкнем по море *en convoy*^[19].

Беше прохладно — около петнадесетина градуса, — но аз все още се потях обилно. Сърцето ми биеше със стабилни 160 или повече удара в минута. Глезенът ме болеше. Устната ме болеше адски. Опипах слепоочието си, където беше започнала да се образува голяма, болезнена, мокра топка с размерите на яйце. Избърсах кръвта от лицето си, издухах окървавения си нос в туниката си и бавно и дълбоко си поех дъх, за да успокоя дишането си.

Вярно е, бях щастлив. Колкото е вярно това, че папата е поляк. И колкото е вярно това, че дивите мечки серат в гората.

Усетих, че Уондър ме гледа в огледалото за обратно виждане. На лицето му се четеше болка. Е, какво пък, мамицата му, нали сме живи. Показах му среден пръст, за да знае, че съм му простил. Той отговори с красноречиво намигане. Върнах му го с цялата енергия, която можех да събера, и най-сърдечно му казах:

— Да ти го начукам, грозен, лайнян, тъп, некадърен бивш моряшки заднико.

На грозното му лице разцъфна широка усмивка.

Док направи бърз преглед на изпадналия в кома Азис. Постави шини на счупените пръсти на тангото, провери дали няма счупени ребра и държа клепачите му отворени, за да провери зениците. След като приключи, погледна критично окървавеното ми лице.

— А с теб какво е станало, по дяволите?

Казах му. Сподави кикота си и светна с тънкото фенерче в очите ми.

— *Eniytah feeshmok*. (Нямаш мозък.) — Обърна лицето ми наляво, после надясно, като кудкудякаше като арабска *eteq* (кокошка).

— Ти май си най-смотаният кучи син, който някога се е раждал, знаеш ли това? Имаш късмет, че не си си докарал шибано сътресение. — Измъкна лейкопласт и марля от жилетката си и се зае с разбитото ми лице. — Знаеш ли какво, Дик? — попита той. — Ти си като оня проклет черен гологан — никога не се губиш.

— *Doot on you*, Док. — С обич му казах на виетнамски да иде на майната си. — Ти си човекът, който винаги иска по някой и друг гологан в ресто.

След като свърши да ме лекува, се обърнах, коленичих като мюсюлманин по време на молитва, облегнах лакти на предната седалка и се зазяпах през предното стъкло. Напредвахме добре по празните улици, като от време на време изпреварвахме по някой камион.

Минахме покрай Ес-Салая, до джамията на Салах ал-Дин, след което се качихме на моста Ел-Гамиа. От другата му страна имаше широк булевард с шест платна, който отиваше на юг край университета до кръговото движение, откъдето ние щяхме да поемем надясно и да тръгнем към пътя за Александрия.

Само че по средата на моста имаше пост. Изграден беше лабиринт от торби с пясък. Забелязах две картечници. Зад тях стоеше бронетранспортър с насочено към нас двадесетмилиметрово оръдие.

— Мамка му.

— Внезапни проверки.

— Нали това казах, мамка му.

— Правят такива нощни проверки на произволни места. Предполагам, че търсят фундаменталисти — обади се Док Трембли.

Мистър Мърфи щеше да ни го начука многократно. Върви на майната си, Дики.

Обмислих възможните действия. Ако сега се обърнем и тръгнем да бягаме, ще привлечем вниманието върху себе си. Единственият изход беше да се опитаме да си пробием път с лъжа.

Почуках Стиви.

— Продължавай. Карай бавно. И свали това глупаво арабско кепе.

Кепето изчезна. Бързо навряхме Азис на пода зад предните седалки. Гадния и Хауи стъпиха върху него.

Влязохме в ярката светлина на прожекторите, които се захранваха от генератор. Един офицер в бойна униформа, с бронебойна жилетка и автомат „Берета М-12“, провесен хоризонтално през дясното му рамо, ни махна да спрем.

Стиви му размаха ръка в отговор.

Офицерът вдигна ръка. Уондър спря. Египтянинът погледна в колата. Ние, петимата мърляви гринговци, отговорихме на погледа му. Аз поздравих:

— Здравсти.

Док каза:

— Как сте?

— Какво има? — попита Стиви.

Офицерът повика още един човек и започнаха да разговарят на арабски. Гадния и Хауи се приведоха напред, за да скрият по-добре тялото на Азис.

Египтянинът попита Стиви нещо на арабски. Уондър вдигна длани и сви рамене.

— Аз съм американец. Говоря английски език.

— Ти Амеерика? — Египтянинът огледа Стиви критично и каза с прекъсвания: — Къде отива ти?

Уондър леко се размърда в седалката си.

— Туристи сме — обясни той, сякаш говореше на тригодишно дете. — Пирамиди. Отиваме при пирамидите.

Офицерът помисли над думите му. Усмихна се. Кимна.

— Пирамиди — повтори.

— Да.

Той посочи с пръст към парапета от отвъдната страна на моста.

— Излизане.

— А?

— Излизане извън. Моля, покаже паспорт. — Отстъпи леко назад. Видях как беретата на рамото му се изравни с прозореца, а пръстът му се премести от рамката около спусъка върху самия спусък. Знаех, че му трябва натиск само от 2 кг, за да ни направи на хамбургери. Започнах да пресмятам наум колко от десетте войници на блокадата можем да отстраним, ако това се наложи.

Щяхме най-напред да ударим двамата офицери и четиримата картечари — те представляваха най-голямата заплаха. Другите четирима, с автоматите „Калашников“, изглеждаха обикновени срочнослужещи. За тях можехме да се погрижим при втората обиколка.

А що се отнасяше до бронетранспортъора, е, надявах се Док да има поне една граната някъде по себе си.

Ръката ми се спусна надолу към пистолета. Затаих дъх. Щях да очистя офицера с двоен изстрел, а след това и другия.

— Док!

Док Трембли мръдна устни:

— Ще гръмна десния картечар.

— Гаден — леко почуках Гръндъл по рамото, — пада ти се левият.

— Ясно.

Стиви отвори вратата. Надявах се да е скрил пистолета си.

Изправи се. Протегна се. Повдигна края на робата си, завря ръка в джоба на дънките, измъкна един добре смачкан син паспорт и го подаде на офицера.

Той го хвана обратно и ми стана ясно колко добре владееше писмен английски. Въпреки всичко го разгръщаше упорито, докато достигна до египетската виза. Разгледа написаното. След това се усмихна и върна паспорта на Уондър.

— Турист — каза той с широка усмивка на лицето си. — Американски турист. Добре дошъл в Египет. — Дори прегърна Уондър и го разцелува по бузите. После отстъпи и отдаде чест.

Стиви отговори на жеста, като се хилеше широко.

— Предполагам, че това значи, че можем да продължим към пирамидите — високо се обадох. — Да тръгваме, Стиви, момчето ми.

И тогава шибаното пежо издъхна.

— Стиви!

— Знам, знам. — Завъртя контактния ключ. Нищо.

Завъртя го отново. Този път дочухме слабо изпъшкване, двигателят кихна, изхриптя, отново кихна и накрая запали. Стиви даде газ, включи на скорост и тръгнахме, размахали ръце като задници и ухилени като Луис Армстронг на египетските войници.

Когато излязохме от кръговото движение при университета, небето започваше да се променя — от синьо-черно през нощта към

ярко пурпурнорозово, предхождащо изгрева на слънцето над пустинята. Извадих големия кафяв плик от джоба си и разгледах съдържанието му.

Имаше египетски паспорт. Разгледах го. Неотдавна беше положена виза за Пакистан. Преброих парите. Петдесет хиляди английски лири — 75 000 долара. За какво ли? Изработил ли ги е, или са предварително платени за някоя услуга? Е, ще ни разкаже за това, рано или късно.

Облегнах се на задната врата, подпрях брада на коленете си, затворих очи и се заслушах в болезнените там-тами, които биеха в главата ми. Замислих се дали вече не съм твърде стар за подобни активни действия.

Моі?^[20] Твърде стар? Не, в никакъв случай.

[1] Танго — кодово наименование за терорист, а Адам Хенри — по буквите *A* и *H* на думата *Asshole*, преведена като задник. — Б.пр. ↑

[2] От съкращението *CONUS* — *CONtinental United States*. — Б.пр. ↑

[3] Свиня в лайна. Идиом от английски език със значение „много добре“, „много доволен“ и пр., но буквално преведен на френски. — Б.пр. ↑

[4] *CIA* (*Central Intelligence Agency* — Централно разузнавателно управление — и *Christians In Action* — християни в действие). — Б.пр. ↑

[5] Игра на думи от жаргонното наименование на Държавния департамент Мъгливо дъно — *Foggy Bottom*, тъй като *Bottom* означава и задник. — Б.пр. ↑

[6] ЦЕЛта е Лекотата Умнико ВАжен. — Б.пр. ↑

[7] Говорят испански език (исп.). — Б.пр. ↑

[8] Персийски, който се говори в Иран. — Б.пр. ↑

[9] Превъзходен (фр.). — Б.пр. ↑

[10] Султан на Египет и Сирия. — Б.пр. ↑

[11] Известен американски адвокат. — Б.пр. ↑

[12] Син динозавър, герой от американски детски сериен филм. — Б.пр. ↑

[13] Абсолютно (фр.). — Б.пр. ↑

[14] Женско и мъжко начало в китайската философия. — Б.пр. ↑

[15] Такава е волята на Аллах (араб.). — Б.пр. ↑

[16] Град от американските уестърни, известен с непрекъснатата стрелба. — Б.пр. ↑

[17] Нищо (исп.). — Б.пр. ↑

[18] Томас де Торквемада (1420–1498). Глава на испанската инквизиция. — Б.пр. ↑

[19] Под конвой (фр.). — Б.пр. ↑

[20] Аз (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Преспях петнадесет минути, след като излязохме от Газа и се понесохме през пустинята по пътя за Александрия. Въпреки няколкото схватки с мистър Мърфи до този момент нещата бяха преминали доста добре. Едно на нула за тюлените.

Да — това сме ние. Тюлени от Военноморските сили. В книгите фигурираме като групи за водене на война със специални методи по море, въздух и суша, въпреки че винаги съм смятал, че тюлен означава спи, яж и си живея живота. Пасмината убийци под моя команда обаче не фигурират в никакви книги.

Бях я създал сам — отделих три взвода — общо четиридесет и осем души — от „ТЮЛЕН-група 6“ и изчезнахме яко дим. Загубихме се за всякакви организационни структури и потънахме в черната дупка на пустинните операции.

Защо? Защото Америка се нуждае от подобна група, за да извършва операции като тази, която преди малко бяхме изпълнили. Честно казано, в наше време има прекалено много бойци, специалисти по военните действия със специални методи — повече от десет хиляди, ако се броят и Специалните сили на армията, ескадрилата за специални операции на Военновъздушните сили, експедиционните отреди на флотата, способни да провеждат специални операции, и тюлените от Военноморските сили. Сега в „ТЮЛЕН-група 6“ има толкова много тюлени, че при повикване вместо от четирите часа, когато командвах аз, групата се нуждае от цял ден и половина, за да се мобилизира.

И тъй като те са толкова много и с толкова многостранни умения, системата забравя единственото нещо, за което са обучавани специалистите по бойни действия със специални методи. Да убиват. Ние не сме въоръжена охрана или умиротворителни сили. Не вдворяваме мир в някой район и не окупираме зони.

Моята работа е да прониквам във враждебни зони и да убивам колкото мога повече врагове, без те да подозират, че съм наоколо, а

след това да се измъкна, като не оставям никакви отпечатъци от пръсти.

Но не казвайте това на хората, които сега управляват Пентагона. Повечето от тях смятат, че убиването е лошо нещо — освен ако не е само на думи.

Всъщност системата почти винаги ни е използвала като шпицкоманди за специални операции — с други думи, като сили за бързо разгръщане. Същото като да изпратиш група специалисти по нервна хирургия да ваксинират говеда. Разбира се, могат да го направят, но представете си какво пилеене на таланти е това.

Познавайки слабостите на системата, аз създадох „ТЮЛЕН-група 6“. В момента на раждането си „Шестицата“ се състоеше от седемдесет и двама калени стрелци с точно определена мисия: антитероризъм. Превод: да удряме лошите, преди те да са ударили нас. Колко пъти е използвана по пред назначение? Отговорът е тайна. Но не повече от пръстите на едната ми ръка.

Пет години по-късно създадох „Червената клетка“, група от четиринадесет души с отговорности на две нива. Първостепенната ѝ мисия беше да провери уязвимостта срещу терористично нападение на военноморските съоръжения навсякъде по света. Другата ни задача — тогава пазена в най-строга тайна — беше да се измъкваме по двойки и да неутрализираме лоши типове, преди те да имат възможност да нападнат американските си цели.

Но тези дни отминаха. „Червената клетка“ беше разформирана към края на миналата година. Не била ефективна от гледна точка на разходите и загубите съгласно новите силни на деня в Пентагона. А какво повече правеха петстотинте тюлени от „ТЮЛЕН-група 6“, вместо да трепят лоши типове? Неприятното е, че доскоро често пъти ги използваха като придатък на Държавния департамент, назначаваха ги към бюрата за охрана на дипломатите и към отдела „Престъпници и наркотици“.

Това означава, че учеха африкански полицаи как да създават специални полицейски сили, тичаха след контрабандисти на кокаин в Перу и Боливия или обучаваха служби за професионални телохранители в Турция. По дяволите, в Турция даже ги отклониха от обучението на телохранителите, за да помагат в търсенето на жертви от земетресение.

Е, що се отнася до мен, ако искате да обучавате полицаи в Киншаса, то елате в Агенцията за международно развитие. Ако желаете да преследвате контрабандисти на кокаин из Андите, подайте молба в Агенцията за борба с наркотиците или във ФБР. А ако ви се ще да се разгърнете като спасители, станете бойскауты, по дяволите.

За мой късмет командващият военноморските операции мисли по същия начин. Той воюва доста сериозно, докато ми издейства пълномощията, необходими за създаване на „Зелената група“. За мен това означаваше много. Но той направи още едно добро: още по-упорито се бореше, за да може аз и хората ми да стоим извън нормалната командна верига на Военноморските сили. Аз докладвам на командващия и чрез него — на министъра на отбраната на САЩ и на президента. И на никой друг.

При конвенционалните бойни действия е от изключително значение наличието на точно определена командна верига. В Сомалия — помните ли Сомалия? — командната верига на САЩ представляваше едно голямо осиряне, защото не съществуваше. По едно време, в началото на онази работа в Сомалия, един взвод морски пехотинци откри огромен склад с оръжие, принадлежащ на един от най-големите разбойници в Могадишу — Мохамед Айдид. Имаха заповед да взривяват всички складове с оръжие, които намерят, но някакъв помощник на Айдид, който се намирал там, убедил младия лейтенант от взвода да се обади до посолството на САЩ, където някакъв задник канцеларист му казал, че един от специалните ни представители в Могадишу, разбира се, се е споразумял с Айдид — договорили се, че ако той държи оръжейните си складове заключени, ние няма да му ги взривяваме.

— Не ги взривявайте — заповядал писарушката.

Трябвало е лейтенантът да отговори по следния начин:

— Ако не носите жп релси (нашивки на полковник), орли (на полковник) или звезди (генералски) на яката си, то можете да вървите на майната си, сър.

След това е трябвало да изтегли щифта на гранатата, която е държал в ръка, да преброи до три и да я метне в склада.

После е трябвало да каже на сомалийския задник:

— Ако можеш да свалиш ударника от тази шибана граната през следващите четири секунди, иди и го направи. Ако не можеш,

шибаният ти склад с оръжие ще гръмне, защото това са заповедите ми, и толкова.

Но лейтенантът не направил това. Пощадил склада. След няколко подобни инцидента Айдид вече е можел да убеди доста сомалийци, че всъщност е силен колкото всичките войски и сложни оръжия на американците, а дори и по-силен. Повярвали му. И след това задачата ни в Сомалия започна да се превръща неизбежно от хуманитарна мисия в едно абсурдно осиране.

Защо? Защото още когато командната верига в Сомалия се е намирала на чертожната маса, всичко е изглеждало объркано като шибана картина на Руб Голдберг^[1]. Военни командири от ООН, американски специални посланици, както и политици от ООН и генерали от Пентагона и всеки от тях се бореше за контрол над войски, използващи различни радиочестоти и муниции, и говореше на половин дузина различни езици. Известно време красивото момченце, което беше директор по комуникациите в Белия дом, издаваше по телефона правила за влизане в бойни действия на американските сили, които патрулираха в Южен Могадису. Съществуваше така нареченото Обединено командване, но то се състоеше от италианци, нигерийци, пакистанци, американци, англичани и французи — и нито един от тях не поемаше отговорност за нищо.

Веднъж нигерийците и италианците излезли на съвместен патрул. Нигерийците били повалени от снайперисти — загубили шестима мъже.

Какво направили италианците ли? Гледали.

Е, кой си изпати най-много? Не генералите, адмиралите или посланиците, повярвайте ми. Нито пък хората от Белия дом, за чието участие никога не беше съобщено. Редниците умираха. А защо умряха? Защото никой не пое шибаната отговорност. Командваше ги комисия.

Ако беше определена правилно командната верига, като онази, която бяхме създали по време на операция „Пустинна буря“, нещата може би щяха да са по-добри. Не идеални, защото войната е неточна шибана наука, пълна с онази непредсказуема „мъгла на войната“, която Клаузевиц^[2], големият пруски философ на войната, е нарекъл „*la friction*“. Но щяха да загинат по-малко войници, по-малко семейства

щяха да погребват синовете си. Командната верига е важна. Край на проповедта.

След като казах това, позволете да добавя, че при специалните бойни действия не може да се използва нормалната командна верига, защото има твърде много нива, което забавя реагирането до неприемливи стойности. Неконвенционалните бойни действия изискват бързи реакции, неконвенционална командна верига, а ние с командващия военноморските операции направихме точно това за групата ми. Моята командна верига е проста — президентът или министърът на отбраната говори с командващия военноморските операции, а той — с мен.

Командващият измисли тази уникална командна верига от мое име въпреки абсолютното, ясно и категорично противопоставяне на заместника му, новопроизведения вицеадмирал Пинки Прескът III, заместник-командващ военноморските операции. Но това можеше да се очаква.

Пинки Фъшкията, както обичам да му казвам, е син и внук на адмиралите. Пинки Първи бил натресен на армията, защото като псевдоаристократ от известна фамилия от Филадельфия, но без пари в тръстов фонд, е трябвало да си изкарва прехраната. Затова го изпратили в Анаполис. Малкият Пинки Втори тръгнал след черните обувки на баща си двадесет и пет години по-късно и — сякаш за да докаже принципа на Питър^[3] веднъж и завинаги — Пинки Фъшкията от випуск Анаполис '72 завършил цикъла. За щастие на нацията мисис Пинки Фъшкията по мъж, по баща Хариет Лизнипенис Цунихуй от град Син тестис, Пенсилвания, не беше произвела никакви деца. Както и да е, след Анаполис Пинки беше успял някак си да издържи базовото обучение по подводна диверсия и да стане тюлен. Е, нека бъдем честни. И той носи същия тризъбец като мен. Но никога не е бил в бой. Никога не е водил хората отпред. Никога не е правил в армията друго, освен да воюва на хартия, което го прави въплъщение на всички Кретенясани Кирливи Командири — пълен със сланина задник, негоден за нищо мозък от лайна, приличащ на кофа с изпражнения канцеларист. Става ли ви ясно за какво говоря?

Той се превърна в проклятието на моето съществуване, откакто станах командир на „ТЮЛЕН-група 6“, и беше най-старшият надут тъпанар в ГБДСМВМС — за непросветените измежду вас това е

комодорът на Група за Бойни Действия със Специални Методи 2 на Военноморските Сили. Строго спазваше устава, беше специалист по писане на докладни записки и правеше всичко, което е по силите му, за да ме прати на военен съд, когато бях командир на „ТЮЛЕН-група 6“. А когато не успя, изхарчи 60 милиона долара от парите на Военноморските сили, за да ме разследва. Когато и от това не излезе нищо и се уволних с пълна пенсия, той предаде досието ми в службата на главния прокурор на страната.

Мислех си, че махна ли се веднъж от армията, Пинки ще изчезне от живота ми. Но преди около две години той и както много по-късно открих, командващият военноморските операции намериха начин да ме върнат на редовна военна служба, колкото и да не го исках. Отмъкнаха ме, за да разреши един малък проблем: няколко ракети „Томахоук“ с ядрен заряд. Тогава казаха, че ме викат само временно.

Е, „временното“ ми връщане продължаваше вече повече от година. Наистина, Пинки успя да разформира „Червената клетка“. Но не беше в състояние да ми попречи да създам друга малка група от истински стрелци, за да изпълним изключително важната антитерористична мисия, в която аз и командващият военноморските операции вярвахме толкова силно. И, разбира се, въпреки всички глупости на Фъшкията аз успях да прескоча до Дам Нек във Вирджиния, където в момента се намира базата на „ТЮЛЕН-група 6“, и си тръгнах оттам с петдесетина старомодни стрелци мародери.

Въпреки абсолютните, категорични и безусловни заповеди на Пинки базата на „Зелената група“ е разположена в пълния със змии и езера район от двеста и нещо акра зад вила „Свирепия“, където бях издигнал нелошо стрелбище с мишени, както и функционални двадесетметрови стрелбища за пистолети и картечници. Имам място за петдесет стрелци в пригодената кошара, гладиатор с тежести на открито, а в мазето до сауната — гладиатор с половин тон железария. Имам две вани с джакузи^[4] — на открито и вътре, изборът е свободен, — петметров мокър бар и не по-малко от двадесет каси бира „Куърс лайт“ и „Строх“ по всяко време.

Разминава ми се, защото на командващия военноморските операции му е все едно къде сме разквартирувани, стига да си вършим работата. Пинки от своя страна получава хемороиди от това, че не съм в резервата. Заслужава си ги до един. В края на краищата точно той

обра всички заслуги за случая с ракетите „Томахоук“. Получи още една звезда — носи три звезди, но получава заплата на контраадмирал, защото все още не е одобрен от Сената.

В същото време се нареди като заместник-командващ военноморските операции и каза „Благодаря за всичко, Дики“, като завинаги разформира „Червената клетка“, която бях създам и проектирал, за да изпитва готовността на Военноморския флот за борба с терористи. Него го произведоха, а мен ме чукаха. Както обикновено.

Уондър промъкна пежото в Александрия малко след 08,00 и се свързахме с Док Трембли и останалите на източния край на „Път 26 юли“, който минава покрай Средиземно море. Наетата от нас гемия беше завързана под военната железопътна гара в западното пристанище, на около две мили, или шест минути път оттук. Знаех, че е на шест минути, защото по същото време бяхме преминавали маршрута два пъти.

Само че сега Александрия беше блокирана. Нищо не се движеше. Трябваша ни шест минути да изминем половин пресечка — автомобили за осем платна бяха натъпкани в улица с четири. След петдесет минути бяхме изминали още няколко пресечки и се намирахме в средата на огромно задръстване на половината път до Мидан Тахрир (площад „Тахрир“) точно пред централната автогара. Оттук нататък въпреки дивите жестове на половин дузината регулировчици с черни униформи от пътната полиция и какофонията на клаксоните, заради които не се чуваше нищо, нито една кола не беше помръднала.

Започнах да се притеснявам. Какво, по дяволите, ще стане, ако Азис, увит в килима в багажника на колата на Док, се задуши от отработените газове — шибаният площад изглеждаше син от дизеловия пушек, а и в Египет каталитичните конвертори са непознати. Точно сега няхах нужда от труп.

А какво ли можеше да се случи, ако той дойде в съзнание и започне да тропа по капака на багажника? И това не ми беше необходимо сега.

Седанът на Док се намираше две коли пред мен, но автомобилите от двете ни страни бяха толкова близо, че не можех да отворя вратата. Излязох през задната врата на пежото и се промъкнах край пълна с моркови конска каруца и огромна цистерна, до която на празни обороти работеше мерцедесът на Док.

Той свали стъклото.

— Какво да правим?

— Тревожи ме пакетът ни.

Кимна с глава.

— И мен. Бих искал да му дам малко вода.

Сега съжалявах, че зарязахме моторите извън Кайро — Томи щеше да отиде напред и да разбере какво става, по дяволите, след което да ни намери друг маршрут. Сега просто бяхме заклещени.

— Какво да правим, шкипере?

Нямахме голям избор.

— Ще чакаме и ще се молим — отговорих.

Бях на половината път до комбито, когато се обади сигнализаторът ми.

Извадих го от джоба си и погледнах дигиталния екран. Номерът, който видях, беше на телефона върху бюрото на Пинки Прескът.

Нямаше никакви пълномощия над мен, така че да върви на майната си — нека чака. Натиснах бутона за прекратяване на връзката. Десет секунди по-късно шибаното нещо взе отново да звъни.

След три минути и шест позвънявания реших да му позволя да прави каквото иска. По дяволите, нали шибаната ни кола не можеше да тръгне наникъде.

Посочих автогарата.

— Ще ида да се обадя по телефона, преди този задник да почне да звъни на всички ни.

А защо просто не изключиш проклетото нещо? — питате. Добър въпрос. Отговорът е, че не мога да го изключа. Командващият военноморските операции го направи специално за мен. Знае, че обичам да действам без допълнителни заповеди, което означава, че вземам стрелците си и заминавам, като оставям горе-долу следната бележка: „Уважаеми отговорен офицер, ако няма други заповеди, аз ще ида днес да убия двама от лошите.“

Та тази малка „Моторола“ на хълбока ми е каишката, с която съм привързан към командващия военноморските операции. Ако не му хареса какво правя, може да ме намери по всяко време навсякъде по света и да ме спре.

Това нещо не звъни всеки път. Ако съм по средата на някоя деликатна работа, мога да превърна шибания звънец във вибратор. Но не мога да го изключа. Опитах се да го загубя преди шест месеца, но командващият военноморските операции пак ми намери цаката. Каза, че ако загубя проклетата вещ, ще загубя и званието си, а хората ми ще бъдат разпратени по други части и подразделения. Така ме накара да кротувам и да внимавам. Знаете ли, пет лайна не давам за званията и за заплатите, които се дават за тях. По дяволите, „Свирепия“ ми докара цял камион пари в брой, а продължението, „Свирепия 2: Червената клетка“, беше дори още по-добре. Така че не съм тук заради парите.

Правя това, защото Пинки, в чийто речник изобилстват думи като *съкращения* и фрази като *да получиш повече с по-малко*, беше щастлив да следва указанията на министъра на отбраната. Затова преди шест месеца разформира „Червената клетка“ като част от така наречената мярка за съкращаване на разходите по военните действия със специални методи. Според мен направи огромна грешка. Единственият начин да му го докажа беше да остана на действителна служба, да работя за командващия военноморските операции и да отстоявам идеите си.

Антитероризмът — или АТ на езика на Военноморските сили — е ненужен според Пинки. Неговият възглед, случайно споделян от повечето шефове в йерархията на Военноморските сили и Пентагона, е, че АТ не е рентабилен и затова може да бъде изхвърлен зад борда, без да се нарушава ефективността. АТ е скъп и разрушителен. Изисква скъпо, интензивно и опасно обучение. Умират хора. Изразходват се много пари без материални резултати. Това, което Пинки не може да разбере, е, че „материален резултат“ има тогава, когато някое шибано танго не взриви някой самолетonosач в Норфолк или не убие някой задник с четири звезди в Неапол, или се откаже да отвлече самолет от военноморската авиобаза Пойнт Могу.

Както и да е, когато „Червената клетка“ беше разформирана, възможността на Военноморските сили да обучават командири на бази в защита срещу тероризма беше напълно загубена. Загубена, защото

Пинки направи необходимото да не останат никакви „спомени“ от антитероризма. Нямахте кой да казва на командирите на бази: „Е, ние ви изядохме с парцалите през 1990 г., върнахме се и ви сдъвкахме през 1994 г., а сега сме отново тук, за да ви покажем какви са най-новите методи на тангата за проникване и как да ги предотвратявате.“

Командващият военноморските операции, Бог да го благослови, прозря достойнствата на аргументите ми, че все още има нужда от антитероризъм. Затова можах да измъкна стрелците си от безтегловността им в Дам Нек и да образувам ядрото на „Зелената група“. Не за да стана адмирал или да си гарантирам пенсията. Той знаеше, че го правя, защото вярвам в мисията, вярвам в хората си и ако трябва да преглътна малко лайна, за да бъде изпълнена мисията ми и да запазя сплотеността на групата, то бих затворил очи и бих дъвкал. Командващият ме познава достатъчно добре, за да знае, че се ръководя от това правило, което искам и моите мъже да спазват. Правилото, което гласи: „Не трябва да ти харесва — трябва просто да го направиш.“

Пробих си път в станцията и намерих *Telephone et Telegraphie Centrale Bureau*^[5]. Имаше опашка от двеста-триста души. Излязох навън. Вляво видях навес над входа на някакъв хотел. Втурнах се вътре и отидох право на рецепцията. Дебел администратор, който пушеше с цигаре от оникс, вдигна очи към мен — имаше отегчено лице на дребен буржоа и зяпаше в телевизора на гишето зад него.

— *Min fadlaak. Fee tèlèphon?* (Имате ли телефон, моля?)

Обърна се към мен:

— Гост на хотела ли сте?

— Не.

Поклати глава.

— *Asif.* (Съжалявам.) Телефоните са само за гости на хотела.

— Много е важно.

Той вдигна рамене.

— Съжалявам.

Екранът на телевизора привлече погледа ми, защото показваше военноморски плавателен съд. Изглеждаше ми познат — самолетносач на Военноморските сили, който бях виждал преди. Посочих:

— Какво е това?

— „Си-Ен-Ен“. — Администраторът изтърси внимателно остатъка от цигарата си в месинговия пепелник. — Нещастен случай някъде в Англия. Неприятен — поклати глава той.

— Бихте ли усилили говора?

Сви рамене.

— Разбира се.

Преодоля двата метра разстояние до телевизора и бавно, много бавно завъртя копчето. Камерата увеличи изображението и разбрах, че виждам главния док на базата на Кралските военноморски сили в Портсмут. Тази седмица командващият военноморските операции гостуваше там на стария си приятел сър Норман Елиът, британския адмирал на флотата, за да участва в спирането от експлоатация на самолетоносача „Маунтбатън“^[6], на чийто борд командващият беше служил по време на обмен с Кралските военноморски сили в началото на седемдесетте години. Все още се виждаше много дим. Експлозията трябва да е била адски силна.

— „... размерът на щетите. Бомбата е избухнала под мостчето за качване на «Маунтбатън» точно когато американският командващ военноморските операции и адмиралът на флотата се качвали на борда.“

Разбрах защо Пинки ме викаше.

Предполагам, че съм изглеждал доста зле, когато казах на момчетата какво е станало, защото Док предложи да взема нещо успокоително. Махнах му с ръка да се разкара и свиках бърз съвет посред шибаното задръстване. Въпреки заповедите да доведе мисията докрай, щяхме да се разделим. Нищо нямаше да ме спре да тръгна след убийците на моя командващ. Затова Томи щеше да се заеме със срещата и превозването на тангото. Аз щях да понеса топките си бързо-бързо към Лондон и да разбера кой е очистил командващия военноморските операции. След това щяхме да се съберем и да избием задниците, и то колкото е възможно по-бързо. Списъкът на заподозрените съвсем не беше дълъг — начело стоеше ИРА, последвана от същия тип фундаменталистки мюсюлмани, какъвто имахме в колата на Док.

Нямаше значение. Които и да бяха, щяха да умрат.

Разбрахме се да се срещнем в Лондон най-късно след 72 часа.

— Обадете се на мастър главен старшина Вебер в службата на командващия ВВС на Американските военноморски сили в Европа — казах на Томи.

Ханс Вебер, стар приятел и старши муфтаджия, беше старшият свръхсрочнослужещ, който работеше за командващия ВВС на Американските военноморски сили в Европа. Можеше да уреди да се качат на самолет от Сигонела, след като се отърват от Азис. И щеше да знае къде съм по всяко време.

Взех дрехи за преобличане и един найлонов сак и тичешком се отдалечих от задръстването, за да намеря такси за малкото летище на Александрия. Ако можех да хвана самолет за Кайро към 11,00, знаех, че ще успея да се кача на самолета на „Иджиптеър“ в 14,00 за Лондон и да пристигна привечер. Проклетият сигнализатор пак се обади. Е, щях да имам достатъчно време да звънна на Пинки от международното летище в Кайро. Честно казано, пет пари не давах да разбера какво иска.

[1] Рубин Люсиъс Голдберг (1883) — американски карикатурист и скулптор, създател на изключително сложни чертежи на съоръжения, даващи сравнително прости резултати — например много сложен механизъм, който след пускане на монета ви избърсва носа. — Б.пр. ↑

[2] Карл фон Клаузевиц (1780–1831) — пруски генерал, известен с трудовете си по военна теория и стратегия. — Б.пр. ↑

[3] Принцип, съгласно който всеки в една организация може да израства до нивото на своята некомпетентност. — Б.пр. ↑

[4] Система с подводни струйници за раздвижване на водата в басейн или вана. — Б.пр. ↑

[5] Пощенски клон (фр.). — Б.пр. ↑

[6] По името на Луис Маунтбатън (1900–1979), първи граф на Бирма. Британски адмирал, заместник на краля в Индия през 1947 г., главен губернатор на Индия през 1947–1948 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Самолетът се наклони настрани и се спусна над Уиндзорския замък през проливния дъжд, отскочи три пъти и накрая се успокои върху пистата на летище „Хийтроу“, включи реверса на двигателите и изрулира до пътническия ръкав. Тръгнах по пътеката и се натъкнах на безупречно нагласената, хубава, идеална фигура, на подполковник Ранди Реймън, който ме чакаше, хванал в ръка черен дипломатически паспорт с моята снимка. Подаде ми го, като го държеше между показалеца и средния пръст, вероятно за да не се докосне до мен. Е, аз наистина бях доста по-стар от него.

Ранди е от онези хубави момченца тюлени администратори от Анаполис, които не са се калявали в боя, но обичат да говорят наперено, да се надуват и да се хвалят с емблемата си, когато не са сред хора от частите за специални действия. Освен това, що се отнася до жените, той е легенда, поне в собствените си очи. Казвам в собствените си очи, защото на осмия месец след сватбата съпругата му го зарязала заради един свръхсрочнослужещ в „ТЮЛЕН-група 4“.

Когато сформирах „ТЮЛЕН-група 6“, Ранди беше начинаещ лейтенант и дойде при мен да се моли да го включа като административен офицер. Отказах му. В края на краищата в моята част нямаше административни постове, а само места за стрелци. А и той не беше мой тип. Беше един мърльо с вечно набола брада, който все се оплакваше и винаги намираше оправдание за това, което не е направил. Смяташе, че го бива повече от хората му, въпреки че именно благодарение на тях изглеждаше добре. А най-важното беше, че искаше да се включи в „ТЮЛЕН-група 6“ не за да убива лоши типове, а защото назначението би се отразило добре на досието му. Обясних му нещата приблизително така: „Много съжалявам, моряче, но нямаме места за отбиване на номера.“ После го изритах през вратата.

Аз може и да не го исках. Но не и следващият командир. В момента той е тюлен от „Група 6“ при ГВМССАЩЕ — на английски език това означава, че Ранди е разпределеният тюлен от „Шестецата“ в службата на главнокомандващия ВМС на САЩ в Европа. Тази служба

се намира от другата страна на Гроувнър скуеър срещу американското посолство, в сградата на Норт Одли стрийт, която през Втората световна война е била главен щаб на генерал Дуайт Д. Айзенхауер^[1]. Задачата му е да съветва главнокомандващия по въпросите на бойните действия със специални методи и вариантите за прилагане на контратерористични мерки, да осъществява връзка със съответните колеги, да насърчава сътрудничеството във връзка с тактическите и стратегически действия, да поддържа активна връзка на място и да докладва за всички дейности.

Това пише в книгите. А колкото до съветване на главнокомандващия във връзка с неконвенционалните бойни действия и тероризма, Ранди не го биваше да изготви план дори и за пикник. А според слуховете в Дам Нек „задълженията“ му, както сам ги описвал, включвали обеда в клубове с хора от министерства и служби на вътрешните работи, приказки по коктейли в посолства и осигуряване на чаровна компания на самотните дами на дипломатическите вечери, които се провеждаха два пъти седмично при посланика.

Вместо да гледа на назначението си като на предизвикателство, той го беше приел като ваканция. Затова веднъж на всеки четири седмици присъстваше на официални срещи с колегите си — специалисти по въпросите на войната със специални методи от Британското МО или Министерство на отбраната на САЩ. На всеки шест месеца прекарваше по три часа в 22-ри полк на Специалните сили на Великобритания в Херефорд и по три часа със Специалната корабна ескадра на Кралските военноморски сили в Пул.

Когато назначението му изтече, ще стане командир на тюлени. Може би ще успее да научи хората си да танцуват валс и да ядат ордьоври.

Познавам този тип хора. Когато през седемдесетте години бях военноморски аташе в Пном Пен, прекарах тринадесет месеца в Камбоджа и записах в актива си 287 дни с бойни действия. Един от назначените след мен на тази служба, човек с обноси, когото ще нарека лейтенант Паркетен кавалер, записа в актива си нула часове с бойни действия. От друга страна, прекара 314 последователни следобеда в *cercle sportif*^[2], най-изискания клуб с басейн, в разговори с местните богаташи и изпращаше до Вашингтон докладни записки с

негови версии на разузнавателни факти и парчета информация. Познайте кой стана адмирал и кого разследваха за 60 милиона долара.

— Благодаря. — Пъхнах паспорта в джоба на коженото си яке и потупах Ранди по рамото за поздрав, защото, изглежда, не желаете да се ръкува с мен. Тръгнахме по дълъг коридор към емиграционната и митническа служба.

— Какво има? — Трябваше ми съвсем неподправена информация.

— Лоши работи, Дик. В адмиралтейството са полудели — не знаят какво, по дяволите, се е случило. Освен това никой не е поел отговорността. И нашата служба откача — главнокомандващият е в Бетесда. Ще му правят операция на пикочния мехур. Няма да е в действие повече от месец. Лошите неща ще се оправят от само себе си: заместникът на главнокомандващия пристигна днес следобед с „Конкорда“ заедно с още дванадесет следователи от най-високо ниво на Военноморската следствена служба. Събират разузнавателна информация, пишат отчети и се опитват да разберат какво е станало.

Да разберат ли? Ще оплескат всичко. Пинки беше прахосал под 2500 долара за билет, за да докара няколко некадърници от Военноморската следствена служба, а е трябвало да докара пчелите работници — аналитиците от Разузнавателното управление към Министерството на отбраната и стрелци тюлени. Военноморска следствена служба? Името им е просто едно шибано противоречие. Това е същата Военноморска следствена служба, любезни читателю, която успяваше многократно да осере всяко разследване, до което се е докосвала — от шпионския кръг „Джони Уокър/Джери Уитуърт“ до провала на американското посолство в Москва, случая Джонатан Полок и до прахосаните шестдесет милиона — да, правилно ме чухте, *шестдесет милиона* — от вашите долари, данъкоплатци, за лова на вещици, който организираха за моя милост.

Това е същата Военноморска следствена служба, наречена Адмиралското гестапо, защото адмиралите я използват, за да разрешават политически спорове и войни за територии, като подслушват телефоните си, четат писмата си и предизвикват следствия един срещу друг, както мафиотските шефове използват убийци, за да разрешават вътрешните борби за власт в Коза Ностра.

Поклатих глава.

— Къде е Пинки?

— Използва офиса на главнокомандващия. Когато излязох, той беше тръгнал на вечеря със сър Обри Ханском Дейвис.

— Оня с монокъла от Министерството на отбраната ли?

Ранди повдигна вежди изненадан.

— Ти познаваш сър Обри? Аз дори не мога да си уредя среща с него.

Никак не се изненадах, защото познавах Ранди.

— Познаваме се.

Сър Обри Ханском Дейвис беше свръхшпионин от Министерството на отбраната, който се занимаваше с войната със специални методи. Бях му представен в дома на бившия министър на отбраната преди около година. Беше хладен като умряла скумрия, а и по душа беше такъв. Той и Пинки сигурно се погаждат като отдавна разделили се братя.

Доста проблеми създадох на британската митническа служителка. Е, не аз ги създадох, а снимката ми в дипломатическия паспорт, който ми даде Ранди — много стара, на нея бях подстриган по военному и с парадна униформа. Предполагам, че такава са имали в досието ми при главнокомандващия на ВМС в Европа. Дамата от емиграционната служба, която ме гледеше през паспортното гише, не видя особено много парадна лъскавина по мен. Онова, което видя, беше един осран див словак с маниакален поглед, голяма като яйце синина на челото и тридесетсантиметрова опашка.

Усмихнах се и посочих паспорта.

— Тук не съм истински — казах и се наведох по-близо. — Ето ме такъв, какъвто съм.

Тя се отдръпна, колкото позволяваше столът ѝ.

— Хмм. — Не беше убедена. Повика един от колегите си. Поговориха. Провериха компютъра. Накрая ми подпечата паспорта и махна с ръка да тръгвам.

Настигнах Ранди, който се хилеше презрително в зона „Хиленето забранено“ от другата страна на портала, и тръгнахме към таксиметровата стоянка, където се намираще кола на посолството и предизвикваше малко задръстване сред лекото вечерно движение. Той ми представи своята версия на случилото се по време на четиридесет и пет минутното пътуване. Командващият беше пристигнал преди три

дни. Пътувал с малко багаж — трима адютанти и двама души охрана. Всички се настанили в хотел „Мариът“ на Гроувнър скуеър, за да бъдат близо до посолството и врата до врата с главнокомандващия ВМС за Европа.

Вечерта, когато пристигнал, главнокомандващият дал коктейл в апартамента си за приятелите си от Въръжените сили на нейно величество, както и за отбрана група американски военни. Изглежда, си прекарвал изключително добре. На втория ден провел тричасова среща с британските си колеги в Адмиралтейството на Уайтхол, след това обядвал шотландска съомга, *haricots verts*^[3], варени картофи с масло и *Pouilly-Fuise*^[4] с бившия премиер-министър в ресторанта на хотел „Конот“. Следобед имал тричасова частна среща със сър Обри Ханском Дейвис в Министерството на отбраната, след което бил почетен гост на приема на сега мъртвия си колега от Кралските военноморски сили. Приемът продължил до късно вечерта в огромния клуб на Военноморските сили и армията на „Пикадили“.

Бил в слънчево настроение в 06,00 сутринта, когато Ранди го придружил до колата му. Закарали го в Хайд парк, където сър Норман Елиът, адмиралът на флотата, седял в хеликоптер на Военноморските сили, приземен на половинкилометровата затревена площ, около която пазел кордон бойци от Специалния отдел. Двамата стари приятели отлетели заедно и Ранди не го видял повече.

Това беше много добре за автор на светски статии. А имаше ли разузнавателна информация, която да използвам? Кой копелета със скапани топки го бяха убили? Какво правеха британците? Какво правехме ние?

— Какво, по дяволите, става, Ранди?

Ранди не знаеше. От една страна, ИРА не бяха поели отговорност за взривяването и следователно малко вероятно беше да са те. От друга страна, никой друг не беше поел отговорността.

— Какво казват приятелите ти в МИ5? Ами Специалният отдел?

МИ5 беше Британската разузнавателна и правоприлагаща служба. Специалният отдел отговаряше за антитерористичните действия на Скотланд Ярд.

От погледа на Ранди разбрах, че той няма „приятели“ в МИ5 — или където и да било. Мамка му, какво ли прави този некадърник с лайнян мозък, освен че пие шери? Представа нямах.

— Херфорд? — Това беше щабът на 22-ри полк на Специалните сили. Специалната група в Специалните сили, състояща се от 48 души и решена да воюва с тероризма, трябваше да работи нонстоп по този въпрос.

— Обадих им се днес следобед — разговарях с дежурния офицер. Каза, че в момента нямат никаква информация за мен, че все още я обработват.

Разумно. Защо ли трябва да споделяш разузнавателната си информация с някакъв задник?

— Ами Пул? — Там беше щабът на Специалната ескадра на Кралските военноморски сили.

— И там се обадих. Командирът ми е приятел. Джеф Лайъндейл.

— И? — Започвах да ставам нетърпелив.

— Все още не ми се е обадил.

Реших сам да събирам разузнавателна информация. Очевидно младият Ранди Реймън нямаше да ми свърши никаква работа. Всъщност вероятно вече е размътил водата. Не бях особено щастлив от това. Спряхме на Гроувнър скуеър. Тръгнах към огромната сграда на американското посолство, след което се насочих към входа на службата на главнокомандващия ВМС в Европа.

— Искам апартамент в хотел „Мариът“ — казах на Ранди. — Трябват ми офис, засекретени факс и телефон, три леки коли и шест пистолета „Хеклер и Кох“ девети калибър. Още шестима души от моите хора идват насам.

— Апартамент? Коли? Пистолети? Дик, това е невъзможно.

Нямах настроение за отговор „невъзможно“. Грабнах го за реверите на безупречно изгладената униформа, сплесках го върху декоративните двуметрови шипове от ковано желязо около бившия щаб на Айзенхауер и приближих лицето му до своето, докато почти опряхме носове.

— Хей, лайнян мозъко, ти май не ме разбра. Искам апартамент в „Мариът“, засекретен телефон и факс, три леки коли и шест пистолета девети калибър или ще те натроша на малки шибани парченца и ще те натъпча в шибания улей още сега. Напълно ясен ли съм сега, мамицата ти?

Погледът ми, изглежда, го беше убедил, че говоря сериозно, защото адамовата му ябълка започна да подскача като някаква шибана

плувка и той преглътна:

— Ддда, сър.

Каза „сър“ точно според устава.

Пуснах го и той се измъкна встрани от мен.

— Радвам се, че се разбираме, Ранди. Сега върви на майната си, защото не искам да те виждам, нещастен миризливецо, и ми вземи апартамента в хотела. Имам сериозна работа.

Аз замъкнах задника си на Норт Одли стрийт зад ъгъла. Показах документите си за самоличност на цивилния служител от морската пехота зад бронираното стъкло, получих картон с надпис „посетител“, пъхнах го през електронната врата и влязох. Взех асансьора за втория етаж, където се намираше стаята на главния старшина на службата на командващия ВМС в Европа.

На вратата имаше име „Х. Вебер“. Почуках три пъти и почаках.

Отвътре се дочу нетърпеливо ръмжене:

— Влез.

Заврях глава през вратата.

— Бих влязъл, но още не ми е станал, Ханси, тъпо, нещастно, осрано, шибано нацистко копеле с черни обувки.

Върху грозното му лице в другия край на стаята се разля усмивка, широка цял метър.

— Полковник Хуй — сър!

Приятно ми беше да се отнасят към мен с такова уважение. Заобиколи бюрото си, сграбчи ме, вдигна ме от пода, завъртя ме наоколо, сякаш танцувахме валс, смаза ми кокалите в прегръдката си и накрая ме постави обратно на земята.

Ханс Вебер е един от старшините в неофициалната мрежа от стари моряци на Военноморския флот, която наричам „моята обезопасителна мрежа“. Сега е главен старшина при машините, но когато служех с него на американския боен кораб „Джоузеф К. Таусиг“, беше един срамежлив, жилест и смотан огняр със звание матрос. А това, приятели, е малко по-добре от обикновена сажда.

„Таусиг“, малък ескортен ескадрен миноносец, беше първото ми назначение след Омазването до Шията, както наричах офицерската школа. Като мичман, което е най-нисшата форма на офицерски живот, бях назначен в котелното, където работех като бекас, или офицер инженер, и се грижех за котлите. За разлика от повечето мичмани

преди мен аз сам проверявах котлите и трюма. В края на краищата бях влязъл в офицерската школа като жабар водолаз на срочна служба. Това означаваше, че мога да се гмуркам така добре, както и да се бия и да пия бира. И знаех как работят машините, защото, вместо просто да чета в учебниците как работи един кораб — така правят задниците от Анаполис, — трябваше да разглобявам и да сглобявам разни неща още когато бях в групите на тюлените. И за разлика от повечето мичмани нямах нищо против да се пооцапам. Затова вместо спретнатата светлокафява униформа носех зелена бойна униформа на тюлен и се катерех чак над котлите, и се гмурках под трюма, преди да се подпиша под всяка работа, която бях заповядал да свършат.

Тогава Ханси беше на осемнадесет или деветнадесет години. Американец първо поколение — нюйоркчанин от Йорквил, Манхатън. Като за нюйоркчанин беше рядкост — вгълбено в себе си, тихо хлапе, което вършеше само каквото му заповядат. Не проявяваше никаква инициатива. Стоеше настрана. Самоналожената изолация водеше до търкания в котелното, защото останалите решиха, че Ханс се смята за нещо повече от тях.

Един ден, когато пиехме кафе в столовата, разбрах защо Ханс е сам: като дете са го тормозели в училище заради германския му произход. Вижте, в Ню Йорк много ирландчета, полячета или унгарчета от Йорквил, загубили бащи, чичовци, братя или братовчеди през Втората световна война, не хранели много обич към едрото, тромаво русокосо хлапе, което говореше английски с немски акцент, защото родителите му все още шпрехен нищо друго освен зи дойч вкъщи.

Опитвах се да накарам Ханс да излезе от черупката си. Беше прекъснал да ходи на училище и се записал в армията, за да покаже, че е „добър“ американец.

— Хей, заднико — казах му, — аз също се бях отказал да уча, но я ме виж. Така че стига глупости. Ако наистина искаш да бъдеш добър американец, недей само да дрънкаш за това, мамицата ти, а го докажи.

Когато напуснах „Таусиг“, за да се явя в „ТЮЛЕН-група 2“, Ханс се беше записал в училище, за да завърши средното си образование. След като получил гимназиалната си диплома, се записвал във всеки изпечил му се кореспондентски курс. Поддържахме връзка. Аз следях придвижването му във флотата и в званията.

Сега той беше старшина — най-високото звание, до което може да достигне срочнослужещият по договор. Назначен беше в Лондон като главен старшина в службата на главнокомандващия ВМС в Европа. И нищо че кабинетът на главнокомандващия по-надолу в коридора беше по-луксозен, точно Ханс се намираше в стаята, която всъщност е служела на Айзенхауер за канцелария. Управляваше щаба и персонала на адмирала. Някои дори казваха, че самият Ханс е шибаният главнокомандващ ВМС в Европа. Винаги, когато минавах през Лондон, сядахме на приказка в „Козата“, малка опушена кръчма на улица „Стафърд“, където, изглежда, нямаха нищо против скъпите пури на Ханси, а и вурстчетата бяха не по-лоши от тези в Йорквил.

Прекара ръка през побеляващата си коса.

— До момента денят беше напълно изтакван. Ето защо се радвам да те видя, Дик. Надявах се, че ще се обадиш. Бира? — Посочи с пръст към малкия хладилник под масата.

— Мислех си, че никога няма да ме попиташ за това. — Взех си една кутия „Куърс“, отворих я и жадно отпих. — Дявол да го вземе, бирата ти е хубава.

Седнах в един фотьойл с лице към бюрото на Ханс.

— Разказвай сбито, старшина, защото прекарах последния час с Ранди Реймън и не знам повече, отколкото когато слязох от шибания самолет.

Не беше необходимо много време, за да ми разясни нещата. В общи линии ситуацията беше ОВП — Осрана без Възможност за Почистване. Заместникът на главнокомандващия — заместник-командващият по военноморските операции — беше поел временно командването във Вашингтон. Първото нещо, което направил, е да изпрати Пинки Прескът тук, за да не му се пречка. Така предполагаше Ханс. Вероятно е забравил, че в края на седемдесетте години Пинки е служил в продължение на три години тук, в Лондон, и все още смята, че има влиятелни приятели, защото, щом пристигнал, се монтирал в кабинета на главнокомандващия и започнал да „води“ разследването.

— Точно като шибания принц Джон^[5] във филма „Робин Худ“ — горчиво каза Ханс. — Кралят е мъртъв, да живее кралят.

Нещата бяха осрани. Затова Ханси започнал сам да върти телефоните. Беше установил, че нападението не е от ИРА. Каза ми, че от експлозията се разбира, че е било някаква мина, взривена с

радиоуправление, или поне така му е обяснил един помощник при оръдията от Кралските военноморски сили.

— Според оня старшина шибаната мина е пробила десетметрова дупка в трюма на самолетоносача, но е била нагласена така, че да експлодира нагоре, не само навътре към кораба. Трябва да е поставена от водолаз, нали?

— Или водолази. Едно от нещата, в които искам да се уверя сам.

Обясних, че планирам соло пътуване до Портсмут, за да хвърля око на мястото на престъплението и да събера информация от първа ръка.

— Звучи ми добре.

Ханс отпи малко кафе от огромната бяла чаша на бюрото си и продължи. Пинки и задниците от Военноморската следствена служба били откачили. Пинки настоявал британците да го информират, без дори да присъства свързочник или политически съветник от службата на командващия ВМС в Европа. А и си криел получената информация. Ханс каза, че за момента не съществуват никакви планове. Не се предприемат никакви действия.

— Седим си с пръсти в задника и чакаме някой да ни каже какво да правим. Мама му стара, Дик, загубихме един от най-добрите си моряци. И какво правим? Само си говорим, мамицата му. — Погледна ме. — С какво мога да помогна?

Казах му какво бях искал от Ранди Реймън. Ханс поклати глава.

— Не, това няма да стане. Той просто ще изтича при адмирал Прескът.

Е, през следващите тридесет и шест часа моите хора щяха да дойдат и за тях ми трябваше място и снабдяване. Ханс си отбеляза в бележника и промърмори:

— Готово.

— Има едно по-сериозно нещо, старшина: ще искам да изкрънкаш за мен водолазен костюм и бельо, размер четиридесет и шест, дълго. Трябва ми утре сутринта, но никой да не разбере.

Химикалката на Ханс отново задраци върху бележника.

— Няма проблеми, сър, ще стане.

Казах му, че ще повикам и останалите си стрелци от „Зелената група“ — общо два взвода. Вероятно щяха да долетят във въздушната

база за специални операции в Менденхол. Ще им трябват легла. Ханси записа и това в бележника си.

Казах, че най-важното е да се събере истинска тактическа разузнавателна информация — информация извън нормалната верига, — за да можем да намерим тангата, които бяха убили командващия, и да им наречем задниците. Вече си бях помислил да се обадя на приятелите си от Британските специални сили, но отхвърлих идеята. Твърде сложно беше. Искях да действам сам.

— Няма ли да се координираш с британците?

Честно казано, не бях мислил за координиране. Адмирал Секрест беше моят командващ и затова гледах на задачата като едностранна, докато не постъпи нова заповед, и казах това на Ханси.

— Не съм сигурен дали е разумно, Дик. — Подхвърли ми още една бира. — Британците не обичат самостоятелните операции на своя територия — това обижда вроденото им чувство за ред.

— Аз смятах, че „вроденото чувство за ред“ е типично за вас, швабите.

Усмихна се.

— Да, но и те го имат. — После стана сериозен. — Внимавай. Адмирал Прескът пикае газ от яд, че си тук, и не му пука дали другите знаят за това или не.

Значи ножовете вече бяха извадени. Добре. Бях свикнал с това.

— Ще го целуна по устните, като го видя. Ранди спомена, че бил излязъл да вечеря.

Ханс направи гримаса.

— Да, със сър Обри Дейвис, оня тъпанар, дето се занимава с шпионите.

— Тъпанар? Аз мислех, че е много голяма работа.

— Може би тъпанар не е подходящата дума, но със сигурност прилича на задник с тоя тъп монокул на лицето си. И все пак е опасен политик, няма две мнения. Не го подценявай, полковник. Той е истински проклет Макиавели, получава дори от министър-председателя всичко, което си поиска. Всичко. Това е най-хладнокръвният кучи син, когото съм срещал. Не се бои да прати хора на смърт, повярвай ми — говори се, че засилил шестима нещастни задници за пушечно месо само за да докаже някакво политическо твърдение.

— Например? — запитах със съмнение.

— Например ония от Британските специални сили, дето убиха тангата от ИРА в Гибралтар. Сър Обри ги изпратил със заповед да убиват на място. Но за да бъде всичко готино на политическия фронт, скастри Специалните сили и разжалва стрелците.

Спомних си случая. Ако Ханс не грешеше — а вероятността да греша беше малка, — сър Обри си беше истинска усойница.

Ханси все още се правеше на красноречив.

— А той няма никаква нужда от скапаняци като мен. Командващият ни запозна веднъж — миналата година на новогодишното тържество — и си помислих, че ще ми заповяда да му лъсна обувките или да му избърша задника, или пък и двете наведнъж.

Засмях се.

— Добре ми звучи. Това ли е работата на старшините?

— Да ти го начукам. Ако не бяха старшините, ти още да си един непросветен задник тюлен.

Разбира се, прав беше. Обувката 43-ти номер на взводния старшина в Групата за подводна диверсия 21, легендарния Евърет Е. Барет, беше единствената причина да получа дипломата си за завършено средно образование. Той ме риташе по задника, докато не завърших. Ев Барет беше първият ми настойник в армията. Още го чувам как ръмжи и ми дава съвети в напрегнати моменти. Той и жена му Дел ме взеха под крилото си, когато бях обикновена попова лъжичка. Ев ме пердашеше. И ме претрепваше. И ме закаляваше, докато не направи от мен такъв водолаз жабок, какъвто беше той самият. А след като направи това, ме изпрати по широкия свят с един ритник в задника, с едно сърдечно „Да ти го начукам много“ и със съвета да правя на другите това, което правя за себе си.

Принципът беше прост.

— Каквото научиш — казваше Ев, — трябва да го предаваш на другите. Няма значение дали работиш с някого само за един ден, или служиш с него дълги години, трябва да ги третираш еднакво. Трябва да помагаш на другите да си свършат работата.

Това той наричаше Първи морски закон на Ев Барет. За мен просто е Закон на Ев Барет.

Този закон ме накара да се опитам да обърна живота на Ханс, когато служеше на кораба „Таусиг“. И наистина, старшините

управляваха армията. Но нямах намерение точно сега да доставям удоволствие на Ханс.

— Слушай какво, ако аз не бях в тюлените, ти щеше още да си един проклет, третокласен, некадърен, тъп, шибан нацистки моряк с лайнян мозък.

— Предавам се — засмя се той. Записа си още нещо в тефтера. — Виж какво, Дик, защо не ме оставиш да се разбера със заместник-командващия? Ти просто си върши работата, а аз ще се занимавам с документацията.

— Слушам, старшина.

Това ми хареса. Старшините, които контролират документацията, могат да манипулират системата както си поискат. Адмиралите може да си заповядват каквото им хрумне в шибаните мозъци, но документите трябва да преминат през старшина като Ханс. А по времето, когато старшина Вебер разреши на негово сияйно височество Пинки Прескът III да види дори един лист хартия, в който става дума за мен, аз щях да съм отишъл на оглед в Портсмут, хората ми щяха да са по местата си, готови за действие, оборудването ми щеше да бъде в ред и вече да съм измислил някакъв план.

Ханс ме огледа критично от горе до долу.

— Носиш ли си униформа?

— Не. Имам само дрехите на гърба си.

Обясних му, че съм изпълнявал задача. Той беше достатъчно разумен да не ме пита къде съм бил.

— Добре. Ще ти изпратя нещо. Тук, в службата на командващия ВМС в Европа, носят сини униформи. А утре иди в девет часа в „Маркс енд Спенсър“ и си купи костюм, няколко ризи и една-две вратовръзки. — Огледа босите ми крака в сандали. — И един чифт свестни обувки и черни чорапи не биха ти навредили.

Погледна дългата ми до раменете коса и каза:

— А да не говорим колко неприемлива от военна гледна точка е косата ти.

— Ти да не си ми шибана майка или шибан иконом бе, старшина?

— Аз съм шибаният ти старшина, *мистър* Марчинко — отговори Ханс. — Тук е Лондон, Дик, а не Вирджиния Бийч. Тук много държат на стила.

Една от причините да не обичам Лондон особено много. Независимо от розовокосите пънкове в метрото и златокосите девойки по Оксфорд стрийт официален Лондон предпочита костюми и мозъци на тънки райета. Старите връзки (в буквален и преносен смисъл) от училището в Итън тук могат да се окажат по-важни от това колко те бива в работата ти. Формулата за успеха е една и съща, независимо дали си консервативен тори или ляв лейбърист: посещавай обществено училище като Итън или Хароу (във Великобритания елитните им частни училища се наричат „обществени“), а след това — колежа Балиол, Оксфорд и вземи ПФИ, което за тях означава диплом по политически науки, философия и икономика.

Настоящият министър-председател беше завършил Балиол. В същото училище беше учил и водачът на опозицията. Началникът на МИ6, Британската контраразузнавателна служба, също беше продукт на Итън и Балиол. Предполагам, че се разбираха от половин дума, защото са споделяли едни и същи студени душеве и лоша храна. Но традициите им пречеха. Повечето англичани, които познавам и които бяха преминали по маршрута на общественото училище и Оксфорд, бяха лоши воители — като онези с пръстените от Военноморската академия.

Е, също като випускниците на Анаполис, и тук някои пробиваха. Но повечето от тях бяха надуты и недостъпни. А също и класово осъзнати. Научени бяха да дебатира, имаха остра мисъл. Но им липсваше инстинктът на убиеца. Също така тези прекалено добре обучени книжни плъхове нямаха индивидуалност, а това е най-важното за неконвенционалните бойни действия. Тези хора не бяха вълци или орли. Те бяха стадни животни, бавно подвижни и предпазливи.

Магнах с ръка.

— Добре, добре. Ще си купя костюм. Но първо ще си взема стая в „Мариът“ и ще поспя малко.

В отговор той вдигна палец нагоре.

— Дръж се. Имам нещо, което трябва да вземеш със себе си.

Извади огромна връзка ключове на дълга верижка, закачена за колана му, избра един от тях, отключи някакво шкафче, бръкна в него, и ми подаде петстотинграмово шише джин „Бомбай“.

— Приспивателно.

Увих бутилката във вестник и отдадох чест на Ханси.

— Благодаря ти, старшина. Все още знаеш как да се грижиш за хората си, нали?

— Бог ми е свидетел, че се старая, полковник. — Отдаде ми чест. — Ще се видим в шест часа. Дотогава ще имам резултати.

Към 04,30 бях станал и се чувствах почти като нормален човек. Към 05,00 правех упражнения — от легнало положение се изправях в седнало и обратно, — когато пиколото почука на вратата и ме прекъсна. Носеше тежка дървена закачалка с огромна синя униформа. Имаше и бяла униформена риза и вратовръзка, найлонова торбичка с чифт черни униформени обувки мой размер и черни еластични униформени чорапи. Шапката в другата му ръка също ми беше по мярка.

Бог да благослови всички старшини!

Взех душ, обръснах се, оформих брадата си, прибрах косата си в хубава плитка и се представих в службата на командващия ВМС в Европа в 06,00 часа. Бях тръгнал за стаята на Ханс. Но не отидох там. При кабината на охраната ме посрещна морски пехотинец в парадна униформа, придружи ме до втория етаж, поведе ме по един дълъг коридор с килим и отвори две дъбови врати, зад които се разкри просторен апартамент с кабинети. Минахме покрай стаи на секретари и адютанти и стигнахме пред врата със сложни гравюри. От едната ѝ страна стоеше американското знаме, а от другата — син флаг с три огромни златни звезди.

Ранди Реймън стоеше пред вратата. Когато видя, че съм в униформа, насмешката се изпари от лицето, но не и от гласа му.

— Заместник-командващият иска да те види веднага — каза той и ми отвори вратата.

Стаята беше огромна. По стените висяха маслени картини с морски сцени. В единия ѝ край имаше диван с извита облегалка и дамаска от шарена басма и маса за кафе с два стола във викториански стил. В другия — античен шкаф, дълъг най-малко три метра. На него бяха подредени миниатюрни сребърни мореплавателни съдове.

Точно пред мен чакаше вицеадмирал Пинки Прескът III, заврял кльошавия си задник в кожен стол с висока облегалка зад бюрото на главнокомандващия ВМС в Европа. През тънките копринени пердета, бронираните стъкла и екраните за отблъскване на гранати виждах Гроувнър скуеър.

Със задоволство мога да кажа, че изглеждаше ужасно. Лицето му, обикновено с онзи болнав, снежнобял тен, типичен за писарушки като него, които прекарват живота си под флуоресцентни лампи, тази сутрин имаше цвета на пожълтяла лой — изглеждаше като болен от жълтеница. Посивялата му коса не беше сресана и приличаше на някакъв подивял Дагуд Бъмстед^[6]. Набръчканото му лице изглеждаше увиснало или отпуснато — не можах да определя точно кое от двете. Един неподрязан сноп косми от лявата му ноздра допълваше картината.

Не си направи труда да стане. Посочи с костеливия си пръст един стол с права облегалка и вместо да поздрави, каза:

— Седни.

Седнах.

— Къде беше?

Нямах намерение да му казвам.

— Това е секретна информация.

— Аз съм проклетият заместник-командващ — изрева Пинки. — Казвай къде си бил и какво си правил, по дяволите.

— Не мога да ви кажа, сър — отговорих, а ми се искаше да го напсувам. Не можех да му кажа. Задълженията ми бяха такива, че се разкриваха само на онези, които могат да знаят за тях. Нямах нужда Пинки да знае. Това беше волята на командващия.

Пинки въздъхна шумно. Започна да мърда в стола си. Изпука ставите на коленете и пръстите си.

— Аз ще си отбележа, че трябва да разбере. А като разбере, ще си изпатиш.

Свали капачката на химикалката си и си записа нещо.

После сръбна кафе от чаша с инициалите на службата. Пиеше съвсем бавно. Най-после постави чашата на мястото ѝ и ме зяпна.

— Ти н-н-не отговаряше на сигнализатора — застана той. — А сега ми идваш тук непоканен. Искях да се върнеш във Вашингтон или където ти е базата тези дни, дявол да те вземе, и да чакаш заповеди, а не да дойдеш тук и да вилнееш наоколо като с-с-слон в стъкларски магазин.

Възхитен бях от факта, че през последните шест седмици, откакто не бях го виждал, е започнал да заеква. Реших да го насърча.

— П-п-помислих си, че м-м-мога да п-п-помогна.

Пинки не оцени чувството ми за хумор.

— Н-н-не п-п-прави това, по дяволите — не ме имитирай. — Спря, съвзе се, сръбна още малко кафе и се опита да се овладее. — А що се отнася до идеята ти да помагаш, то тя е смешна. Ж-ж-жалка.

Ранди Реймън се плъзна в стаята. Улових го с периферното си зрение — беше се облегнал на стената, а на лицето му отново имаше подигравателното изражение. Реших да му изиграя една пиеска. В края на краищата настроението ми беше толкова слънчево, колкото и на Пинки.

— Благодаря ти за вота на доверие. И да ти го начукам много, Пинки.

Очите му се ококориха и лицето му почервения.

— Не ми говори така — възропта той. — Аз командвам тук.

Понечих да му отговоря, но той ме прекъсна:

— Вече го няма командващия, за да те пази. А заместник-командващият не харесва методите точно толкова, колкото не ги харесвам и аз. Затова седни и млъкни, Дик, или ще заповядам да те изведат с полиция.

Намръщи се. Запретна ръкави. Чакаше да започна да се гърча и играеше с бюрократичната си химикалка — стодоларова „Монблан“, тип ролърбол.

Нямах намерение да се гърча. Хванал съм го натясно: имам досие от Военноморската следствена служба с кодово име „Ловец на лисици“. Онези от вас, които са чели „Свирепия II: Червената клетка“, ще си спомнят, че я откраднах от щаба на Военноморската следствена служба. А останалите трябва да знаят, че това е свръхсекретна служба за лов на вещици. Агентите ѝ са познати като терминаторите. Те специализират хвърляне на политическа кал върху адмиралите.

Досието „Ловец на лисици“ е типичен пример за работата им. В него има снимки на Пинки, заловен на местопрестъплението с една японка агент. Има и записи на телефонни разговори между Пинки и горепосочената бамбина, както и снимки на двамата, заети с орален секс. Ако някой от Сенатската комисия за Въръжените сили знаеше това, третата звезда на Пинки щеше да иде на майната си.

Проблемът беше, че досието се намираще под пода на кухнята във вила „Свирепия“ и никой освен мен (и, естествено, Стиви Уондър) не знаеше как да го намери. Имах един чук от Военноморската

следствена служба, с който да фрасна Пинки по главата, и затова не се притеснявах от заплахите му. Не се гърчех и притеснявах и не изглеждах нервен. Правех най-отвратителното нещо за него — усмихвах се блажено и седях неподвижно като Буда.

И когато стана ясно дори и за Пинки, че няма да играя по свирката му, той започна наново. Каза, че Ранди Реймън дошъл при него, за да му се оплаче, че съм го малтретирал. Само това било достатъчно основание за незабавното ми арестуване. Но имаше още. Искал съм пистолети. И то във Великобритания, където те са забранени. Още една черна точка до името ми.

— Това означава ли, че искането ми за оръжие е отхвърлено?

Това го накара отново да започне да пелтечи. Когато се съвзе, п-поиска да разбере откъде идваха шестимата души, за които бях казал на Ранди Реймън. Отговорих, че идват от Сигонела.

— Какво са правили там?

Когато му казах, че тази информация е секретна и няма разрешение да я получи, той избухна в нов пристъп. После започна да изрежда обичайните си оплаквания. О-о-оплака се от дългата ми коса. Крещеше, че съм неконтролируем. Изпълнението му беше интересно и изпъстрено с обичани от бюрократите изрази като „от изнесеното погоре“, „от гореказаното следва“ и „вследствие на което“.

Всъщност това ми напомни Виетнам, когато като втори лейтенант с жълто около човката бях извел хората си на първото бойно пътуване. Возехме се в две патрулни лодки — провеждахме операция с неограничени пълномощия за стрелба при остров Дунг, който се намираще по течението на река Басаак надолу от брода Джулиет. В този брод виетнамците бяха много активни. Взвод „Браво“ прекара два часа, като обсипваше острова с всичките си шибани куршуми. Дори извиках едно „Страшилище“ — онези стари самолети С-47, оборудвани с оръдия „Вулкан-Гатлинг“, които можеха да изплюват по 6300 снаряда в минута. За да извикам самолета, събудих командира на провинцията и го убедих да ни даде разрешение.

Проблемът беше там, че направих всичко това без предварителното разрешение на шефа, отговорен за операциите — един верен за правилниците лейтенант, наречен Ханк Мъстин. Когато най-после се прибрахме в базата в Тре Нок, той ни чакаше на края на пристана и подскачаше като маймуна.

Щял да ме прати на военен съд. Щял да нареди да ме разстрелят. Наложил се командирът на базата — един дългунест капитан на име Б. Б. Уитъм — да ме отърве от него. Но после — о, небеса — оказа се, че през въпросната вечер напълно случайно сме прекъснали огромна операция на вьетнамците и че всички щяхме да получим похвала, дори и Ханк Мъстин. От този момент бях хванал стария Ханк за топките.

И когато накрая Пинки приключи, разбрах, че и него държа натясно.

— Не зная защо, Дик, но сър Обри настоява ти да работиш с неговите хора по този въпрос. Аз се опитах да го разубедея. В края на краищата тук е подполковник Ранди Реймън — той е от новия тип тюлени, които предпочитам, но сър Обри иска теб, а случаят е негов.

Опитах се да се престоря на тъжен, но това, че плашеха кучето със салам, трябва да е извикало ясно изразена усмивка на лицето ми, защото Пинки се намръщи, сякаш е лизнал стипца.

— Не се хили така — каза. — Сериозно е.

Започна да барабани с химикалката си върху бюрото.

— Във Великобритания няма да ти разрешат да действаш на принципа „В случай, че няма друга заповед“. Назначавам подполковник Ранди Реймън на ВДД към частта ти. Той ще осъществява връзката между мен и теб.

Обърнах се към Ранди:

— Знаеш ли какво е ВДД?

— Временна Допълнителна Длъжност — издекламира той.

— Не. Не и за мен. В моята група това съкращение означава Вдървен от пиене Десантник Доброволец, Ранди, и не го забравяй, че мамичката ти. Ако не си навсякъде с мен, знай, че с теб е свършено.

Пинки отново тропна с химикалката.

— Тихо, по дяволите. Аз ще получавам информация. И ще те наблюдавам.

Оставих сигнализатора на бюрото му.

Той го бутна обратно към мен.

— Не може да го сваляш.

— Командващият ми го даде, а не вие, сър — казах, като последната думичка прозвуча като псувня. Не исках да му дам възможност да реагира.

— А сега, ако ме извините, адмирале, искам да се срещна с колегите си.

— Свободен си — въздъхна Пинки. Изглеждаше ужасно.

Тръгнах бързо към вратата, последван от задника прислужник Ранди, но пискливият му глас ме настигна:

— Не забравяй, трябва да ме държиш в течение. Това е заповед. О, ще го информирам. До известна степен. Моя степен.

[1] Дуайт Дейвид Айзенхауер (1890–1969) — американски генерал, командвал съюзническите войски през Втората световна война. — Б.пр. ↑

[2] Фитнесцентър (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Зелен боб (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Френско вино, по името на района, в който се прави. — Б.пр.

↑

[5] Брат на крал Ричард, управлявал страната в отсъствието му и бил много жесток към хората. Робин Худ ги спасил от него. — Б.пр. ↑

[6] Герой от комикси, който се храни със сандвичи с несъвместими съставки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Когато се прибрах в апартамента си в хотел „Мариът“, заварих в средата на хола голям черен сак от найлонова материя. Повдигнах го. Прецених, че тежи почти петдесет килограма. Отворих го и открих напълно зареден безбалонен автономен водолазен апарат, колан с тежести, надуваема бойна спасителна жилетка, плавници от най-добрия модел, който се използва във флота на САЩ, чорапи и ръкавици, усилен с кевлар, нож, херметично фенерче, мрежа за събиране на сувенири, компас, дълбокомер, двестаметрово здраво и леко найлоново въже и костюм за студена вода четиридесет и шести размер от черен неопрен.

Бог да благослови всички старшини! Отново ще срещнете този материал.

Към 07,30 бях сменил парадната си униформа с дрехи за истинска работа — гранясали от мръсотия джинси, сандали, фланелка и старо кожено яке, което бях купил в Пакистан. След това се обадох в Херефорд, за да се свържа със стария си приятел Мик Оуен, но ми казаха, че отсъства.

По дяволите. Мик е стрелец от Британските специални сили. Той е едно лошо момче от Уелс, постъпило на служба в парашутните войски, за да открие, че да се хвърляш от самолети е прекалено спокойна работа. Затова се кандидатираше за Специалните сили и го зачислили, както казват тук, към 22-ри полк.

Запознахме се малко след случая „Принсес гейт“. Мик беше в екипа бойци, който разби тълпа танга, превзели иранското посолство. По това време бях командир на „ТЮЛЕН-група 6“ и посетих Специалните сили на англичаните за кратки разяснения на операцията. Мик — тогава младши лейтенант — я беше водил. После нападнахме всички кръчми в Херефорд, за да прием четворни джинове с бира. Изглежда, това беше любов от пръв поглед, защото останахме неразделни през следващите деветдесет и шест часа, които прекарах в полка. Той ме настани в своя ОЕА (за непосветените сред вас това е Офицерски Ергенски Апартамент). Водеше ме да стрелям в

стрелбището на Специалните сили. Спускахме се по въжета от хеликоптери „Сий кинг“. Правехме скокове от голяма височина с ниско отваряне на парашута от самолети С-130. Страхотно прекарване.

Оттогава поддържахме непостоянна връзка. Сега той беше полковник, командваше свое поделение за специални мисии от двадесет и четирима души. Превод: той беше един от малкото, които имаха право да ловуват самостоятелно по заповед на най-висшето командване на секретните войски — Британската тайна разузнавателна служба — така, както ловуваше и моята „Зелена група“. Значи сигурно беше отишъл някъде, за да направи всичко възможно да проследи — на техния жаргон това значи да убие — някое терористко копеле.

Оставих името и номера си, също и вътрешния номер на Ханси, където можеше да ми се обади, и затворих слушалката. После метнах чантата през рамо и се измъкнах през служебния вход на хотела, тръгнах през двора и излязох на Уейхаус стрийт — тясна уличка с червени къщи от двете страни, която, изглежда, не се различаваше много от времето, когато Виктория е била кралица. Купих си един вестник и седнах да закувам с кафе, яйца, пържени в мас, бекон, боб и пържени домати в една италианска закусвалня, пълна с шофьори на таксита. Доколкото разбирах, не ме следяха.

След като се подкрепих, отидох през две преки до метрото на Ню бонд стрийт, купих си билет от 70 пенса, взех ескалатора за централната линия, хванах първия влак и с него отидох до следващата спирка „Оксфорд съркьс“. Там се качих на друг влак. След още десет минути се намирах на гара „Ватерло“.

Според информационното табло високо над входа след шест минути щеше да има експресен влак за Портсмут. Купих билет за отиване и връщане, тръгнах по перона, отворих вратата на един вагон, метнах багажа си върху рафта и се сплесках на тапицираната седалка. А познаяте какво бях забравил — не казах на Ранди Реймън къде съм. Жалко. Затворих очи.

В Портсмут беше студено и когато излязох от гара „Портсмут енд Саутсий“, установих, че ръми ситен дъждец. Някъде далеч зад мен фериботът за остров Уайт наду сирената си за мъгла — тъжен, мрачен рев, който беше в унисон с времето. Церемонията по спиране от експлоатация беше проведена в Портсий док на Кралските военноморски сили от другата страна на кея, където се намираше

корабът на нейно величество „Уориър“. Построен през 1860 г., това е първият кораб, облицован с желязо. Представляваше една от най-големите туристически атракции на Портсмут.

Взех такси до военноморското поделение и слязох на стотина метра от главния вход. Покрай пътя, който завършваше при Виктори гейт, откъдето се стигаше до кораба „Уориър“, имаше ограда от синджири, висока два метра и половина. От Виктори гейт започваше друга ограда, също толкова висока, но с бодлива тел на върха, вървеше покрай улица „Хард парк роуд“. На четвърт миля по-нататък се виждаше централната автогара на Портсмут, както и пристанището за ферибота. Вдясно от мен имаше редици едноетажни хангари. Не се виждаха автомобили. Метнах багажа си през оградата, изкачих се по нея, прехвърлих се над бодливата тел без аварии и скочих от другата страна.

Просто така ли? — питате. Ами сензорите и другите неща, предназначени да не допускат нарушители? Ами морските пехотинци със стражеви кучета, които патрулират? Ами телевизионните камери, които оглеждат района? Ами джиповете с картечници петдесети калибър на въртящи се платформи?

Измишльотини, приятели. Всичко това е научна фантастика. Всъщност в реалния свят повечето военни бази — от Сан Диего до Сигонела, от Норфолк до Неапол и от Пенсакола до Портсмут — са широко отворени и готови да бъдат обрани. И аз бях гадното копеле обирач, което щеше да го стори тук и сега.

Отворих една врата със сгъваемия си нож „Емерсън 6“ и се вмъкнах вътре. Миришеше на мухъл, както всички складове по света. Свалих цивилните си дрехи и се напъхах в плавателния костюм. Навлякох жилетката, поставих всички необходими неща по нея, взех плавниците под ръка и вдигнах водолазния апарат за ремъците. После надникнах навън, за да проверя дали е чисто, и нали съм си жабок, тръгнах към водата.

Усетих студа, когато се спуснах под вода. Температурата на водата може би беше под десет градуса. Щеше да ми действа много ободрително, докато проникне в костюма, остане в него, затопли се от температурата на тялото ми и ми осигури изолация от студа. Е, човек не става тюлен, защото обича да му е комфортно. По време на обучението ми в групите за подводна диверсия в Литъл Крийк

инструкторите понякога ни свикваха към 04,00, когато въздухът беше към десет градуса, а водата — малко по-студена, караха ни да стоим голи навън в продължение на час и половина или повече и ни поливаха с вода от маркуч през петнадесет минути. На двойките плувци беше позволено да се топят, като пикаят един върху друг.

Това е обучение с цел тормоз тире сплотяване, на което Военноморските сили днес се мръщят. Но позволете ми да ви кажа, че върши работа — изгражда характера и сплотява групата. Разбира се, в наше време хората, които не участват в бойни действия, не разбират, че сплотеността между мъжете в бойните групи не възниква просто така. Тя се създава.

Във Военноморските сили от едното време я създаваха старшини като Ев Барет, които здравата мачкаха хората и всеки ден ги караха да преодоляват нови граници чрез обич, заплаха и физическа разправа. Или пък офицери като Рой Боъм, кръстника на всички тюлени, който караше хората да устояват на все по-трудни неща и им доказваше, че думата невъзможно не съществува.

В наше време, ако понатупаш някого, с теб е свършено. Ако го наругаеш, може да се оплаче от теб. А що се отнася до реалистичното обучение, то сега една авария може да означава края на кариерата на офицера. Затова командирите на подразделения — всички те искат да станат адмирали — не създават трудности на хората си. Резултатът е: по-малко кървим по време на учение, но повече умираме в боя.

Водата не беше само студена — беше и мръсна. Вонеше на проклета канализация, а така щях да воня и аз. Е, по-късно щях да изчистя тялото си с „Вайтабат“^[1] и доктор „Бомбай“. А сега беше време за П-3, което означава Преглъщай водата, Плувай и Престани да дрънкаш, мамицата ти.

Дори близо до брега течението се усещаше силно — скоростта на водата надвишаваше един възел. Но пък беше в моята посока и затова се отпуснах и се оставих на течението. Трудното щеше да дойде на връщане, когато щеше да се наложи да се боря с него. Течение със скорост един възел^[2] е по силите на малко водолази. Аз мога да преодолявам течение от възел и половина, но ако от това зависи животът ми. Ами два възла? Можете да биете шибания световен рекорд по плуване свободен стил и пак да сте си на едно и също място. За да не се излагам на опасности, се отклоних от маршрута си, който

минаваше на двадесетина метра от един пристан, та ако мистър Мърфи е с мен, да се издърпам с ръце.

След като прекарах дванадесет минути под вода, изплувах на повърхността, за да се огледам. Намирах се на около триста метра от кораба „Уориър“. От него до „Маунтбатън“, заобиколен от баржи и понтони, имаше още петдесет метра. Трябваше да внимавам, когато плувам край „Уориър“. Минаваше десет часът и щяха да дойдат туристи. Освен това виждах телевизионни прожектори и камери на доковете, както и репортери с микрофони, които изразяваха мнение.

Шибаната телевизия ще довърши всички ни. Искате интервю с групите за специални операции, когато кацат в Могадишу ли? Няма проблем. Искате камерите да бъдат насочени точно там, където попадаха иракските ракети „СКЪД“ в Тел Авив? Непременно, а и как иначе. Трябва ви пряко предаване от Пентагона, за да ви кажат точно кога и къде ще бъдат следващите въздушни нападения? Но разбира се. Искате престрелки по кувейтската граница? Естествено.

Ще ви кажа какво ще бъде логичното продължение на подобно безсмислие. Ще се стигне дотам, че фризираният, надут хубавец репортьор ще води предаване на живо по „Си-Ен-Ен“ от дома на някой редник, който патрулира в Долна Слобовия, и го предават. Боецът е убит от мина, а хубавецът се обръща към камерата и казва: „Какво ли е усещането да видиш на живо по «Си-Ен-Ен» как синът ви е разкъсан от мина? Това ще разберем след рекламите.“

Потопих се, слязох надълбоко и започнах да плувам бавно и с постоянно темпо, като броях движенията си, докато стигнах до целта.

Обикновено подводното търсене се извършва от двама, четирима, а дори и шестима мъже. Три от най-използваните методи са бягане по въжето от реята, търсене в шахматен ред по въжето от реята и търсене в кръг. При първите два са необходими най-малко двама водолази, четири шамандури и четири тежести, както и две въжета. При бягането по въжетата от реята водолазите изминават по дължина участъци от 250 на 50 метра. При шахматното търсене трябва девет отделни въжета и тежести и могат да работят един или двама водолази.

Най-просто е търсенето в кръг. Слага се шамандура, окачва се към тежест и вашето въже се прокарва около въжето на шамандурата. След това плувате в концентрични кръгове, като се доближавате към шамандурата.

Разбира се, нямах тежест и шамандура и трябваше да импровизирам. Изведнъж проумях, че търсене в кръг само от един човек лесно може да се превърне в насиране в кръг само от един човек.

Трябваше ми повече от половин час, за да заобиколя на сто метра обгорения трюм на „Маунтбатън“. Минах покрай баржите, под понтоните и покрай три малки полицейски лодки, които патрулираха около дока, за да отпъждат нахалните наблюдатели. Остана ми кислород за около час и половина. Британците очевидно бяха огледали трюма и района под него, затова започнах да търся най-напред около края на дока. Завързах въжето за един кол и започнах да обикалям. Скоро разбрах, че и тук дъното е претърсвано. Всъщност на светлината на фенерчето ми се струваше, че са го претърсвали с гребло. Вероятно са събрали всички парчетии, които са успели да намерят, и са ги занесли в лабораториите.

Добре. Време беше да тръгвам. Смених мястото — тръгнах към центъра на пристанището и закачих края на въжето си към стара автомобилна гума, която намерих на дъното. Тук каналът беше по-дълбок и водата се движеше по-бързо. Проверих дълбокомера си. Намирах се на около 14 метра — към четири метра повече от позволената максимална дълбочина за моя „Дрегер“. По дяволите, бях слизал с „Дрегер“ и на 18 метра и не бях умрял — все още. Второто претърсване също не донесе нищо. Затова изтеглих гумата още петдесет метра по-наляво — или изток-югоизток според компаса — и започнах отново.

Колкото повече се отдалечавах от пилоните на пристана, толкова повече дъното започваше да прилича на някакво шибано трасе за бягане с препятствия. Върху наносите пясък се беше утаила кал. От една страна, това беше добре, защото не позволяваше на пясъка да се вдига като облак, докато мушках и ровех. От друга страна, това беше лошо, защото шибаната кал полепваше по всичко, и по мен самия. Очевидно британците не бяха прочиствали дъното, защото по него имаше греди, гуми, бутилки и други отбрани парчета боклук, полузаровени в калния пясък. Мътната вода пречеше на видимостта ми — можех да виждам най-много на шест метра и независимо от снопа светлина на фенерчето непрекъснато се блъсках в разни неща, до които нямах силно желание да се докосвам.

След четиридесет и пет минути и четири кръгови осирания все още не бях намерил нищо подозрително. Мамка му! Знаех, че тук ще намеря отговор на част от загадката, и това ме влудяваше. Пропусках нещо — нещо толкова очевидно, колкото шибания словашки нос на муцуната ми. Но просто бях прекалено глупав, за да мога да го забележа.

Замръзнах на място във водата. Я почакай една шибана секунда. Търсех така, както тюлените са научени да търсят. Научени са да търсят според устава. Нарушавах една от собствените си заповеди за войната със специални методи — онази, която гласи: „Не си въобразявай.“

Бащинското ръмжене на Ев Барет забоботи в главата ми: „Всеки път, когато си въобгъзвяваш, матрос Марчинко, нещастен лайнрян мозък, грозен, смотан, шибан скапаняк, видиотен задник такъв, правиш мен и себе си на гъз.“ Застанах неподвижно. Бях си въобразил, че най-добрият начин да търся нещо е да го правя така, както Пинки би искал. Е, по дяволите, голям неконвенционален воин бях, няма що.

Добре, ученици, нека помислим нетрадиционно.

Как би атакувал целта Рой Боъм например?

Рой ли? Той би се отбил насам със СДВ — Съд за Транспортиране на Водолази — или миниподводница. Рой би легнал в най-дълбоката част на канала, където движението е най-натоварено. След това би отишъл с плуване до целта, като се възползва от течението, което би му помогнало да носи разните неща. Защо да се изморява, като водата може да свърши неговата работа.

След като свърши със създаването на хаоса — поставянето на бомбите, залагането на капаните или каквото има да прави, — би се върнал при своя СДВ или миниподводница, би се качил на борда и би се омел на майната си.

Ами да, да ме вземат мътните. Внимателно се показах на повърхността (не исках да ме гледат по телевизията довечера) и се огледах. Отново се потопих и тръгнах право на юг. Пет пари не давах, че ми свършваше кислородът. Аз знаех как е ударен „Маунтбатън“.

Добрах се до средата на канала, точно под маршрута на ферибота за остров Уайт. Отдалечих се на около триста метра от самолетносача. Дъното представляваше истинска бъркотия — пълно с всякакви гадни неща, които могат да повредят една лодка. Течението

беше силно — прецених, че е почти два възла — и трябваше с усилие да сляза надолу. Право пред себе си, точно на мястото, откъдето и аз бих започнал операцията си, забелязах нещо в тъмната вода. Къс от бетонна опора, дълга около два метра и широка около един. Стърчеше от дъното като колона. Вероятно е паднал от някой товарен кораб. До него лежеше черно парче метал, около метър на метър и двадесет сантиметра. Приличаше на перка на акула.

Спуснах се до него и го преобърнах, за да го огледам. Точно това ми трябваше — стабилизатор от миниподводница, отчупен при оста. Вероятно е бил загубен, когато миниподводницата е ударила парчето бетон. Страхотно. Бях изпаднал в екстаз. Такъв екстаз, че дори не забелязах кога мистър Мърфи пристигна и сложи ръка на рамото ми.

Питате кога го направи ли? Направи го, когато ми се свърши кислородът. Вдишах, но, уви. Майната му на Дики. Започнах да си представям заглавията: „Тюлен се дави по време на самостоятелна операция в приятелско пристанище. Великобритания обявява война на САЩ.“

Не. Отворих аварийния кран. Това ми осигуряваше още пет минути. Но не ми помогна със стабилизатора. Повдигнах го. Познайте колко тежеше? Тридесет и пет килограма. Обикновено, когато очакваш да се натъкнеш на нещо толкова голямо и тежко, носиш със себе си надуваем мехур.

Имах въже. Може би щях да успея да го издърпам. Опитах. Беше като да се опитваш да се движиш закотвен. Започнах да се ядосвам.

Досетих се. Имах спасителна жилетка.

Смъкнах я бързо, завързах я за стабилизатора и си поиграх с вътрешния клапан за кислорода, докато я надух. Бързо се освободих от колана с тежестите, вмъкнах се в ремъците на „Дрегера“ и като хванах стабилизатора и жилетката, се насочих към повърхността. Излязох точно навреме, за да забележа един от фериботите за остров Уайт на стотина метра от мен. Приближаваше бързо.

Добре, Дики, връщай се там, където ти е мястото. Спуснах се към дъното като парче олово и се забих в тинята. Въпреки това ми се струваше, че перката ще ме подстриже, когато мина с ритмичен шум над мен. Свивах се на дъното колкото мога повече, точно като по времето, когато бях начинаещ жабок водолаз по време на ученията „Зулу-5-Оскар“ в пристанището на Норфолк.

Караха ни да играем на криеница при обучението по бягство от плен. Инструкторите ни хвърляха във водата и пускаха лодки, за да ни търсят. Затова ги мамех. Всъщност точно това се прави при бягане от плен — постигаш го с всички възможни средства. Както и да е, плувах до мястото, където спираше фериботът между Норфолк и Киптопек, след това се гмурках и се хващах за един мазен кол, докато фериботът над мен спре — неговите дизелови двигатели бръмчаха отгоре ми точно като двигателите на този ферибот.

Шумът и вихърът утихнаха. Време беше да опитам пак. Този път проверих компаса си и изплувах от канала, преди да се покаже на повърхността. Сега вече нямах никакъв кислород. Свалих кислородната маска, изплюх мръсната вода, преметнах въжето през рамо и започнах да плувам настрани към брега, който се намираше на около петстотин метра от мен. Само че този път плувах срещу течението, което (благодаря ти, мистър Мърфи) беше стигнало възел и половина. Необходим ми беше почти час мъчително плуване, преди да се добера до мястото, откъдето бях тръгнал.

О, а как болеше. Намирах се на около двадесет метра от брега, когато охраната най-после реши да се покаже. Затова, вместо да измъкна задника си от водата, трябваше да чакам, докато джипът, пълен с отегчени британци с цигари в уста, бавно мине около хангарите. Държах се за въжето и проплаквах молби към Бога на осиранията. Накрая — стори ми се цяла вечност, макар че бяха минали само пет минути — те се отдалечиха и аз се измъкнах на брега.

Измръзнал почти до смърт, доवлякох парчето до хангара и се строполих, като започнах да повръщам вода. В ръцете и краката усещах адска пареща болка. Рамото ми беше протрито и изранено на мястото, където се беше впивало въжето. Бях успял да се порежа зад лявото ухо и кървах. Вярвайте ми, това съвсем не е добър начин човек да си изкарва хляба.

Но имах нещо конкретно. Доказателство. Първият знак по дългия път към отмъщението за смъртта на командващия. Прокарах ръка по гладкия метал на стабилизатора. Струваше си болката.

Върнах се в хотел „Мариът“, където намерих списък с телефонни обаждания до мен, по-дълъг дори от гущера ми. Повечето

от обажданията бяха от адмирал П-П-Прескът. Имаше три обаждания от Ханс и по едно от сър Обри Дейвис и майор Джеф Лайъндейл. Взех един двадесетминутен душ и двойна чаша джин „Бомбай“ с лед и звъннах на Ханс. В края на краищата той беше с най-ниско звание от всички.

— Здравсти, Ханси.

— Време беше да решиш да се обадиш. Добре ли мина плуването?

Беше добре и още как.

— Да ти го начукам, старшина. Какво ново?

— Обадох ми се от Сигонела. Твоите хора ще пристигнат утре преди обед. Взех им стаи в „Мариът“.

— Чудесно.

— Записах ги на сметка на американското посолство.

Още по-добре. Нека шибаният Държавен департамент плаща.

— Кой се обади?

Чух как Ханс си сръбва кафе.

— Един на име Томи. О, поиска да ти предам, че багажът не издържал.

Само това ми липсваше. Не се предполага, че можете да губите пленниците си, особено след като сте работили така усърдно, за да ги плените. Особено когато участват шибана фрегата и самолетоносач. И още по-лошо, изпращането на кораби по този начин създава документиранни следи, които адмирали като Пинки Прескът могат да проследят.

Значи сега щеше да има доста въпроси без отговори. В края на краищата само командващият и президентът знаеха каква беше мисията ми. Но командващият беше мъртъв, Пинки не искаше нищо, освен да отмъкне задника ми на съд, а предводителят на Свободния свят не би пожертвал задника си, за да спаси моя, като отиде в щаба на Военноморските сили и каже: „Да, всъщност Дики действаше по заповед от първостепенна важност на президента.“

Имаше и по-голям залог: „Зелената група“. Загубата на Азис беше като кръв във водите, в които плават политически акули като Пинки. Ако Пинки надушеше нещо, би направил всичко възможно, за да сдъвче мен и хората ми. Кучият му син щеше да се спусне подире

ми, а без командващ, който да ме защитава, всички бяхме уязвими. Лоши новини.

Не ми оставаше друго, освен да играя покер.

— Томи каза ли друго нещо?

— Не. Само, че щял да ти обясни всичко, когато те види.

Да ми обясни ли? Нямахме какво да ми обяснява. Отивах на майната си. Е, все пак нещата имаха и своята добра страна — тангата по света бяха с едно по-малко, а и момчетата ми бяха добили реален опит. Що се отнася до Махмуд Азис абу Ясин, според мен, ако той е толкова фундаментален мюсюлманин, колкото твърди, то щеше да бъде толкова щастлив да се моли на небето, колкото когато прави бомби на земята.

— Други новини? — попитах Ханс.

— Разпитах за експлозията.

— Откри ли нещо, което още не знаем?

— Не.

— Аз открих.

— Какво?

— Мини насам и ще видиш. Не искам да говоря за тези неща по открита линия.

— Слушам, говедо. — Дочух смеха му, като затварях телефона. Щях да дам стабилизатора на Ханс. Утре към 06,00 щеше да знае колко е дълга онази работа на шибания работник, който го е направил.

Реших да се обадя и на стария си приятел Тони Меркалди в Разузнавателното управление. Не можехме да си кажем нищо важно по телефона, но с намеци, алюзии и жестове му обясних какво исках. Какъвто си е полковник от ВВС, Тони ръмжа и сумтя, но каза, че ще започне да проверява разни неща колкото може по-скоро. Дадох му телефона на секретната линия на Ханс, за да може да ми праща информация.

Като свърших същественото, се обадох на майор Джеф Лайъндейл. Никой не отговори и затова позвъних на сър Обри Дейвис в Министерството на отбраната. След три позвънявания отговори един мъжки глас:

— Вътрешен петдесет и шест.

Отговорът беше точно както тези на шпионите от ЦРУ в Ленгли. Какво правеха тези хора? На едни и същи курсове ли ги обучаваха?

Настъпи тишина. После гласът отново се обади и каза, че сър Обри би се радвал да вечеря с мен в клуб „Ист Индия“ в седем часа. Оставаше ми един час.

— Добре.

— Сър Обри ще се срещне с вас в американския бар. Ако пристигнете преди него, не се притеснявайте да си поръчате.

Колко любезно. Колко учтиво. Реших да благодаря по британски:

— Съвършено. Отлично.

Мамицата ви!

Пиех втората чаша йоркширска бира и дъвчех шестото яйце от яребица, когато той влезе със спокойна походка. Понечи да ме нарече „полковник“, но се спря, вдигна монокъла на мястото му и за сигурно преброи нашивките ми.

— Полковник Марчинко, толкова се радвам, че дойдохте.

Протегна ръка. Не беше нито по-топла, нито по-твърда от последния път, преди около година, когато я бях стиснал на приема на бившия министър на отбраната Грант Грифит.

Сър Обри махна към бармана. Наблюдавах как оня изчезна за няколко секунди и се върна с бутилка червено вино, отвори я и внимателно я наля в кръгла кана. Напълни една подобна на балон чаша за сър Обри и я плъзна почтително върху плота.

— Заповядайте, сър, както обикновено.

— Благодаря ти, Паоло.

Ръката на сър Обри обхвана столчето и развъртя чашата върху плота. Вдигна чашата и се вгледа в нея. Тесният му нос застана над ръба на чашата, той вдъхна дълбоко, внимателно отпи и започна шумно да примлясква с виното, след което преглътна.

— Ах — усмихна се, — добрата „Стара гемия“.

— Стара гемия?

— „Barca Velha“ — това е стара гемия на португалски, старче. Едно велико и все още неоткрито вино, мой стар приятел го прави в района Доуро. При всяка изключително добра година купувам по десет каси от винарната. Пазят ми ги там. Нищо друго не пия в този клуб освен портвайн и шампанско. Това — отново разклати виното той — е реколта 1975 година. Искаш ли да опиташ?

Пресуших бирата и изядох едно яйце, за да залича вкуса й.

— Добре.

И защo не? Щo се отнася до мен, виното си е вино. В хладилника си имам кашони с „Шабли“, а червеното вино е от евтините — в бутилки с винтови капачки. Пил съм хубави вина, но, честно казано, не харесвам всичкото това сърбане и примляскване, придружено с изрази като „каква изумителна реколта“.

Пред мен се появи чаша. Вдигнах я и отпих глътка. Стори ми се, че в устата ми избухва мина. С небцето си долавях вкуса на шоколад и боровинки, а в края на устата си — дъх на ванилия. Беше чудесно. Беше пълно с усещания. Това беше най-доброто шибано вино, което някога съм вкусвал. Пресуших чашата, като се наслаждавах на дъха му.
— Страхотно.

Той вирна нос към мен и направи гримаса. Монокълът падна и се залюля като махало, а след това спря точно по средата на гърдите му като център на мишена.

— Благодаря, старче. Радвам се, че го одобряваш.

Стояхме на бара десетина минути и обсъждахме неприятната ситуация — най-вече си съчувствахме за командващия, както и за плачевните причини да бъдат допуснати убийствата. Той беше странен човек. Сивите му рибешки очи нито веднъж не издадоха дори частица от онова, което мислеше — просто ме гледаха, мигаха от време на време, но не изразяваха никакви чувства. След като оставихме празната бутилка „Стара гемия“ върху добре износения бар, той ме хвана за ръка и ме поведе надолу по дългия коридор с дървена ламперия към главната зала.

Докато вървахме, ми обясни, че имал рядко приятни служебни взаимоотношения с командващия. Запознали се преди две десетилетия, когато Секрест, тогава с три нашивки, бил изпратен в главното командване на Американския флот в Европа (за онези от вас, които не разбират от нашивки върху ръкавите, това е полковник), а сър Обри бил, както се изрази, „дребен функционер в една от нашите служби за сигурност“.

Хвана ме за лакътя и ме насочи надясно.

— Ние бяхме двама стари бойци на фронта на Студената война — каза. — Професионалният ни живот имаше цел: воювахме срещу Съветската мечка. Ловувахме, залагахме й капани. Опитвахме се да разберем най-съкровениите й мисли, както и да разкрием нейните най-

секретни политически и военни машинации, давахме смисъл на живота си. Имахме мисия от Бога.

Млъкна за малко, докато един оберкелнер в черно ни насочи към дълга маса на около два метра от останалите, която гледаше към площада през огромни сводести прозорци. Седнахме. Сър Обри пъкна колосаната бяла салфетка под брадата си. Поставиха на масата ни нова бутилка „Barca Velha“, отвориха я, изляха я в кана и наляха в чашата му. Той опита. Одобри. Кимна на келнера да ми налее една чаша и го помоли да остави каната на масата.

— След това — продължи той — Съветската мечка изчезна. Студената война се изпари. За хора като мен, посветили цялата си кариера — в моя случай става дума за повече от половин век, полковник — на тази война, загубата на единствения противник за нула време ми създаде странно чувство на празнота, на забрава, на безцелност.

Погледна навън към площада. Проследих погледа му.

Обърна се към мен.

— Адмирал Секрест — вашият командващ — и нашият адмирал на флотата сър Норман Елиът ме възстановиха. Те може би преди всички останали осъзнаха, че съществува нова опасност. И дори по-голяма, отколкото Съветите. В края на краищата Съветите си бяха една самостоятелна цел. Новата заплаха, твърдяха те, представлява огромен проблем точно защото е анонимна, безлична.

— Терора на фундаменталистите — измърморих. — Това е битката, която аз и командващият водехме у дома.

— Точно така. — Сър Обри изчака, когато един сервитьор се доближи към нас и ни даде по едно меню. Сръбна от виното си.

— Мисля да взема къри. Доста добро е. Или пък бих взел *entrecôte*.

Честно казано, в този момент храната никак не ме интересуваше. Имаше по-важни неща за научаване.

— Сър Обри, защо, по дяволите, сте поискали от Пинки Прескът да ме изпрати на временна служба при вас?

— Полковник... може ли да те наричам Дик?

— Разбира се.

— Дик тогава. Дик, през последните шест месеца вашият командващ, нашият адмирал на флотата и аз установихме със страх

една нова тенденция.

— Така ли? — Исках да чуя повече, тъй като командващият беше започнал да забелязва някаква нова и особено силна форма на тероризъм. Това беше и една от причините за пътуването ми до Кайро.

Сър Обри кимна с глава.

— Да. Ако погледнеш единствено количествените изследвания, ще установиш може би само бавно нарастване. Но ако съпоставиш този материал с политическите отчети, ще забележиш, че, изглежда, се заражда една нова форма на глобален тероризъм — ние с адмиралите го наричахме транснационален тероризъм, — какъвто досега не е имало.

Такава беше теорията и на командващия. Но в Пентагона вече никой не си прави подобни заключения. Защо се беше случило това? Отговорът е прост: никой вече не съпоставя разузнавателните данни. Защо ли? Защото разузнавателните агенции, както практически всяка една командна структура, вече са организирани по така наречената коминна схема.

Това означава, че хората на Разузнавателното управление към Министерството на отбраната докладват само на организацията си, хората от ЦРУ докладват само на ЦРУ. Държавният департамент притежава своя разузнавателна структура. Всяка от тези организации има собствена мисия и собствени задачи. РУ на Министерството на отбраната клони към разузнаване с технически методи. ЦРУ наглежда екополитическите събития, а държавният департамент акцентира върху външната политика. Освен това всяка агенция ревниво пази информацията си. Но не от съображения за сигурност, а за да запазят бюджета си непокътнат.

О, разбира се, има Съвет за национална сигурност, който би трябвало да предлага разузнавателна информация на президента. Но на практика Съветът за национална сигурност прекарва по-голямата част от времето си в борби за територия с Държавния департамент. Освен това има и Съвет към президента за чуждото разузнаване и Съвет към президента за надзор над разузнавателните служби. Те би трябвало да дават независим поглед върху общите приоритети на разузнавателната дейност на страната. Всъщност и двата съвета са пълни с боклуци от президентските кабинети, политически избраници и мераклии за постове.

На последно място са служителите от разузнавателната общност, която се намира на улица 1776 G, на не повече от триста метра от Овалната стая. Ръководи я един генерал с три звезди — сега е генерал-майор от авиацията. Твърди се, че тази служба координира информационния поток. Но всъщност съдийства в битките за надмощие между различните шпионски агенции.

Какъв е крайният резултат ли? Никъде в цялата система няма организация, която да представя „цялата картина“ — организация, която да събира късовете информация от всички и да се опитва да разбере какво означават.

Но командващият го беше сторил. Чел телеграми на Държавния департамент (Бог знае как се е докопал до тях), отчети на Разузнавателното управление към Министерството на отбраната и доклади на ЦРУ. Събирал материали на НАТО за Западна Европа. Намерил информация на Агенцията за националната сигурност, засечена от Балканите и Югозападна Азия. Откраднал изследвания на Агенцията за борба с наркотиците.

Той също беше говорил за новия тероризъм — тероризъм без граници или конкретна националност, — чиято единствена цел е унищожението на Запада. Това представляваше засилена версия на борбата срещу Запада, насочена от моллите, от Бени Саф в Алжир, от Кабул в Афганистан и продължила няколко години. Но тази нова вълна беше неизмеримо по-опасна. Обявена беше от войници на муджахидините, вербувани из целия арабски свят. Обучаваха се заедно в лагери в Северозападен Афганистан. Парите идваха от Иран, както и от процъфтяващия трафик на хероин. Водачите им бяха неизвестни.

Командващият ми разказа всички тези неща малко преди да заведе групата си в Египет. Оплака ми се, че колегите му не проявяват разбиране към теорията му, но беше убеден, че е прав, а освен това старият му приятел адмирал сър Норман Елиът от Кралските военноморски сили мислеше като него.

Вярваше, че Махмуд Азис абу Ясин представлява малка, но важна част от тази нова форма на световен тероризъм и затова беше направил необходимото, за да ида да го доведе. Разбрахме се да разгледаме нещата подробно, като се върна. Сега командващият и сър Норман бяха мъртви, но сър Обри работеше по същите въпроси.

— Вярвам, че атентатът в Портсмут е част от тази работа — каза той.

Попитах го защо смята така.

— Ще ти отговоря по-късно. — Отпи от виното си. — Както ти казвах, знам за работата ти, защото командващият ми разказа конкретно, когато трябваше да опише какво можеш.

— По въпросите на антитероризма ние с командващия мислехме по един и същи начин.

Той кимна.

— Знам. А и ти се трудиш здравата. Похвално.

Вдигнах чашата си за поздрав.

— Благодаря.

Той също вдигна чашата си, сръбна и я постави на салфетката.

— А на въпроса ти за бомбата в Портсмут. През изминалата седмица бяха проведени шест уж несвързани терористични нападения. — Сръбна от виното си. — Знаеш ли за тях?

Отговорих на сър Обри, че не съм в течение. Той избърса някаква пращинка от гърдите си.

— А, да, разбира се. Кайро. Махмуд Азис абу Ясин. Жалко за него. Бих желал да прочета доклада от разпита му.

Сигурно се бях изчервил.

— Не знам за какво говорите.

— Няма значение — сви рамене той. — Мога да ти кажа, Дик, че много малко са нещата около антитероризма, за които не знам. — Замълча, за да ми позволи да вникна в думите му. — Не се притеснявай, нямам никакво намерение да предавам информацията на твоя адмирал Прескът.

Предполагам, че гримасата ми е била доста издайническа.

— От думите ви съдя, че имате доста широка мрежа, сър Обри.

Не отговори. Голямата му усмивка ми беше достатъчна.

— Говорехте за несвързаните терористични действия през изминалата седмица.

— А, да.

Изчака сервитьорът да постави две чинии на масата и да изсипе с безупречно майсторство някаква кафява смес на бучки от голямо порцеланово блюдо. Предположих, че е къри, въпреки че не изглеждаше и не миришеше като нито едно къри, което някога съм ял.

Сервираха ни и два съда със сос, както и чинийки с накълцани кокосови орехи и фъстъци.

Вдигнах очи.

— Има ли лют сос?

Сервитьорът ме погледна шокиран.

— Кърито е по мадраска рецепта, сър. Доста люто е.

Опитах го. Нищо не струваше.

— Бихте ли донесли лют сос?

— Ако настоявате.

— Настоявам.

Сър Обри гледаше как изсипвам половин бутилка сос от червени чушки в чинията и го смесвам с така нареченото къри.

— Какво казвахте, сър Обри?

Той напъха една вилица с къри в устата си и започна да дъвче.

— Намирам това къри за доста люто. — Напълни чашата ми с вино, после и своята. — През изминалите шест дни имаше взрив на главната жп гара в Москва. Взривена беше и белгийската диамантена борса в Антверпен, както и сградата на италианската стокова борса в Милано. Имаше експлозия във френска електроцентрала, прекъснала една трета от електроснабдяването на страната, а няколко часа след това във Франкфурт един бомбен атентат наложи затварянето на градското метро за два дни. Още по-загадъчен е фактът, че никой не е поел отговорността за тези действия.

— Казахте шест — изредихте само пет.

— А, разбира се, нападението в Портсмут.

Отпих от виното си.

— Вярвате ли, че са свързани помежду си?

— Да, като примери на новия трансграничен тероризъм.

— Повечето хора биха отхвърлили идеята ви, сър Обри, особено ако не са представени никакви общи искания, нито съобщения от извършителите.

Погледна ме тъжно.

— Разбирам това. Всъщност опитвах се да убедя адмирал Прескът вчера, когато се срещнахме, но той не беше съгласен с мен. Напълно отрича транснационалността на атентатите. Неговата теория е концентрирана върху Ирак, а точно така смятат и следователите по

атентатите. Разбира се, това е доста неразумно, но човек не може да го разубеди. Изглежда, доста силно му влияят.

— Пинки си е такъв.

— Жалко. — Сър Обри избърса крайчеца на устата си със салфетката. — Но ти не смяташ идеята ми за неприемлива?

— Съвсем не.

Транснационалната теория винаги ми се е струвала смислена. Например вярвах, че Махмуд Азис е представител на тази нова тенденция. Той беше египтянин, обучен от ЦРУ в Афганистан да воюва срещу Съветския съюз. Години след това беше използвал наученото като член на египетските муджахидини, малка група фундаменталисти от Кайро, която се опитва чрез тероризъм да принуди египетското правителство да превърне страната във фундаменталистка ислямска република. Египетските муджахидини от своя страна са част от световна организация, известна като Ислямското братство, която насочва пари от наркотици от Афганистан и приходи от продажба на нефт от Иран към групи като тази на Азис за прокламиране на ислямския фундаментализъм с всички възможни средства. И Азис е бил изпратен от Кайро в САЩ, за да създаде хаос и ужас. Когато го заловихме, беше тръгнал за Пакистан, където вероятно щеше да се събере с още танга и да отиде бог знае накъде, за да сее още хаос.

Имаше още стотици хиляди такива като Азис, както и стотици, а може би хиляди местни фундаменталистки групи, разпръснати по цялото земно кълбо. В края на краищата САЩ бяха изразходвали милиарди за оборудване и финансиране на партизани от муджахидините по време на петнадесетгодишната им война в Афганистан със Съветите. Между тях имаше над двадесет и пет хиляди мюсюлмани доброволци, ангажирани от ЦРУ. В по-голямата си част те бяха бедни, необразовани араби, наемани направо в джамиите от Бруклин до Белуджистан^[3] чрез различни организации паравани.

Казах на сър Обри, че сега всеки знае как много от тези бойци, както и голяма част от оборудването от ЦРУ се използват срещу Запада. В бивша Югославия мюсюлманите ветерани от афганистанската кампания се биеха наред с босненските мюсюлмани. Същите експлозивни С-4 и „Семтекс“, превозвани на гърба на камила от Пешавар през прохода Хибер преди десет години, сега се използваха

от муджахидини, които воюваха в партизанските войни в Кашмир, Таджикистан, Азербайджан и Кюрдистан. Противосамолетни ракети „Стингър“, използвани да свалят съветските мигове и бойни хеликоптери Ми-24 в района около Кабул, се появяваха в страни от Балканите до Сомалия, където се използваша срещу западни самолети.

Имаше и нещо, което не му казах. Не добавих, че знаех за контрабандното вкарване на някои от тези смъртоносни мунициии в САЩ, където Махмуд Азис ги беше използвал, за да взриви шест цели. Не му казах и че когато бяхме хванали Азис в Кайро, той носеше паспорт с пакистанска виза и петдесет хиляди английски лири.

Знаех, че преди десет години точно от Пешавар в Северен Пакистан мюсюлмани доброволци идваха с автобуси в управляваните от ЦРУ лагери в Северозападен Афганистан. Днес тези автобуси продължаваха да се пълнят с разочаровани мюсюлмани от Египет, Алжир, бившия Съветски съюз, дори и Америка. Членове на десетки терористични организации — като се започне с големите, като „Хамас“ и „Ислямски джихад“, и се стигне до малки групички като Освободителната армия на Южен Йемен — пътуваха до тренировъчните лагери за муджахидините в Северозападен Афганистан, където ги учеха как да отмъщават на Запада.

А мотивацията им? Тя се виждаше всеки ден във вестниците. Фактът, че Израел се помиряваше с арабските си съседи, беше достатъчно неприятен — само това беше достатъчна причина за започване на свещена война. Но имаше и други неща. На Балканския полуостров сърбите и хърватите избиваха мюсюлманите, а Западът не предприемаше нищо, за да спре клането. В бившия Съветски съюз азербайджанските мюсюлмани бяха изправени пред етническото прочистване от арменските християни, а руснаците само гледаха. Из цяла Западна Европа ултранационалистите хвърляха бутилки, пълни с бензин, в общежития на мюсюлмански работници, а полицията, изглежда, винаги срещаше трудности при арестуването на виновните.

Казах, че съм разбрал от проучванията си, че единственият елемент, който пречи на стотиците хиляди отхвърлени, обеднели, лишени от граждански права мюсюлмани фундаменталисти да се консолидират, беше естествената им склонност да бъдат лоялни единствено към групата си.

— Старата философия „Брат ми и аз срещу братовчед ми; братовчед ми и аз срещу света“ все още преобладава в по-голямата част на мюсюлманския свят — казах аз, а сър Обри кимна одобрително.

Преглътнах хапка безвкусно къри.

— Но ако мюсюлманите по целия свят се обединят в един лагер с една-единствена цел, те ще се превърнат в заплаха за Запада, по-опасна дори и от Съветския съюз. Защото Съветският съюз не нападнаше — знаеше, че ще последва масиран ответен удар. За война муджахидин, сър Обри, куршумът в мозъка означава гарантирано пътуване до рая.

— Точно така. — Той изпразни чашата си и я напълни отново. — Да предположим, че лоялността към племето бъде преодоляна и всички тези атентати вече се ръководят от един и същи източник и са насочени срещу Запада.

— Това значи, че се сблъскваме с най-голямата терористична организация в света.

— Точно така, полковник. — Замълча. — Чел ли си история? Арабска история?

Бях чел и му казах.

— Какво знаеш за Саладин?

— Че бил... какъв... египтянин, живял през единадесети или дванадесети век. Воин. Превзел е Йерусалим от кръстоносците. Изградил стената, която все още огражда стария град.

— Много добре. Но има още нещо. Той е бил първият панарабин. Първият син на исляма, който се е опитвал да обедини всички араби под зеленото знаме на пророка Мохамед.

— Не е успял.

— Да. Времето не е било подходящо. Но векове след него оставената от Саладин идея за панарабите продължава да живее. Единната ислямска култура трябвало да се разпростре от Испания до Индийския океан, от Уралските планини до екватора. И оттогава насам винаги е имало араби, споделящи мечтите на Саладин: обединението на целия ислямски свят под зеленото знаме.

Прав беше. Помислих над думите му.

— Досещам се за трима: Асад от Сирия, Муамар Кадафи и Саддам Хюсеин.

— Да, разбира се, преди тях беше египтянинът Гамал Абдел Насър. Той успя да обедини Сирия и Египет през петдесетте години. — Сър Обри направи кратка пауза. — Това щеше да се превърне в първата копка за изграждането на обединена арабска нация около Средиземно море.

— Не успя. Не успяха и другите.

— Да. По ред причини. Може би най-значителната от тях е, че всички в крайна сметка бяха националисти и представляваха само малка част от ислямския свят. Следователно можеха да привлекат само ограничена подкрепа. Освен това какви са хората като Насър, Асад, Саддам и Кадафи? Те са политици. Ислямският свят не може да бъде обединен от един обикновен политик.

— Но какво ще стане, ако на сцената излезе нов Саладин? Прозорлив човек, който не представлява отделна нация или пък конкретна част от арабския свят. Човек, който олицетворява истинския панарабизъм и може да обедини Саудитска Арабия със Судан, Йемен, Мароко, Сирия, Афганистан, Белуджистан — цялата пъстра гама на исляма от Казабланка до Пешавар.

Замислих се над всичко това. Никак не ми харесваше.

— Ако се има предвид настоящата политическа ситуация, не е ли малко вероятно да се появи такъв човек?

— Малко вероятно? — Рибешките очи на сър Обри се насочиха към площада. — Разбира се, малко вероятно е — каза той с далечен и отнесен глас, — но, скъпи приятелю, не е напълно невъзможно. Командващият не смяташе, че това не е възможно. И сър Норман също. А и аз. Затова настоях пред твоя адмирал Прескът, ти и групата ти да бъдете прехвърлени към мен за близко бъдеще.

Пинки не ми беше съобщил това. Само беше казал, че ще работя с хората на сър Обри. Има голяма разлика между „да работиш с някого“ и „да бъдеш командван от някого“ и му го казах съвсем недвусмислено.

Той изля остатъка от виното по равно в чашите.

— Разбирам.

Гласът му доби стоманени нотки.

— Но се намираш на суверенна британска земя, полковник, и настоявам аз да командвам и контролирам. В края на краищата това не е Египет. Бъдете сигурен, че се нуждаем от помощта ви. Необходима ми

е. Но трябва да работите в сътрудничество с нашите хора и под наше ръководство. Командващият ми казваше, че ви държи изкъсо и трябва и аз да го правя, ако пътищата ни се кръстосат някога.

Колкото и трудно да ми беше да преглътна тези думи, те звучаха точно така, както би ги изрекъл командващият. Господи, как ми липсваше старият боен кон.

Сър Обри, изглежда, прочете нещо в лицето ми. Една слабо забележима тъжна усмивка премина през неговото като сянката на облак.

— Обичаше да те нарича любимия си помяр. — Това беше първата следа от чувство, която забелязах у него тази вечер.

— *Canis lupus*^[4] Марчинко, това съм аз.

— Сигурен съм — каза той и пресуши чашата си. — И знам, че ще работим заедно много добре.

Лицето му се освежи.

— Независимо от факта, че никой не е поел отговорността за инцидента в Портсмут, ние получихме добра оперативна разузнавателна информация късно днес, която ни насочва към някои фундаменталистки групи, и искаме да я използваме в своя полза. Имаше някои определено положителни събития. Разбирате, че не искам да ги обсъждам сега. Но ако дойдете в офиса ми утре в десет преди обед...

Какви джентълмени са тези британци — воюват с работно време. Е, не беше в стила ми да чакам.

— Извинете грубия ми език, но, мама му стара, сър Обри, нека идем там още сега. Защо трябва да чакаме?

— Защото...

— Защото? Да вървят на майната си извиненията. Моят командващ е мъртъв. Както и вашият адмирал на шибаната флота. А вие, изглежда, искате само да седите на тлъстия си задник и да си сърбате шибаната „Стара гемия“, докато онези задници, тангата, се смеят и на двама ни. — Станах. — Това не е в стила ми, сър Обри. Не съм от онези новоизлюпени командири с „п“ на квадрат.

— Какво?

— Посрани прости командирчета. Копелета с вонящи уста, които могат само да лижат подметките на шефовете си. Позволете ми да ви кажа, сър Обри, че постъпих в шибаната флота на седемнадесет

години, за да изпълня военния си дълг. Установих, че пред мен има кариера, когато се присъединих към десантните групи. А когато станах подофицер и после тюлен, кариерата се превърна в моя натрапчива идея. — Доближих лицето си до неговото. — И не си върша работата, като седя на задника и питам „Може ли?“

Лицето му почервеня.

— И въпреки това...

— Виж какво, както казваш, това е твоята страна. Но убитият е моят командващ. Не искам шибано бездействие, искам да действам веднага.

Той ме изгледа с вбесяващо спокойствие.

— Повярвайте ми, полковник, ще получите достатъчно „шибано действие“, както го наричате. Но утре. В десет часа. В кабинета ми.

Обърна се към прозореца и се загледа в площад „Сейнт Джеймс“. В тъмното различих силуета на огромна лимузина „Бентли“, която премина отдясно на борд наляво на борд и спря пред клуба.

— О, виждам, че колата ми пристигна.

Стана, пусна салфетката на масата, избърса предната част на безупречния си костюм и тръгна към вратата на залата.

— Лека нощ, полковник — каза той, без да се обръща.

[1] Марка шампоан за вана. — Б.пр. ↑

[2] Възел — морска мярка за скорост, равна на 1 миля (1852 м) в час. — Б.пр. ↑

[3] Област, по-голямата част от която е включена в Пакистан, а останалата — в Иран. — Б.пр. ↑

[4] Вълк (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Закъснях. Най-напред Тони Меркалди се обади по секретния телефон в стаята на Ханс — предаде ми няколко мъдри слова за подводниците „Фока“ и каза, че през следващите двадесет и четири часа ще получа шест факса. После ми се обади Пинки и взе да бръщолеви за информация, като искаше да знае какво сме си говорили със сър Обри (но да го духа) и се оплака, че Ранди Реймън не можел да ме намери. Накрая спрях в хотела, обадих се до вила „Свирепия“ и събудих Харис Малката бира. Казах му да вземе десет от най-опитните стрелци на „Зелената група“, възможно най-бързо да се натоварят на самолета за Лондон от летище „Дълес“ и да пишат разходите на моята кредитна карта. Пинки щеше да скимти и м-м-мърмори — в края на краищата нали беше отказал искането ми за допълнителни хора. Но нямаше начин да тръгна на лов без пълен взвод, а аз наистина отивах на лов.

Наближаваше десет и половина, когато накрая ме вкараха в светите вътрешности на Министерството на отбраната до Уайтхол. Носех огромен добре опакован пакет със стабилизатора, който бях извадил от пристанището в Портсмут. Последва ме едър, подозрителен мъж от охраната.

— А, най-последно. — Сър Обри се изправи зад огромното бюро, което го караше да изглежда малък, и махна с ръка на храбреца, който ме следваше.

— Вече смятахме да ви обявим за изчезнал по време на действие, полковник — каза той и протегна безжизнената си ръка.

Другите двама мъже в стаята станаха. Сър Обри ме представи на първия:

— Полковник Дик Марчинко. Това е майор Джефри Лайъндейл, граф на Лекемонт, командир на Специалната ескадра на Кралските военноморски сили.

За мен инстинктът означава много. И инстинктивно никак не харесах този човек. Изглеждаше като свален от реклама в мъжко модно списание. Висок, слаб европейски боклук с изпъкнали скули. Носеше

двуреден костюм, втален в кръста, на тънки райета, каквито обичат хора като Фред Астер и херцогът на Единбург.

Косата му беше дълга — както на манекените от онези реклами на парфюмите на Кевин Клайн. Една ярка шарена кърпичка се подаваше от джоба на сивото му оксфордско сако. Ризата му беше на зелени и пурпурни райета, с висока стегната бяла яка, от която изглеждаше като герой от куклен театър. Белите маншети на ризата му бяха закопчани с малки копчета с форма на златни монети. Вратовръзката му беше черна на огромни бели точки. Но в светлобежовите велурени обувки изглеждаше наистина отвратително. Погледна ме отвисоко, вирнал аристократичния си нос, подаде вяло ръка към мен и подсмъркна (само англичаните могат да подсмърчат, докато говорят):

— Приятно ми е. Н'ричай ме Джеф, старче.

Поех ръката му, стиснах я така, че да изохка, и отговорих, имитирайки максимално добре неговото кокни наречие:

— Джеф, старче, н'аричай ме Дик хуя, 'щот' съм точно такъв.

Думите ми предизвикаха усмивка на лицето на другия. Обърнах се към него, протегнах ръка и казах:

— Дик Марчинко.

— Лорд Брукфийлд, Дик — отговори той и протегна ръката си.
— Наричай ме Ишмаел.

Имаше най-светлозелените очи, които някога съм виждал. С цвят на изумруди. Впиваха се в моите, сякаш той проникваше в душата ми. Беше висок колкото мен, но слаб като аскет. Късата му коса беше права и черна като въглен. Кожата — с цвета на мед, осветен от огън. Носеше тъмен панталон и многоцветно сако от „Харис“ върху сив кашмирен пуловер. Обувките му бяха велурени с цвят на махагон и очевидно направени по поръчка. Имаше хладна длан и стисна здраво ръката ми.

— Много съм слушал за вас от Джеф.

— Така ли?

— 'същнос' така е — обади се Лайъндейл.

Старият израз „да дробииш лаф“ доби напълно нов смисъл за мен.

По лицето на сър Обри разбрах, че нещата не ставаха така плавно, както той би желал. Е, сър Обри беше голямо момче и можеше да издържи.

Реших, че беше време да се захващаме за работа.

— Донесох ви нещо, което може да ви помогне при определянето на отговорността. — Извадих ножа от джоба си, разрязах опаковката и развих стабилизатора. — Намерих това вчера.

— Къде? — Очите на сър Обри се уголемиха като чинии.

— Портсмут, в пристанището.

Свъсените вежди на Джеф Лайъндейл се вдигнаха около сантиметър.

— Аз накарах хората си да претърсят основно. Къде го...

— В далечния край на канала, старче — от другата страна на маршрута на ферибота. — По лицето му можех да разбера, че изобщо не се беше досетил да накара хората си да огледат там. — Това е стабилизатор от шестметрова миниподводница „Фока“. Екипаж от едно лице. Поема до шестима души, както и половин тон експлозиви. Правят ги във фирма „Мондо маре“ в Ла Специя^[1]. Същата, каквато използват италианските водолази. Откъртило се е, когато подводницата е закачила един бетонен блок, паднал от кораб. Така са дошли и са си отишли.

Лайъндейл ме погледна критично.

— Как разбра, че е „Фока“?

Разбрах, защото Тони Меркалди ми беше казал.

— Снощи направих проверки. Разпознах я с положителност. Всяка част на тези подводници има номер. — Показах им го. — Тази е била доставена във военноморската база в Сплит, Югославия, преди три години.

Сър Обри постави монокъла си и разгледа стабилизатора, като поглади метала с пръсти. Размърда мускулите на бузите си и монокълът със сребърните рамки падна върху жилетката му.

— Какъв е обхватът на това нещо?

— Триста и петдесет мили и повече.

Брукфийлд се почеса по бузата.

— Значи може да е тръгнала от Франция или от островите около Ламанша. Може би от Гърнзи.

— Разбира се. Или пък може да е била изсрана от кораб-майка, за да дойде на гости.

Сър Обри се покашля дискретно.

— Много интересно, полковник.

Кимнах с глава.

— Нали това казвах снощи — можем да действаме веднага.

— Точно така — отговори сър Обри — и именно затова ви поканих тук днес.

Посочих с очи лорд Брукфийлд.

— Това не е ли чисто военна работа?

— Виж, старче — намеси се Джеф Лайъндейл. — Наех лорд Брукфийлд като консултант към Специалните сили. Той е напълно проверен от сър Обри. Има секретен пропуск и всичко останало.

Обърнах се към Брукфийлд:

— В какви операции си участвал, синко?

Лайъндейл понечи да възроптае, но Брукфийлд вдигна ръка. Беше с маникюри.

— Никакви, полковник. Аз съм това, което вие, операторите, наричате сукалче. Работата ми е изцяло академична. Тук съм, защото Джеф и аз се познаваме от Итън, стари познати.

Толкова рано нямах нужда от подобни глупости.

— Какви са тези тъпотии? Тук е, защото някога като тийнейджъри са вземали студени душиве заедно? — Погледнах към сър Обри. — Дявол да го вземе, та тук става дума за човешки живот.

Брукфийлд продължи:

— Освен това говоря малко арабски. От време на време съм изучавал мюсюлманския свят. Всъщност издал съм три книжлета по въпроса, които имаха успех.

— Лорд Брукфийлд е скромен — каза сър Обри. — Завършил е Оксфорд с отличие. Свободно говори седем арабски диалекта, а тридесет други — добре. Първата му публикувана книга получи наградата „Гонкур“. Преди две години, когато работеше по възстановяването на една финикийска галера, която сам той открил при град Тайр^[2], бил отвлечен от терористи на „Хизбула“. Държали са го в долината Бекаа в продължение на три месеца.

Не е добре човек да си прекарва времето в плен на „Хизбула“.

— Трябва да е било голямо преживяване. Как оцеляхте?

— Молих се много. Спорех по теологични въпроси с насилниците си. Четях Корана. — Лорд Брукфийлд ме гледаше, без да сваля погледа си от мен. — Когато бях завързан с верига за един радиатор в Баалбек, имах видение. Разбрах, че ако някога изляза от

кризата си, ако оцелея, имам свещения дълг да помогна на приятелите си тук да разберат исляма. Да го разберат така добре, че „Хизбула“, „Хамас“, „Ислямски джихад“ или каква и да е друга група вече да нямам причина да нападат и убиват хора от Запада.

Съмнявах се, че това някога може да стане. Както казах, престъпникът си е престъпник.

— Той оцеля — гордо каза Джеф Лайъндейл, разсейвайки съмненията ми. — И удържа на обещанието си — дойде при мен и ми предложи услугите си. С радост приех възможността да го взема в отбора. — Потупа Брукфийлд по рамото. — Лорд Брукфийлд е като мост между двата свята. Той редовно се среща с фундаменталистки молли, ислямски радикали, умерени египтяни — целия спектър на мюсюлманската мисъл. И ни докладва констатациите си. Всичко това е много ценно.

Усъмних се. Но какво да се прави, характер.

Лайъндейл обаче изглеждаше напълно опиянен от срещите на Брукфийлд с групите танга.

— Освен това — ентусиазирано избърбори той — леля също беше възхитена.

— Леля? — Коя, по дяволите, беше леля?

— Нейно величество — обясни сър Обри, преди да успее да попитам. — Джефри е втори братовчед на принц Чарлс. Той е любимец на кралицата.

Само това ми трябваше — шибан член на кралското семейство. Опитах се да се усмихна. Не се получи.

Лорд Брукфийлд забеляза болезнената ми гримаса и върна разговора на темата:

— Във всеки случай, полковник, трябва да признаете, че и ние, пеленачетата, от време на време сме полезни.

Вдигнах ръка.

— Съгласен съм. Що се отнася до осигуряването на основна информация. Но не и „гореща“ разузнавателна информация, от каквата се нуждаят моите стрелци, за да ударят нещо.

— Не? Ами какво ще кажете за текущата криза? Вие например казвате, че стабилизаторът от подводницата е от Сплит, в Босна.

— Да.

— А Сплит е в сръбски ръце, нали?

— Предполагам, че да. — Не бях в течение на последната информация от Балканите.

— От което следва, че извършителите са босненци, нали?

Вдигнах рамене. Може би е така, може би не е. Не си правех никакви изводи.

— Само че аз чух от свой източник — един имам от Турция, който чул от свой колега имам от Македония, — че някаква мюсюлманска група, която се нарича „Синовете на Горни Вакъф“, е отвякла една подводница „Фока“ преди четиридесет и шест дни и Сръбските военноморски сили покрили кражбата, защото не искали да изглеждат неспособни.

— Горни Вакъф?

Брукфийлд кимна.

— Обектът на отвратително клане в началото на 1994 г. Бойци от Сръбска Босна навлезли в селото. Убили всеки мюсюлманин, когото заварили — повече от шестстотин. Разпъвали мъжете на кръст, изнасилвали, измъчвали, после убивали жените и децата. Сцената била разкрита от умиротворителна част на ООН — в случая това били британски войници. Дори тези закоравели десантници били поразени от бруталността на видяното.

— Значи нападението в Портсмут е било какво? Отмъщение заради това клане, защото британците са стигнали там твърде късно? Това е безсмислено — най-напред никой не е потвърдил нападението. Освен това „Синовете на Горни такавата“ не биха ли нападнали сръбска цел?

— Не е така просто. Босненските мюсюлмани вярват, че Западът ги е изоставил. Аз съм ги изучавал — винаги са се смятали за европейци. Сега са убедени, че ние тук, в Европа, гледаме на тях по същия антиарабски начин, по който гледахме на алжирците, турците или йеменците, които работят в кухните ни — като на мръсни араби. „Синовете на Горни Вакъф“ са се заклели с всички възможни средства да накарат Запада да си плати за това, че ги е изоставил, както и заради антимиюсюлманските му чувства.

Погледнах сър Обри.

— Чули ли сте нещо такова?

— Е — малко смутено отговори сър Обри, — всъщност не, докато лорд Брукфийлд не ме информира вчера сутринта. — Започна

да барабани с пръсти по финия фурнир на старинното си бюро. — Но сега сме в течение. Групата съществува. А и другите елементи на историята бяха проверени. Подводницата е изчезнала от бившата база на югославските военноморски сили преди около шест седмици. Сега вие предоставихте безспорни сведения, че тя е била в пристанище Портсмут.

— Е, който и да го е правил... има още нещо — казах.

— Да, полковник?

— Смятам, че терористите са излезли на суша в Англия.

Сър Обри шумно забарабани с пръсти — т-т-т-туп, т-т-т-туп.

— Защо?

Плеснах стабилизатора с ръка.

— Заради това нещо. Подводницата е загубила стабилизатора си. Можела е да завива наляво и надясно, но не и нагоре-надолу. Това означава, че пристигането на мястото на срещата за изтегляне е било невъзможно. Смятам, че екипажът е изоставил подводницата и е изплувал до брега.

— Отлично разсъждавате, полковник. И ние сме убедени в същото — всъщност вярваме, че все още са тук, а дори знаем и къде се намират.

— Вчера около обяд в Челтънъм са доловили съобщения — намеси се Лайъндейл. Челтънъм беше английският главен подслушвателен пост за радио и радиотехническо разузнаване, който работеше съвместно с шпионите от Централното безименно управление. Намираще се в тихата област Глостършир, на около осемдесет и пет мили западно от Лондон. Покрита с антени площ от осем квадратни мили действаше като огромна прахосмукачка, която изсмуква сигнали от въздуха.

— Не можахме да разберем смисъла им, докато не се обадохме на лорд Брукфийлд да дойде и да ги чуе.

— Разговаряха на баковичи — един рядък диалект от малка мюсюлманска област югоизточно от Сараево — обясни Брукфийлд. — Доста остарял е и трудно се разбира. По същия начин както вие, американците, сте използвали хора, владеещи езика на индианците навахо по време на Втората световна война, за да объркате германците и японците. Но аз знам баковичи. Учих го в Оксфорд. Полуизчезнал език, навяващ мисли за изсушени от слънцето дувари и

така нататък. Вмирисани на мухъл, прашни библиотеки и т.н., и т.н., и т.н. — Усмихна се благо. — Е, виждате, полковник, че сученето си има своите предимства.

Вероятно имаше право.

— Какво беше съобщението?

— Същественото — обади се сър Обри — е, че нашата плячка е излязла на сушата в Портсмут и чака, докато се удаде възможност за ново нападение.

— В такъв случай хайде да тръгваме, за да заловим кучите синове. Петима от момчета ми ще бъдат тук по обед. Ще ги ударим довечера.

— Не толкова бързо, Дик — прекъсна ме Джеф Лайъндейл. — Най-напред ние не сме готови за излизане тази вечер. Нямаме нито оперативна разузнавателна информация, нито пък последователна мисия или план. И след това, когато ние решим да нападнем, а в настоящия случай ние означава Специалните сили на Великобритания, вашите тюлени ще подкрепят нападението ни.

— Хей, Джеф, ако не си гледал новините, трябва да ти кажа, че беше убит моят командващ.

— Затова в знак на уважение — отговори той — сър Обри реши да позволи на хората ти да участват в нападението. Но моят командващ също беше убит. Във всеки случай по този въпрос няма спор. В крайна сметка както вие, янките, обичате да казвате, тюлените ще ни подкрепят, а ние ще нападаме. Така е разумно. Вие в края на краищата сте само петима. Ние ще изпратим пълен взвод.

— Петима? — Беше ни изкарал с един човек по-малко.

— Казахте, че петима от вашите хора ще пристигнат.

— Значи ставаме шестима. — Без да броим останалите от вила „Свирепия“, за които той не знаеше.

— Но вие, разбира се, ще се намирате с мен в командния център.

— В никакъв шибан случай, Джеф. Аз не седя на задника си, докато хората ми рискуват живота си.

— Командването, полковник, е свещено задължение, но то не изисква да се жертвате. Пък и за всичко това може да се поспори. Петима или шестима души не могат да свършат работата както трябва. Ще ни трябват най-малко петдесет. Ние ги имаме, а вие — не.

Прав беше, дяволите да го вземат.

Благодарение на Пинки дори някоя дама да се беше разкрачила и да ми беше дала зелена светлина, нямаше какво да направя, защото пишката ми беше вързана на възел. Майната ми.

— Какъв е планът ви? — попитах напълно депресиран.

Когато се прибрах, Томи и момчетата ме чакаха в апартамента. Вече бяха направили доста едра сметка за услуги и за да спестим на американските данъкоплатци повече разходи за погасяване на дефицита, се събрахме в една кръчма на две преки по-надолу, окупирахме свободната маса в ъгъла и започнахме да се наливаме с „Кураж“^[3].

Томи обясни, че вързопът ни, изглежда, е имал проблеми със сърцето, защото, когато излезли в морето, бил в шок и умрял малко преди срещата с кораба.

— В документите му не пишеше нищо за заболявания.

— Не — отговори Томи. — Съвсем здрав беше, без никакви проблеми.

Поклатих глава.

— Може би е пострадал от въглеродния окис. След времето, прекарано в багажника на колата на Док.

— Може би. Изхвърлихме тялото преди срещата с кораба.

Това беше добре. Никакъв *corpus delicti*^[4] за Пинки, а и за никой друг.

Разясних ситуацията, доколкото можех да си позволя да говоря на обществено място, а да не споменаваме, че сигурно ни следяха един или двама от наблюдателите на сър Обри. Описах играчите, обясних колко лоши карти са ни раздали и намекнах, че скоро ще пристигнат подкрепления.

Тези обстоятелства не ни правеха по-щастливи. Все още хората около мен представляваха реалното ядро на „Зелената група“ — стрелци, на които знаех, че мога да разчитам независимо от всичко.

Стиви Уондър беше рискувал кариерата си заради мен много пъти. Наричам го Стиви Уондър, защото носи непрозрачни кръгли очила за стрелба и клати глава наляво-надясно-наляво, надясно-наляво-надясно и доста прилича на... познахте, на Стиви Уондър. Този шантав червенокос бивш морски пехотинец има два секретни ордена

„Сребърна звезда“ за мисии в Северен Виетнам в началото на седемдесетте години, което значи, че без съмнение може да стреля и плякосва. На тридесет и две години се опита да се запише за обучение по подводна диверсия за тюлени. Изкара почти шест седмици от двадесет и шестте, когато неговите големи крака му изневериха.

Въпреки това не отстъпваше на никой тюлен в света, а за действия във враждебна обстановка го биваше повече от 99 процента от тях. Много хора могат да скачат от самолет и да патрулират, ако им заповядат. В наше време все по-малко са хората, които успяват да убият врага си. Уондър е един от тях — истински ловец. Той е от онези агресивни, енергични задници, които търсят мисии, а не чакат да им наредят да ги изпълняват. Стиви беше убил повече теснооки от всички в „Зелената група“ освен мен, разбира се.

Томи се беше съгласил доброволно да работи с мен, въпреки че беше командир на „ТЮЛЕН-група 8“ и едно преместване в „Зелената група“ означаваше слизане надолу по йерархичната стълбица от командир към изпълнител на заповеди. Изобщо не се интересуваше от звания и постове. За него беше важно да прави онова, което е учил цял живот — да убива теснооки. Томи е мой тип воин. И той като мен води отпред, не иска от тях да вършат нищо, което преди това не би направил.

Доказателство за успеха му беше, че настоящият комодор на войната със специални методи — плешив смотан бюрократ с писклив глас, когото ще нарека полковник Сфинктер Боклук Младши, беше опитал да изпрати Томи на шестмесечно пътуване със самолетноносач, а това не беше работа като за командира на „Група 8“. Защо? Защото Томи харчеше твърде много пари за обучение на хората си за война и не отделяше достатъчно време за игра на футбол, бейзбол и волейбол. За комодор Боклук по-важна беше спортната лига на базата в Литъл Крийк, отколкото бойните умения на „ТЮЛЕН-група 8“ и понеже Томи не беше на същото мнение, Боклук искаше да се отърве от него.

Особено се радвах, че Томи е с мен, защото беше служил с Британските специални сили по една двегодишна обменна програма. Дори беше поддържал връзки с някои старшини от Кралските военноморски сили — те му бяха помагали по време на първоначалното обучение, на което Специалните сили подлагат всички

новодошли. Знаех, че ако Томи е тук, ще можем да заобиколим създадените от Джеф Лайъндейл пречки.

Ник Гръндъл Гадния пресуши втората си бира и се понесе към бара за още. Бях го избрал за „ТЮЛЕН-група 6“ още когато беше едва сто и десет килограмова двадесетгодишна попова лъжичка. Десет години по-късно, когато трябваше да поема командването на „Червената клетка“ по заповед на командващия, открих какъв смъртоносен жабок е станал. Тогава Ники Гръндъл вече беше пролял кръв в бой. Той беше единият от двойката плувци, които по време на операцията „Справедлива кауза“ взривиха личния боен катер на генерал Нориега — „*Presidente Porras*“. Беше направил сам взривните заряди с експлозив С-4, които заедно с един друг тюлен отнесъл на половин миля разстояние. По рецепта трябвали петстотин грама експлозив. Следвайки моето авторитетно мнение за войната със специални методи, Ники използвал един килограм — и взривът изхвърлил тритонните дизелови двигатели на катера на 150 метра навътре в пристанището.

Широките рамене на Хауи Калуа не ми позволяваха да видя какво има от другата страна на масата. Сега Хауи е главен старшина. Помня го като помощник-боцман трети клас във Виетнам. Предпочиташе патрулите от двама души, които продължаваха по пет-шест дни, пред обичайните еднонощни мисии за плякосване и стрелба с шест души. В деня, когато го срещнах, беше в черна пижама, ходеше бос и носеше само нож и толкова мини, гранати и детонатори, колкото можеше да побере голямата му раница. Според легендата между тюлените Хауи е убил в ръкопашни схватки най-много теснооки от всички други жабоци във Виетнам. Самият той казва, че не са повече от сто. Но от ордена „Кръст на Военноморските сили“ и трите „Сребърни звезди“ може да се разбере, че е скромен човек.

Тъй като Док Трембли остана в Кайро, Дюи Пачия крак беше последният човек в групата. Алън Дюи е нисък и едрогърд стрелец от равния като тепсия източен бряг на щата Мериленд. Неговото призвание е, разбира се, алпинизмът. Ветеран от „ТЮЛЕН-група 6“ и „Червената клетка“, Пачия крак е син на един помощник-боцман от Втората световна война, който е бил в частите за диверсионни действия при военноморски бойни действия — предшествениците на групите за подводна диверсия и на тюлените. Баща му е участвал в

десанта в Нормандия^[5]. Имаше и по-малък брат — сега младши лейтенант втори клас в „ТЮЛЕН-група 4“. Участвал е в бойни действия в Гренада, Панама и Сомалия.

В Гренада Пачия крак — тогава младши лейтенант първи клас — се беше ядосал много, когато операцията се превърнала в пълно осиране. Разузнавателна информация нямало. Четирима от хората му се удавили, когато старшият командир на тюлените, който водел отзад, в случая от борда на кораб на няколко мили, заповядал на взвода на Пачия крак да скочи във водата при двуметрови вълни с повече от петдесет килограма оборудване. Въпреки загубите Пачия крак завел изтощените оцелели бойци до целта им — вилата на губернатора. А когато се натъкнал на 120 тежко въоръжени кубинци, започнал да ги тръшка и подрежда като трупи. Само той трябва да е убил тридесет от тях.

Армията би възнаградила постиженията на Пачия крак с почетен медал. Аз бих го предложил за „Сребърна звезда“. Но командващият „ТЮЛЕН-група 6“ по онова време беше човек, когото ще нарека Арт Харис, който всъщност никога не е искал хората му да убиват никого и направи необходимото постиженията на Пачия крак да потънат в лавината хартия, която обикновено следва бойните действия. Нито една от „поканите за танц“ — отчетите след бойните действия, предавани от командирите на подразделения — не споменаваше изключителните постижения на Пачия крак в условията на обстрел.

Седяхме вече около час и обмисляхме възможностите. Нито една не изглеждаше достатъчно обещаваща. Доста добре ме бяха заклецили между Пинки Фъшкята и сър Обри. Пинки не ми оставяше никакво място да мърдам, а сър Обри беше разпоредил да работя с едно шибано конте. Добре ме бяха оформили.

Е, винаги съм смятал, че когато си в засада, единственото нещо, което трябва да правиш, е да нападаш. Да — Пинки Прескът, сър Обри Дейвис и майор Джефри Лайъндейл ме бяха хванали в засада, мамицата им. Браво. Сега беше мой ред.

Изпих третата чаша бира и оставих чашата на масата.
— Сега слушайте, задници.

Томи Т. взе първия влак за Пул — малкия пристанищен град на югоизточния бряг на Англия, където се намираше щабът на Британските специални сили. Той все още имаше приятели там, а на мен ми трябваше информация за Джеф Лайъндейл. Информация ли? По дяволите, исках да зная точно как този задник ръководи поделението си.

Стиви Уондър отиде в „Марийн Хаус“, където се намираше контингентът от охраната на американското посолство, за да изпомпа информация от заблудените дечица на чичо Сам. Що се отнася до слуховете, морските пехотинци знаят всичко. Гадния и Пачия крак се разходиха из коридорите около кабинета на главнокомандващия ВМС на САЩ в Европа. Оглеждали секретарките, надували мускули и със сладки приказки се вмъквали в колкото е възможно повече канцеларии, като събирали разузнавателна информация под зоркия поглед на Ханси. Единственото място, в което не успели да проникнат, било комуникационният център на шестия етаж. Там зад прозорци с решетки, армирани стени и тавани и врати като на сейф се намираха осем стаи с най-модерно оборудване за събиране на информация, сортираха се отчети от разузнаването на радиосигнали и се изпращаха зашифровани съобщения по целия свят. Дори Ханс не можеше да влезе там, без някой да знае това.

През това време Хауи Калуа взе метрото до Ист енд в Лондон, където се намира най-големият в града магазин за армейски стоки „Силвърманс“. Хауи носеше всичките ми дребни и списък за пазаруване върху две страници.

А аз ли? Аз се обадох на една стара приятелка от третия етаж на американското посолство отвъд площада. Тук нашите съотечественици от организацията „Християни в действие“ имат офис. Старата ми изгора се казва Нанси и все още хранеше към мен достатъчно топли чувства, та ми позволи да използвам секретния ѝ компютър за два часа, за да направя известни проучвания из базите данни за новия си познат „Наричайте ме Ишмаел“ — лорд Брукфийлд. Докато пишех на клавиатурата и четях, тя масажираше врата и раменете ми. А след като отпечатах цял куп документи, отидохме в апартамента ѝ в Саут Кенсингтън, за да масажира и други части на тялото ми.

Съгласно отпечатаната информация той е единственото дете на лорд Луис Брукфийлд и на неговата жена Хагар — най-голямата дъщеря на бедуински шейх от племето авафи. Лорд Луис е бил уважаван учен арабист от Оксфорд, доброволно постъпил както много други от британския елит на служба като командос по време на Втората световна война. След обучението Луис бил изпратен в Либия, където служил в елитна бригада, известна като „Пустинните плъхове“. Когато кампанията в Северна Африка приключила, бил изпратен в Палестина, където ръководил разузнавателна мрежа от бедуини, за да разкрива агенти на Оста^[6].

Разказва се, че скоро след войната имал едно мистично преживяване, когато се изкачвал по планината Синай, за да наблюдава изгрева на слънцето над манастира „Света Катарина“. Някакъв глас му бил казал да отиде в пустинята. Послушал го. Шест месеца се калявал на жестоката наковалня на планината Синай, живял като отшелник, предимно сам. По време на скитанията си прекарал три седмици в един лагер на бедуини от племето авафи до Уади Джебел. Там се влюбил в дъщерята на шейха Хагар. Двамата се оженили по бедуински.

След войната лорд Луис и невестата му се върнали в „Портите на Лаокоон“ — голямото имение в Съри, което Брукфийлд наследил от предците си. Там Хагар родила син, когото нарекли (достатъчно подходящо) Ишмаел^[7].

Детето се радвало на всички привилегии на принадлежността си към висшата класа. Бил добър във всичко, с което се захванел. Участвал в състезания по ски, бил тенисист аматьор от национално ниво. През 1992 г. бил включен в олимпийския отбор на Великобритания по спортна стрелба. Приходите му — над 340 милиона лири на година — идвали от четири и половина квадратни мили имоти в Мейфеър, Найтсбридж и Хампстед^[8]. Имаше дворец от четиринадесети век в Сиена, модерна вила в Болю сюр Мер на Френската Ривиера, къща в Лез Амантс над езерото Леман и малка къщичка на модния карибски остров Мистик (където и някои други бележити британци, включително принцеса Маргарет и Мик Джагър, също имат убежища за милиони долари).

Прочетох изрезки от вестници за олимпиадата през 1992 г. и размишлявах над едно списание „Нешънъл джиографик“, в което лорд

Брукфийлд се гмуркаше, за да изважда палестински старини при либийския бряг. Светските страници на лондонските вестници ми представиха портрета на уверен в себе си, но съвсем не надут млад мъж. Беше упорит като мен — постигаше повече от възможното и никога не се отказваше и не зарязваше нищо по средата.

Отпочинали и масажирани, ние се върнахме в посолството, откъдето се обадох на стария си приятел Тони Меркалди от Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на САЩ по една от секретните линии на ЦРУ. Обеща ми да провери името на лорд Брукфийлд в базата данни на разузнаването, въпреки че не беше го чувал никога и се съмняваше, че ще се намери нещо интересно. Половин час по-късно се обади, за да се извини и да ми каже, че „Наричай ме Ишмаел“ има досие в Разузнавателното управление към Министерството на отбраната. Било доста дебело.

— Какво пише в него? — попитах.

Тони започна с биографичния материал, който почти се покриваше с бележките на ЦРУ — вероятно двете агенции бяха използвали едни и същи източници. След това премина към настоящето. Каза, че неговата агенция счита, че Уайтхол използва Брукфийлд като дипломатически обратен канал до няколко арабски лидери в Персийския залив по време на операциите „Пустинен щит“ и „Пустинна буря“. Използвали са го и да предава съобщения до два от иранските режими след Аятолах Хомейни. Имал, както пишело, „близки лични отношения“ със сирийския президент, предводителя на Пакистан и кралското семейство на Саудитска Арабия.

Тъй като бил използван да предава секретна информация, Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на САЩ наредило на шпионите си да погледнат лорда по-отблизо. Тони беше разгледал отчети, отразяващи в хронологична последователност действията на Брукфийлд от името на британското разузнаване, задържането му в Ливан, приятелството му с Джеф Лайъндейл, дори и личната му охрана, предвождана от бивш сержант от Специалните сили на име Тод Стюарт. Името му било въведено и в компютрите на Агенцията за националната сигурност, което означава, че международните му телефонни разговори се следят. Последното обаждане, отразено в досието на Брукфийлд, било от миналата

седмица — неизвестно лице се обадило до къщата на лорд Брукфийлд от Кайро.

Информацията на Мерк напълно съвпаднаше с тази на ЦРУ. Най-новият доклад от Ленгли бе психологически профил, направен преди по-малко от три месеца. В него се излагаше предположението, че младият лорд Брукфийлд може би страда от хроничен стокхолмски синдром, породен от тримесечното си затваряне в Баалбек^[9], т.е. чувство, че се идентифицира с мъчителите си и действа вместо тях. Основанията за това бяха, че политическите му възгледи или поне онези, които излагаше в честите си статии за вестници като „Таймс“ и „Лондон обзървър“, бяха станали значително промюсюлмански след престоя му като заложник.

Четири часа и половина по-късно, когато бях приключил с търсенето, влязох в хотела. Във фойето ме чакаше лорд Брукфийлд. Седеше на тапициран диван, а обутите му в идеално изгладен панталон крака бяха скръстени в глезените. Четеше „Лондон таймс“ през малки очила с рогови рамки. Точно зад гърба му, скръстил ръце, стоеше най-страшният чернокож, който някога съм виждал — висок почти два метра и с огромни мускули.

Брукфийлд ме видя, когато влязох, пъкна очилата в джоба на самото си и стана, за да ме посрещне. Сянката му се раздвижи и ме загледа така, както *Schutzhund*^[10] ротвайлерите гледат потенциалната си жертва.

— Полковник — каза Брукфийлд и протегна ръка, — надявах се, че ще ви видя.

Разтърсих ръката му.

— Приятно ми е да ви видя, лорд Брукфийлд.

— Мислех си, че няма да е зле да идем в моя клуб отсреща и да си побъбрим — може да опитате шерито. Специално за нас го внасят.

Звучеше добре. Погледнах нагоре към тъмното привидение, което скриваше всички лампи.

— Кое е това чудовище Франкенщайн?

— А... моят спътник и телохранител, Тод Стюарт, от Айл ъф Скай^[11]. Огромен е, нали?

Не можеше да се отрече. Стюарт вероятно тежеше сто и двадесет килограма, макар че телесните му тлъстини в никакъв случай не бяха повече от 1 процент. Кръглото му лице, подчертано от тънки мустаци, беше

безизразно. Имаше студени очи на кобра, каквито отличават професионалните стрелци. Носеше модерен костюм с двоен ревер от кариран плат, но вместо с обувки беше с черни каубойски ботуши от — погледнах още веднъж, за да съм сигурен — акулова кожа. Косата му беше прибрана като моята — назад в плитка, като се спускаше по гърба му, само че беше завързана не с плебейски ластик, а с няколко ленти от шотландско каре.

— Чувал съм за чернокожи ирландци, но вие сте първият чернокож шотландец, когото някога съм срещал. — Протегнах ръка, но не й обърна внимание.

— Моля те да извиниш Тод. Той ненавижда да се докосва до хора, освен ако не е абсолютно наложително.

— Кога става абсолютно наложително?

— Когато ги убива — небрежно отговори Брукфийлд. — По време на Фолклендската кампания получи похвала за извънредни заслуги. Той е специалист по ръкопашния бой. Ножар. Прониквал е в аржентинските позиции, а след това е прониквал в самите аржентинци.

По лицето на Брукфийлд премина кисела усмивка.

— Разбирате ли, след като ме отвлякоха в Ливан, реших, че може би съм по-привлекателна мишена, отколкото съм си мислил. Затова Джефри ми намери Тод. Той тъкмо бил напуснал Специалните сили след двадесетгодишна служба и си търсел работа. Това беше преди осемнадесет месеца — оттогава сме заедно. Успява да ме опази цял-целеничък. Добро споразумение, не смятате ли?

— Щом сте жив, лорд Брукфийлд...

Излязохме от хотела и се върнахме по Дюк стрийт на Гроувнър скуеър, свихме наляво, пресякохме Брук стрийт и отидохме към следващата пресечка до врата с цвят на слонова кост и без табелка. Номерът на къщата беше 69. Брукфийлд отвори тежката врата и ме покани с жест да вляза пред него.

Не беше нещо особено. Всъщност дори беше занемарено по изтънчен начин, както повечето лондонски клубове: окъсани стогодишни персийски килими по пода, протрити кожени фотьойли и добре износени маси. Но мраморното фоайе беше впечатляващо, а по стените висяха картини от стари майстори. Брукфийлд ме заведе в една зала с дълъг бар и изглед към запуснат двор.

Един барман — на около осемдесет години — в раирана жилетка се усмихна щастливо при влизането ни.

— Добър ден, милорд — каза той широко усмихнат.

Седнахме един срещу друг в стари кожени фотьойли, а на сребърен поднос между нас стоеше половин бутилка „Савил клуб фино“ и литър „Сан пелегрино“^[12]. Тод остана прав на вратата.

Брукфийлд, който пиеше от бутилираната вода, вдигна чашата си за поздрав:

— Наздраве.

Вдигнах чашката си с шери към него. Отпихме. Зелените му очи не се отделяха от лицето ми.

— Не сте такъв, за какъвто се представяте, полковник.

— Какво имате предвид?

— Доста добре играете ролята на побойник. И все пак сте доста изтънчен, нали?

— Вие го казвате.

— Знам, че сте преминали през всички звания — мустанг. Нали така американците наричат старшините, които стават офицери?

Поклатих глава.

— Освен това знам, че имате диплом за висше образование въпреки склонността ви към вулгарности, насилие и шокова тактика.

— Непредсказуемостта е важен, дори съществен елемент на бойните действия със специални методи. На мен ми е полезна. — Отпих, като го наблюдавах. — Е, лорд Брукфийлд, или Ишмаел, какво има, мамицата му? Защо ме поканихте да си поговорим на четири очи?

Усмихна ми се.

— Вярвам, че подценявате противника. Искам да коригирам това.

— Имате предвид приятеля си Джеф?

По израза на лицето му разбрах, че не е харесал малката ми шега.

— Разбира се, че не. Говоря за онези, които убиха вашия командващ.

— Те са терористи. Ще умрат.

— Не е толкова просто.

— Защо?

— Защото тези „терористи“, както така спокойно ги определяте, са всъщност добри хора по душа независимо от действията им. Проблемът е, че те просто са били тормозени от вашето общество. Омръзнал им е антиислямският тероризъм на Запада, останал от историята и основан на карикатури, предубеждения и невежество. Изморени са от бедност и слабо образование и от това, че другите се възползват от тях. Омръзнало им е да бъдат убивани от другите, докато вие — ние — от Запада стоим и гледаме.

— И затова реагират, като убиват невинни хора.

— Може методите им да не ви харесват, но те са разбираеми след толкова много години унижения. Това е начинът да привлекат вниманието към проблемите си, да накарат останалата част от света да се пробуди. Но не там е работата. Работата е в...

— Точно там е работата. Не искайте от мен да съчувствам на тълпа задници, които вярват, че билетът за пътуване с вълшебно килимче до рая започва от взривяването на лека кола или на самолетоносач. Не искайте от мен да съжалявам торби с лайна, които убиват невинни хора.

— Възгледите ви са ограничени. Това са възгледите на типичен необразован военен убиец от Запада. Мнението ми за вас е по-различно, полковник. Нека за минутка погледнем нещата от друг ъгъл. Вземете войната в Персийския залив. Западните страни гледаха на това като на велик съюз. Но за лишените от права мюсюлмани представляваше съвременен кръстоносен поход — християнството и покварените му арабски съюзници срещу чистотата на исляма. Това е урокът, преподаван в джамиите от Фез^[13] до Кабул.

— Но този възглед е погрешен.

— Може би е така за човека от Запад, за немюсюлманина. Вие, полковник, трябва да се поставите на наше място, както се казва. Погледнете случилите се наскоро неща от гледна точка на мюсюлманина. Например бомбените атентати в САЩ...

— Не можете да отречете, че това бяха терористични нападения, нали?

— Съвсем сигурно мога да го отрека, ако от собствена гледна точка започна война срещу Запада. В този случай мога да определя тези нападения като серия малки, но важни битки, спечелени от моята страна.

— А престъпниците?

— Воини на исляма във великата война срещу неверниците.

— Ако са воини, то аз ще ги преследвам и убивам.

— Няма да е възможно да ги преследвате. Вие сте външен. Те имат подкрепа и инфраструктура. Знаете ли, полковник Марчинко, че хората, които смятате за терористи, могат да идат във всеки един мюсюлмански квартал в Англия и да получат помощ, защото повечето от мюсюлманите, които живеят там, смятат, че са подложени на дискриминация от Запада? И затова гледат на тези, въ, смъртоносни активисти точно както селяните, живеещи около Нотингам, са гледали на Робин Худ.

Смъртоносни активисти — що за определение за убийци, които безразборно избиват невинни хора. Колко изтънчено. Колко политически правилно. Очевидно беше, че му се удава да борави с думите. Оставих ги без коментар.

— Робин Худ?

— Да. И не само в Англия. Алжирците и тунизийците във Франция, турците в Германия, либийците в Италия, палестинците и ливанците в Съединените щати — те също биха дали убежище на всеки, който се изправи в защита на исляма срещу клеветите, погрешните идеи и предубежденията на Запада. Освен това вярвам, че всички те, независимо от коя страна произлизат, са като селяните от Шерууд, които очакват завръщането на своя крал Ричард.

Този аргумент не ме впечатли.

— Има да чакат много, много дълго.

— Времето няма значение, полковник. Виждате ли, мюсюлманите имат вяра — непоклатима вяра. Ние вярваме в Корана, вярваме в себе си, вярваме, че ще продължим да вярваме. Трябва.

— Трябва?

— Историята и религията са двата велики крайъгълни камъка на исляма. Всяка от тях ни учи, че трябва да вярваме. Ето защо мюсюлманите са страстни ученици по история. Разбира се, аз гледам на тях като на сираците на историята — отхвърлени, подигравани, преследвани и бедни.

— Ами всички онези пари от нефта в Персийския залив?

— Имах предвид бедни в духовен смисъл. Богатствата не значат нищо. Те са просто средство за постигане на цел — възстановяването

на многонационалния ислям. Нашето падение започва, когато Боабдил^[14], последният мюсюлмански властелин в Испания, е предал ключовете на град Гренада през 1492 г., а по една случайност това е същата година, в която Христофор Колумб е отплавал за новия свят. Това падение продължава и днес — доказателството е как Западът изоставя мюсюлманите в бившата Югославия. Ако наистина представлявахме сила, с която е необходимо да се съобразяват, то този геноцид нямаше да бъде позволен.

Отпи от водата си.

— Вие гледате на нас като на карикатури, полковник Марчинко. Ние не сме карикатури. Гледате на нас като на „фундаменталисти“, които се жертват за така нареченото от вас „пътуване върху вълшебно килимче“. Ние сме повече от това.

Интересно ми беше, че включва и себе си в това число, и му го казах.

— Да, ние. — Изглежда ме със същия откачено блажен поглед на нововъзроден религиозен фанатик. — Преминах към исляма по време на престоя си в Баалбек. Това е съдбата ми.

Това беше ново. Нямаше го в досието на Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на САЩ. Но отлично потвърждаваше предположенията на ЦРУ, които бях чел в посолството. Стокхолмският синдром. По дяволите, тоя беше откачил напълно.

— Съдба ли?

— Да — категорично заяви той. — Но моя съдба е да използвам и всичките си знания, сили и средства, за да помагам на Запада да разбере исляма и да помогна на исляма да се помири със Запада. Аз съм уникален, полковник. Аз съм човек на двата свята — вашия западен свят и моя източен свят. Може да ви е трудно да проумеете това, но цяло едно общество счита, че Западът е неморален, упадъчен и корумпиран. За онези, които следват исляма, което означава „подчинение“, има само един път — пътя на джихад.

— Мюсюлманската дума за свещена война.

— Това е едното определение — най-честото. Нормално е вие, офицер от военноморския флот, да дефинирате джихад по този начин — отговори Брукфийлд, като очите му дълбаеха моите. — Но има и друг превод. Джихад означава и тотално, върховно, безгранично, неизмеримо, всестранно усилие.

— Това го разбирам. Точно на такова нещо тюлените се учат по време на базовото обучение.

— Базово обучение ли?

— Базово обучение по подводна диверсия. Мислете за това като шестмесечно ритане по топките.

Погледна ме, сякаш съм му предложил нещо отвратително за ядене.

— Онзи вид усилие, който афганистанците използваша, за да изгонят съветските нападатели и да победят Червената армия, не може да се сравни с така нареченото базово обучение на армията — каза той с подигравателен тон. — Формирайте нова база на мисловните си процеси, полковник.

— Трябва ли?

— Да. Според нашия начин на мислене в Афганистан една от суперсилите в света беше победена от непрестанната вяра.

Нямах намерение да го оставя така.

— А да не говорим за онези седем милиарда долара помощ от Съединените щати.

Очите му светнаха гневно.

— Парите нямаха значение. Най-важното, полковник, е, че в нашата свещена война имаше три милиона мъченици, а ако джихад го изисква, ние сме готови да предоставим още три, четири, пет милиона, всички хора, които са необходими за постигане на целите на нашия джихад.

— Отново джихад.

— Да — отново джихад. Тотално усилие. Точно тази дефиниция ме кара да ви предупредя отново: не подценявайте тези хора. Може да бъде опасно за вас. В края на краищата ние победихме една суперсила.

Ето ти го пак — „ние“, а не „те“. Внимателно го изучавах. Изразът на лицето му беше страховит. Съвсем ясно беше, че е откачил.

Е, време беше да го върна отново в реалния свят. Изпих напитката си и шумно фраснах чашата на масата.

— Лорд Брукфийлд, имаше голяма разлика между Съветския съюз и Съединените щати. Повярвайте ми, прекарал съм повече от тридесет години в работа на точно това бойно поле, така че зная какво говоря.

— Но целта ви винаги беше да опазите своята страна — в стратегията си вие и Съветският съюз разчитахте на теорията на взаимно осигуреното унищожение, за да си гарантирате, че никой няма да стреля първи. Онези, които започват джихад, са различни. Те, полковник, желаят да заплатят всякаква цена. Смъртта не значи нищо. Вие, неверниците, не можете да достигнете дълбините на нашата страст. Освен това вашите военни са обвързани от прекалено много правила и политически решения, за да могат в наше време да са ефективен противник. Вашето общество е твърде голямо, твърде открито, твърде наивно, за да може да победи общество, което желае да се жертва, за да победи.

Усмихнах му се.

— Може би е така. Но пък нали съществувам и аз.

— А, да. Вие. Свирепият воин единак на Америка. — Изглежда ме по неописуем начин, но мога да кажа, че ми се струваше страшен. — Вие, полковник, сте едно предизвикателство.

Зелените му очи проникваха в моите. Изведнъж разбрах какво цели с всичко това. Това беше битка между мен и него. Хареса ми.

Сега беше мой ред. Започнах да го гледам, докато отвърна поглед.

— Ако някога сте чели книгите ми, лорд Брукфийлд, ще разберете, че тюлените са опасни, когато ги предизвикат. Всъщност ставаме абсолютно и шибано смъртоносни.

— Да, установих това.

— Е, установи и това, миризливецо, защото, както казваше старият старшина, „отново ще срещнеш този материал“: когато аз започна джихад, не вземам пленници.

[1] Пристанище в Северозападна Италия, където се намира най-голямата италианска военноморска база. — Б.пр. ↑

[2] Древно финикийско пристанище и търговски център на средиземноморския ливански бряг, където сега се намира Сур. — Б.пр. ↑

[3] Марка бира. — Б.пр. ↑

[4] Веществено доказателство за извършено правонарушение (лат.). — Б.пр. ↑

[5] На 6 юни 1944 г., когато съюзническите войски навлизат в Европа. — Б.пр. ↑

[6] Тристранната ос (Рим-Берлин-Токио). — Б.пр. ↑

[7] Бог ще бъде (евр.). Името на сина на Аврам и Хагар, изгонени от семейството на Аврам от Сара. Битие 16:11, 12. — Б.пр. ↑

[8] Престижни лондонски квартали. — Б.пр. ↑

[9] Град в Източен Ливан, важен център по времето на финикийците и римляните. — Б.пр. ↑

[10] Куче пазач (нем.). — Б.пр. ↑

[11] Остров в северозападната част на Шотландия. — Б.пр. ↑

[12] Марка минерална вода. — Б.пр. ↑

[13] Град в Мароко. — Б.пр. ↑

[14] Истинско име Абу Абдула, наричан още Ел Чико, управлявал под името Мохамед X и починал през 1538 г. Последният мавърски владетел на кралство Гренада в Андалусия, Испания. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА
БРАВО

ГЛАВА 6

Извикаха ни в Пул в 6,00 за оперативка. Осемте ми стрелци от вила „Свирепия“ бяха пристигнали на летище „Хийтроу“ предишната сутрин — ох, просто съвсем забравих да кажа на П-П-П-Пинки за тях — и тръгнахме от Лондон в 01,00 в конвой от три сиви като бойни катери ландровера на главнокомандващия ВМС на САЩ в Европа. Карахме тромаво през пищната зеленина на Съри^[1] и точно след полунощ минахме край Уокинг^[2], Фарнъм^[3] и Алтън, проправихме си път в мразовитата тъмнина около Уинчестър^[4] и към 04,10 се объркахме из кръстовищата на Ромзи. Върнахме се, пресякохме Рингуд, когато се появи първата светлина на зората, и в 04,40 пристигнахме в Пул от изток, откъм Борнмът^[5].

Докато налучквахме пътя по древните улици, разбрах, че съм забравил колко потискащ беше този град. Пул е един неприветлив крайморски работнически град, където през Втората световна война е била построена казарма на Кралските военноморски сили. Бившето голямо пристанище Пул сега беше засенчено от по-новия си съсед Борнмът, който в края на деветнадесети век по време на кралица Виктория станал крайморски курорт. Постепенно по-малкото и победно доведено дете Пул било съвсем забравено.

Разбира се, в много отношения този град ми напомняше за дома на моето детство. Също като Пул, Лансфорд, Пенсилвания, беше едно безцветно, потискащо място, в което човек живее, работи и умира. В Лансфорд живееш в жилище на възгледобивната мина, пазаруваш от „Канух“, където старият Канух отбелязваше с дебел молив в тейфтер вересиите. Единственото успокоение се предлагаше в словашките барове, където сервираха спиртни напитки, бира и мариновани свински крачета на поколения закоравели от труда мъже с груби длани, които влизаха покрити с въглищен прах, мъже като дядо ми Джо Павлик.

Пул имаше свои семейни бакалници и кръчми, а и бордеи. И той страдаше от безвкусната, непланирана крайградска бъркотия от малки

универсални магазини, зали за боулинг и кина с много екрани, до едно украсени с пластмасови декори в стил Тюдор.

Заваля силно — онзи тип просмукващ се до костите и подхранващ артрит дъжд, какъвто има само в Западна Европа. Чувствах го по бедрата и лактите си. Проправихме си път през града към остров Браунсий. Докато Томи Т. караше по тесните улици, аз гледах през предното стъкло полухипнотизиран от непостоянния ритъм на чистачките. Всичко беше така, както го помнех от дните си в „ТЮЛЕН-група 6“.

Легитимирахме се и преминахме през портала. Офицерската столова беше същата ниска, неприятна постройка, която помнех. Сигурен бях, че ястията в нея са същите безвкусни, лепкави буламачи, с които ме храниха преди, а тоалетната хартия в кенефа — гланцирана от едната страна и грапава като шкурка от другата и здрава като подгизнала кора за яйца. Продължихме нататък. Покритите с изтъркани тухли и напукан бетон пътеки блестяха на дъжда.

Томи спря пред щаба — паркира ландровера на мястото за посетители. Другите спряха до нас. Започнах да наблюдавам как моята мърява тълпа бойци излизат и се протягат, без да обръщат внимание на пороя. Томи — винаги облечен по последна мода — носеше габардинен шлифер, сако и вратовръзка на Кралските военноморски сили. Всички останали, включително и аз, бяхме в цивилни дрехи — джинси, цели обувки или маратонки (аз бях със сандалите си), фланелки и различни кожени якета. Посрещна ни един излъскан младши капрал, който се усмихна широко на Томи, огледа ни, сякаш бяхме дошли от друга планета, и ни въведе в щаба на Специалните сили.

Новините, които Томи беше донесъл в Лондон при пристигането си насам, бяха толкова мрачни, колкото времето в момента. Нещата бяха лоши. Бойния дух го нямаше никакъв. Причината можеше да се резюмира точно с три думи: Шибаният Джефри Лайъндейл.

Томи беше усетил, че графът, изглежда, се интересува повече от удоволствията на Лондон, отколкото неговите стрелци да усъвършенстват крехките си, бързо забравящи се умения. Затова обучението им сега не беше на ниво.

Позволи ми да се отклоня, любезни читателю, за да поставя този печален факт в контекст. Когато командвах „ТЮЛЕН-група 6“, всеки

човек изстрелваше минимум три хиляди куршума дневно между различните цикли на обучение. Не ме интересуваше как стрелят — с една или с две ръце, — по дяволите, ако искаха, можеха да натискат спусъка с пишките си, това хич не ме интересуваше. Заповедите ми бяха прости и точни: да улучват карта с размер десет на дванадесет сантиметра върху мишена с човешки размери при всяко натискане на спусъка.

Това е най-важното за един стрелец: да улучва проклетата си мишена с всеки изстрел. Да улучва шибаната мишена независимо дали се катери по покрита с лед нефтена кула в морето, или с мъка се изкачва по хлъзгава и огъваща се стълба към борда на кораб, дали се хвърля от подскачащ хеликоптер, или пък излиза на гребена на някоя шибана вълна. Трябва да улучва, независимо дали е свеж или изтощен, трезв или махмурлия, отпочинал или уморен до посиране.

Умирам си от щастие сега, като гледам как командирите на диверсионни бойни части организират състезания по стрелба. Провеждат ги като обикновени стрелби по мишена — заедно със загревките и бавната стрелба. И какво правят участниците? Губят си времето да дупчат хартийки.

Да, но бойните действия не са като стрелбата по мишени. Адреналинът се покачва, сфинктерът се стяга, мисълта галопира, а отсреща има задници, които стрелят по теб. Това е познато като стрелба в състояние на стрес — ударението пада върху думата *стрес*. Влизаш през врати и се фрасваш в стени или мебели. Задимено е и се чуват шумове. Ти си ранен или объркан. И при всичко това трябва да улучиш тангото и да го убиеш. Начинът да го направиш е само един. Същият, по който стигаш до Карнеги хол^[6] — *чрез упражнения*. Трябва да изстрелваш стотици хиляди куршуми, докато стрелбата стане нещо естествено — като дишането. В „ТЮЛЕН-група 6“ използвах повече куршуми, отколкото целите Военноморски сили на САЩ.

А сега ето къде е трикът: ако пропуснеш само няколко дни стрелба, предимството ти се губи. Точно както мускулите ти започват да се отпускат, ако не тренираш повече от три дни, така и уменията ти по стрелба ерозират, ако не стреляш непрекъснато. Може и никой да не забележи, но всеки път отклонението е колкото един косъм. Това безкрайно малко отклонение обаче е достатъчно, за да загубиш срещу

някой от лошите. Затова отговорът е прост: стреляй. Непрекъснато. Всеки ден. И така ще останеш жив. Край на проповедта.

В Пул не стреляха всеки ден. Вече не. Не, откакто Джефри беше поел командването. Беше намалил мунициите, за да направи икономии и да намали амортизацията на стрелбището. Вероятно беше роднина на повечето американски командири на диверсионни части, които познавах — тези смотаняци прекарваха времето си в скимтене и обяснения защо не са успели да направят това или онова.

Имаше още нещо. Графът беше ограничил способността на частта си да поддържа наричаната от него неразрешена (да се чете неофициална) разузнавателна мрежа. Всичко беше централизирано, за да може графът и неговият стар приятел от „Итън“ „Наричай ме Ишмаел“ да контролират потока и обема на разузнавателната информация на Специалната бойна ескадра. Не правеха излети в районите на британските пристанища, за да могат момчетата да разговарят с носачи, кранисти, докери и моряци от кораби влекачи. Ограничавайки тази дейност, Лекемонт можеше да управлява постегнатата организация. Но по мое мнение той беше загубил възможността да извлича оперативна информация, която да му позволява да действа бързо и ефективно.

Джеф Лайъндейл, облечен в колосана униформа на Кралските военноморски сили, ни поздрави още щом влязохме през вратата. По лицето му разбрах, че не знае, че идвам с повече от петима стрелци. Попита къде е Ранди Реймън. Отговорих му, че дявол да го вземе, отново сме го забравили. Поклатих глава и изразих предположение, че може би ще успее да хване някой влак по-късно през деня.

Представих мъжете си на командира на Специалната бойна ескадра. Той стисна ръка на всеки от тях, но отдалеч. Нямаха излъскания вид, който офицери като Джеф погрешно смятат за показател за военна компетентност. Наистина, моите хора изглеждат като боклуци и действат като такива. Ако прочетете отчетите за готовността им да водят бойни действия, ще видите, че трябва да бъдат държани в клетки, ако няма война. Но често пъти отчетите се пишат от професионални щабни офицери като Пинки или от недоказали се

младоци като Ранди Реймън, без никакви знания от първа ръка за качествата на истинския воин.

Аз обаче си бях напълно доволен от моя дългокос, мърляв екип. Томи, Уондър, Гадния, Хауи и Пачия крак бяха изпълнили задълженията си добре в Кайро. А що се отнася до новациите, Харис Малката бира беше дошъл в нашия контингент заедно с другия член на бойната двойка Мийд Малкия. Също като Томи Малката бира беше служил във Великобритания — година и половина със Специалната бойна ескадра. Гризача беше друг стрелец — също дребен колкото една малка бира. На шестнадесетгодишна възраст беше убил седемнадесет души по време на шестмесечната си служба във Виетнам. Подофицер Парди Бой Флойд бе специалист по картечниците от Оклахома, а втората му любов бяха експлозивите С-4. Старшина Карлосито, също като Пачия крак, беше един от хората от „ТЮЛЕН-група Б“, оцелели след осраната операция, където бе загубил четирима от най-добрите си приятели. Дойде в „Зелената група“ от една казарма в Пуерто Рико веднага след като аз поех командването. Също и Петела, сержант Снейк^[7], един задник парашутист, станал тюлен, и доктор Дан. Това бяха все старомодни стрелци плячкаджии. Всеки от тях — изпитан и доказал се в боя, както обичат да казват по рекламите за оръжие.

Като стана дума за стрелба и плячкосване, споменах на Джеф, че сме с малко оръжие. О, осемте момчета от вилата ми бяха дошли с оръжие. Те винаги носят ножове „Мед дог фрийкуънт флайър“ в коланите или ботушите си. Тези ножове са от композитна сплав, която не се показва на рентгените или металните детектори, но могат да прерязват дебела дреха или човешки врат без никакво усилие. Бяха прокарали и пистолети „Хеклер и Кох“ с багажа си. Бяха домъкнали и куфар с мои дрехи и други лични неща. Но нямахме автомати и патрони. Попитах дали е възможно нещо да се направи. Мънкането и сумтенето на Джеф ми подсказаха, че е по-добре, ако почна да крънкам наоколо. Направих знак с вежда на Гризача, моя МПК, или Муфтаджия Първи Клас, който ме разбра съвсем ясно.

Лайъндейл попита дали може да разговаря с Томи и мен насаме, докато моите стрелци хапнат в столовата заедно с неговите хора.

— Ти си шефът тук, Джеф.

Придружени и от ескадрения сержант Харви — еквивалент на главен старшина при тюлените, — ние преминахме в бърз марш през серия коридори и влязохме в една стая, която приличаше на несекретна заседателна зала. В центъра ѝ имаше маса, върху която с тиксо бяха залепили голям лист хартия. Разпознах пристанището в Портсмут, очертано с плътни линии. Редица прозрачни листа с обозначения с червен молив показваха няколко от складовете около дока в тясната ивица земя между западната страна на военноморската база и самия град.

Двама офицери в туники — капитан и лейтенант — стояха до масата. Имаха вид на книжни плъхове от разузнаването.

Лайъндейл даде нареждания. Ръкостискания. Предложи кафе. Томи и аз приехме. Ескадреният сержант Харви наля. Познавам старшините. Нали и аз съм бил такъв. И никога не забравях уроците от онова време. А погледът на Харви беше същият като на старшината на стария ми взвод Ев Барет, когато беше изправен пред некомпетентен, идиотски, наперен млад офицер, който смята, че златистите петлици го превръщат в Бог. Това е поглед, който означава „Не обръщай внимание на следващото“.

Намигнах на Харви и му кимнах с глава, след което се обърнах към масата, готов за работа. Нетърпеливите плъхове от разузнаването казаха здрасти и започнаха официалното представяне.

Половин час по-късно не знаех повече, отколкото при влизането в стаята и го казах на Джеф. Той не беше провел термични изпитания на складовете. Не беше правил и визуални или звукови проби. Под негов контрол хората му само минали нагоре-надолу около складовете, като се оглеждали за движение. Всяка минута в щаба постъпваха доклади за дейността, изпратени по секретните радиостанции, и се анализираха на една огромна схема. Резултатите можеха да се предскажат: нула.

— Какво ще кажеш за оперативното разузнаване?

Лайъндейл ме увери, че е получил сигурни сведения.

Сигурни и оперативни не винаги означават едно и също. Попитах го откога има данните и от какви източници ги е получил. Каза, че е използвал спътникови данни.

— Какво? — Учудих се как ли е успял толкова бързо да уреди око в небето. Промяната на курса на спътник може да отнеме дни.

Той обясни, че в района имало спътник „Спот“, програмиран да търси данни в района на Портсмут.

Страхотно. „Спот“ са спътници за получаване на изображения за търговски цели. Освен това са френски. А разрешителната им способност беше просто пет метра — с други думи, не можеха да разпознаят всяко нещо, по-малко от 5 метра.

Нямах представа как би ни помогнало това. Свикнал съм с графични изображения от спътници VELA, чиято разрешителна способност е 15 сантиметра от 35 хиляди километра височина. Попитах и за тактическа информация. Например колко е дебел покривът, дали ще издържи група щурмоваци. Какви врати водят към стълбищата и дали пантите им са отвън или отвътре. Могат ли да се изкъртят, или трябва да бъдат взривени с изстрели или с експлозив.

Джеф не можеше да отговори. Увери ме, че тези проблеми ще се разрешат от само себе си, когато групата нападне.

Обясни ми, че лорд Брукфийлд му е помогнал да обработи разузнавателната информация — а той, както и сър Обри, имал пълно доверие в способностите на лорда. Запитах установил ли е дали „Синовете на Горни Вакъф“ са планирали допълнителни мисии. Запитах знае ли дали са въоръжени и с какво и каква комуникация са в състояние да поддържат.

Каза, че тези подробности са от второстепенно значение спрямо първостепенната задача да бъдат нападнати терористите. Посочи едно триъгълно очертание върху картата. Терористите били в тази сграда. Сигурен бил. Съответно, използвайки превъзхождащи сили за преодоляване на всички пречки, бил решен тази вечер да проведе нападение. Да нападне склада, да избие терористите и да залови поне един жив за разузнаването.

Не можех да повярвам на ушите си. Той дори не знаеше колко са терористите. Операцията просто си беше осрана още отсега.

— Ами местните жители? Чули ли сте нещо ново от хората, които живеят около пристанището? — По дяволите, аз щях да съм изпратил хората си на работа из кръчмите.

— Старшини да провеждат независими разузнавателни операции, полковник? Бъдете сериозен — подигравателно изсумтя Лайъндейл. Неговите мърльовци от разузнаването казаха, че не са

разговаряли с никой от местните хора, защото не искали да компрометират сигурността на операцията.

— Джеф, старче, вероятно вече си се компрометирал — казах.

Веждите на Лайъндейл се извиха като дъга.

— Как така, стари приятелю? Разговорите ни бяха зашифровани.

— Разбира се, че излъчваните съобщения са били закодирани, но при тях се използва енергия. Не ти трябва оборудване за милион долара, за да подслушваш. По дяволите, аз мога да използвам един шибан телевизор като система за ранно предупреждение.

— Невъзможно.

— Слушай, Джеф, стар хуй такъв, всеки път при чести разговори по радиото телевизорите започват да се смущават. Трептят, екраните показват сняг. Не е необходимо да се купуват високочестотни скенери — и с евтин телевизор може да се постигне същият резултат.

— Много се съмнявам в това — произнесе се Лайъндейл. — За първи път чувам подобно нещо.

Миризливецът щеше да се самоубие. Само че нямаше да бъде накъсан на парченца — неговите хора щяха да загинат, докато той гледа и сърба чай от шибаната си чаша.

Може би имаше начин да се коригира лошата ситуация. Попитах дали решението му да нападне е окончателно. Отговори, че е. Добре, предложих, ами какво ще стане, ако тръгнем отгоре надолу вместо отдолу нагоре? По-лесно е и по-ефективно и човек може да очисти лошите в предварително подготвена засада.

Лайъндейл помисли над това и накрая се съгласи, че нападение с хеликоптер и спускане от него с въже може би е добра идея.

— Освен това така ще направим и добри записи.

— Какво? — Шегуваше се, сигурен бях.

Оказа се, че не се шегува.

— Видеозаписи. Планирам да поканя екип камери на „Си-Ен-Ен“ с нас. Разбира се, ще забраним излъчването, докато всичко свърши. Но се нуждаем от разгласа — нали знаете, че се намаляват бюджетите?

Тоя беше по-голям задник, отколкото си представях. Погледнах Томи, който вдигна очи нагоре в знак на изумление.

— Както кажеш, Джеф. — Сега съвсем определено приех подкрепящата роля на „Зелената група“. Не исках да имам нищо общо

с предстоящото поражение.

Към десет часа дотолкова бях омръзнал на Джеф, че се смили, отпусна дванадесет от скъпоценните си автомати МР-5 и три хиляди куршума и разреши на мен и хората ми да използваме стрелбището. Работихме в екипи по седем души. Във всеки от екипите имаше еднакъв брой бойци от Специалните британски сили, за да свикнем с начина си на действие. Когато командвах „ТЮЛЕН-група 6“, настоявах да тренираме с колкото е възможно повече групи за борба с тероризма, за да не се превръщат съвместните операции в съвместни осирания.

Специалните британски сили например почистват стаите по класическия британски начин, създаден от Специалната бойна ескадра — хвърляне на зашеметяваща граната в стаята, последвано от незабавно влизане със стрелба и мушкане с нож. Философията е, че ако използвате достатъчно куршуми, ножовете няма да бъдат необходими. Затова хората, които почистват стаите, влизат със стрелба, гърмят през врати, гардероби, шкафове и други възможни скривалища. Стрелят и в таваните и подовете. Тази тактика е ефективна, но може да е много неблагоприятна за орнаменталната архитектура.

Ние работим по друг начин. Обследваме района с термични и аудиоизобразяващи апарати, след това разполагаме седем души пред вратата в така наречения влак. Отдясно на вратата стоят челният дозор и този, който трябва да разбие вратата. Отляво са чистачите, а зад тях — един, който охранява тила.

Когато екипът е готов, последният човек в групата — онзи, който охранява тила — стиска рамото на човека пред себе си, което означава, че е напълно готов да стреля и да граби. Всеки на свой ред стиска рамото на този пред себе си и когато се стигне до първия, той знае, че всички в групата са вдигнали предпазителите, заредили са оръжията си и са готови да действат.

Челният дозор осъществява визуален контакт с човека, който трябва да разбие вратата, и кима три пъти. След това другият разбива вратата и двамата чистачи влизат. Човек номер едно тръгва наляво, номер две — надясно. Те стрелят от ляво на дясно и от дясно на ляво, докато полетата на обстрел се слоят, но за разлика от британците ние стреляме само след като сме осъществили зрителен контакт с врага. В

този смисъл нашият метод се доближава до метода на германската антитерористична група „Grenzschutzgruppe-9“ (GSG-9) или израелската Разузнавателна група 269 на Генералния щаб „Sau'eret Maktal“, известна неофициално като „Момчетата“.

Ако работите съвместно с някого, по-добре е да разберете къде е стрелковото поле на другия, защото, ако не го сторите, лесно може да се избиеете взаимно. Повярвайте ми, законът на Мърфи важи за повечето случаи и всяка дреболия, която може да го осуети, трябва да бъде направена.

Във всеки случай аз се радвах да видя, че независимо от липсата на ръководство бойците от Специалните сили си бяха същите запалени момчета. По обед бяхме успели да отмъкнем няколко от старшините от резервата на приказка и няколко чаши бира „Кураж“ в „Розата и магарешкият трън“ на половин миля от портала на поделението.

Задници като Джеф вярват в старомодната военна кастова система, според която офицерите странят от старшините и сержантите. Те командват отзад и се отнасят с хората си като с идиоти. Аз винаги съм вярвал в целостта на групата. И я създавам от върха надолу. Ям, пия, пикая, сера и чукам заедно с хората си. Не искам от тях нищо, което аз не съм направил преди това.

Разказ. Моят първи наставник, подполковник Рой Боъм, побойникът помощник-боцман и кръстник на всички тюлени, беше създал „ТЮЛЕН-група 2“ на 2 януари 1962 г. По това време това поделение е било толкова свръхсекретно, че почти никой във Военноморските сили не е знаел за съществуването му, от което пък създаването му е било практически невъзможно. Разбира се, за Рой Боъм думата невъзможно никога не е съществувала.

След окончателния избор той събрал новата бойна част за първи инструктаж. Хората също се заклели да пазят тайна. Предупредили са ги под страх от смъртно наказание — а Рой нямаше задръжки да изпълнява такива присъди — да не обясняват на никого кои са или какво правят. Е, същия този ден един от първите хора в „ТЮЛЕН-група 2“, Джим Уотсън (който по-късно стана мой член дозор във Виетнам), бил вкаран в ареста за това, че се държал естествено. Обадил се на Рой оттам. Рой дошъл и го извадил.

От клетката си Уотсън чувал разговора на Рой с полицаите. „Предайте ми го — казвал той, — аз съм неговият командир и ще убия

този млад смотан моряк.“

Слушал как Рой обяснявал, че ще му разшири дупката на задника. Щял страшно силно да нарича скапания му, осеян с гнойни пъпки осран задник и Уотсън щял да лиже шибаните му подметки. Щял да пръсне задника на кучия син.

Полицайте го предали и Рой го извел от участъка, като го държал за врата. Уотсън така се уплашил, че дори не можел да се осере.

— Тръгвай с мен, негодно копеле с лайнян мозък — ръмжал Боъм. А когато излезли от участъка, казал: — Хайде да идем някъде да пием по една бира.

— Ами всички онези работи, които разправяше вътре? — попитал Уотсън.

— По дяволите, синко, та това беше театър, за да те пуснат под моя опека. Не мога да ти се сърдя, че правиш неща, които аз правя от години. Но ще ти кажа едно — ако се опиташ да правиш нещо, което не съм правил преди теб, ще ти пръсна шибания задник на най-дребни парченца.

След тоя случай нямаше място на земята — или другаде, — където Уотсън да не искаше да последва Боъм.

Рой, Господ да го благослови, ми предаде много от своята мъдрост, когато станах тюлен. Вече бях разбрал, че воденето отпред е единственият правилен начин. Но Рой ми помогна да усъвършенствам водаческите си умения — да използвам и алкохола като средство да опозная хората си. Да, алкохолът наистина може да се използва така. Всъщност един командир може да научи много неща, ако пие с хората си. Тогава се вижда как те реагират на външни дразнители, как действат в стресови ситуации, дори разкриват слабите страни на характера си (например, ако някой лесно се пали след две чашки, не би могъл да работи добре под прикритие — ще привлече вниманието върху себе си и ще застраши операцията). Пиячката изглажда разликите. Тя е един от елементите, които използвам, за да създам сплотеност на групата.

А в ситуации като настоящата един час в кръчмата ни позволи да узнаем за Джеф толкова неща, за които би била необходима цяла седмица, ако се опитваме да ги измъкнем от мълчаливите старшини от Специалните сили в нормални условия при отсъствие на алкохолни пари. Във всеки случай към 14,00, добре подкрепени с „Кураж“ и с

разговори за британската армия, комбинираната ни група се промъкна обратно в резервата за официалните инструктажи, които се проведеха в същата неосигурена стая от сутринта.

Питах се дали тангата имат някакви средства за електронен шпионаж. Ако имаха, то ние им доверявахме всичките си тайни.

Всъщност не че това имаше някакво особено значение. Инструкциите се вземаха направо от Британското ръководство за бойни действия в населени места, съгласно което окупиращите сили имат на своя страна всички предимства — прикритие, объркване, мини, укрепени сгради — и нападателите нямат друг избор, освен да се разкрият.

Аз не съм съгласен с това. Винаги съм смятал, че с добри разузнавателни данни една агресивна и неконвенционална бойна част може да проведе нападение в населено място с ограничени загуби за нея и с тежки загуби за тангата.

Но днес моите възгледи не струваха и конска фъшкия. Тук бях помощен играч — поредният копиеносец. Разбира се, като се вземе предвид блестящата идея на Джеф да покани телевизията, аз съвсем искрено исках нещата да останат такива, каквито са.

Целта, която Джефри беше избрал, представляваше склад, превърнат в административна сграда. Преразгледаният сценарий почти имаше смисъл. Мястото щеше да бъде прочистено от седемчленни групи морски пехотинци от Британските специални сили. Част от тях щяха да скочат от чифт хеликоптери „Пума“, да се спуснат по въжета върху покрива и да се промъкнат надолу. Другите щяха да нападнат от земята. Всяка група щеше да започне работа върху конкретна част на сградата, като прочиства административните стаи и складовите помещения едно по едно.

Щяха или да убиват тангата на място, или да ги прогонят до трите изхода на сградата, където бойци, дошли преди нападението — включително и моите тюлени, — щяха да чакат в засада. Ако имахме възможност, щяхме да заловим някои от тангата живи, за да можем да ги разпитаем.

В тази концепция по принцип нямаше сериозни грешки. Притесняваха ме проблемите по изпълнението ѝ.

Позволете да обясня. Ефективното прочистване — независимо дали говорим за стая, коридор, стълбище или сграда — зависи от

онова, което Евърет Е. Барет, старши помощник при оръдията от Групите за подводна диверсия 21, наричаше Закон за седемте „П“ — *Правилната Предварителна Подготовка Предотвратява Пикливото Пръдливо Посиране*.

Когато командвах „ТЮЛЕН-група 6“, цели месеци изпипвахме до съвършенство техниката по прочистване на стаи. Това беше едно хореографирано упражнение, в което са съчетани недвусмислено водачество отпред, изчерпателно планиране, ефективно, решително придвижване и пълно използване на концентрирана стрелба и жестокост на действията. Имаше и един основен фактор, без който всичко друго се обезсмисля: дързък боен дух.

Нека отново повторя. Дързък боен дух.

Според цифрите върху моята мислена черна дъска излизаше, че Британските специални сили щяха да бъдат смлени на кайма за салам. Разбира се, поделението притежаваше дръзкия боен дух и жестокостта на действията, но граф Джеф нямаше намерение да им позволи да освободят тези смъртоносни, благородни качества. Той беше от офицерите, на които им прилошава, ако се порежат при бръснене.

- Недвусмислено водачество отпред? Не ме размивайте.

- Изчерпателно планиране? За вас изразите „в последния момент“ и „без подготовка“ значат ли нещо? Ние нямахме фотоснимки — притежавахме единствено петметровите изображения на търговските спътници, които показваха само най-основните очертания на сградите.

- Ефективно и решително придвижване? Нека конкретизираме: не съществуваха никакви чертежи за вътрешността на сградата. А и, изглежда, никой нямаше представа откъде могат да бъдат взети.

Очевидно Джефри Лайъндейл не беше срещал Ев Барет, защото нарушаваше всички седем „П“ от неговия закон.

Преспяхме три часа. В 21,00 започнахме предварителната подготовка, която включва повече неща, отколкото изглежда на пръв поглед. Трябва да се координират радиочестотите. Също и сигналите с ръце — едва ли искате някой от хората ви да бъде убит, защото мисли, че му казвате „залегни“, когато вие всъщност му давате сигнал да застреля кучия син зад себе си. За да допълни радостта от

преживяването, дойде и подполковник Ранди Реймън в синята си парадна униформа, в която изглеждаше като шибана реклама за набиране на новобранци.

Посрещнах го с намазано с черна боя лице. Бяхме намазали с черен камуфлажен крем всички открити части. И благодарение на това, че старшина Харви от поделението и моят муфтаджия първа степен Гризача мислеха по един и същи начин, бяхме получили екипи за щурмоваци — костюми „Номекс“, жилетки, тактически дрехи, както и шапки с отвори само за очите и устата. Освен това бях направил необходимото хората ми да имат достатъчно смъртоносни неща за защита.

Подадох на Ранди тубичката си с бойна окраска.

— Искаш ли да се издокараш?

Изглежда ме, сякаш бях откачен.

— Не съм дошъл, за да играя на каубои и индианци, Дик. Тук съм, за да наблюдавам и да докладвам на адмирала.

— Е, можеш да кажеш на Пинки, че е студено като циците на вещица, и съм адски сърдит и мокър и ако не убия някого много скоро, ще се пръсна. — Мацнах с черния си пръст върха на носа му. — А сега може би е по-добре да бягаш, вонливецо, преди да съм се захванал с теб.

02,15 часа. Хеликоптерите трябваше да вземат щурмовата група в 04,45 за двадесет и пет минутно пътуване до Портсмут. Останалите — моите стрелци, Джефри и неговата КЗР — Командна, Контролна, Комуникационна и Разузнавателна станция — щяха да изминат с конвой камиони петдесет и две мили от Пул до Портсмут.

Джеф беше определил един час за пътуването.

— Не е ли малко? — попитах.

Той обясни, че ще ни придружава полиция. Точно от това се нуждае всяко изненадващо нападение. Томи поклати глава. Коефициентът на осираемост беше нараснал с още 100 процента.

За щастие успях да скрия стрелците си в един от камионите, когато пристигнаха снимачният екип и кореспондентът на „Си-Ен-Ен“. Чувах как интервюират Джеф и Ранди.

Джеф възхваляваше компетентността на своите хора и обясняваше как мисията щяла да премине като по часовник. Ранди дрънкаше за опита си в Специалните сили и изрази пълно доверие в способността на Британските специални сили да отмъстят за смъртта на главнокомандващия.

03,15. Пътувахме. Шибаният вятър и дъждът свистяха през разкъсания брезент, с който беше покрит камионът. След петнадесетина минути слязохме от седалките и се сгушихме близо един до друг на пода, за да можем по-добре да се топлим и да пазим оръжието си сухо.

Ярка светлина огря камиона. Надникнах под брезента. Проклетият екип от „Си-Ен-Ен“ с камера, завита в найлонова торба за боклук, снимаше от покрива на мерцедеса си, като минаваше покрай нас. Не можех да повярвам на очите си, мамицата му.

03,44. Конвойт се заблуди. Спряхме и не мръднахме от мястото си около 25 минути. Дочувах как Джеф се кара по радиото на полицаия шофьор за това, че не носи подходяща карта. На всичко отгоре крещеше по открит канал, за да може всички наоколо да го чуят как се пени.

04,09. Отново бяхме на пътя и с грохот се носехме към Портсмут. Клечахме тихо, всеки от нас потънал в мислите си. Точно сега в съзнанието ни започваше да се прокрадва и да ни гнети неизвестността. Разбира се, това винаги е най-трудната част — дългият полет, безкрайното пътуване с кораб им с друго нещо преди нападението.

В такъв момент човек се слива в едно с останалите воители, които някога са живели. Свити върху мократа и твърда каросерия на камиона, ние не се различавахме от воините на Александър Македонски, легионерите на Цезар, Леката бригада, пехотинците на генерал Пикет при Гетисбург^[8], морските пехотинци в кораба си, приближаващ се към Тарава^[9], канадците, готови да слязат на Диеп^[10], редниците, атакуващи Омаха Бийч^[11], или моите тюлени от осми взвод по време на папагалска операция във Виетнам.

Ние като тях щяхме да се ангажираме изцяло, да рискуваме живота си.

Единственият начин да го сториш е, като напълно отдадеш живота си на Бога на войната. Огледах хората си. По лицата им се

четеше онази воинска решимост, от която разбирах, че са готови да се бият и да убиват.

05,02. Портсмут. Забавихме скорост и започнахме да лазим по тъмните мокри улици. От тежката ниска мъгла всичко изглеждаше нереално, почти като в театър. Стигнахме до полицейска блокада и преминахме през нея. Най-последно камионът спря и ние слязохме, осветени от мигащите сини и жълти пътни лампи. Чудех се дали полицаите използват секретна или открита линия. Тъй като в Англия скенерите за полицейските честоти са забранени, полицаите често пъти забравят, че лошите не се притесняват от приятните ограничения на закона и използват такива скенери.

Косата на врата ми започваше да настръхва. Нормално. В такива случаи сетивата се изострят така, че всеки звук се усилва. Например струваше ми се, че спирачките на камиона изскърцаха толкова силно, че да събудят целия град, падащите врати на каросериите се чуваха на километри, а гърмежът на обувките ни по паважа известяваше врага за местонахождението ни като африкански телеграф с барабани.

И точно когато всичко това се въртеше в главата ми, шибаният екип на „Си-Ен-Ен“ реши да включи прожекторите си, за да може кореспондентът да направи шибаното си предаване пред камерата.

Кимнах на Стиви Уондър, който винаги носи клещи за рязане на тел, както някои хора носят карти „Американ експрес“. Десет секунди по-късно проблемът беше решен — по начин, който удовлетворяваше мен.

Същинското нападение щеше да включва два хеликоптера „Пума“ с по четиринадесет стрелци от Специалните сили и три взвода по четиринадесет души на земята. Погледнах часовника си: 05,12. Хеликоптерите трябваше сега да са излетели от Пул и да се движат насам. Щурмовите групи се намираха по местата си. Заведох тюлените си на определената ни позиция — наблюдателен пост на около двеста и петдесет метра северозападно от главния вход (майор Джеф ни беше определил евтини места далеч от ложата) — и се вслушах в радиослушалката в дясното си ухо.

Чувах Джеф, Ранди Реймън и останалите от командния персонал как си бърбят от камиона КЗР половин миля по-надолу, без изобщо да се сещат за оперативната сигурност. Не можех да си обясня как може да „командва“ от фургон без прозорци. Аз винаги съм се спускал по

въжето заедно с хората си. Така знаех какво точно става, каква подкрепа им е необходима и, най-важното, можех да скрия някои оперативни проблеми, които биха предизвикали повече от необходимите бюрократични глупости, когато три дни по-късно се появят бюрократите с работно време от осем до пет със своите чанти, пълни с идеални сценарии.

Изпълзях десет метра покрай ъгъла до позицията ни и погледнах към фасадата на склада през очилата за нощно виждане. Сега ясно си пролича липсата на тактическа разузнавателна информация. Снимките от търговския спътник бяха показали дълга, правоъгълна сграда. Разбира се, точно това беше заснел спътникът за изображения и това си беше въобразил Джеф в плана си. Но човек не трябва да си въобгъзва, защото, както казваше Ев Барет, „така правиш и мен, и себе си на гъз“.

С една дума, сега, в реалността, сградата не беше такава, каквато изглеждаше на рекламните снимки. Не представляваше голям правоъгълен склад, както го описа Джеф. Имаше централна част с две крила. Основната част на сградата представляваше шестетажен куб с площ от около 15 квадратни метра и с малък, плосък покрив. От двете страни на сградата имаше две двуетажни правоъгълни крила, от които постройката приличаше на тлъста буква I. Приземният етаж на крилата представляваше тухлена фасада без прозорци, което означаваше, че бойците, които атакуват склада от страни, ще се нуждаят от стълби, за да се качат до първия етаж, където да разбият прозорците и да влязат в двете крила.

Това щеше да обърка нещата страшно много. Трябваше да се координират три нападателни групи вместо една. Чух как бойците от Специалните сили попитаха Джеф за стълби. Настъпи неловко мълчание. Явно не се беше сетил да донесе стълби. Нареди на бойците без стълби да помагат на щурмова група номер три.

Третата група беше натоварена със задачата да се разположи пред главната врата, където щеше да образува ръкав, в който тангата да бъдат избити. Но входът щеше да доведе неизбежно до осиране. Отпред имаше петнадесетина метра огледални стъкла, които гледаха към завиващия пред тях входен път. Ако аз бях вътре, щях да поставя експлозив С-4 зад стъклото и да превърна предната част на сградата в

смъртоносна осколочна бомба. Казах това на Джефри, но той ми нареди да пазя радиотишина.

Млъкнах и започнах да слушам. Водачът на нападателната група се обади на Джефри, за да му каже, че е открил жици ниско до земята и е обезвредил две експлозивни устройства, когато заедно с хората си застанал на позиция.

— Очакват ни, майоре. Загубихме елемента на изненадата.

Джеф не искаше и да чуе.

— Продължавай, сержант, превземи входа.

Задник. Ако загубиш елемента на изненадата, ще загубиш хора. По-добре е човек да се върне, да застане в засада, да прекъсне всички видове енергия до целта, да постави подслушващи устройства с ракети А-4, изстрелвани от рамо. После, когато разбереш къде се намират всички, нападай под прикритието на сълзотворен газ, зашеметяващи гранати и други устройства, за да зашеметиш и победиш врага. Джеф изпращаше мъжете си на самоубийствена мисия.

В далечината се чуха приглушените от влажния въздух двигатели на хеликоптерите. Насочих очилата си за нощно виждане към покрива на склада. Двата хеликоптера изскочиха от мъглата. Перките им създаваха вихри от дъжд. Виждах силуетите на морските пехотинци, готови да скочат двадесет метра по мекото памучно въже с обратна оплетка.

Хеликоптерите спряха на място, без да се приближават. Стана болезнено ясно, че не могат да застанат над склала едновременно — нямаше достатъчно място. Затова почнаха да кръжат, докато пилотите обсъждаха проблема с Джеф. В този момент някой на покрива изстреля ракета земя-въздух и хеликоптерът, намиращ се по-близо до склада, експлодира в оранжев пламък. Няколко секунди по-късно стъклото на входа на склада избухна напред и нарязва на лентички нападателната група от Специалните сили. Един миг след това целият склад, зареден с мощни експлозиви, се загуби в огромно оранжево кълбо и се срути.

Помня един случай — намирах се в една стая-мехур, позната като специално секретно разузнавателно съоръжение, когато се случи онази трагедия при операция „Пустиня-1“. По високоговорителите от секретните спътници чувах виковете на смели мъже, изгарящи в една от колосално най-осраните специални операции. Както много други в

мехура, аз също имах сълзи в очите. Познавах хората, които бяха загинали. Заклех се, че ако имам възможност да командвам друга диверсионна бойна част, моите бойци няма да бъдат жертвани по такъв начин, както онези смели воители от „Делта“.

Сега, зашеметен от видяното, знаех какво трябва да направя. Завъртях се на пети и тръгнах към камиона КЗР на около петстотин метра отук. Томи и Гадния ме последваха тичешком, защото аз тичах с мисълта за убийства и хаос.

Отворих вратата на фургона, без да чукам. Джеф Лайъндейл седеше на пулта със смаяно изражение на лицето си. Ранди Реймън седеше до него, хванал главата си с ръце.

Джеф ме погледна.

— Аз...

Вдигнах ръка като регулировчик.

— Не, Джеф, стари миризливец, няма какво да говорим.

Хванах задника за косата на врата и го издърпах от стола. Понечи да ми възрази. Счупих му носа с ръба на дланта си. Започна да се съпротивлява. Ударих го няколко пъти о стоманената стена, за да поомекне, после отворих вратата и с ритник го пратих по стълбите върху мократа настилка.

Погледнах го отвисоко.

— Страхливец такъв, заслужаваш да умреш.

Ужасен, той се опита да се измъкне от мен. С периферното си зрение видях, че Ранди Реймън се насочва срещу мен. Без да го поглеждам, замагнах с ръка и го съборих.

— Не се меси, че мамицата ти.

Започнах да виждам само в червено. Искях кръв. Кръвта на шибания Джеф Лайъндейл. Скочих върху негово височество лорда и започнах да тряскам главата му о бетона като някаква шибана футболна топка.

Два от идеалните му зъби изпаднаха. Жалко. Започна да тече кръв от ушите и носа му. Неприятно. Ръгнах го с коляно в топките и той повърна върху мен. Нищо. Аз продължавах работата си, като крещях и псувах. Това копеле щеше да умре заради греховете си.

Гадния и Томи се опитваха да ме отделят от него. Не се давах, замагнах към тях, като продължавах да удриям Джеф по лицето.

— Оставете ме на мира, мамицата му!

Ако трябваше да убия тях, за да убия него, щях да го направя.

По това време Малката бира, Карлосито, Петела, сержант Снейк и останалите се нахвърлиха върху мен, удариха ме по главата и започнаха да ме теглят за краката надолу по улицата. Предполагам, че старият Джеф не чувстваше вече нищо. За последен път го видях, когато Стиви Уондър се наведе над него с нещо като спринцовка с морфин в ръка. След това Томи, изглежда, ме беше почерпил с кожената си палка или ми е приложил задушавача хватка, защото всичко почерня.

[1] Графство в Южна Англия. — Б.пр. ↑

[2] Град в централната част на графство Съри. — Б.пр. ↑

[3] Град в северозападната част на графство Съри. — Б.пр. ↑

[4] Град в Южна Англия, административен център на графство Хемпшир. — Б.пр. ↑

[5] Морски курорт в графство Дорсет. — Б.пр. ↑

[6] Известна концертна зала в Ню Йорк, открита през 1891 г. с дарение от Андрю Карнеги, американски стоманен магнат и филантроп. — Б.пр. ↑

[7] Snake — змия (англ.). — Б.пр. ↑

[8] Град в САЩ, където се е водила решаващата битка по време на Гражданската война. — Б.пр. ↑

[9] Атол в Тихия океан, където през ноември 1943 г. американците избиват в сражения целия японски гарнизон. — Б.пр. ↑

[10] Пристанище във Франция, където по време на Втората световна война са дебаркирали американските и канадските войски. — Б.пр. ↑

[11] Кодово име на една от точките в Нормандия, където дебаркират съюзническите войски през Втората световна война. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Рангът си има своите добри страни. Затова не ме бяха хвърлили в карцера след моята непредвидена по сценарий поява по „Си-Ен-Ен“ (в изпълнение на необичайна вариация на балета *Злоумишлено нападение с цел убийство*), макар негово кралско височество вицеадмирал Пинки Прескът III от Военноморските сили на САЩ да искаше да се намирам вътре. В мазето на Главното командване на ВМС на САЩ в Европа има килия с размери два на два и петдесет и Пинки беше заповядал на охраната от Морската пехота да ме държи там, докато заедно с хората си не бъда изпратен обратно в Щатите, като аз да пътувам окован във вериги.

Но както казах, рангът — в този случай на нейно величество кралицата и негово величество мастър главен старшина Ханс Вебер — си имаше добрите страни. Бъкингамският дворец, пълен с членове на кралското семейство, които си имаха проблеми, беше разгневен от нелепото поведение на Джеф Лайъндейл и (в по-голяма степен) уплашен, че неблагоприятната разгласа около „събитието“, както го наричаха в жълтата преса, ще ги представи в още по-лоша светлина.

Затова една дълбочинна мина беше изтърколена от Бъкингамския дворец и пусната върху Министерството на отбраната, откъдето беше шутирана към посолството на Съединените щати, а оттам — отбита на север към Одли стрийт, където — несъмнено, придружена от галон сироп „Малокс“ за главоболие — паднала върху бюрото на Пинки Прескът. Ханси каза, че страдалческите му викове се чували два етажа по-долу.

По тази причина нямаше окови и вериги, нито карцер в килия с размери два на два и половина, нито пръсване на задници. Но старият адмирал беше дал да се разбере, че ще ме застави да стоя само в жилището си, докато нещата се поуспокоят. Обаче изборът на жилището зависеше от Ханс, а не от Пинки. Той беше разпръснал и хората ми по четирите посоки на света — за да ги виждат по-рядко и да си спомнят по-малко за тях, после взе нещата ми от хотел „Мариът“, подаде ми една чанта с багаж и каза, че ми е намерил стая *sans*^[1] баня

в клуба на Специалните сили — отдалечено от пътя убежище за бойци диверсанти на посещение в Лондон. Клубът се намира в Найтсбридж, в една непретенциозна и необозначена къща на Ханс кресънт между магазин „Хародс“ и Слоун стрийт. Ханси ми нареди да стоя там, докато изсвири отбой. Смяташе, че ще може да оправи нещата през следващите два-три дни.

Дори и да беше спасил задника ми, той ми разшири ануса в най-добрия стил на Ев Барет, като ми припомни в типичния старшински въздържан стил, че не може един шибан, смотан и скапан тъпак да изтакова майката на шибания смотан и скапан командир на шибаното военноморско поделение за антитероризъм, и то на територията на *последния*, след като двадесет и трима от *неговите* хора са се превърнали на хамбургер.

Вероятно имаше право, въпреки че според мен бях постъпил правилно. Когато поемеш командването на кораб или поделение във Военноморските сили на САЩ, поемаш пълна отговорност, пълномощия и отчетност за всяка частица от живота на хората си. Това не се прави никъде другаде в армията. Аз се отнасям сериозно към отговорността на командването. Считам, че на първо място са хората ми. Вярвам, че независимо от последиците за мен, хората ми трябва да бъдат защитени. Но вярвам и в споделената отговорност. Вярвам, че хората ми трябва да се грижат един за друг и че винаги трябва да функционираме като единна група, а не като колекция индивиди.

Скоро след като бях поел командването на „ТЮЛЕН-група 6“, казах на хората какво очаквам от тях. Обясних, че съм обещал на командващия да не се провалям и следователно и те не трябва да се провалят. Казах им, че отгук натам ще проявяват лоялността си в следния порядък — отдолу нагоре — към хората от двойката си, към звената си, към взводовете си и към групата.

— Ще се грижим един за друг — настоявах. — Ако се осерете и очистите другаря си от двойката, аз ще очистя вас. С вас ще бъде свършено.

Е, Джеф се беше осрал. Не беше поел напълно командването. Не беше преценил правилно ситуацията. Без да поема окончателната отговорност за действията си. Беше се провалил като командир на специално поделение, като сляпо беше приел непълни, неверни разузнавателни данни, след което беше ги използвал, без да провери

надеждността им, независимо от голямата вероятност последствията да бъдат пагубни за хората му.

И най-лошото от всичко — използвал беше мисията като трамплин за израстване в собствената си кариера. Това шокира ли ви? Не би трябвало, защото и преди са го правили. Пример ли? Искате пример? Добре тогава. Какво ще кажете за онези задници инструктори в Бюрото за алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия^[2], които бяха заповядали на хората си да нападнат онази къща в Уейко, въпреки че нападението беше компрометирано. Според приятелите ми от това бюро някои от инструкторите имали грандиозна идея, че нападението може да стигне до предаване като „Върховни ченгета“^[3] или друго телевизионно информационно-развлекателно предаване, а кариерите им — да полетят нагоре. Джеф Лайъндейл беше наредил тъпият му план да бъде изпълнен, за да изглежда герой по „Си-Ен-Ен“.

И какво последва? Отговор: високомерното му поведение беше причина да загинат добри бойци. Що се отнася до мен, това оправдаваше всичко, което му сторих, че и повече. Съжалявам, че не убих кучия син.

Грабнах чантата, взех метрото — подземния път на английски — до станция „Найтсбридж“, отидох до Ханс кресънт малко след Базил стрийт и почуках на необозначената врата на клуба. Хейзъл, която беше прекарала последните два века зад гишето, отговори на почукването. Както винаги, помнеше псевдонима ми. Не знам как го постига, но преспите ли веднъж в клуба, тя винаги ще ви познае от пръв поглед.

— Капитан Снърд. Радвам се да ви видя отново, сър.

Намести роклята си размер 54 и оправи кока на сивата си английска коса. Изглеждаше много оправна.

— Подпишете се, моля. Запазили сме ви стая номер 16. На втория етаж.

Имаше достатъчно мозък, за да не пита по каква работа съм в града. Последва ме до книгата за посетители и ми подаде старомодна писалка. Докато се подписвах — капитан Херман Снърд от Военноморските сили на САЩ, пенсиониран, — огледах списъка на гостите.

Бяха регистрирани двама майори с арабски имена. Пакистанци. Бяха пристигнали преди два дни. Това не беше необичайно.

Саудитците или други араби от Персийския залив рядко отсядаха в клуба, защото предпочитаха пищните стаи на хотел „Риц“ или „Интерконтинентал“, но много пакистански офицери, които се смятаха за опитни бойци, предпочитаха спартанските стаи с обща баня в коридора.

Качих се два етажа нагоре по скърцащите стълби (ако се питате защо се качвах на третия, а не на втория етаж, знайте, че в Европа първият етаж се нарича приземен, това, което в Щатите наричаме втори етаж, се нарича първи и т.н.), окачих чантата си на викторианския гардероб в малката, занемарена стая с единично легло и масичка, а после слязох на първия етаж, където се намира барът.

За разлика от повечето барове в Лондон в клуба на Специалните сили има джин „Бомбай“. Поръчах си четворен джин с лед и получих четири шести джила^[4] и две бучки лед. Един джил е четвърт пинта или четири унции. Една шеста джил, нормалното количество алкохол според британците, е две трети от унцията, което, ако питате мен, е доста анемично количество. Разбира се, никой не ме питаше.

Пих разкошно усамотен в продължение на половин час. След това дочух гласове по стълбите. Две кафяви мустакати лица се показаха през вратата на бара. Поздравих ги с остатъка от джина си.

Оказа се, че това са пакистанските майори. Представих се като капитан Снърд — не беше нужно да знаят повече от това. Те се представиха като Юсуф и Хаджи. Вероятно също лъжеха. Това нямаше значение. Пихме уиски „Феймъс граус“ и джин „Бомбай“ и си говорихме за най-добрите ресторанти за къри в Карачи, за неприятното нарастване на трафика на опиум от Афганистан и колко прекрасно си бях прекарал в тази страна преди две години, когато бях изпратен по работа. След половин час пиене, ядене на яйца от яребица и чипсове се извиниха. Аз привърших джина си и реших да се кача в стаята си и да дремна.

Два часа по-късно, освежен, минах по коридора и се отпуснах в една голяма вана с криви крака, където се накиснах и напарих, а после се подсуших с кърпата. Върнах се в стаята си, обух чифт удобни широки панталони, тениска с къси ръкави с надпис „ТЮЛЕН-група 8“, древни маратонки и старо сако от туид. Излязох навън, хапнах и изпих две бири в една кръчма до Нйтсбридж.

По обратния път зяпах витрините на „Хародс“. Неотдавна бяха поставили коледните светлини и декорации и аз заедно със стотици други също толкова хипнотизирани минувачи зяпах през дебелото стъкло към сцени от „Коледна песен“ на Чарлс Дикенс. Тъкмо завивах на ъгъла на Ханс кресънт, когато забелязах от другата страна на улицата трима мъже. Движеха се покрай витрината на магазина „Харви Никълс“ към спирката на метрото.

Спрях на място и започнах да наблюдавам зад една група туристи, защото познавах и тримата. Те бяха майор Юсуф, изтупан и нагласен, и майор Хаджи, също в костюм. Третият носеше джинси, каубойски ботуши и късо яке „Барбър“ от промазана памучна материя. Тод Стюарт, огромният, гаден на вид бивш задник от Специалните сили, който работеше за най-неприятния европейски боклук лорд Брукфийлд, „Наричайте ме Ишмаел“. Тод беше отвратително копеле — в него имаше нещо безжалостно и неприятно и ми се искаше да разменя няколко думи с него. Може би в някоя тиха, тъмна уличка.

Е, сигурно някой ден ще имам тази възможност. Междувременно любопитството ми надделя. Пресякох улицата, когато те слязоха по стълбите към метрото, наблюдавах ги, докато си купуваха билети, после слязоха надолу по ескалатора и взеха влак в източна посока. Качих се един вагон по-назад, като поглеждах към тях през стъклената врата. Триото смени влака на Лестър скуеър и се качи на влак по северната линия, с който отиде до Хампстед.

Водени от огромния чернокож шотландец, се изкачиха по стълбите към двата големи ескалатора. Нямаше как да остана незабелязан. Вляво от мен една стрелка сочеше към стълбището. Имаше знак за туристите, който поясняваше, че станцията Хампстед е най-дълбоката в Лондон — 60 метра под земята. Страхотно — не бях тренирал от доста време. Започнах да галопирам по стълбите, като прескачах по две стъпала наведнъж. Когато стигнах горе, имах чувството, че дробовете ми ще се пръснат.

Изчаках задъхан, докато те подадат билетите си на разпоредителя^[5]. Тръгнах след тях по една стръмна уличка — имаше надпис Хампстед хай стрийт^[6], — осеяна със скъпи бутици и шикозни ресторанти. Завиха край ъгъла на Дауншайър хил до едно малко френско бистро.

Започваше да вали. Ставаше и адски студено. Онези имаха сака. А аз? Аз бях излязъл да хапна и да изпия една-две бири. Тениската ми беше подгизнала, защото сакото от туид попиваше дъжда като гъба. Те маршируваха с обувки — тези на Тод Стюарт бяха богато украсени каубойски ботуши. Както обикновено аз джапах дори без чорапи, а само по древните си маратонки, които бяха станали като сьонгери.

Добре, добре — аз съм водолаз жабок. Предполага се, че трябва да работя в морска среда. Въпреки това се надявах, че ще достигнат целта си скоро, защото ставаше по морски неприятно.

Желанието ми се сбъдна. Веднага след една малка черква завиха надясно, преминаха през високата до кръста порта от ковано желязо и влязоха в безупречно реставрирана четириетажна вила от началото на деветнадесети век с цвят на слонова кост. На стара плоча, зациментирана в гипсовата колона на портата, пишеше „Брукфийлд хаус“^[7]. Скрих се под портала на черквата и разтреперан, започнах да наблюдавам.

Шест минути по-късно една позната кола с размерите на катер се спусна по улицата и спря пред вилата. Самият лорд Брукфийлд слезе от нея, безупречно облечен както обикновено, и започна да подтичва в дъжда към украсената дървена врата. Лимузината се отдалечи.

Е, стоях там, с подгизнала коса, във врата ми течеше вода, а краката ми бяха мокри и измръзнали. Но да ви кажа, това нямаше значение. Нямаше значение, защото бях, както се казва, като ударен с мокър парцал.

Позволете да ви поведат по спираловидния и, признавам, напълно неконвенционален път към прозрението.

- Първо: Командващият и сър Норман Елиът бяха основните поддръжници в страните си на революционната идея за новата форма на международен, почиващ на исляма и вдъхновен от фундаментализма тероризъм, бликащ от Афганистан.

- Второ: Махмуд Азис имаше пакистанска виза в паспорта си и петдесет хиляди британски лири в джоба си, когато „Зелената група“ го отвлече. Логиката подсказваше, че беше тръгнал към Пакистан.

- Трето: Пакистан — страна, разкъсвана от корупция, етнически борби и нарастващ ислямски фундаментализъм — се намираще, така да се каже, в съседния двор на Афганистан, където хиляди обучени от ЦРУ муджахидини се бяха събрали, за да поведат нов

фундаменталистки джихад, едно тотално усилие, насочено срещу Запада.

- Четвърто: Двамата пакистански офицери сега имаха среща с човека, който, изглежда, беше убедил цялото британско разузнаване, че командващият и адмиралът на флотата бяха убити, защото САЩ и Великобритания не са подкрепили Босна срещу сръбската агресия.

Защо британците бяха приели тази история? Бяха я приели, защото изглеждаше смислена. Освен това аз имах принос за това, защото намерих безспорно доказателство, че покушението над командващия и сър Норман е било проведено от престъпници, откраднали миниподводница от бившата югославска военноморска база в Сплит. А изхождайки от настоящата ситуация в света, това предположение просто пасваше идеално.

Но не бях ли аз словашкият сфинктер, който винаги казваше „Не си въобразявай“?

С други думи, какво щеше да стане, ако предположението ни за мотивите се базираше на това, което в КГБ наричаха *активные меры* — активни мероприятия — или онова, на което офицерите от ЦРУ казват черна информация или дезинформация (любезни читатели, внимавайте, защото отново ще срещнете този материал).

Ами ако командващият и сър Норман бяха убити не защото западните съюзници не подкрепят босненските мюсюлмани, *а защото се мъчат да предупредят Запада за новата международна фундаменталистка терористична вълна?*

Ами ако всички тези вероятно „взаимосвързани“ терористични акции, за които беше споменал сър Обри, бяха просто заблуда — произволни нападения, предназначени да отклоняват вниманието на западните разузнавания от реалните цели на тероризма, командващия и сър Норман? Ако това беше така, то, казано на езика на Военноморските сили, вероятно съществува недвусмислен, гарантиран и неоспорим дефект в някой от компонентите на междинните звена на командната верига.

Нека превода за вас това на обикновен английски език. Някой беше шибан предател. И аз щях да разбера кой е той.

В клуба на Специалните сили ме чакаше бележка. Някой си полковник Оуен се обади и искал да се срещне и да вечеря с мен в „Гвинея“ в десет часа.

Това приповдигна вкиснатия ми дух. Мик беше стрелец и плячкаджия, скандалджия, който водеше отпред и раздаваше наказания, служил в 22-и полк преди повече от десет години. Тогава, преждевременно произведен в младши офицер, беше участвал в щурмовата група, която бе влязла в иранското посолство на „Принсес гейт“ № 16. По-късно през същото десетилетие по време на Фолклендската война водил нападение, при което бяха взривени единадесет аржентински самолета на остров Пибъл.

По време на операциите „Пустинен щит“ и „Пустинна буря“ беше прекарал тридесет и седем дни зад фронта на иракските сили, където разрушавал комуникационни съоръжения, стрелял със снайпер по изолирани иракски военни части и откривал мобилни пускови установки за ракети „СКЪД“, докато звеното му от взвод „Д“ не било открито от две роти на републиканската гвардия — повече от триста души срещу осемте мъже на Мик. Последвала жестока престрелка, в която Мик загубил двама от хората си. Останалите повели иракчаните на едно весело преследване през 130 мили студен, груб терен, който погубил още един от хората му — сержант, починал от хипотермия. Но независимо от това, преди хората на Мик да преминат в безопасност през сирийската граница, успели да убият повече от 220 иракчани, да унищожат три танка, четири бронетранспортъора, както и половин дузина камиони и джипове „Ландровер“.

За подвизите си в Ирак Мик получи медал „За изключителни заслуги“ — беше един от четиримата, наградени с него във войната в Персийския залив. Всичките му хора получиха „Военен медал“. Недоволен от нещата такива, каквито са, в последно време прекарваше времето си в преследване под прикритие на танга от ИРА — независимо от разговорите за мир в Северна Ирландия все още имаше такива. Засега резултатът Оуен-ИРА беше дванадесет на нула.

В 19,20 се промъкнах в претъпкания бар на „Гвинея“, заставах с гръб към едно дългокрако маце в минипола и яке от кожа на боа, поръчах си една бира „Янгс“ и започнах да си бърбря с бармана — приятен човек на име Ерик Уелс, който бил служил войник в парашутни войски и това му харесваше. Накрая ме запита с какво се занимавам.

— Раздробявам.

— Раздробяваш? Какво?

— Най-вече хора.

По лицето му се разля широка усмивка.

— Изглежда, си прекарваш времето приятно.

— По-добре е, отколкото да работиш.

— Та с какво каза, че се занимаваш?

— Не съм казвал.

— Как ти е името?

Отговорих му.

Отново ме огледа и този път ме позна.

— Ти си американският тюлен, когото наричат Свирепия. — Закани ми се с пръст. — Даваха те по телевизията неотдавна, когато правеше едни неприятни неща на командира на Специалните сили. Е, старият скапан Джеф Лайъндейл, изглежда, го е закъсал доста...

— Така е.

— В такъв случай смятам, че си получи заслуженото.

Ухилих се.

— Какво ще кажеш да напишеш писмо на един мой познат адмирал, в което да кажеш точно това? Тези дни се нуждаем от всякаква възможна помощ.

Ерик избухна в смях.

— Какво ще кажеш за още една бира вместо писмото?

Половин час по-късно мускулестото тяло на Мик изпълни рамката на вратата. Той беше сложен като нападател от националната футболна лига — висок метър и седемдесет, тежък сто килограма, с обиколка на бедрата шестдесет сантиметра, на врата — четиридесет и осем и на талията — осемдесет и един. Страхотна смеска, в която се съчетават здравината на тухла и подвижността на бегач по пресечена местност. Бягаше толкова бързо, че вземаше сто метра за по-малко от десет секунди. Смачка дланта ми в голямата си ръка 45-ти номер и изрева към бара:

— Сестра!

Ерик погледна към нас и дойде бегом.

— Мики, стар развратнико! — Посочи ме с пръст: — Този с теб ли е?

Мик поклати глава утвърдително.

— Трябваше да се досетя. — Наля чаша бира „Янгс“ и я бутна пред Мик. — С Мик служехме заедно в парашутния полк.

Ерик показа ръцете си, целите покрити с белези.

— През онези дни специализирахме побоища по кръчмите. Опитвахме с униформите в местната кръчма и се запенвахме от пот, докато се справим с всички желаещи. — При тази мисъл се усмихна.

Мик също отметна глава назад и се засмя.

— Не съм се сецал за това от години — изрева той. — После отидохме в Северна Ирландия. — Посочи с пръст: — Той беше в моята тухла.

— Тухла? — Не бях чувал този израз.

— Тухла. Патрул бе, тъп чикияр — обясни Мик с напълно старшинско нецензурно търпение.

Двамата се спогледаха и се усмихнаха, споделяйки тайни спомени за смъртта — спомени, каквито аз и моят стар приятел тюлен от Виетнам Майк Рийгън имахме от лова на Виктор Чарли по време на едноседмичните патрули от двама души по камбоджанската граница.

Мик показа големите си зъби.

— О, Дики, щеше да ти хареса в Ълстър. — Вдигна чаша и я наклони към Ерик. — Да прием за старите дни, убийствено копеле!

Ерик си наля една бира, върна тоста и двамата пресушиха чашите си на екс.

— Привършихте ли с проклетите милувки? — Побутнах чашата си към Ерик. — От всички тези шибани сантименталности ожаднявам.

Ядохме истински стекове от черноглава овца порода „Ангъс“, дебели пет сантиметра, английски печени картофи и най-хубавата кисела сметана от Девъншир, която някога съм опитвал, изпихме две бутилки страхотно френско червено вино — изпратиха ни го Ерик и управителят на „Гвинея“. Мислех, че тук сервират само кръчмарска храна, но се оказа, че зад кръчмата е скрит първокласен ресторант с всички необходими неща и поне според мен трябва да беше най-добрият в Лондон.

Двамата с Мик си разменихме клюки за диверсионната война, оплакахме се от задниците, на които докладвахме, недоволствахме от недостатъците на командната верига, разказахме си истории за бойни действия и се заехме с размяната на информация и вино. Както с Тоширо Окинага, моя стар приятел в „Куника“, специалната разузнавателна полицейска част в Токио, който ми помогна да върна

загубените ракети „Томахоук“ на Военноморските сили, и с Мик Оуен се познаваме отдавна.

И както То Шо, Мик оставаше с мен тогава, когато повечето ми „приятели“ ме напусаха на стада, защото Военноморските сили им оказваха натиск и те се поддаваха. Но не и Мик. Той ми писа в затвора. Обади ми се, след като ме освободиха. Дори беше говорил пред шефовете си в моя защита.

По тази причина нещата, за които не бих говорил с Мик, са съвсем малко, макар че не желяех да му обяснявам много тук, в ресторанта. Масите бяха толкова близо една до друга, пък и никога не знаеш кой седи на тях.

Затова приключихме с хубаво сирене и портвайн от добра реколта. После Мик си взе двоен коняк „Реми“, аз — четворен джин „Бомбай“, пожелахме лека нощ на домакините си, платихме сметката и излязохме в студения нощен въздух.

Вече не валеше и черното небе беше обсипано със звезди. Завихме надясно, повървахме нагоре по Бъртън плейс към Бъркли скуеър, отново завихме надясно и тръгнахме срещу движението.

Майк опресни знанията ми с оперативна информация за убийството на командващия и сър Норман. За разлика от Специалната бойна ескадра под командването на Джеф Лайъндейл, Специалните части на Военновъздушните сили на Великобритания поддържат огромна мрежа неофициални източници на разузнавателна информация. За няколко часа след убийството системата е била задействана, въпреки че поделението не е било активирано за случая. След четиридесет и осем часа хората на Мик тихо бяха определили списък заподозрени — между тях бяха същите босненски мюсюлмани от групата „Синове на Горни Вакъф“, които Джеф Лайъндейл искаше да нападне. Но те не бяха единствените. Макар Специалните сили да допускаха възможността тази група да е извършила операцията, те смятаха, че е замесена някоя голяма терористична мрежа.

Бях съгласен с това твърдение. Операцията по убийството на командващия беше прекалено голяма, прекалено сложна, прекалено професионална, за да бъде проведена от половин дузина самостоятелни фундаменталисти. Трябваша им подкрепа, пари, оборудване и обучение. В края на краищата бяха свършили работа, равняваща се на операция на тюлени, която аз с гордост бих водил.

- Вкарали са миниподводница във вражеско пристанище, слезли са или от кораб-майка, или са прекосили с нея Ламанша и са отишли точно на сто метра от целта си.

- Проникнали са в системата за сигурност на Кралските военноморски сили (е, тя не беше много добра, но все пак са го направили) и са поставили мината си точно под сходнята, по която е трябвало да минат командващият и адмиралът на флотата.

- Поразили са целта и са се измъкнали без никакви следи.

- Когато ги бяха нападнали, убиха голям брой от враговете си, създадоха объркване и посяха ужас.

Изглеждаха ми прекалено добри. Освен това не приличаше на нито една позната проклета терористична операция. Не, това беше работа на професионалисти. Хората, които са я извършили, си ги биваше. Имали са пари, обучение, опит. Бяха воини. А това ги правеше много, много опасни, мамицата им.

Освен това командирът на Специалните сили на ВВС беше информирал постоянния военен съвет на служители от най-високо равнище в Министерството на отбраната, Министерството на вътрешните работи и разузнаването за събраната от него информация. Групата, която се наричаше Стая за консултиране на министрите от кабинета, беше известна като КОБРА^[8]. Сър Обри Ханском Дейвис представляваше Министерството на отбраната в тази група, което означаваше, че той е знаел за „Синовете на Горни Вакъф“ най-малко двадесет и четири часа преди първата ми среща с Джеф и лорд Брукфийлд.

Видях как вените по големия врат на Мик пулсират, когато му казах, че според мен човекът с монокъла, както наричах сър Обри, не е разкривал доста сериозна оперативна информация.

Мик се намръщи.

— Изглежда, почти е искал операцията на Джеф да се провали.

И аз виждах нещата така. Разказах на Мик за непланираното си пътуване до Хампстед през деня и че възнамерявам да огледам къщата на лорд Брукфийлд.

— Това може да е опасно за кариерата ти.

— Кариера ли? Каква кариера?

— Добре де, добре. Знам, че пет фъшкии не даваш за — как му казвате вие, американците, по дяволите? Пътеката към кариерата?

— Пътя към кариерата.

— Пътя към кариерата. Но шпионска операция — рисковано е. Дори и за нас. Особено за теб. — Лицето му беше сериозно. — Освен това не бих си въобразявал нищо. Знаеш колко шибани и измамни са шпионите. Поводът за срещата с тези пакистанци може да е всякакъв.

Вървахме двадесетина метра, без да разговаряме.

— Ето защо искам да видя какво има вътре — отговорих. — Може да излезе какво ли не.

— Умник. — Бяхме обиколили площада веднъж и половина. Мик ме насочи към Бъркли стрийт. — Ще се разходя с теб до клуба на Специалните сили.

— Ти къде живееш?

Намигна ми сладно.

— В „Белгрейвия“. С една приятелка.

Нападнаха ни в приличащия на лабиринт подлез под ъгъла на Хайд парк. Вероятно в Лондон има дузина такива подлези. Този — един от най-големите — е почти една трета миля от единия до другия край. В него има над дванадесет входа и осигурява път на пешеходците под безкрайния автомобилен поток по трите най-натоварени улици на Лондон — Гроувнър скуеър, Пикадили и Парк лейн, където се сливат в едно при ъгъла на Хайд парк.

През деня в лабиринта от бетонни тунели, облицовани с плочки, свирят улични музиканти с китарите си. Тълпи от хора се блъскат, за да минат. Късно вечер тунелите стават призрачно, злокобно тихи. Шумът от автомобилния поток изчезва, когато си на шест метра под земята. Но все пак се чува ехо от стъпките. Гласовете се носят надалеч.

Бяхме слезли по стълбите от Пикадили до хотел „Интерконтинентал“ от другата страна на арката на Уелингтън^[9], когато разбрахме, че не сме сами. Точно в такива моменти антените се вдигат. Не беше нужно да предупреждавам Мик. И неговото тяло, както моето, беше променило стойката си. Промяната бе незабележима, но я имаше. Внезапно и духом, и телом бяхме станали агресивни. Излъчвахме смърт.

Добре, добре, любезни читателю. Знам, че ще ме обвините в псевдомъжкарски психобръщолевичи. Е, както казваше Ев Барет,

„слушай и се учи, момченце, защото пак ще срещнеш този материал“.

Разказ: като младеж великият японски воин и майстор на сабята Миамото Мусаши посетил един манастир, където преподавали някакъв боен метод. Вместо да го посрещнат с добре дошъл, при влизането си Мусаши се натъкнал на враждебно отношение. Накрая един от най-добрите ученици на школата го предизвикал на бой. Мусаши го убил с един-единствен удар на дървена сабя.

Защо се е случило това? Един стар монах завел Мусаши настрана и му обяснил защо присъствието му предизвикало тази отрицателна реакция. „Трябва да се научиш да излъчваш качества, различни от гняв и кръвожадност — казал свещеникът на младия амбициозен воин. — В момента от теб лъха жестокост, която кара другите да те предизвикват. Но ще има моменти, когато не желаеш да предизвикваш никого, когато ще ти се иска да се маскираш, да минеш незабелязан.“

Мусаши мислил дълго над съвета на стария свещеник — и го възприел. Накрая разбрал, че пътят на война е по-сложен, отколкото си е въобразявал. Разбрал, че човек може да изгради около себе си едно неосезаемо и все пак очевидно излъчване. Човек може да не излъчва агресивност, но може да излъчва и смърт.

Тук става дума не за онова кръчмарско перчене, което толкова често се среща — напереното, сополиво самохвалство, което много хора погрешно считат за мъжественост. Не, това е различно. То няма нищо общо с комбинацията от тестостерон и алкохол.

То е свързано с воинското поведение, със способността по всяко време да контролираш излъчването си и обкръжението си. Толкова много неща в боя са неконтролируеми — времето, шансът, мистър Мърфи — и воините трябва да се стараят максимално да въздействат на ситуацията. Човек сам определя начина, по който го възприемат.

Понеже бяхме излезли на разходка след вечеря, аз и Мик излъчвахме неутралност — двама белокожи, които се разхождат и разговарят. Езикът на телата ни не издаваше с нищо кои сме или какво правим. Нямаше никакви агресивни стойки или застрашителни погледи. Хората не преминаваха на другата страна на улицата, за да ни избягват. Една стара жена, излязла да разходи териера си, ни се беше усмихнала, когато се разминахме с нея.

Сега всичко се беше променило. Погледнах Мик. Сега всичко в него говореше за хаос, смърт, зло и бедствия. Тялото му сякаш казваше: „Не се будалкай с мен!“

Стигнахме до една пресечка в лабиринта. Британците, Бог да ги благослови, бяха построили тези неща добре. Имаше огледала на всяка пресечка и човек можеше да види дали не го чака някой тип с палка. Видяхме, че е чисто, и завихме зад ъгъла. Сега се намирахме в най-дълбоката част на подлеза — правият коридор, дълъг стотина метра, преминаваше под Найтсбридж.

Стъпките ни отекваха в тунела. Погледнах зад себе си. Зад нас идваха четирима мъже в черни дрехи. Бяха облечени като скинхеди и пънкове, само дето вместо вездесъщите ботуши, които вдигат шум върху бетона, носеха маратонки или ботуши тип „нинджа“. Двама бяха с къси ножове мачете. Друг държеше стар щик. Четвъртият — палка.

Други двама скинхеди се появиха иззад ъгъла далеч пред нас, като подрънкваха с тежки хромирани вериги за автомобилни гуми.

Извадих сгъваемия си нож „Емерсън“ от колана.

— Мик, имаш ли нещо?

— Не се притеснявай. — Изтегли сгъваема, заредена с пружина палка от джоба на самото си и я освободи да се отвори с щракане. — Хайде да ги оправим.

В подобни схватки тръгваш с очакване да те наранят. Разбира се, идеята е да нараниш другия повече, отколкото той теб и да го направиш първи. И още нещо: такива епизоди, ако се изпълняват от професионалисти, траят само няколко секунди, при всички случаи са по-кратки от две минути. Всичко е концентрирано и чисто като кристал. Бързо и мръсно.

Помните ли като обяснявах за жестокостта на действията? Ето какво трябваше да се направи и тук.

Затова не чакахме да ни обиколят. Не подредихме каруците в кръг и не размахвахме ръце като онези посерковци-джудистикаратисти от холивудските филми.

Направихме онова, което всеки воин диверсант може най-добре — нападناхме. Разбира се, отлично знаехме, че жестоката контраатака е единственото приемливо разрешение при засада.

Затова с викове, колкото ни позволяваха дробовете, се завъртахме и се понесохме към четворката зад нас, а по лицата ни се четеше

готовността да убиваме. Аз съборих онзи с палката и пънкарската прическа с рамо и разрязах обратната част на дланта, с която стискаше палката.

Разрязах вени и хрущяли и затова потече доста кръв. Това беше добре, защото, когато хората кървят, са склонни да се разконцентрират.

Всичко стана като по учебник. Задникът погледна надолу към ръката си и изкреця убийствено, при което ми разкри необходимото място.

Забих ножа хоризонтално във врата му и го извадих малко над адамовата му ябълка, като срязах сънната му артерия и трахеята така, както се коли овца.

Падна, за да не стане никога. Но не преди да облее новото ми сако с кръв.

Този беше първата бройка.

— Надясно! — извика Мик.

Претърколих се. Край мен прелетя едно тяло и се заби по лице в стената. Двама.

Правило първо на все още ненаписания наръчник по улични схватки на Марчинко ще бъде: „Не си губи времето да броиш труповете.“

Но аз бях нарушил правилото. И затова ме изненадаха. Един от бръснатите глави ме заобиколи отляво на борд, замахна и ме удари с веригата за гуми точно под дясната мишница. Стори ми се, че чух пукане на ребра. Заболя ме така, сякаш ме бяха простреляли, мамицата му. Паднах като торба с лайна и изпуснах ножа.

Време беше Дики да върви на майната си.

Замахна отново. Веригата вдигна искри, като удари бетона на сантиметри от главата ми. Ритнах с крак в посока към бръснатоглавия, претърколих се и се опитах да се изправя на крака. Само че ми беше трудно да се вдигна от палубата. Краката ми сякаш бяха от гума и цялата ми дясна страна гореше. Оня отново се нахвърли върху мен. Аз улових веригата, когато тя отскочи от стената, издърпах го върху себе си и го претърколих.

Усуках веригата около главата му, краката ми бяха опрели в кръста му и започнах да дърпам, докато чух изпращяване на кости. Беше мъртъв.

Периферно зрение — оранжева коса. Едно мачете се спусна към главата ми. Наведох се. Пънкарят замахна отново и срязва ръкава на сакото ми. Мамицата му — отпуснах крака, претърколих се и поставих шибания бръснатоглавец, когото тъкмо бях убил, между себе си и мачетето.

Фраааас! Острието се врязва през месото на бедрото му и се заби в костта. Докато онзи се опитваше да освободи оръжието си, аз напълних шепата си с оранжевата му коса, дръпнах го към себе си и фраснах с глава носа му, счупих го много добре, извих главата му и отхапах част от ухото. Това сякаш никак не го забави и затова бръкнах в очите му. Е, това го накара да се разкрещи.

Мик най-после го изскубна от ръцете ми — вдигна го на петдесетина сантиметра от земята и го стовари обратно, напред с главата. Чух как вратът на този задник се пречупи.

С мъка се изправих на крака, опрях гръб към стената, за да се отбранявам, и започнах да размахвам веригата като рокер. Огледах се — само двама от нападателите ни все още си стояха на краката. Тръгнах с куцукане към единия, като размахвах веригата, но той се обърна, избяга и зави на ъгъла към подлеза, който водеше към Пикадили. Другият драсна към Найтсбридж.

Внимателно се приближих до пресечката и погледнах в огледалото. Чисто.

Сега беше време за събиране на разузнавателна информация — да видим кои бяха тези задници и кой ги е изпратил. Върнах се и се наведох над едно неподвижно тяло с оранжева коса, от което се разнася доста неприятно ухание. Енергично пребърках джобовете му. Празни бяха с изключение на малко дребни пари и банкнота от пет лири. Проверих втория бръснатоглавец. И той нямаше документи? Това не беше ли умишлено?

Тръгнах към третия бръснатоглавец, но огромната длан на Мик ме обърна и ме бутна към изхода при Найтсбридж.

— Хайде. Да си махаме топките отгук, Дик, преди да се е показал някой и да е открил тази каша и да е започнал да ни задава въпроси, на които не искаме да отговаряме.

Дишах учестено. Гръдният кош ме болеше адски. Но не можех да си тръгна току-така.

— Хей, чакай. Ножът ми.

Ножовете „Емерсън SQС6“ струват повече от 600 долара. Не мислех да го оставям като сувенир на някое шибано лондонско боби^[10] заедно с отпечатъците от пръстите си.

Върнах се, вдигнах го от земята, обърсах острието в един неподвижен скинхед и закуцуках към Мик, който бе скръстил големите си ръце. Погледнах го.

Има моменти, когато на човек му се иска да изрита някого в топките. Този беше точно такъв.

Защо ли? Защото кучият му син дори не се беше задъхал.

Е, той е с четири години по-млад от мен. Пък и не са го яздили така лошо и не са го изкарвали от строя толкова често.

— Добре, полковник Оуен, ваше изящество — изпъсках. — Минахме шибаната вечеря и шибаното представление на сцената. Сега какво?

Мик ме огледа критично.

— Какво ще кажеш за едно посещение до шибаната болница?

Неприятно ми е да си го призная, но предложението му прозвуча добре.

[1] Без (фр.). — Б.пр. ↑

[2] ФБР. — Б.пр. ↑

[3] Телевизионно предаване за успешни полицейски операции. — Б.пр. ↑

[4] Мярка на течности — 0,142 л. — Б.пр. ↑

[5] В Лондонското метро билетите се проверяват на изхода от станциите. — Б.пр. ↑

[6] Стръмната улица (англ.). — Б.пр. ↑

[7] Дом „Брукфийлд“ (англ.). — Б.пр. ↑

[8] COBRA — съкратено от Cabinet Office Briefing Room. — Б.пр. ↑

[9] Първи херцог на Уелингтън — титлата на Артър Уесли (1769–1852 г.) — британски воин и държавник, премиер-министър, разбил Наполеон при Ватерло през 1815 г. — Б.пр. ↑

[10] Жаргонно наименование за лондонските полицаи. От Боби по името на Робърт Пийл, министър на вътрешните работи, създаде градската лондонска полиция през 1828 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Мик ме закърпи в къщата на приятелката си. Нямахме нужда да предизвикваме любопитството на „Бърза помощ“. Освен това може да бях крехък, да ме бяха ударили и да изпитвах адска болка, но нямаше нищо счупено.

Прекарахме остатъка от вечерта пред телевизионния екран, за да видим дали нашето спречкване беше стигнало до новините (стигнало беше — съобщиха за схватка между фракции на скинхеди, което ме озадачи — всъщност кой прикриваше всичко — правителството или лошите). Пихме джин „Бомбай“ и обсъждахме ситуацията.

Кой, по дяволите, беше пуснал тези задници по петите ни? Защо?

Първият въпрос на Мик ме накара да се усмихна:

— Добре, Дик, кой иска да те види мъртъв?

Засмях се.

— Цяла нощ е пред нас, за да си отговорим, нали?

И след три часа не бяхме стигнали до никакво заключение, но поне решихме някои неща. Най-важното — че е време да нападаме. С помощта на Ханси щях да събера стрелците си тихомълком и да се измъкнем от града, преди Пинки да се усети.

Имаше и нещо друго: Мик се тревожеше, че след като веднъж са направили опит за покушение срещу нас, ще опитат пак. Не знаехме дали скинхедите търсеха Мик или мен. Мик беше оставил една дълга следа от трупове от ИРА в Ълстър, всъщност ИРА обещаваха двадесет хиляди лири награда за скалпа му. Затова той реши проблема, като извади и двама ни от обращение. Преместихме базата си в един център на Специалните сили на ВВС извън Лондон за обучение по бойни действия в условията на населени места. Това бяха шестстотин акра със сгради, хангари, тунели, пътища и канализация, до едно секретни и разположени на не повече от петдесет и пет мили от Пикадили съркъс.

Мястото беше познато като СЗУБ (от Съоръжение за Запознаване с Уличния Бой). Там Специалните сили разработваха и доизглаждаха сценариите за действие при отвличания на самолети или влакове, изработваха нови хватки за спиране на автобуси, коли и камиони и

измисляха нови смъртоносни начини да се справят с терора в градовете. Охраната на кралицата също тренираше тук. Също и групите по трима души на Специалните сили за „мокри“ операции, които действаха с разузнавателните служби при отвличането и неутрализирането на танга от ИРА така, както ние излизахме във Виетнам с „Християните в действие“^[1], за да отвличаме и убиваме кадри на Виетконг.

Операциите си за убийства наричахме „изнасяне на боклука“. И Специалните сили използваша подобен термин. Наричаха ги „извозване на отпадъците“.

Четиридесет и осем часа по-късно бяхме създали съвместен команден пост в СЗУБ, далеч от наблюдателите на сър Обри и от мрънкането на Пинки. Навярно сега Фъшкията ми беше двойно сърдит — първо, бях успял да се отърва от заповедта за арест дори без да искам разрешението му. Второ, командирът на най-елитната антитерористична група на Великобритания беше поискал аз и хората ми временно да бъдем назначени към поделението му.

При това искане Пинки автоматически отказа. Изстреля залп телеграми до Пентагона. Аргументите му бяха, че съм американски офицер и не трябва да бъда подчиняван на англичанин (никак не се беше притеснил да ме подчини на Джеф Лайъндейл, но това си беше за тогава, а сега е друго). Според него, след като съм нарушил заповедта, като съм пребил бедния стар Джеф, трябва да бъда смет от командния пост. Имаше и намеци, че през по-голямата част от времето съм пиян и следователно негоден за командния пост.

Но Мик също знаеше правилата на тази игра. Накара стария си другар по оръжие, бившия командир на Специалните сили с най-много отличия, генерал сър Питър де ла Билие, да се обади на своя стар приятел, един четиризвезден армейски плъх, когото ще нарека Каш Харис.

Сега Каш завеждаше Командването на специални операции в Щатите. Има един дебел тефтер с много листчета между страниците. Затова извадил едно от тях с написан телефон. Обадил се на стария си приятел Том Крокър, генерал с четири звезди, който по една случайност беше заместник-председател на Комитета на началник-щабове. Когато Каш играел като защитник в академията в Уест поинт, Том Крокър бил любимият му нападател.

Генерал Крокър направил това, което умее най-добре: затичал с топката. С дълги крачки пробягал край тъч-линията, заобиколил защитата, като влязъл през една странична врата с ограничен достъп и цифров код и се насочил право към скривалището-офис на председателя на Комитета на началник-щабове, генерал от Военноморските сили на име Барет, също с четири звезди. Нека направим сметка. Четири плюс четири плюс четири е равно на дванадесет. Пинки — помнете го — има само три звезди. Не му достигаха девет, за да опита да направи нещо във връзка с агресивната политика на Мик.

Сега, когато устата на Пинки временно беше затворена, ние заживяхме в СЗУБ. Идеална ситуация: не само че официално ни бяха назначили към Специалните сили, но нито Пинки, нито някой друг имаше представа къде сме.

През първите няколко дни си поиграх на „стой си вкъщи“ и по секретния телефон задействах обезопасителната си мрежа. Обадих се на стария си приятел Тони Меркалди в Разузнавателното управление към Министерството на отбраната в Щатите, както и на Ирландеца Кърнан в безименната агенция. С шмекеруване, ласкателство и заплахи успях да измъкна обещание да направят необходимите фокуси, за да преместят два спътника VELA или „Лакрос“ за няколко седмици. Стиви Уондър звънна на няколко приятелчета във Винт Хил Стейшън и ги убеди и те да си поиграят с прекъсвачите и циферблатите. Мик, Бог да го благослови, пусна в ход хитрините си върху момчетата в Челтънъм, където се намират Големите уши на Великобритания. Когато отиде до Лондон, проведе разговор със свои хора от разузнаването, за да разбере какво са замислили лошите.

След седемдесет и два часа бяхме разработили половин дузина варианти. Конкретни? Не. Възможни? *Certainement*^[2].

Казах на Мик, че независимо от броя на вариантите и от броя на заподозрените, все пак трябва да влезем с взлом във вилата на лорд Брукфийлд в Хампстед.

Мик не одобряваше идеята за шпионската ми операция. Смяташе, че рискът е твърде голям, че няма достатъчно доказателства.

Аз изтъкнах своите аргументи. Всичко се свеждаше до един неоспорим факт: лорд Брукфийлд беше посочил с пръст към

„Синовете на Горни Вакъф“ като виновници и по този начин напълно беше отклонил ответните действия на британците.

Да, Мик призна, че е така.

— Но колкото повече разследваме, толкова повече изглежда, че „Синовете“ са провели операцията.

— Разбира се. Може би те са извършили убийствата. Но причините са други.

Обясних му теорията си за дезинформацията. Освен това, след като „Синовете на Горни Вакъф“ се бяха взривили по съвсем удобен начин, то не оставаше кого да разпитат за мотивите. Добавих и че в подобни случаи инстинктите ми рядко ме лъжат.

— Ако сами не огледаме, няма да сме сигурни. Тук има прекалено много шибани лабиринти и огледала.

Мик въздъхна. Вдигна очи нагоре. Но накрая се съгласи, че за нас залогът е твърде голям и трябва да влезем. Ако се откриеше, че лорд Брукфийлд е чист като белия сняг, то всичко щеше да е много добре — подозренията се прехвърляха върху сър Обри или дори Джеф Лайъндейл. Но ако откриехме, че лордът е виновен, тогава щяхме да знаем как да се оправим с него.

С Мик се разходихме до Лондон и започнахме да разузнаваме из Хампстед. Междувременно наредихме на хората си да започнат обучение по осемнадесетчасов график за концентрирана стрелба и оплячкосване. Взехме оръжия и муниции от оръжейника на Специалните сили — автомати МР-5, черни дрехи „Номекс“, укрепени с кевлар на лактите и коленете (Не ви ли се струва, че след Виетнам не мога да се откача от работа в черни пижами? На мен така ми се струва.), качулки (обикновено ги наричат шапки „Балаклава“), бронирани жилетки, противогази със засекретени радиотелефони, както и кобури с пистолети. Специалните сили предпочитат старомодните „Браунинг Хай пауър“ с единично действие. За нас, американците, Мик предостави пистолети „Глок“ 9-ти калибър. И така, въоръжени и опасни, взехме петдесет хиляди куршума и се заловихме за работа — опреснявахме уменията си, надпреварвахме се с най-добрите стрелци на Специалните сили за чаши най-хубава бира.

Защо всичките тези куршуми? Защо толкова упражнения? Отговорът е прост. Антитероризмът има една-единствена цел — да улучиш лошия първи и да направиш всичко необходимо той (тя, то) да не може да стане повече. Трябва да можеш да стреляш, без да се замисляш. Просто от рефлекс. Затова е цялото това обучение с оръжието.

Вижте, за един стрелец от „Зелената група“ най-трудната работа е да стигне до целта. Лесната работа е да убиеш кучия син. Помнете ли, като ви казах, че тактиката на стрелбата в стресова ситуация е умение, което се забравя за броени дни? Окей, ето сега останалата част на уравнението. Представете си, че натискате спусъка и уцелвате мишената си с два куршума — при обучението това е карта с размери пет на осем сантиметра. В реалния живот тя е въоръжено и опасно танго — след като вие (моля, изберете едно от следните неща):

- сте бърхтели да преплувате две мили, а температурата на водата е под десет градуса;

- през последните два часа сте направили бърбеците си на желе от ударите в борда на малка лодка в открития океан сред триметрови вълни, после сте се изкатерили по хлъзгавата и люлееща се стълба на борда на кораб, точно както направихме в „Червената клетка“;

- след свободно падане от три хиляди метра сте доплавали с парашут, без кислород и сте се отклонили на тринадесет мили от точката, в която сте скочили от самолета.

Искам да кажа, че вече сте се натоварили физически повече, отколкото 99,99% от населението на земята някога би се напрегнало, и едва сега (сега!) имате възможност да спрете, да бъдете спокоен и намахан и първо да застреляте лошия, а после да спасите заложника.

Във филмите изглежда лесно. Разбира се, във филмите не точно Арнолд Шварценегер, Чарли Шийн или пък Силвестър Сталоун скачат от самолета, не изплуват от водата и не се спускат бързо по въже. Това го прави каскадьор (вероятно бивш тюлен).

А и в реалния живот не става така. Ти си толкова напрегнат, толкова изстискан от свободното падане/плуване/возене в лодка/катерене/спускане по въже, че си абсолютно готов да шибаш майката на първото шибано нещо, което се изправи пред шибания ти поглед. Ясен ли съм сега до болка от шибане чрез ироничното повторение на думата шибане?

В реалния живот за тюлените убиването е начин за емоционално и физическо освобождаване — то е награда за това, че е оцелял през изпитанията на достигането до целта. Всъщност в такива моменти ти се иска единствено да свършиш с шибаната работа — казвам ви го като човек, който го е правил. Искате ли да убиеш онези копелета и всичко да свърши, за да можеш да идеш някъде, където има студена бира и топло задниче, и да се освободиш.

Питали ли сте се някога защо тюлените тренират така усилено? Мислили ли сте за смисъла на Адската седмица в групите за обучение на диверсанти, когато малките тюленчета — десетте или по-малко процента, които оцеляват през тази седмица — се каляват от невероятната болка, страдания и напрежения? Отговорът е, че тогава те за първи път разбират какво ще бъде, когато ги повикат — може и само един път в живота им — да убият някого или да изпълнят мисията си, независимо колко са изморени, измръзнали, мокри, изтощени, наранени и уплашени до шибана смърт.

Затова и ние се върнахме към основните неща. Забелязване на мишената, прицелване, стрелба. Удари проклетата карта. Така учех „ТЮЛЕН-група 6“, когато я създадох. Това правихме и в СЗУБ. Забелязване на мишената, прицелване, стрелба. Забелязване на мишената, прицелване, стрелба. Прави го, докато не стане както трябва. След това го прави в състояние на стрес — след като си се изкатерила по десететажно стълбище с главозамайваща скорост. Или си скочил двадесет и пет метра по въже от хеликоптер. Или си се спуснал от някоя стряха и си влетял през прозореца. Или — е, схващате.

А що се отнася до оборудването ни, конвенционалната мъдрост пояснява, че колкото по-добро оборудване имаш, толкова по-лесна ще бъде работата ти. Що се отнася до мен обаче, отговорът не е в укрепените с кевлар дрехи, автомати МР-5 последен модел, пистолети „Глок“ с оптичен прицел за нощна стрелба, и още по-екзотични видове оборудване за звездни войни. Те са само част от решението. Оборудването е инструмент. Истинската разлика идва от човека, който го използва.

Разбира се, винаги съм твърдял, че най-съвършеното оръжие е подходящият човек и подходящият човек е най-добрата военна машина. Искате да видите крайната сметка ли? Всичките модерни играчки по света не струват и едно лайно, ако нямате сърцето на воин.

Ситуацията е същата, както със задника, който посвещава години на джудо, карате, кендо и прочие. И когато един ден бъде изправен пред изпитание на улицата, тъпият смотаняк с увиснали топки не знае какво да прави, защото никой не му държи картонче с резултата и когато играта загрубее, никой не вика „почивка“. Воинът не е такъв.

Воинството е смърт, убиване. В моята професия трябва да можеш да мразиш. Трябва да имаш инстинкта на убиец — да гледаш противника в очите и да го убиваш, без да се замисляш — или убитият ще бъдеш ти.

Е, смятам, че е добре да имам всичките тези играчки и всичките тези хубави костюми. Но важно е животното под тях. Моля, опитайте се да запомните този материал, защото ще го срещнете пак и ще има изпит. Край на проповедта.

Междувременно часовникът отброяваше минутите. Ние с Мик се намирахме в СЗУБ и въртахме телефоните, а Уондър изпратих в Хампстед на разузнаване. В края на краищата той беше морски пехотинец, обучаван за разузнавач, и нямаше нищо против дългите разходки зад вражеските линии. Три дни по-късно се върна и докладва, че къщата на Брукфийлд е празна — лорд Брукфийлд и Тод Стюарт заедно с четири куфара бяха взели такси до четвърти терминал на летище „Хийтроу“, където се бяха качили на самолет на „Еър Франс“ до Ница.

Това беше и добро, и лошо. Добро, защото къщата беше готова за претърсване. Лошо, защото лорд Брукфийлд беше отлетял. Защо бе заминал за Франция? Какво си беше наумил?

Строих бойците. Обясних, че аз и Томи ще проникнем с взлом в дом „Брукфийлд“, щом се стъмни, и че Мик ще дойде с нас, за да осигури наблюдението при претърсването на имота. Обясних съображенията си. Запитах дали някой няма въпроси или предложения.

Ники Гръндъл Гадния, самоназначил се говорител и застъпник на тюлените, имаше няколко:

— Хей, шкипер, как така става, че най-хубавите неща са винаги за вас, офицерите?

После заяви, че ще има ответни действия от страна на профсъюзите, ако взводът не бъде включен в операцията. Когато и това

не мина, намекна за бунт. Не исках и да чуя. След това заплаши да ми скрие джина.

Склоних. В края на краищата аз съм благоразумен човек.

[1] Друго тълкование на съкращението ЦРУ (CIA: Central Intelligence Agency — Централно разузнавателно управление, и Christians In Action — Християни в действие). — Б.пр. ↑

[2] Със сигурност (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Влизането с взлом никога не е било между силните ми качества. Винаги съм го правел, като избивам шибаната врата от пантите и влизам като ураган. Но понякога по време на мисия трябва да се прояви малко повече финес. Ето защо като ЖК — Жабок Командир — на „ТЮЛЕН-група 6“ изпратих дузина склонни към престъпни деяния попови лъжички от моите на училище по направа на брави, където освен шперц 101 те овладяха основните тънкости на дешифрирането на шифрови ключалки, отпъване на запънките в бравите на сейфовете и отлостване на заключващи лостове.

В „Червената клетка“, където мисията ни включваше влизане в най-важните съоръжения на страната, развих още повече неконвенционалните таланти на бойците си, като накарах един човек, с когото Стиви Уондър беше ходил на училище в гимназията в Джексън Хайтс, да им втълпи изначалните принципи на заобикалянето на електронни аларми за защита от крадци. ВО, т.е. Въпросният Образ, се казва... е, ще го нарека Еди Взломаджията.

Еди е ирландец, висок метър и шестдесет и пет, и има същата черна блестяща прическа тип помпадур като на Деси Арназ^[1]. Тежи около шестдесет килограма и всъщност може да си купува дрехите от юношеските щандове в повечето магазини. Еди работи само двадесет и пет дни в годината. Двадесет и четири от тях прекарва в изготвяне на планове за това, как да открадне нещо — най-често това са цели камиони с кожи и каси с необработени диаманти. На двадесет и петия ден свършва работата. Винаги работи сам и затова никога не са го хващали, никога не са му вземали отпечатъци и никога не се е налагало да дели с някого откраднатото. За последните седемнадесет години изкарвал към четвърт милион долара годишно, освободени от данъци, а това му осигурило прекрасно имение в Бимини, десетметрова яхта от клас „Хатерас“ и вярна съпруга италианка, католичка, която е с единадесет години по-млада от него и няма представа с какво си вади хляба.

В мига, в който Уондър ми разказа за приятеля си, разбрах, че искам да го наема. Той щеше да бъде идеалният учител за „Червената клетка“ по заобикаляне на сложните електронни алармени системи, каквито има в складовете за ядрени оръжия — системи с инфрачервени и звукови сигнали, или лазерните системи на ядрените подводници от клас „Бумър“, или пък пасивния магнит на реагиращите на движения устройства, използвани от повечето отбранителни инсталации.

Срещнахме се в един бар в Лонг Айлънд. Предложих му 15 000 долара от вашите данъци за едноседмичен курс по влизане с взлом.

Еди ми се обиди.

— Петнайсет бона? Ти какво бе? — Изплю дъвката си и дръпна от цигарата си „Кемъл“. — Ти какво бе? Да не си откачен?

Не мислех, че съм луд.

Той беше на друго мнение.

— Ти какво бе? Предлагаш ми шибани пари? Ти какво бе? А? Та това е шибаният ми патриотичен дълг.

Докато си проправяхме път около дом „Брукфийлд“ за предварително разузнаване, казах наум една благодарствена молитва за Еди Взломаджията. Чертежите на Уондър показваха три скрити системи за сигурност. Имаше тясна, почти незабележима лента фолио около богато украсените каси на прозорците на приземния етаж — само да прекъснеш връзката, като счупиш стъкло, и алармата се включва. Самите рамки на прозорците също имаха аларми с магнитни датчици. Отвориш ли прозореца, алармата се задейства. Това за първия етаж. Прозорците на втория етаж, на седем метра над земята и на два метра под стряхата, нямаха нито ленти, нито магнити.

Вратата на сервизния вход беше подсилена с тежка стоманена решетка. В рамките на прозорците на кухнята, килера и стаите за прислугата също имаше забити дебели стоманени решетки. Вероятно всички врати на дом „Брукфийлд“ имаха електронни контакти — при отваряне алармата се задейства — или притискаща пластинка до пантите.

Отидохме до Лондон, паркирахме колите в един невзрачен гараж до станция „Виктория“ и взехме метрото до Белсайз, където наехме стаи в непретенциозен хотел. Отидохме пеша до Хампстед, като се оглеждахме. Бяхме общо осем души. Томи, Мик, Уондър и аз трябваше

да извършим престъплението. Гадния, Пачия крак, Карлосито и Гризача трябваше да осигурят охраната отвън, докато ние си вършехме работата.

Бяхме пътували с малко багаж. Уондър си донесе всепризнатия комплект шперцове „Бей Ридж“. Аз им бях раздал осем миниатюрни приемо-предавателя — секретни радиоапарати със закодирани честоти, не по-големи от уокмени, които се закачат на колана, в ухото се слага слушалка и се говори по тънък микрофон. Батериите издържат малко повече от шест часа, а целият апарат тежи по-малко от двеста и петдесет грама. Носехме и миниатюрни фенерчета, фотоапарат „Минокс“, хирургически ръкавици, две капронови въжета по три метра и подходящо оръжие. Всички от екипа, които щяха да влизат в къщата, носеха раници, за да могат да си вземат сувенири. Струва ми се, че не се различавахме по нищо от обикновени туристи, стига обикновените туристи да приличат на отбор ръгбисти.

Мик, Уондър и аз първи стигнахме на мястото. Срещата ни беше в „Масоните“ — една кръчма на стотина метра от дом „Брукфийлд“. Намерихме места до полукръглите прозорци. Пихме бира „Гинес“, докато чакахме да пристигнат другите.

Философията на Еди за влизането с взлом до голяма степен приличаше на моята доктрина за диверсионната война. Той правеше нещата просто, глупаци. Почти винаги се вмъкваше през „задната врата“. „Влизайте оттам, откъдето най-малко ви очакват“ — проповядваше той като добрите мастър старшини тюлени.

Но ако питате мен, Еди беше попаднал на послушно паство. Навремето като лейтенант с жълто около устата заведох взвод „Браво“ по река Май То до остров Ло Ло във Виетнам и тогава не нападнахме мистър Чарли по канала от запад — откъдето той ни очакваше да се обадим.

Вместо това влязохме от „задната врата“ от изток: това беше забранено от закона дълго мъкнене из тиня над коленете и остри като бодлива тел къпини, отровни змии, мини и други всевъзможни смъртоносни препятствия. Но когато ударихме мистър Виктор Чарли, той гледаше в обратна посока, което означаваше, че можехме да го избиваме в големи количества, преди да разбере какво става. Навремето моята малка разходка до Ло Ло беше наречена най-успешната операция на тюлените в делтата на Меконг. Най-успешната.

Е, Еди Взломаджията като всеки добър неконвенционален воин също беше си изградил навика да удря там, където най-малко го очакват, въпреки че това може да означава повече работа отначало. Ако влизате в сграда, обясняваше той, значи трябва да се намърдате през покрива.

Покривът може да е трудно достижим, но често е най-слабо защитената част на сградата. Дори да пробие дупка в него, пак може да не задействате алармите. Освен това за охраната е по-трудно да забележи човек, който работи шест или седем етажа над земята. В края на краищата, както каза Еди, повечето хора никога не поглеждат по-високо от нивото на очите си.

Затова се качихме нагоре. Знаете ли кое е най-хубавото на английските къщи? Водосточните тръби. Британците строят къщите си, като използват стабилни, добре излети, здраво закрепени чугунени водосточни тръби, по които изкачването е лесно като по стълба. Дом „Брукфийлд“ представляваше самостоятелна постройка и имаше две водосточни тръби — една десетсантиметрова на предната и друга на задната стена.

Разположих часовете си. Пачия крак отиде до „Масоните“, Карлос — под стряхата на черквата „Свети Джон“, Гадния — близо до полицейския участък на ъгъла на Хампстед хай стрийт, а Гризача — зад дом „Брукфийлд“, за да пази всички ни оттам.

Нямаше смисъл да привличаме вниманието. Отидохме зад къщата, втурнахме се нагоре като маймуни след банан и се претърколихме над декорираната стряха. Наклоненият керемиден покрив ни осигуряваше средно добро прикритие. Изпълзах до комина и проверих дали е горещ. Студен беше, а това ми подсказа, че отоплението вътре е спряно. Сложихме си хирургическите ръкавици.

Нямаше начин да влезем през покрива, без да го пробием. На два метра под билото на покрива видяхме прозорец. Мик и аз хванахме Уондър за краката и го спуснахме надолу с главата, за да провери много внимателно дали няма аларма.

— Не. Тоя не е защитен. — Отвори го и се вмъкна вътре. — Слизайте, водата е чудесна.

Томи завърза двете въжета едно за друго, завърза ги за комина и ги хвърли от покрива. Един по един се спуснахме и влязохме през прозореца.

— Вътре сме — прошепнах на часовите си. Беше лесно — почти прекалено лесно. Но аз исках да вляза.

— Проверка — обади се Карлос. — Тук е тихо.

— Добре. — Намирахме се в стая, която, изглежда, е служила за прислугата. Беше малка — не повече от два и петдесет на четири метра. Имаше легло с желязна рамка, чиято пружина висеше забележимо, масичка и люлеещ се стол, както и малък гардероб. Малко окъсано килимче като за молитви лежеше до края на леглото върху стария линолеум.

Открехнах вратата.

— Да тръгваме.

Слязохме по едно стръмно и скърцащо стълбище. Никак не ми хареса шумът, който вдигахме. Стигнахме втория етаж и продължихме надолу по изтърканите дървени стълби. На първия етаж спрях пред малка масичка за иконома. Отгоре имаше поднос с няколко чаши. Потърках една — пръстът ми остави широка дия в прахта по нея.

— От доста време не е имало хора тук.

Отворих вратата пред себе си. Помните ли онова старо телевизионно предаване „На горния етаж, на долния етаж“? Е, ние се намирахме на долния. Сега беше време да видим как живее другата, богатата половина на човечеството. Влязохме в богато украсена дневна стая. Мебелите бяха в стил Луи XIV. Гоблените — от Обюсон^[2]. Стените — боядисани в яркочервено и очертани с бяло и златисто. На една от тях висеше гоблен, а на другата — огромна картина с ловна сцена от някой от старите майстори. Имаше и венецианско стъкло и месингови статуетки от Тоскана. От двете страни на тапицирания с раиран плат диван стояха огромни свещници.

Шашна ме шкафът под гоблена. Дълъг два и половина и висок два метра с инкрустации от седеф в черното дърво.

Ченето на Томи увисна в захлас.

— Това е старинен сирийски сватбен сандък — със страхопочитание изрече той. — Сигурно е на триста години. Само веднъж съм виждал такъв — в един музей в Дамаск, но тоя е по-хубав.

Другите стаи бяха също толкова богато и пищно украсени. Но ние не бяхме туристи. Чакаше ни работа.

Томи се зае с дневната, хола и библиотеката. Уондър се смъкна в мазето, за да огледа кухнята, килера и избата. Мик и аз се захванахме с

кабинета на Брукфийлд, скрит зад фино изрисуван коридор на втория етаж до спалнята му.

Трудно е да търсиш нещо, без да знаеш какво е то. Разгледах книгите върху настолната масичка на лорд Брукфийлд — Коран и Библия, класическата версия на крал Джеймс. Единствените други книги бяха „Свирепия“ и „Свирепия 2: Червената клетка“. Разлистих ги. Беше подчертал някои пасажки, а други — отбелязал с флумастер. Изглежда, се е опитвал да ме опознае. Познавай врага си и така нататък. Пъхнах ръка под дюшека, за да проверя дали не е оставил някакви листа. Нямаше нищо.

— Уондър? — Бях го изпратил да открие и провери отново алармените инсталации. Не искахме да задействаме някакви пластини под килима или детектори на движение.

— Казвай — прозвуча гласът му ясно и чисто в ухото ми.

— Има ли нещо?

— Всичко е наред. Това е система с гайки и болтове. Сигурно, когато лорд Брукфийлд я е монтирал, се е опитвал да си спести някое и друго пени. А ако разбирах от вино, сигурно щях да се впечатля много. Чуval ли си за вино „Шато Петрус“?

— Не.

— И аз. А тоя има стотици бутилки от него. И при това са стари — 1955, 1961, 1966.

— Томи...

— Тук всичко е наред, шкипере. Нищо подозрително. — Замълча. — Хей, Уондър...

— Да?

— „Шато Петрус“ ли каза?

— Тъхъ.

— Ами това струва около хилядарка за бутилка, в зависимост от годината.

Уондър, обикновено спокоен, се стресна.

— Майтапиш се!

Точно сега не бяха нужни разговори, а резултати.

— Хей, задници такива. Я се хващайте на работа.

Обърнах старинния копринен гоблен, за да видя дали под него няма скривалище. Нищо. Обърнах се към Мик, който претърсваше шкафа за книги.

— Откри ли нещо?
Разочарован, поклати глава.
— Не, дотук всичко е чисто.
— Трябва да има нещо.
— Защо си толкова сигурен?
— Защото така.
— Това не е довод, Дик.
— Слушай, тоя не е чист. Знам го. Чувствам го.
— Чувствата не доказват нищо.
Поклатих ядосано глава.
— Знам, знам.

Приключихме със спалнята и започнахме систематично претърсване на кабинета на Брукфийлд. Преснимах красивото му кожено тефтерче с адреси, страница по страница. Надявах се да излезе нещо. Отключих с шперц ключалката на масата му за писане от осемнадесети век. Чекмеджето беше празно. Понечих да го затворя, но се досетих за една от моите заповеди: Не си въобразявай. Измъкнах чекмеджето и го обърнах с дъното нагоре — понякога хората залепват документи към дъното на чекмеджетата. Брукфийлд не беше от тях. Опипах с ръка целия отвор в масата. На дъската в далечния край на масата беше затиснато нещо като визитна картичка. Извадих я и я разгледах. Визитна картичка — дебела пергаментова хартия на туристическа агенция на улица „Бъртън“ в Мейфеър^[3]. С гравирани букви беше написано „Дорийн Симс“. Пъхнах я в джоба си.

В ухото ми прозвуча гласът на Гадния:

— Един полицейски микробус зави от Хай стрийт.

— Гасете фенерчетата. Махнете се от прозорците.

Карлос прошепна:

— Минават край черквата. Всичко е спокойно.

Настъпи тишина.

— Спряха пред къщата.

Ние вътре затаихме дъх. Сфинктерът ми се сви.

— Проверява вратата.

Чакахме.

— Отива отзад.

Никой не помръдваше.

В мозъка ми проникна гласът на Гризача:

— Проверява задната врата.

Господи, тия трябва да са минали точно покрай Гризача, който се беше скрил в храстите до стаите за прислугата.

Гласът на Карлос:

— Излиза още един.

Исусе Христе, какво става?

— Докладвай — прошепнах.

— Почивка за по цигара — отговори Карлос. — Облегнал се е на джипа като Джеймс Дийн^[4].

Спрях да се потя.

— Първият се връща — обади се Гризача с очевидно облекчение в гласа. — И двамата се облягат на джипа и пушат.

— Ееее, страхотно — дочух гласа на Гръндъл. — Ако знаете какви кръгчета правят с дима!

— Млъквай, че мамицата ти!

Чакахме в полуздрача. Накрая Карлос даде сигнал за отбой. Гризача въздъхна шумно.

— Кучият му син стъпи точно върху лявата ми ръка.

— Късметлия — нали си биеш чикиите с дясната — захили се Пачия крак.

— Да ти го начукам.

— Хей, хей, момчета, това е сериозно. Нека поддържаме оперативната сигурност.

Пачия крак отговори разлигавено:

— Както кажеш, шкипере! — и се захили като луд.

Половин час по-късно бяхме далеч, седяхме спокойно в „Масоните“ и се наливахме сърцато с бира. Пачия крак ни водеше с шест и се чувстваше отлично.

Освен тефтерчето с адреси и визитката къщата беше идеално чиста. Или поне ние не бяхме открили нищо. Изпих три четворни джина в бърза последователност, но дори и те не подобриха настроението ми. Бях разочарован. Отчаян. Объркан. Бях се надявал на резултати. Но не открихме нищо друго, освен че лорд Брукфийлд живее в безупречен дом, че е купил и двете ми книги и е използвал услугите на туристическа агенция в Мейфеър.

Но ако, както смятах аз, лорд Брукфийлд е терорист или поне симпатизант на терористите, това беше необичайно. Тангата и хората

около тях са склонни да оставят хартийки около себе си. Като се започне от дните на Дългия поход на Мао, премине се през престоя на Фидел Кастро в Сиера Маестра и се стигне до кампанията на Че Гевара в Боливия, всеки беше водил дневници, журнали, бележници и други подобни. В Салвадор партизаните от FMLN се мъкнеха натам-насам с тонове хартия в раниците си. Както казваше Ед Кор, един от добрите ни посланици в Салвадор: „Когато не размахват оръжието, размахват моливи.“

Затова празната къща на лорд Брукфийлд ме разочарова. А я прегледахме съвсем внимателно. Томи знае всичко за старинните мебели. Има ли тайно чекмедже, ще го намери. Нямаше такива. Стиви огледа всички стени, търси тайни коридори, сейфове за документи и други неща. Нямаше такива. Мик провери подовете, таваните, че дори и електроинсталацията. Не намери нищо необичайно.

Липсата на доказателства говореше красноречиво, че Брукфийлд не участва, и Мик не се поколеба да изрази това мнение. Но нещо липсваше. Защо? Защото интуицията ми подсказваше, че не е чист. А моята интуиция рядко ме лъже.

Тогава загрех. Къщата беше чиста, защото *така е трябвало*. Влязохме в нея без проблеми, защото Брукфийлд искаше това. Желанието му беше да огледам къщата му от горе до долу и да остана с празни ръце. Дори искаше да стане така, че и мистър Мърфи да не ни навести.

Разбира се. Дом „Брукфийлд“ беше чист като сняг, защото лордът знаеше, че ще му дойда на гости.

Съвсем в мой стил. Откъде познава стила ми? Познава го, любезни читателю, защото беше чел „Свирепия“ и „Свирепия 2: Червената клетка“. Знаеше, че обичам да влизам с взлом по разни места.

Затова ми беше оставил само каквото искаше да видя. Тефтерчето с адресите. Визитната картичка вероятно беше единствената истинска информация, която бях намерил, но и в нея се съмнявах, защото я намерих „случайно“, единствено нея.

Нямах намерение да нарушавам оперативната сигурност и да споделям това си проникновение.

Мик пресуши бирата си.

— Предполагам, че ще можете да намерите пътя си до „Холидей ин“?

— Питаш нас, специално обучените лица, така ли? — казах. — Не забравяй, скапан, негоден британски заднико, че ние сме елитни командоси диверсанти — можем да си намерим задника с всяка ръка в пълна тъмнина.

— Без подготовка — добави Стиви Уондър.

— И да дъвчем дъвка през това време — обади се Гадния.

— Моля да приемете извиненията ми, любезни господа — отговори Мик и се поклони ниско. Постави три банкноти от по пет лири на бара.

— Още по едно за моите възхитителни, макар и глупави деца — каза той на бармана. — И не им обръщай внимание, ако започнат да се държат тъпо след втората бира — американци са и нашата британска бира не им понася.

На следващата сутрин се разделихме и си определихме randevу в 19,00 в гаража, където оставихме колите си. Карлос, Гризача, Томи и Уондър решиха, че понеже са свършили работата си, трябва да се разходят до Хампстед и да потърсят котенца — от онези, дето носят рокли. Гадния и аз отидохме до Финчли роуд и взехме метрото до Бонд стрийт на три-четири преки от Главното командване на ВМС на САЩ в Европа. Искях да се обадя на Ханси, Гадния търсеше емфие от Копенхаген, каквото можеше да купи в дипломатическия американски магазин на улица „Норт Одли“. Аз имах и друга задача: да отскоча до туристическата агенция на Бъртън стрийт, чиято картичка се намираше в джоба ми, за да поговоря с Дорийн Симс.

Оставих Гръндъл на спирката на метрото и тръгнах на юг по Саут стрийт покрай редица модни бутици и ресторанти, след това пресяхох Ню бонд стрийт, като зяпах по витрините на антикварните магазини. Завих наляво по Бъртън стрийт и след петдесетина крачки стигнах до една уличка. Зад нея имаше клинообразна кръчма и малка къща от осемнадесети век. Вляво от вратата се намираха три звънеца и три месингови табелки. На най-горната с размери пет на десет сантиметра пишеше: „ТУРИСТИЧЕСКА АГЕНЦИЯ БЪРТЪН, ПЪРВИ ЕТАЖ, МОЛЯ ПОЗВЪНЕТЕ“.

Позвъних.

Един глас отговори:

— Да?

— Снърд. Капитан Хърман Снърд — представих се аз. Попитах дали може да се кача.

Разбира се, можех. Изкачих се по тесните стълби и почуках на вратата. Отвори ми грациозна, с изваяни форми като статуя жена в сако от туид, дълга до глезените рокля и боти.

— Да?

— Вие ли сте Дорийн Симс?

— Да.

Усмигнах се.

— Един приятел ми даде вашата визитна картичка. Казва, че сте чудесни туристически агенти.

— Нима? — Млъкна и ме огледа. Погледът ѝ се спря на неугледните ми дрехи — оръфани дънки, стари маратонки и вярното ми пакистанско кожено яке за 65 долара. Усецах как се пита дали е безопасно да ме пусне вътре. Накрая каза:

— Моля, влезте.

Последвах я. Офисът беше просто, но елегантно обзаведен — от онези скромни, но пищни помещения, които обичат хората с огромни суми пари в доверителни фондове. Снимки с автографи на кинозвезди и рокмузиканти, както и на политици, висяха окачени по стените като някакви икони на поп изкуството. Забелязах и усмихнатия образ на Джеф Лайъндейл, както и на уелската херцогиня. Очевидно Дорийн Симс беше успяла да привлече най-знаменитата клиентела в Лондон.

Настани се зад ниското си бюро с подвижен плот и ме покани с жест да седна на кожения фотьойл срещу нея.

— Е, мистър Снърд? С какво мога да ви бъда полезна?

— Аз съм приятел на лорд Брукфийлд.

— Лорд Брукфийлд? — От погледа ѝ разбрах, че не вярваше много на думите ми. Въпреки това плъзнах визитката към нея. — Той ми даде името ви миналата седмица. Каза ми, че сте супертуристическа агенция — че можете да ми уредите да замина навсякъде, по всяко време и веднага.

— Много мило от негова страна.

Взе картичката и я огледа небрежно. После ме погледна с любопитство.

— Отдавна ли познавате лорд Брукфийлд?

— Не. Наскоро ни запозна общ приятел. Тук съм по работа. Но пътувам много.

— Разбирам. — Върна ми картичката и ме погледна с топла усмивка. — Е, много мило от негова страна. Аз съм уреждала пътуванията му само два пъти — до Италия преди два месеца и сега до Ница.

— Изглежда, знае как да оползотворява отпуските си?

— О, не мисля, че в Италия отиде за отпуск. Заведе със себе си мистър Стюарт и петима съдружници.

Кимнах.

— Да. Разбира се. И отидоха...

— В Аbruци. Всъщност в Пескара, на адриатическия бряг.

Посочи към огромна стара карта на света, която висеше в рамка на стената зад бюрото си.

Вдигнах поглед и го спрях върху Италия. Ако тя прилича на ботуш, то Аbruци се намира по средата на прасеца. Отново погледнах и този път забелязах нещо — град Пескара. Намираше се точно срещу югославския град Сплит.

Сплит в Хърватско беше една от най-големите бази на бившите Югославски военноморски сили. Освен това беше мястото, откъдето — съгласно източниците на информация на лорд Брукфийлд — „Синовете на Горни Вакъф“ са откраднали миниподводницата „Фока“ и са я използвали, за да взривят кораба на нейно величество „Маунтбатън“ и да убият командващия.

В случай обаче, че са го сторили те.

Хей, възкликват. Сега пък какви ги дрънка Дики? Защо така изведнъж се чуди дали „Синовете на Горни Вакъф“ са убили командващия, след като има толкова много потвърждаващи доказателства?

Щом питате, ще ви кажа.

• Първо: Аз бях единственият, който потвърди, че намереният от мен стабилизатор за подводница е бил доставен на Югославия преди три години.

Елемент на Мърфи: Лорд Брукфийлд беше казал, че е открадната от „Синовете на Горни Вакъф“. До този момент дори сър Обри, чиито информационни мрежи са адски добри, не знаеше за тази група босненски танга.

• Второ: Сър Обри и Мик Оуен бяха потвърдили съществуването на групата.

Елемент на Мърфи: Но нито сър Обри, нито Специалната бойна ескадра можеха да кажат дали точно „Синовете на Горни Вакъф“ са откраднали подводницата. Със сигурност знаехме само, че един стабилизатор от откраднатата подводница е намерен в главния канал на пристанището в Портсмут.

Това ми остави доста въпроси за размисъл и неприятни предположения.

Знам, че не съм ясен. Но ме следвайте и ще разберете какво говоря.

Един от най-важните елементи на шпионството и специалните операции е заблудата. Например по време на войната в Персийския залив един мъничък взвод тюлени успя да убеди две иракски дивизии, че са заплашени от десант на съединения на морската пехота. Измамата им, която се състоеше в обозначаване на плажа така, сякаш е подготвен за акостиране на войници, взривяване на препятствия и използване на други форми на обезпокояване, караше иракските дивизии да останат в района на град Кувейт — стотици мили от мястото, където щеше да бъде извършено истинското нападение.

В света на шпионите, който великият майстор на шпионажа Джеймс Джийзъс Енгълтън^[5] наричаше „пустиня от огледала“, измамата изисква не просто взвод тюлени и петдесетина килограма пластични експлозиви.

Целта е да се създаде поредица събития или факти, които убеждават противника ви, че възнамерявате да вършите едно нещо, докато всъщност се готвите да направите точно обратното.

За да постигнете това, давате на противниците си известно количество истинска информация — в края на краищата те биха се усетили, ако всичко е лъжливо. Но заедно с истинската информация пускате това, което в бизнеса наричат „черна информация“ — дезинформация (виждате ли — казвах ви, че отново ще срещнем този материал).

Както и да е, възможно е истината да е 95 процента и измамата — само 5, но това често е достатъчно: а) да убеди вашия противник, че всъщност се е натъкнал на нещо истинско, и б) да го накара да действа съобразно тази информация и когато се провали, дори да не усети, че са го изиграли. Успеете ли, ще се чувствате като в оня стар филм, „Ужилването“, в който лошият — Робърт Шоу — си тръгва, без дори да разбере, че всъщност Пол Нюман и Робърт Редфорд са му го начукали.

В случая лорд Брукфийлд ни беше казал за някаква нова терористична група, „Синовете на Горни Вакф“. Всъщност синовете бяха истински танга. Дотук добре. А какво би станало, ако след това вмъкнеше късче дезинформация — че те са откраднали миниподводницата „Фока“ от бившата югославска база в Сплит?

По този начин можеше да ни отклони, да ни накара погрешно да приемем, че тези смъртоносни, отчаяни мюсюлмани са откраднали една подводница „Фока“, отплавали са с нея до пристанището в Портсмут и са я използвали като платформа, от която са атакували кораба „Маунтбатън“ и са убили адмирал сър Норман Елиът и командващия.

Но това не е единственият начин да убиеш един командващ. Синовете — а и всички останали танга — биха могли например да проникнат в пристанището в Портсмут (на мен не ми беше особено трудно да го сторя), да отидат с плуване до кораба, да поставят мините или бомбите или каквото са решили да използват и да се върнат с плуване до брега, както бях постъпил и аз, без да ги видят.

С други думи, за да извършиш тази акция, не ти трябва непременно подводница.

Ами стабилизаторът? — питате. Аз не бях ли предоставил желязно доказателство за теорията на лорд Брукфийлд, като намерих стабилизатора, проследих произхода му и разбрах откъде е дошъл?

Не. Аз просто бях потвърдил, че стабилизаторът е от подводница, доставена на Югославските военноморски сили. Сър Обри потвърди само, че тя е била открадната шест седмици преди нападението над „Маунтбатън“. Но информацията за крадеца на миниподводницата дойде от лорд Брукфийлд. Всъщност сър Обри и аз събрахме две и две. И сега разбирах, че резултатът беше пет, а не четири.

Защото според мен не е невъзможно да се открадне подводницата, да се отчупи стабилизаторът и да се пусне точно посред пристанището в Портсмут, за да може да го открие някой предприемчив човек като мен.

Сигурно звучи като параноик? Е, честно казано, обвинявали са ме в параноя, а тя опазваше мен и хората ми живи.

Унесът ми беше прекъснат от Дорийн, която ми казваше нещо за пътуването на лорд Брукфийлд до Ница. Знаех за това. Но вероятно тя можеше да ми каже защо отива там.

— Ница? Казвате, че е в Ница. Това означава, че ще остане във вилата си в Болю сюр Мер?

Дорийн ми се усмихна. Очевидно познавах лорд Брукфийлд достатъчно добре, щом знаех, че има къща на Ривиерата.

— Точно така. Той е в *L'Oasis bleue*^[6] заедно с мистър Хаджи и мистър Юсеф. Ако смятате да ги посетите, бих ви предложила един прекрасен хотел на „Холидей ин“, „La Résidence“, съвсем близо до тях е. Или пък бихте могли да отседнете в града в хотел „Негреско“.

Млъкна, свали капачката на една златна петстотиндоларова писалка „Монблан“ и я изправи над бял като слонова кост лист.

— Да направя ли резервация за вас, мистър Снърд?

Значи е заминал за Южна Франция заедно с мистър Хаджи и мистър Юсеф, вездесъщите пакистански майори. Това дребно фактче наистина ме накара да се замисля.

— Не засега, Дорийн — ще ти се обадя по-късно.

Трябваше да свърша някои неща. Да се срещна с някои хора. Искях да отида на Норт Одли стрийт, да напада петия етаж — там се намира оперативният персонал на Главното командване ВМС на САЩ в Европа — и да разбере какво, по дяволите, има в Ница.

Тръгнах нагоре по Брук стрийт към Гроувнър скуеър като в мъгла, със забодени в тротоара очи и галопиращи мисли. Лорд Брукфийлд беше водолаз — имаше негови снимки в списание „Нешънъл джиографик“, когато изваждаше финикийската си галера или нещо друго. Отличен стрелец — участвал е в олимпийския отбор на Великобритания. Възприел исляма, по неговите думи, когато е бил заложник в Ливан.

Ами ако не е бил заложник? Ами ако е инсценирал отвлечането си и е заминал за Афганистан, за да взема уроци по танго? Ами ако е бил обучаван от някой от хилядите бивши военни специалисти от спецназ службите или от ГРУ или КГБ, които за разлика от мен не получаваха пенсия и не бяха написали два бестселъра? Той можеше да си позволи да наеме цяла бригада такива хора, стига да иска.

В главата ми напирала много въпроси, но отговорите бяха малко.

Сега Брукфийлд се намираше във Франция. Какво, по дяволите, прави там сега след такъв неприятен терористичен акт точно тук, в добрата стара Англия? Нещо не беше наред.

Искам да кажа, че той е важен консултант за британците, а отива във Франция, а всъщност би трябвало да опипва предполагаемата си мрежа от източници, за да помага на сър Обри.

Нещо в уравнението не излизаше. Реших да направя списък на възможностите.

Една от тях бе, че отива на дългоочаквана почивка. Не, това не е в стила му. Лорд Брукфийлд не е от хората, които изоставят започнатото само за да отидат да се излежават на слънце, особено ако става дума за нещо толкова важно, като да консултираш правителството. Следователно е отишъл в Ница, защото за него е важно да бъде там. Защо? Ето това беше въпросът.

Тъкмо пресичах Дюк стрийт, за да изляза на Гроувнър скуеър, когато се заковах на място. Това ми се е случвало и преди — и е спасявало живота ми. Веднъж във Виетнам спрях точно така, с крак, почти допрян в земята върху една дига на юг от Ке сах. Никога няма да разбера защо не направих онази стъпка — мога само да кажа, че у мен се задейства някаква древна алармена система. Както и да е, с крак, замръзнал във въздуха, погледнах внимателно надолу. Там, грижливо вкопан в глинената дига, се намираше един „драконов зъб“. Така наричахме руските миниатюрни мини. Те не убиваха. Само осакатяваха. Стъпиш ли върху им, ти откъсват стъпалото.

Не мога да обясня защо не направих онази стъпка. Но не я направих. И не мога да ви кажа защо не излязох на Гроувнър скуеър. Но системата ми за ранно предупреждение се задейства и както тогава не бях стъпил върху драконовия зъб, сега не продължих по площада.

Вместо това заставах в един вход и започнах да оглеждам района, сякаш е вражеска територия. И колкото повече гледах, толкова

повече разбирах, че е точно такава.

Преброих шестнадесет морски пехотинци в сиви цивилни сака и тъмни панталони, разположени около сградата на Главното командване. От издутините на тазовете им можеше да се заключи, че носят оръжие.

Това беше напълно извънредна ситуация. Винаги, когато главнокомандващият се намираше тук, имаше по две заблудени деца на чичо Сам^[7], които обикновено бяха отвън и крачеха нагоре-надолу пред старата ограда с шипове от ковано желязо. Но не носеха оръжие. Разбира се, британците забраняваха всякакви оръжия извън сградата и затова всички имаха радиостанции. Така в случай на криза ще могат да сразят с думи лошите типове.

Но както всички знаем, адмиралът не беше тук. Намираше се в Бетесда^[8] за операция на пикочния мехур. И въпреки всичко отпред имаше цял шибан взвод морски пехотинци, до един въоръжени, разположени около цялата сграда. Кого очакваха? Шибания президент ли? Дали пък внезапно не са ги вдигнали по тревога от най-висша степен, защото Абу Нидал и цялата банда „Баадер-Майнхоф“ са решили да ги изнасят групово?

Или може би терористът, когото търсеха, е по-опасен от изброените по-горе? Или опасен според един вицеадмирал от Военноморските сили на САЩ на име Пинки Прескът III? Въпросното танго е онзи немирн стрелец и мародер, жабокът с космат задник, известен като Дик Диверсанта Марчинко, Човека акула от делтата на Меконг, или с една дума *moi*^[9].

От прикритието си разузнах района. По самия площад имаше една, две, три, четири, пет двойки мъже, които обикаляха безцелно. Телата им ясно показваха, че се опитват да не привличат внимание върху себе си — което ги правеше още по-очевидни за мен. В далечния край, пред входа на посолството, се намираха два сиви като бойни кораби автомобили на Военноморските сили. Шест други автомобили — виждах американските им дипломатически номера — бяха спрели в зони, забранени за паркиране, но в близост до всяка пресечка около посолството. Разположени бяха така, че да прекъснат движението, да блокират пътя, като образуват кордон, и да изолират целия площад.

Вперих поглед. Дори от двеста метра разстояние силуетите ми изглеждаха твърде познати: имаха безкръвните лица на терминаторите от Националната следствена служба — нашето свръхсекретно разузнавателно гестапо, което се занимава с адмиралите с четири звезди и нагоре.

Днес Гроувнър скуеър не беше място за мен — не, ако ценях свободата си. Затова, вместо да изляза на площада и с игрива стъпка да се отправя към Норт Одли стрийт, аз обърнах курса на сто и осемдесет градуса и тръгнах обратно към Бонд стрийт с наведена глава, за да крия лицето си. След една пряка завих в малкото фоайе на хотел „Кларидж“, като блъснах с ръце портиера в ливрея, защото се опита да ме спре. След като се озовах вътре, намерих телефонна кабина, натиках се в нея, набрах телефона върху бюрото на Ханс Вебер и пузнах необходимата монета от 10 пенса, когато чух гласа му.

— Главен мастър старшина Вебер.

— Аз съм. Какви са тия шибани неща при теб?

— Господи... — В гласа на Ханси долових истинска тревога. Звучеше, сякаш е изпаднал в абсолютна паника. — Не споменавай имена, синко, телефоните не са сигурни.

— Разбрано, главен старшина. Ситуацията е?

— Наистина осрана. Някой е казал нещо на адмирала и оня откачи. Исква задникът ти да бъде пръснат по най-болезнен начин. И извика за тази цел цялата проклета кавалерия.

По дяволите. Гадния Ники Гръндъл искаше да иде в дипломатическия магазин. Хванали ли са го? Понечих да питам Ханс, но той четеше мислите ми.

— Твоето момче беше арестувано в мига, в който влезе тук. Заклучили са го в мазето. Пинки го използва като примамка, за да те хване.

— Можем ли да говорим?

— Не сега.

— Кога? Къде?

— Невъзможно е. Ще оставя бележка на мястото, където обикновено се срещаме.

Обикновено се срещаме? За какво, по дяволите, говореше той? Не се сещах. Преди да успее да кажа още нещо, той затвори телефона.

Мама му стара! Мамка му! Мамка ти, Дики! Стоях в кабинката и се потях като свиня. Нямах представа какво искаше да каже Ханси. Изведнъж звук на сирени ми подсказаха, че е време да тръгвам, и то веднага.

Спуснах се през фоайето, влетях през двойната врата в ресторанта, забих се в кухнята и излязох през сервизния вход на хотела точно когато дочух спирачки на кола до предния вход. Пресякох една улица, проправих си път през някаква алея и се промъкнах между автомобилите на серия еднопосочни улици, докато се добрах до Саут Одли стрийт. Бутнах входната врата на една черква, влязох и си поех дъх на спокойствие.

Какво ставаше, по дяволите? Нямах никаква представа. Знаех само, че трябваше да се досетя за какво ми говореше Ханси, мътните го взели, след което да тръгна за гаража на станция „Виктория“.

Три минути по-късно се промъкнах към Бъркли скуеър, задъхан, обезумял и с болезненото усещане, че най-малко един сив автомобил с терминатори ме настига и американската му сирена вие все по-силно.

Опитах предната врата на една административна сграда. Беше заключена. Опитах общинската сграда до нея. И тя беше заключена. Приближаваха се. Пресякох площада, без да обръщам внимание на знаците „Не газете тревата“, и дръпнах един спринт по Бъртън плейс към „Гвинея“, молейки се да не е затворена. Дръпнах вратата и задъхан, се вмъкнах с усилие.

— Затворено е. — Ерик миеше чаши за бира. Позна ме, махна с ръка да се доближа до бара и ми наля една бира „Янг“, без да пита искам ли.

— Изглеждаш ужасно — каза вместо поздрав. — Какво има?

Пресуших бирата.

— Да ти го начукам много — изстенах.

Тъкмо посегна да ми налее още една бира, когато чу звук от кола, която спира рязко пред входа на кръчмата, и моя възглас „О, мамка му!“

Откачих.

— Ерик...

Бог да благослови парашутистите. Не трябваше да му се обяснява нищо.

— Кухнята — изръмжа той, посочи с едната си ръка задната страна на кръчмата, докато с другата смъкна чашата ми от бара. — Врата наляво. Мърдай!

Понесох задник натам и клекнах зад хладилника с разтуптяно сърце. Докато слушах как пулсът бумти в главата ми, се досетих какво искаше да каже Ханси по телефона. Винаги се срещяхме в „Козата“ — старата кръчма на Стафърд стрийт, където сервираха свински кренвирши.

Дочух как се отваря врата, а след това приглушени гласове. После настъпи тишина. След три минути Ерик ме измъкна. Чакаше ме нова чаша бира и я пресуших бързо.

Ерик стоеше със скръстени ръце.

— Е, кого си убил, по дяволите?

Нямах никаква представа за какво говори. Но знаех, че съвсем скоро ще разбере, мамицата му. Щом стигна до „Козата“.

[1] Американски герой от комедийни постановки и телевизионни предавания, с пригладена с брилянтин коса. — Б.пр. ↑

[2] Френски град, известен с гоблените си. — Б.пр. ↑

[3] Луксозен район в Лондон, източно от Хайд парк. — Б.пр. ↑

[4] Известен американски актьор. — Б.пр. ↑

[5] Дж. Дж. Енгълтън — бивш заместник-директор на ЦРУ. — Б.пр. ↑

[6] Синия оазис (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Шеговито наименование на морските пехотинци. — Б.пр. ↑

[8] Град в САЩ, където се намира голяма болница на Военноморските сили. — Б.пр. ↑

[9] Аз (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

МИНИСТЕРСТВО НА ВМС

КОМАНДВАЩ ВОЕННОМОРСКИТЕ ОПЕРАЦИИ

ВАШИНГТОН, 20318-9999

СТРОГО СЕКРЕТНО

СЕРИЕН НОМЕР 0392/6N30864

19 ноември

От: Заместник-командващ военноморските операции
До: Командващ военноморската служба за
разследвания на криминални престъпления
Относно: Полковник Ричард (без презиме) Марчинко,
№156-03-083/1130: (арестуване на същия).

По силата на:

- а) Кодекси на САЩ, том 11, 214.07
- б) Кодекси на САЩ, том 42, 688.32 (а)
- в) Разпоредби на военноморските служби за криминалните престъпления, 0240.661.
 1. Лицето да бъде арестувано по обвинение в убийството на Азис абу Ясин, египетски гражданин.
 2. Лицето да бъде считано въоръжено, опасно и безразсъдно.
 3. Съществено необходимо е пълно междуведомствено сътрудничество.
 4. Заместник-командващият военноморските операции не трябва да се влияе от намесата на чужди правителства, защото това е вътрешен въпрос на Военноморските сили на САЩ.

5. Заместник-командващият военноморските операции трябва да бъде информиран ежедневно относно настоящото.

6. (Подпис): Пинки Прескът III
Вицеадмирал от Военноморските сили на САЩ
Заместник-командващ военноморските операции

ЧАСТ ТРЕТА
ЧАРЛИ

ГЛАВА 11

Едно от най-важните учебни упражнения, които бях измислил като командир на „ТЮЛЕН-група Б“, беше бягството от плен — вземах документите на всички — паспортите, шофьорските им книжки, военните им документи, кредитните им карти и т.н., — а след това им давах задача да стигнат от точка А до точка Б за определено време. Старият ми приятел Чарли Бекуит беше създал подобно упражнение за „Делта Форс“, но техните тренировки почти винаги се провеждаха в КОНУС-а — континенталната част на Съединените щати. Моите почти винаги се провеждаха навън. Пусках момчетата си в Брюксел с белгийски франкове на стойност 20 долара и им казвах, че искам да се срещна с тях след деветдесет и шест часа в някоя закусвалня в Рим на „Пиаца навона“. Изсипвах ги от някой камион близо до Франкфурт, давах им сто дойче марки и листче хартия с адрес в Лондон. Приземяхах ги на плажа на двадесет мили от Александрия, оставях им шепя египетски паунди и адреса на вила в Кипър. Мяхах ги от някой самолет над Гватемала и им казвах, че ще ги чакам в някой бар в Сан Салвадорската *zona rosa*^[1].

Не всички се справяха еднакво добре. Всички тюлени могат да гонят мадамите, да пият бира, да помпат мускули, да плуват в продължение на мили, да се хвърлят от самолети и да се ориентират под вода. Някои могат да убиват. Трябваша ми мъже с неконвенционални таланти. Освен изредените по-горе — да изпълняват всякакви роли и да омайват със сладки приказки на няколко чужди езика. Исках измамници, които да могат да оцеляват във всякакви условия без помощта на военната система — всъщност без помощта на никаква система. Нуждаех се от хора, които да не се чувстват застрашени, ако бъдат изоставени след провеждането на мисия и трябва сами да се доберат до безопасно място. Тези, които се справяха най-добре по време на малките ми туристически разходки без водач из Европа, Близкия изток и Южна Америка, оставаха с мен; тези, които не се справяха, изхвърлях зад борда.

Това упражнение не беше приумица: по време на иранската спасителна мисия през 1980 г. двама тюлени, ще ги нарека Клайн и Джоуи, отидоха в Техеран, преоблечени като цивилни, за да помагат на „Делта Форс“. След прекратяването на операцията Клайн се промъкна през повече от шестстотин мили вражеска територия, за да стигне до Турция. Джоуи показа измъкване от чужда територия точно под носа на аятоласите в Техеран. Поучих се от техния опит.

Сега, гледайки в листа с бланка на командващия, който Ханси беше оставил за мен в „Козата“, разбрах, че аз и хората ми се намираме в толкова голяма опасност, колкото Клайн и Джоуи през 1980-та година, само дето враговете ни не бяха тълпа шиитски танга, а Военноморските сили на САЩ. Над мен тегнеше обвинение в убийство. Хората от „Зелената група“, които бях взел със себе си в Кайро, щяха да бъдат обвинени в съучастие. Ники Гръндъл Гадния седеше в мазето на Норт Одли стрийт № 7 зад петсантиметрова стоманена врата.

А да не говорим, че някъде близо до Ница, в Южна Франция, лорд Брукфийлд и пакистанските му приятели вероятно сърбаха шампанско и крояха планове. Трябваше да разберем какво замислят и да го предотвратим.

Обмислих всичко отново. Всъщност нещата можеха да бъдат далеч по-лоши. Моята група от Кайро носеше документите на Фреди Фалшификатора — никой не знаеше за тях, защото дойдохме в Англия с истинските си имена според военните лични карти. Това означаваше, че имахме резервни паспорти и шофьорски книжки, повечето за Британската или за Европейската общност. Имахме петдесет хиляди английски лири в брой — парите на Азис, три от най-добрите кредитни карти на Фреди и дрехите на гърбовете си.

О, разбира се, нямахме оръжие, екипировка, тилова подкрепа и разузнавателни данни. Но можехме лесно да се сдобием с всичко необходимо. Освен това притежавахме най-важните елементи за победата: сурова енергия, смелост, решимост и абсолютна воля за успех.

Очевидно беше, че не можем да се провалим.

Накарах момчетата да седнат и им казах всичко, без да ги будалкам. Фактът, че Пинки знае за смъртта на Азис, означаваше, че някой го е информирал. Той не беше от хората, които трябваше да знаят за мисията ни — всъщност командващият му нямаше никакво доверие.

Добре. Кой знаеше за Кайро? Е, разбира се, командващият, но той беше мъртъв. Президентът също, но пък той не общуваше с Пинки. Това изчерпваше информационната верига.

Освен още един човек знаеше за Кайро. Сър Обри Дейвис. Беше ми намекнал за това по време на вечерята в изискания си клуб на Сейнт Джеймс скуеър. Следователно списъкът на заподозрените беше доста кратък.

Когато детективите искат да стеснят кръга на заподозрените, използват три критерия, за да разберат кой е виновният. Това са средство, мотив и възможност.

- Средство: Сър Обри знаеше за мисията ми в Кайро. Вероятно е пуснал късче информация на Пинки Фъшкията, който, разбира се, е пощурял и е издал заповед за арестуване.

- Мотив: Сър Обри беше поискал услугите ми и завързал ръцете ми с настояването си да работя с некомпетентния Лайъндейл. Лайъндейл беше привлякъл лорд Брукфийлд за консултант. Следователно отговорът е ясен: сър Обри е бил купен и платен. Лорд Брукфийлд — с предполагаем годишен доход от около 340 милиона лири стерлинги — вероятно плащаше на мъжа с монокъла купища пари в брой, за да разпродаде страната си.

- Възможност: След като флотският адмирал, командващият и аз бяхме отстранени и предателят сър Обри отговаряше за антитерористичните операции на Великобритания, лорд Брукфийлд и неговите съотечественици танга можеха да създадат една ситуация на пълно осиране.

Само че в кацата с мед имаше една жаба и тя се казваше Марчинко.

Бях дошъл и бях стъпил с обувките си 45-ти номер там, където не трябваше. Затова ситуацията трябваше да бъде коригирана. Най-напред се бяха опитали да ме избутат настрани, като ми натресоха Джеф. Когато това не свърши работа, се опитаха да ми одерат задника в подлеза. И когато и това не успя, някой е съобщил на Пинки

Фъшкията за преждевременната кончина на Азис, а Пинки не трябваше да бъде подканян много-много, за да издаде заповед за арест с моето име.

Е, значи нямаше никакво съмнение, че са ни прецакали. Държах доказателството за това в покритата си с белези ръка. В крайна сметка се оказваше, че независимо от това кой кого е предал, аз и съответно хората ми сега бяхме извън закона. Това значеше, че нямаме контакт с нормалните си източници на информация в Разузнавателното управление към МО в САЩ и в безименната агенция — те просто биха ни предали на властите. Не можех да търся подкрепа и от моята обезопасителна мрежа от старшини, разпръснати по цялото земно кълбо — помагайки ми, те биха рискували кариерата си, а аз не можех да искам това от тях. Не, ние бяхме останали сами. Трябваше да изкарваме прехраната си от земята — да изнасилваме, да грабим, да мародерстваме и да опожаряваме по пътя си.

— Звучи ми като нормална операция, Дик, хуй такъв — каза Уондър.

— Да, какво точно искаш да кажеш, сър? — попита Пачия крак, като очевидно искаше да каже гаден пес, а не сър.

Блажен съм, че хората ми ме познават достатъчно добре, за да се отнасят с необходимото уважение към мен.

Реакцията им повдигна духа ми значително. Окей, време беше да действаме. Първата ни задача щеше да бъде да измъкнем Гадния от ареста. След това да се разпръснем. Групата от Кайро — Томи, Гадния, Хауи, Уондър и Пачия крак — да отиде в Германия, а оттам — на юг, през Франция до Ница.

Извадих тефтерче и написах задачите на хората си. В миг на проникновение реших да взема със себе си Гризача — очевидно се зарадва. Той беше муфтаджия точно по модел на Джеймс Андрюс Клаксона, главния началник-склад, когото Рой Боъм беше отмъкнал под носа на адмирал Хаймън Рикоувър (по онова време Клаксона служеше на подводницата „Джордж Вашингтон“, оборудвана с ракети „Поларис“), защото Рой имаше нужда от „снабдител“ от световна класа, който да екипира „ТЮЛЕН-група 2“. Клаксона може и да работеше за Рикоувър, но беше служил като подводен диверсант в продължение на 6 години, а станеш ли жабок, оставаш такъв до края

— групите са над всичко останало. Затова Клаксона отиде да работи за Рой и Рой екипира новото си поделение за нула време.

Освен че беше способен крадец, Гризача не фигурираше в нито един списък на търсени лица. Това означаваше, че може да използва личната си карта, за да влезе в Европейския щаб на Командването на специалните операции, което се намираше на един хълм на Щутгарт. Окажеше ли се веднъж от другата страна на портала, той може да „заеме“ оборудване, да задигне информация и да свие каквото друго реши, че ни е необходимо. А не намерим ли там каквото ни трябва, щяхме да използваме СДИТКА в Южна Германия.

В СДИТКА (Складове, Дислоцирани Извън Територията под Контрола на Американската армия) има оръжие, муниции, гориво, камиони, радиоапаратура — всичките съществено важни неща за попълване на запасите през първите тридесет дни от навлизането на войските на Запада на съветска територия. Някои от стоките се намираха във военни бази на НАТО, други — в общински складове, трети пък — скрити в секретни бункери, а тяхното местонахождение ми беше известно.

Следователно Пинки ни смяташе за малка невъоръжена група бегълци, но съвсем нямаше да бъде така. Всъщност, когато най-после се изправим нос срещу нос с лорд Брукфийлд, щяхме да бъдем подготвени така, сякаш идваме направо от Дам Нек. Майната ти, Пинки.

А докато аз и моята весела банда дезертъори обикаляме из Европа, останалата част от „Зелената група“ щеше да вилнее из Великобритания, да оставя явни следи за Пинки и сър Обри. Надявах се, че сержант Снейк, Петела, Карлос и останалите щяха да ги отклонят заедно с копоите им далеч от следата, за да можем да си свършим работата, да неутрализираме тангата и да се върнем с достатъчно скалпове на коланите си, за да излезем чисти — или най-малкото да поставим всички в достатъчно неловка ситуация, за да ни оставят на спокойствие.

Когато се върнахме в СЗУБ, Мик Оуен беше дочул всички сигналчета и сигнали, а даже и сирените. Смяташе, че имаме не повече от два часа, преди тук да стане много напечено.

— Бих искал да помогна, Дик, но това е много над възможностите ми. Привлекли са Специалните сили и Военното контраразузнаване, а дори и Военното разузнаване. Изглежда, всички шибани шпиони на света ще те търсят. Мама му стара, струва ми се, че беше по-лесно да се измъкна от Ирак, отколкото сега ти да се измъкнеш от Англия.

Макар да нямаше възможност вече да ми помага, все още можеше да направи някоя добрина. Даде ми два уреда „Магелан“ — ръчни компютри с батерии, свързани с глобална система, която чрез система от спътници предоставя точни данни за местонахождението. По-малки са от книгата, която държите, но пък са мощни. Набирате данните с помощта на двадесет и четири клавиша, и фокус-мокус: на малкото екранче се появява точното ви положение с географска дължина и ширина.

Чрез компютъра можехме да определяме и курса си. Набираш данните за мястото, към което си тръгнал, и компютърът отговаря със серия данни, показващи къде се намираш спрямо целта — много, много добре, ако търсиш терористки лагер в пустинята. Мик ми даде и водоустойчив топлинен целеуказател, седем пистолета „Глок-19“ с прицели за нощно виждане „Триджикон“, двадесет и осем пълнителя с по шестнадесет патрона и петстотин от най-добрите си патрони с кух връх.

А най-хубавото бяха два импулсни радиопредавателя за Специалните сили, работещи на секретни честоти. Стига британската секретна военна телекомуникационна система да работи и да мога да зареждам батериите веднъж на ден-два, щях да мога да разговарям с Мик и да се свързвам с хората си. Разработихме осемцифрова глупашки проста като целувка система, за да мога да му казвам къде сме и какво сме намислили. Тъй като старата ми обезопасителна мрежа сега нямаше да ми помогне особено, поне за известно време, Мик щеше да бъде единственото лице за връзка, докато сме бегълци. Описах му принципно какво мисля да правя, като пропуснах някои подробности. Не му казах например за плана си да приватизирам неща от складовете на СДИТКА, нито за окончателната си цел във Франция. Не че няхах доверие на Мик, но не ми се искаше да говори насън, в случай че онези от военното контраразузнаване решат да му боцнат 75 милиграма натриев пентабарбитол IV или някое ново лекарство.

Напуснахме СЗУБ по един или по двама, като прескочихме оградата на десетина места, за всеки случай, ако някой наблюдава портала. Мястото за събиране трябваше да бъде „Гвинея“ на четири пресечки от Главното командване на ВМС на САЩ в Европа, откъдето трябваше да освободим Гадния Ники Гръндъл. Мик вече се беше обадил на Ерик Уелс от монетен телефон. Бившият парашутист казал, че ще бъде повече от щастлив да ни намери скривалище за няколко нощи. След това обаче сме сами — скачаме в неизвестното.

Аз излязох последен. Прегърнах Мик.

— Да ти го начукам, заднико.

— Върви на майната си, жалък чикияр. Ако ти трябва, обади се по импулсния предавател или се свържи чрез Ерик. Аз ще му кажа как да ме намери.

— Ясно, Мик. Но внимавай с вашето контраразузнаване — ще те тормозят доста, за да се докопат до мен.

Главното командване на ВМС на САЩ в Европа представлява стогодишна седеметажна сграда с мазе на две нива. Хей, хей, ало — я не прескачайте нататък, към по-интересните места. Хайде, внимавайте: ще срещнете този материал отново. Както и да е, разправях, че на приземния етаж и на дървото ниво на мазето се намират много от специалните отдели — бръснарница, медицински кабинет, банка, кафене, магазин за сувенири и т.н. Вторият етаж е пълен с много важни офицери — кабинетът на главнокомандващия например е там, както и пишно украсената съвещателна зала, която пък е бивш кабинет на Дуайт Д. Айзенхауер, откъдето той е планирал деня на нападението над Германия. В съседната врата се намира политическият съветник от Държавния департамент, който се грижи главнокомандващият да не каже или да не направи нещо в разрез с политиката.

На първия, третия и четвъртия етаж са апаратчиците от Главното командване — стотици дребни служители с по три и четири звезди на пагоните, които оправдават съществуването си с бълване на топове меморандуми, договори, отчети, оценки и кратки бележки. Не разбирам как някои могат да казват на седемдесет и шест шибани страници кратка докладна записка.

По време на курса по подводна диверсия ние, начинаещите водолази, носехме спасителни жилетки от Втората световна война като част от учебното си оборудване. Жилетките тежаха три килограма сухи и единадесет мокри, а инструкторите успяваха да ги държат мокри през цялото време. Във водата жилетките се превръщаха в трудно подвижни котви, които ни дърпаха надолу и пречеха да плуваме ефективно. На земята, облепени с пясък, ставаха още по-тежки. Също като тези жилетки облечените в сини униформи бюрократи от Главното командване успяват да пречат на Военноморските сили да предприемат решителни действия просто с тежестта на своите ненужни и трудно подвижни писания.

Моля, сър, ваше високобюрократие, ИРА току-що хвърли бомба през прозореца на британското адмиралтейство. Позволете да поискам най-смирено позволение ви да закупим комплект противобомбени отражатели за нашите прозорци, за да не бъдем уязвими. От разузнаването съобщиха, че ирландците се готвят да ни нападнат следващата седмица за назидание.

Разбира се, че може, лъчезарно мое момче. Само попълни това искане, подпиши този куп формуляри и ще получим противобомбените отражатели след дванадесет до осемнадесет месеца.

Но, ваше сияйно моливодържие, ние се нуждаем спешно от тези неща. Опасността е реална и непосредствена.

Непосредствена ли? Защо не каза това, момче? Няма проблем. Просто парафирай и този топ документи, напиши пет-шест протокола до мен, в които опиши защо и как тези екрани спират гранатите, и ще ти доставим екранчетата само след девет месеца. Разбира се, за да се движим с такава скорост, трябва да получим разрешение от моите началници, които току-що заминаха във Вашингтон за три месеца. Сигурен съм, че щом се върнат, ще можем да уредим каквото трябва. А сега, приятел, трябва да си ползвам почивката за кафе, така че изчезвай.

На последните два етажа — пети и шести — се пазят повечето от секретните материали на командването. В северното крило на петия етаж, защитен с камери, врати с шифрови ключалки и впечатляващо количество пасивни детектори, се намира ОПЦВМС — Оперативният Център на Военноморските сили, — където в шест масивни огнеустойчиви сейфа се съдържат всички планове на НАТО за военни

действия в Европа. В други пет сейфа се съхраняват всички едностранни тактически и стратегически планове за отбраната на Западна Европа. Там има сценарии за военни действия със специални методи, за дислоциране на флотата, обезпечаване с гориво за презареждане на самолети, средства за морски транспорт — всъщност в петия етаж на компютърни дискове, микрофилми или писмени документи могат да се намерят почти всички понастоящем секретни и свръхсекретни документи на Военноморските сили за всяко направление от Вашингтонското военноморско пристанище до Сейшелските острови.

На шестия етаж зад уплътнени прозорци с решетки се намира огромният комуникационен център на Главното командване на ВМС в Европа. Въздухът в него се контролира стриктно от четири масивни филтриращи климатични инсталации, разположени на покрива на сградата. Към построените в НАСА предаватели и приемници са свързани екранирани ултрависокочестотни и високочестотни спътникови антени с помощта на обезопасени оптични кабели. От пода до тавана и от стена до стена помещението е натъпкано с комуникационно оборудване за милиарди долари. Има спътникови приемо-предаватели, които препредават засекретени сигнали на 22 000 мили в небето. Има микровълнови радиоапарати, клетъчни телефони, аналогови и дигитални устройства — всичко, за което може да си помисли човек.

Следва и оборудването за противодействие. Тъй като всяко късче информация, получена от Военноморските сили на САЩ в Атлантическия океан или Средиземно море, се изпраща и тук, в Главното командване се използва тонове подслушвателно оборудване. А тъй като Пентагонът знае много добре, че дипломатите обичат да четат чужди писма, шестият етаж се използва от Военното разузнаване като център за електронна поща за Западна Европа, където се получават съобщения направо от Арлингтън или се препращат от Препредавателното управление на Военноморските сили в базата в Анакостия за разпределяне между Франция, Германия и Италия. Военното разузнаване има свои отделни обезопасителни устройства.

Е, може би си мислите, че при наличието на всички тези неща Главното командване на ВМС в Европа е непробиваема цел.

Опитайте се пак да познаете. По време на кратките си посещения неотдавна в сградата бях провел нещо, което е равносилно на предварително разузнаване — навик, какво да се прави. Има един технически термин за обезопасителното оборудване, което видях вътре. Той е *пълно осиране*.

Входът се наблюдава от квартет морски пехотинци, разположени зад клетка с размери 2 на 2,5 метра, изградена от двусантиметрово противокуршумно стъкло. Те са като риби в аквариум и няма да имат никакъв избор, ако аз влятя през двойната стъклена предна врата и извадя пушка с рязана цев дванадесети калибър, заредена с шест саботажни куршума с връх от кевлар, а после им забия два куршума с нервнопаралитичен газ. За тях не е предвидена позиция за отстъпване. Няма как да потърсят прикритие и да отговорят на огъня. Няма и как да блокират предната част на сградата — не съществува никакъв отбранителен пост.

Влиза се през въртяща се врата — вкарваш личната си карта в един процеп, чудото на техниката прочита магнитната лента на гърба на документа също както при кредитните карти, въртележката се завърта и влизаш. За да излезеш, трябва да направиш същото. Никой не поглежда снимката, никой не проверява името ти в списъка на хората, които имат право да влязат.

Влезете ли, просто закачате личната си карта на ревера или колана си, и можете да се скитате на воля из коридорите. Единствено на петия и шестия етаж сигурността е малко засилена, но там това е не засилване, а по-скоро засиране. На петия етаж вратите имат истински ключалки. А истинските ключалки изискват около тридесет секунди, за да бъдат отворени. А на шестия има морски пехотинци, които всъщност поглеждат към личната ти карта, преди да те пуснат в комуникационния център.

О, да, разбира се, има камери по коридорите, но повечето от тях не се движат. Естествено, вратите са снабдени с шифрови ключалки, но винаги някой влиза или излиза и е необходимо човек просто да се измъкне от обхвата на камерата и да се вмъкне през вратата точно когато лейтенант Бливет Сфинктер от Военноморските сили на САЩ отива към кенефа.

— О, благодаря, лейтенант...

Невероятно, казвате. Не може да бъде, възкликвате. Искаш да кажеш на нас, данъкоплатците, че центърът, средата, шибаният нервен сплит на всички операции на ВМС на САЩ в Европа е легнал с широко разтворени крака, готов някой да дойде и да го разглоби и скъса от чукане?

Да, точно, абсолютно и шибано вярно. Освен това аз бях идеалният огромен голям Дик^[2], който щеше да го стори.

Но човек не трябва да чука без предварителна игра. Затова най-напред се нуждаехме от униформи. Една за Гадния и една за Уондър. За Гадния имаше синя парадна офицерска униформа, която Ханси ми беше дал и щеше да му стане. Уондър беше друг случай. Решихме да го преоблечем като морски пехотинец, още повече че е бил такъв като дете.

Точно така — като седемнадесетгодишно парче пушечно месо в началото на седемдесетте години беше заслужил две „Сребърни звезди“ за шест строго секретни мисии в Северен Виетнам и Лаос. По време на втората мисия — деветдесет и два дни зад вражеските линии — го гръмнала бомба в планината над Ханой. От вратните му прешлени все още се отделят парченца. Миналата година едно такова малко парченце си проправило път право на запад, излизайки под лявото му око. Отначало Уондър помислил, че това е поредният лош махмурлук. Досещате се как живее.

Въпреки всичко този задник все още е вещ в къркането. Пачия крак му взе мярка и се качи по водосточната тръба на Марийн хаус, която се намира на Лийс Плейс — тиха тясна уличка на около 150 метра от Главното командване. Влезе през един отворен прозорец, за да се разходи из коридорите. Удивително е, че въпреки камерите и нищо че беше посред бял ден, никой не му обърна никакво внимание. А когато влезе, никой не се заинтересувал от присъствието му, макар че разговарял с няколко души.

Немислимо — казвате. Наистина. Безопасността е последното нещо, за което мислят всички, защото пречи на свикналите с комфорта създания. Инспекциите и проверките са изморителни. Вратите и решетките правят влизането и излизането трудно. Последното нещо, от което се нуждаят повечето командири на бази, е непримирим офицер, отговарящ за охраната, който винаги мърмори за сигурността. Затова нещата се оставят на самоход.

В охранителните части се изпращат новобранци без определено назначение или хора, на които им предстои да бъдат преместени другаде. Те не знаят — или пък не ги е еня — какви са нормалните процедури, кой трябва (или не трябва) да бъде на поста. Наистина, в Марийн хаус имаше две камери. Но те сочеха към портала, а не към външната врата и затова никой не видя как Пачия крак се приближава към сградата и се изкачва по водосточната тръба. Прозорците на първия етаж имаха решетки, но тези на втория и третия бяха оставени широко отворени.

Подобен начин на мислене улесняваше „Червената клетка“, а за Пачия крак правеше безпроблемно краденето на униформи. Затова той направи петнадесетминутна разходка из коридорите, за да огледа стоката. Останал доволен и взел една редовна униформа 44-ти номер — зелено сако с колан, риза и вратовръзка в цвят каки, зелен панталон с обиколка в талията 81 см (дължина на вътрешния шев — 86 см), черни обувки и голяма чанта (размер петдесети, разбира се) — от три сержантски шкафчета.

Под възглавницата на едно легло открил лична карта. Всичко около това легло било подредено така, сякаш притежателят му е в отпуск. Много удобно. В друга стая задигнал чифт значки с кръстосани пистолети — такива носят морските пехотинци към военната полиция — и ги закачил на реверите на сакото. Сега Уондър работеше за генералния съдия-адвокат^[3].

Докато Пачия крак пазаруваше, Уондър отиде в една бръснарница, където остригаха рошавата му глава в стил морски пехотинец — с коса отгоре и нула номер отстрани. Мога да ви кажа, че това изобщо не му хареса.

Рано следващата сутрин първи сержант Стивън Ноел Уондър се вмъкна лениво в Главното командване на ВМС в Европа. Морските пехотинци от аквариума не го и погледнали. Картата му задействала въртележката. Огледал коридорите от първия етаж, като си отбелязал местонахождението на всички охранителни камери. Забелязал, че снимката ми от корицата на „Свирепия II: Червената клетка“ е поставена на бюрото за посетители, в аквариума на морските пехотинци и над вратата.

Уондър взел най-новия брой на вътрешния вестник — ДДВМСЕ (Доклад за Дейността на Военноморските сили в Европа), в който

грижливо бил представен списък на службите и телефоните им, както и доклад за извънслужебните занимания на всички от командването — пътувания, екскурзии, разписания на автобуса до дипломатическия магазин в Съри и списък на стоките в него. Всеки терорист би трябвало да получава този вестник. Уондър хванал асансьора към мазето. Пил едно кафе в кафенето на първия етаж и прочел вестника.

После се върнал към противопожарните стълби в северното крило на сградата и слязъл до второто ниво на мазето, където държаха Гадния. Подземното мазе, изградено от стогодишни боядисани тухли, имало ниски, извити като арки тавани и тесни коридори, които приличали на тунелите, характерни за викторианските постройки. Разбира се, мазето беше най-старата част на сградата и представляваше първоначалната ѝ основа. Тунелът между двете крила бил разширен през Втората световна война, за да служи като укритие за Айк^[4] и персонала му.

Килията, в която държаха Гадния, е била пристроена след войната. Представлявала стоманена кутия с размери два метра на два и половина с мивка и тоалетна, вградени в единия ѝ край, както и тясно легло. Няколко дори и брава. Вратата се затваряла с обикновено резе.

Проблемът бил, че отпред пазели трима морски пехотинци и като бивш член на Морската пехота Уондър изпитваше угризения, ако се наложи да убива.

— Не трепя пехотинци — каза той, когато се върна в „Гвинея“, за да ми докладва. — Да ги осакатявам — може, но да ги убивам? Не, в никакъв случай.

Казах му, че остарява.

— Яж лайна и лай по луната, сър — отговори ми той. Радвах се да чуя, че произнесе „сър“ като обида. Харесвам постоянството.

Уондър ми разказа подробностите и седнахме да ги обмислим.

- Влизане — никакъв проблем.
- Излизане — проблем. Какъв? Картата на Уондър би му позволила да влезе през главния вход. Но за да измъкнем Гадния от сградата и да го прокараме през въртележката на входа, ще ни трябва друга карта. Разрешение? Да откраднем друга карта.

- Охрана от морски пехотинци — проблем. Какъв? Тъй като не можехме да ги убием, ни оставаше само да им отклоним вниманието. Разрешение? Задействане на противопожарната сигнализация беше

най-близко до ума. В сградите като Главното командване всеки има задача. Никой не седи да се почесва, когато звънецът се задейства.

Но може би имаше и други неща. За да ги потърся, навих косата си в едно кепе, заех голямо вълнено сако от Ерик, качих се на едно такси и отидох до хотел „Мариът“, който се намираше зад Главното командване. Обиколих около двора, за да видя какво ще открия. Може и да бях в списъка на Пинки с десетте най-търсени престъпници (сигурно съставлявах целия му списък), но съгледвачите, които бях видял преди ден и половина, сега ги нямаше.

Познайте нещо: скъпо е да се поддържа постоянно наблюдение. Терористите го знаят. Ето защо толкова често не бързат. Могат да си позволят да ни почакаат.

Както и да е, първоначалният оглед на целта ми вдъхна оптимизъм. Покривът на сградата и всичките антени, кабели и въздухопречиствателни съоръжения по него бяха напълно незащитени. Освен това дотам можеше да се стигне от хотел „Мариът“, като се вземе асансьорът до последния етаж, да се излезе на хотелския покрив и да се премине от едната сграда върху другата — метод за проникване 101 за моите ветерани от „Червената клетка“. Нямаше никакви сензори или препъващи жици, които да задействат сигнализацията. На всеки ъгъл бяха монтирани телевизионни камери, но те гледаха към улицата, а не към покрива.

Лесно щях да прецакам антените — можех истински да им изтаквам комуникациите, — но това нямаше да привлече вниманието на морските пехотинци от клетката на Гадния. Все пак щеше да помогне за отклоняване на вниманието от мазето. Другото нещо, което забелязах на покрива, беше местоположението на вентилационните канали. Грижливо си отбелязах наум, че трябва да купя найлонови покривки.

До североизточната стена на нивото на земята имаше огромен изкоп за канализационните води. Фирмата, която извършваше изкопните работи, беше сполучливо кръстена „Мърфи и Ко“. Самият изкоп не беше защитен, а само покрит с дъски и преминаваше покрай основата на Главното командване. Съвсем удобно за поставяне на няколко блокчета пластичен експлозив „Семтекс“ или С-4. Ако ги разположа правилно, ще мога да съборя цялата шибана сграда с по-малко от двадесет и пет кила експлозиви.

Възможностите човек да прецаква Норт Одли стрийт бяха безкрайно много. Но не ми беше работата да провеждам упражнение на „Червената клетка“ — задачата ми беше да измъкна Гадния от затвора. Затова накрая решихме всичко да бъде много просто, защото открихме ахилесовата пета на Главното командване — и се възползвахме от нея.

Зад изкопа в северната част на сградата имаше една обикновена дървена бяла врата. Тя никога не се заключваше. Никакви телевизионни камери не я наблюдаваха. И можете ли да познаете? Тя се отваряше към главния коридор на сградата. Влизаш и се озоваваш пред асансьорите, като не се налага да минаваш през въртележките и охраната. И не е необходимо да те проверяват.

Какво става тук? Защо най-важната сграда на Военноморските сили в Европа има неохранявана врата?

Защо? Защото това е вратата за пушачите.

Нека обясня. Здравните разпоредби на правителството постановяват, че всички САП — Сгради на Американското Правителство (с изключение на Конгреса и прилежащите му административни сгради) трябва да бъдат свободни от тютюнев дим. Е, в такъв случай какво правят новоизгонените пушачи? Те си намират удобно място, където да се отдават на навика си. Във Вашингтон можете да ги видите как стоят пред входовете на министерствата си и пафкат. Някои министерства дори са монтирали огромни пепелници.

Но в Лондон главнокомандващият беше обявил главния вход на Норт Одли стрийт №7 за забранена за пушачите територия. От какви съображения ли? Смяташе, че не е възпитано да се стои там и да се пуши. Някак си не е достатъчно тържествено.

Затова всички пушачи се събираха в уличката зад Главното командване. Заради тези пристрастени към никотина хора вратата оставаше отворена през цялото време. Денем и нощем. Двадесет и четири часа на ден. Седем дни в седмицата.

Смятате, че си измислям. Седите и си мислите „Не е възможно да са толкова тъпи!“.

Е, приятели, толкова тъпи са. Това е вярно, колкото и ненормално и абсурдно да ви изглежда.

Окей, благодарение на вдъхвачите и издухвачите на дим в Главното командване на ВМС на САЩ в Европа открихме начин да

влезем и изведем Гадния, без да се налага да преминаваме през въртележките на входа. Прекарах още половин час в оглеждане на целта, наблюдаване на влизащите и излизащите хора, отбелязване на автомобилното движение и пешеходците на улицата. Заключих, че имаме най-добър шанс за успех, ако проведем операцията си посред бял ден, използвайки в своя полза бъркотията на Лондон в пиковия час.

Половин час по-късно се намирах в „Гвинея“, където чертаех диаграми на големи листа амбалажна хартия и разпределях задачи. Уондър облече униформата си и заедно с Гризача отидоха до Норт Одли стрийт, запалиха по цигара и после се вмъкнаха през вратата за пушачите. Шестнадесет минути по-късно изведоха Ники Гадния на горния етаж и го изкараха навън, за да може да изпусне хубавата кубинска пура, която му носеха. Наблюдавах от другата страна на улицата, щастлив да видя облекчението на лицето на Гадния.

Разбира се, два часа по-късно в „Гвинея“, пиейки петата си бира „Янг“, той се оплака, че, мама му стара, много сме се бавили. Уондър му затвори устата, като му предложи да го върне.

[1] Кварталът с червените фенери. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи — Дик е съкратеното от мъжкото име Ричард, но означава и мъжки полов орган. — Б.пр. ↑

[3] В САЩ — началник на юридическо управление към съответно Военноморския флот, ВВС или съветник по правни въпроси на министъра на отбраната и началниците на щабове на родовете войски. — Б.пр. ↑

[4] Популярен прякор на генерал Айзенхауер. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Най-хубавото ми пътуване из Средиземно море беше като член на втори взвод на Ев Барет (наричаме го втори след никого) от Групите за подводна диверсия 22. Плавахме на борда на кораба „Ръшмор“, десантен кораб от Втората световна война, строен първоначално за Кралските военноморски сили. Посетихме Неапол, където бях служил като радист. После Гърция. Отидохме и до Турция. Прекарахме и две паметни седмици на Френската Ривиера.

По-голямата част от момчетата останаха в Марсилия, където ядоха *bouillabaisse*^[1] и *rouille*^[2] и се разхождаха из публичните домове. Аз заминах на изток — взех влака до Кан и Ница, където за първи път видях жените по плажовете да се пекат без горнище и за първи път опитах галската версия на *la dolce vita*^[3] в кафетата по широките крайморски булеварди — „Кроазет“ в Кан или „Променад дез англез“ в Ница. Пих *cafe au lait*^[4] от големите, дълбоки и подобни на купи чаши *sans* дръжки, каквито използват французите, и се отдадох на деветдесет и шест часов разврат с едно лице на име Симон — или май беше Никол, — която ме държа изправен през всичките четири дни. Буквално през цялото време. Ех, младост.

След това като командир на „ТЮЛЕН-група 2“ посетих Ривиерата още веднъж. Това беше, след като Шарл де Гол изтегли французите от НАТО. Ултранационалистичните, а някои биха казали и ксенофобски настроени французи не желаеха да споделят с бившите си съюзници никаква информация за своите ядрени възможности. Затова „Тюлен 2“, чиито задължения по онова време включваха и Западна Европа, имаше задачата да наглежда бившите съюзници на НАТО. Според мен това беше напълно разумно — изпратиха жаби да проверят жабарите.

Тъй като говорех свободно френски и жабарски, се наех доброволно да водя мисията. Взех със себе си шестима мъже — едно отделение. Отлетяхме до Париж с различни самолети, събрахме се, прекарахме един ден в ориентиране и се качихме на нощния влак за Ница. Там наехме две коли и започнахме да си играем на туристи.

Ядохме добре, пихме добре, чукахме страхотно и си прекарахме чудесно в разходки с колата. Дори спестихме пари на правителството, защото спяхме в един от многото къмпинги по протежение на южния бряг.

Прекарахме шест дни в скитане и дебнене около голяма ядрена електроцентрала — официалното ѝ име беше Инсталация № 12, — която се намираше на малък полуостров западно от Ница до отдалечения край на малкото летище. Изглежда просто, но за да направим снимки, трябваше да влезем през оградата, да се вмъкнем в централата и — най-важното — в зоната за съхраняване на ядрените отпадъци.

Имахме две мисии: една тактическа и една стратегическа. Тактическата мисия беше по-проста. Трябваше да се разработи план за унищожаване на инсталацията в случай на нападение от Съветския съюз. Специалистите на НАТО по планиране на действия в непредвидени ситуации много добре познаваха неприятната история на френското сътрудничество с нацистите през Втората световна война и не искаха атомни електроцентрали да попадат в ръцете на руснаците.

Стратегическата мисия, която беше далеч по-трудна, изискваше да установим дали „Номер 12“ е просто електроцентрала — което означава, че ядреното гориво се използва изключително за производството на електроенергия, — или реакторът създава повече гориво, отколкото използва.

Ако се окажеше второто, то жабарите са построили така наречения реактор размножител. Реакторите размножители създават материали като плутоний и тежка вода, които могат да се използват за правене на ядрено оръжие. Тъй като така или иначе се бяхме ангажирали с обикаляне и дебнене, „Християните в действие“ бяха помолили Пентагона да им предоставим отговора на този въпрос.

Сега няма вече Съветски съюз, който да ни притеснява, но ултранационалистически настроените французи все още отказват да споделят ядрената си информация с останалия свят. *Plus ça change, plus c'est la meme*^[5] — или както ние, янките, казваме, отново всичко е *deja-vu*^[6].

Излизането ни от Великобритания беше лесно. Погледнаха бегло паспортите ни, не видяхме никакви митничари и не се наложи да чакаме на опашки заедно с останалите пътници, тръгнаха да си купят

евтино вино и сирене от френските винарски градове. Томи, Пачия крак, Хауи и Уондър взеха ферибота до Кале, после влака до Париж и се отправиха на изток, към Германия, към един склад на СДИТКА до Магдебург, за да напазаруват. Аз, Гадния и Гризача отидохме с ферибота до Болоня, откъдето взехме влак за Париж и Бон. Обядвахме най-гадното ядене от няколко дни насам. Опитах се да се свържа със стария си другар по оръжие (по време на съвместните упражнения го наричах страхотен шибан нацист), хер генерал Рики Вегенер, който водеше елитната германска контратерористична група GSG-9, когато аз бях командир на „ГЮЛЕН-група 2“. Но го нямаше никакъв. Вероятно консултираше някое богато кралство в Персийския залив за обичайната си цена от 2500 долара дневно плюс разноските.

Едно време и аз получавах такива пари и пътувах в първа класа. Мен ме извикаха обратно в армията, Рики — не. Сега аз съм беглец, а той все още яде хайвер. Е, хер генерал Рики е добре.

Дванадесет часа по-късно и с нищожни резултати се качихме на влака за Карлсруе. Гризача нае една кола и се понесе по аутобана към Щутгарт, където „освободи“ няколко неща от едно поделение. А тъй като парите на Азис щяха да ми скъсат джоба, купих на трима ни стари, но бързи мотоциклети БМВ, три комплекта кожени дрехи и най-големите багажници, които намерих. После, както във филма „Буйните“, дадохме газ и полетяхме на юг като безгрижни туристи, тръгнаха да търсят прелестите на местната кухня. Спряхме в Страсбург (бяло вино, хляб, кренвирши и пастет), Дижон (червено вино, хляб, кренвирши, горчица и пастет), Лион (розово вино, хляб, кренвирши и пастет — не забелязвате ли повтаряне на кулинарните вкусове?), след това се стрелнахме право към река Рона, завихме наляво при Шатоньоф дьо папе (червено вино, хляб, кренвирши) и надухме газ към Ривиерата (жени без горница, жени без горница, жени без горница).

След шестдесет часа групата се събра в Ница в един парк пред „Променад дез англез“ срещу стария хотел „Негреско“. Зарадвах се, като видях Уондър да кара огромен седан „Мерцедес“. Да, в някои от скривалищата на СДИТКА крият и автомобили. Умно, нали?

Разположихме щаба си в един хотел без звезди встрани от пътя за плажа на около километър и половина от Болю. В хотела имаше само най-важните неща — две легла в стая, една мивка, едно биде,

един черен стол, както и бюфет. Но на нас ни беше безразлично, защото *Maman Soleil*^[7], която го държеше, се скъсваше да ни готви в кухничката, която беше малка колкото пощенска марка. Трапезарията вонеше на цигари „Голоаз“ и чесън, старо олио и лук. Виното стоеше в каци. От всичко това лигите ми потекоха.

Израснах с подобна храна на кухненската маса на стария Гъси над италианския ресторант, в който работех. Големи чинии с ястия по фамилни рецепти и заповед да не остава нищо в чинията. Затова взехме стаи, отброих шест банкноти по петдесет лири от пачката на Азис, натиснах ги в *mains*^[8] на маман и ѝ казах:

— *Nouz avons les faims des loups, Maman.* (Трябва да ядем, мама.)

Не ни трябваше много време, за да го открием, защото Болю е малко градче, а лорд Брукфийлд очевидно имаше изградени навици. Сутрин плуваше в частния си плаж. Водата беше студена, от което съдех, че е дисциплиниран. Вечер двамата с Тод отиваха в Монте Карло с едно яркочервено „Ферари“ и той цялата вечер подскачаше из дискотеките.

Номерът беше в това да останем незабелязани. Затова не проникнахме във вилата и не поставихме подслушвателна апаратура или пасивни аудиосензорни устройства — лорд Брукфийлд имаше кучета пазачи, а убиването на такова псе привлича вниманието. Вместо това вършихме нещата по старомодния начин: наблюдавахме къщата на групи по трима души с радиоапарати и трите мотоциклета БМВ, които бях докарал от Германия. Сменяхме се през шест часа. Един наблюдаваше на отсрещната страна, един — от изток и един — от запад. Открихме почти веднага, че лорд Брукфийлд има гости. Отидох там с мерцедеса, разходих се по плажа и наблюдавах с бинокъла. И можете ли да се сетите какво? Познавах гостите: майор Хаджи и майор Юсеф — Петър плет плете по двама пакистанци преплита, — точно онези двамата от офицерския клуб, които се бяха срещнали с лорд Брукфийлд в дома му в Хампстед. Две и две правеше четири.

Наблюдението беше лесно. Благодарение на Гризача и складовете на СДИТКА имахме устройства за нощно виждане и бинокли за големи разстояния. Благодарение на дебелия плик на Махмуд Азис с банкноти от петдесет лири имахме радиотелефони. Дори местоположението работеше в наша полза. Вилата на лорд Брукфийлд беше разположена на самия плаж. До нея водеше дълъг

тесен път с натрошен чакъл и портал с електронно устройство. Открихме четири наблюдателни камери за вътрешна телевизионна мрежа. Те не ни притесняваха. Истинската система за охрана се състоеше от три огромни ротвайлера, които се разхождаха на свобода из двора. Около *L'Oasis bleue* имаше триметрова каменна ограда с натрошени стъкла най-отгоре. На изток от нея имаше едно празно място, а на запад — вила, пълна с европейски боклуци.

Не се отдавахме и на светски живот, макар че това беше много трудно за моите по природа темпераментни и вечно побъркани за чукане момчета. Но успяхме. Хранехме се и пиехме предимно в „*Chez Soleil*“^[9] — това никак не е трудно, повярвайте ми. Не се впускахме в *cherche les femmes*^[10]. Гледахме си работата.

Дори се натъкнахме на нещо неочаквано. Втората вечер Пачия крак се върна доста развълнуван от Монте Карло, след като беше проследил лорд Брукфийлд.

— Шкипере...

Изправих се на лакът под орфаното си одеяло.

— По-добре това, което ще ми кажеш, заднико, да е хубаво, защото ме събуждаш от много еротичен сън.

— Оня от Кайро — Нубиеца.

— А?

— Помниш ли, като ти казах, че съм видял един чернокож с Азис — голям задник в роба? Проследих го до хотел „Меридиен“, където се преоблече и замина за летището?

Сега си спомних.

— Е, той е охраната на Брукфийлд. Изглежда, е същият.

Това ме накара да седна в леглото. За тридесетте или повече години, които бях прекарал в стрелби, плячкосване, скачане с парашут, прокрадване и дебнене и в други разнообразни смъртоносни занимания, бях научил, че случайностите в професионалния ми живот са твърде малко. Връзката между лорд Брукфийлд и Махмуд Азис абу Ясин само затвърждаваше мнението ми. Радвах се, че кучият син е мъртъв.

А сега вече знаех със сигурност, че лорд Брукфийлд е мръсен, и мислено написах смъртната му присъда.

На четвъртия ден от наблюдението лорд Брукфийлд се отклони от нормалния си маршрут. Малко след обяда той и един от пакистанските му гости отишли в Ница с огромен ягуар. Карал Тод. Паркирали близо до хотел „Негреско“ и се разходили до морския бряг, където скитали безцелно около половин час край *Quai des Etats-Unis*^[11] и влезли в пазарния район. Само че скитането им не било безцелно. Те проверявали дали някой не ги следи. Връщали се по пътя, подавали глави зад ъглите, зяпали по витрините, за да проверяват отраженията. Вършели всички онези неща, които правят опитните шпиони, за да проверяват дали нямат опашка.

Всичко това повторили и потретили, после тръгнали нагоре към старата част на града зад авеню „Маршал Фош“ и влезли в невзрачен ресторант на оживена уличка, където сервирали кускус.

Вътре ги посрещнал висок мъж с мустаци и в кафяво велурено сако върху спортна риза в ярки цветове, безупречно изгладени светлокафяви панталони и плетени обувки „Гучи“. Той прегърнал лорд Брукфийлд през рамо и го отвел до една маса. Поръчали обяд и оживено разговаряли, докато Тод стоял на вратата в ролята на куче пазач.

Знам всичко това, защото Томи и Хауи ги бяха проследили в града и Томи, който говори френски отлично, също влязъл в ресторанта. Обедът продължил час и половина. Томи каза, че не бил ял по-хубав кускус, а *vin du Provence*^[12] в гарафата трябва да е било *Chatkauneuf-du-Pape*. Пет фъшкии не давах за яденето и пиенето, по дяволите. Интересуваше ме какво са си говорили. Но Томи не знаеше. Говорили на арабски. Имаше и новости: след обяда Хауи проследил лорд Брукфийлд обратно до вилата, а Томи останал с новия. И познайте къде е отишъл този нов. Поел по пътя към летището и влязъл право през портала на същата проклета *Installation Nucleaire Numero Douze*^[13], където си бях играл на жмичка като жабче.

Това очерта много възможности, но нито една от тях не беше приемлива. Например знаех от похода на „ТЮЛЕН-група 2“ от името на ЦРУ, че „Номер 12“ наистина беше ядрен реактор размножител, който произвеждаше плутоний, годен за използване в оръжията.

О, сбърках. Вероятно това все още е строго секретна информация. Моля ви, напишете декларация, че няма да издавате на

никого тази малка тайна на „Християните в действие“, напишете името си в долното поле, откъснете я и я изпратете на адрес: ЦРУ, Пощенска кутия 12627, Рослин Стейшън, Арлингтън, VA 22209.

Добре, добре. Знам, че точно като моя грамотен и пословично скептичен редактор питате защо съм толкова мнителен. В края на краищата лорд Брукфийлд просто беше ял с един арабин в ресторант, където сервират страхотен кускус, а после гореупоменатият арабин се върнал на работа в съседната ядрена електроцентрала с реактор размножител.

Е, любезни читателю и скептичен редакторе, подозренията ми се основаваха на няколко пасващи си елемента. Първо, никой не прави подобни проверки дали го следят, без да има основателна причина за това. Второ, той пътуваше с чифт пакистанци. Е, Пакистан е от онези ислямски страни, които почти са разработили ядрено оръжие. Трето, всички специалисти по тероризма смятат, че стане ли дума за разпространение на оръжия сред терористичните групи, два вида пораждат най-голяма тревога: 1) ядрените, и 2) химическите/биологическите оръжия.

Затова в главата ми започнаха да се разиграват няколко сценария. Нито един не ме радваше особено. Например дали лорд Брукфийлд възнамеряваше контрабандно да изнесе малко, но смъртоносно количество обогатен уран или плутоний, за да може да си направи атомна бомба в пакистанските съоръжения? Може би искаше да прехвърли малко *verbotten*^[14] плутоний в Пакистан срещу приятен хонорар. Или пък, нали си е терорист по сърце, сигурно беше решил да постави достатъчно експлозиви в реактора на „Numero Douze“, за да изпари бреговата линия от Ница до Монте Карло. Единственият начин да разбере какво е намислил, беше да се промъкна в централата, да видя какво има там, а после да изготвя план за неутрализирането му.

Блъсках мозъка си, за да си спомня подробности за реактора от мисията на „ТЮЛЕН-група 2“, но, честно казано, всичко беше доста замъглено. Помнех само, че подходихме откъм водата, като с плуване заобиколихме летището и влязохме през една слабо охранявана ограда. Нищо друго не си спомнях. Времето прави такива неща с паметта ни или може би джинът. Може би, като видя централата отново, ще започна да си спомням.

В моя полза работеше фактът, че по принцип навсякъде по света атомните централи са разположени по еднакъв начин. Има ограда. Има съоръжение за достъп — портал. Има административна сграда. Има склад. Има групи цистерни, където съхраняват горивото за аварийните охлаждателни системи и помощните силови агрегати. Има екранирани съоръжения за съхраняване на отпадъците и накрая идва сградата на реактора — огромен електропроизводителен блок, който се състои от противоаварийно помещение, в което е разположен реакторът, турбинно помещение, където турбините преобразуват ядрената енергия в електричество, помощна сграда, където са разположени много от спомагателните системи, както и огромна охлаждателна кула, в която се охлажда прегрялата вода, преди да се рециркулира през парогенератора в активната зона на ядрения генератор.

Освен това, тъй като съм прониквал в такива военни съоръжения по целия свят още когато бях редник и Ев Барет ежедневно пъхаше големите си обуца 45-ти номер в задника ми просто за да поддържа съзнанието ми будно, знаех всичко за мерките за сигурност, срещу които щяхме да бъдем изправени — те изобщо не ме притесняваха. Охраната — ако има такава — ще е концентрирана около генераторния блок, склада и други оперативни зони. Останалата част от района е на мое разположение.

Всъщност според списание „Форчън 500“ охраната на атомните електроцентрали, независимо дали се намират във Франция, САЩ или другаде, не е много по-различна от тази на повечето комплекси на най-богатите фирми или пък на държавните предприятия. Независимо дали става дума за „Дженерал мотърс“, „Тексако“, „Кока-кола“, „Трий майл айлънд“ или Белия дом, охраната може да се раздели на девет универсални първични зони на уязвимост. Те са периметърът, системата за комуникация, командната и контролна структура, ежедневните начини на работа, входът и изходът, номенклатурната система (дали главният вход се нарича „Главен вход“ или „Порталът на Джоунс стрийт“ — това е важно само ако извършвате аварийни ответни действия), степента на интеграция (или на липсата ѝ) с местните власти и начинът на мислене на висшето ръководство.

Всички останали фактори за уязвимостта се отнасят до променливи като географска структура, местни закони, използвани продукти и могат да се използват по подходящ начин във ваша полза.

Питате за какво, по дяволите, говоря. Окей, ето ви един конкретен пример: атомната електроцентрала, в която искахме да проникнем. Знаем как могат да бъдат преодолені деветте неща, които пораждаат тревога. Затова нека сега разгледаме онова нещо, което прави централата най-уязвима и как можем да го използваме.

Уникалната особеност, за която говоря, е, че тази инсталация произвежда гориво с помощта на атомна енергия.

Какво означава това? Значи, че системата за охрана на подобни атомни съоръжения е ориентирана към стратегия с ответни действия, чиято единствена цел е да отблъсне диверсия. Компонентите на охраната включват високи огради и заключени портали, електронни сензори за защита срещу влизане, камери за наблюдаване на площадката и патрули.

Защитната охрана често пъти се формира съгласно тактически план от пет части:

1. Откриване и оценка на проникването върху територията на площадката.
2. Забавяне на нападението.
3. Отвръщане с контранападение.
4. Освобождаване на обекта от нападателите.
5. Продължаване на дейността на обекта.

Възможно е всичко това да изглежда добре на хартия, но мога да ви уверя от опит, че в реалния живот, ако бъде приложен, планът за безопасност по принцип се превръща в едно голямо осиряване. Защо? Първо, защото онези, които управляват атомните централи, не обучават достатъчно често хората от охраната си за агресивни форми на ответни действия. Скъпо е. Една истински щателна операция по осигуряване на безопасността означава, че трябва да се осигурят блоковете на централата. Нека обясня на английски език: напълно възможно е да бъде спрян един реактор. Просто запитайте някой вицепрезидент на електропроизводителна фирма дали загубата на половин милион долара от приходите е нещо, което би искал да прави редовно.

А заради това, което ръководителите обичат да наричат съображения за безопасност, те почти никога не позволяват на хората от охраната да провеждат учения с истинска стрелба срещу движещи се мишени. Някой може да се нарани и да заведе дело срещу

централата. Разбира се, повечето служители от охраната никога не се обучават за агресивни тактически действия, защото, ако, да кажем, убият някое танго, семейството на тангото може да ги осъди и да спечели делото.

И накрая повечето от хората в патрулите на атомните централи са на минимални заплати или съвсем близки до минималните. Защо? Защото агресивната, ефективна охрана от човешки вид е трудоемка и струва скъпо. Тя изисква добро управление и успешна мотивация, както и възнаграждаване за това, че обкръжението ви е обезопасено. Тези неща струват пари, а това често пъти не се харесва на бюрократите, ръководителите и управителните съвети.

Затова възниква абсурдна ситуация, в която предприятията плащат милиони за сложни сензорни устройства, телевизионни екрани, електрифицирани огради и портали с компютърно управление и само дребни стотинки на полицаи под наем, на хора, прекъснали гимназията, и други отбрани идиоти, наети да пазят тези стоки за милиони долари.

(Между другото летищата са същите — помните ли от „Свирепия 2: Червената клетка“ как се забавлявах в Нарита? Хората, които хвърлят куфарите ви в багажния отсек на самолета, изкарват два до три пъти повече от онези, които преглеждат същите тези куфари за експлозивни. Сами се досетете какво става.)

Обадих се на Мик Оуен, за да му кажа къде съм и какво съм намерил. Поисках доклад за моето състояние.

Отговорът на Мик пристигна шест часа по-късно. Не беше оптимистичен. Казали му да прекрати всички останали действия по съвместната ни операция за търсене на танга. Командната верига го беше информирала, че няма непосредствен проблем, и беше получил заповед незабавно да се завърне в Херефорд. Нямахше основание да не се подчини и затова щеше да си тръгва. Тюлените, които оставих в Англия, бяха върнати в САЩ. Но нищо не би намалило желанието му да изпълни ангажимента си към мен. Щеше да поддържа връзка и да се опитва да ми помага, доколкото е по силите му.

А за ситуацията ми — търсенето било разширено — поискали от „Интерпол“ да се присъедини към лова. Също и имиграционните власти на всички страни, членки на НАТО. Сега появата на името Марчинко на компютърен екран при паспортна проверка във всяка

страна, членка на НАТО, беше достатъчен повод за извършване на незабавен арест и задържане.

Целият текст на доклада можеше да се резюмира с две думи: „Майната ми“.

Е, това не ми се случваше за първи път. И много добре знаех, че има само един отговор: атака. Ритай задници и раздавай наказания.

[1] Ястие с риба и зеленчуци с различни подправки, особено шафран (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Руло (фр.). — Б.пр. ↑

[3] La dolce vita (ит.) — сладък живот. — Б.пр. ↑

[4] Кафе с мляко. — Б.пр. ↑

[5] Колкото повече нещата се променят, толкова повече остават непроменени (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Вече видяно (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Мама Слънце (фр.). — Б.пр. ↑

[8] Ръцете (фр.). — Б.пр. ↑

[9] „При слънцето“ (фр.). — Б.пр. ↑

[10] Търсене на жени (фр.). — Б.пр. ↑

[11] Консулство на САЩ. Закачка с френското външно министерство на Ке Д’Орсе. — Б.пр. ↑

[12] Провансалско вино. — Б.пр. ↑

[13] Атомна електроцентрала „Номер 12“. — Б.пр. ↑

[14] Забранен (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Седяхме на дългата маса на *Maman*. Докато разисквахме над една *bu nos bouillaisses à grand bruit*^[1], ядяхме багети и гълтахме *vin du table comme les tous*^[2]. Проблемът беше в това как да променим начина си на действие, без да намалим ефективността. В нормални условия бихме нападнали „Номер 12“ по същия начин, както „Червената клетка“ беше нападала всички останали заводи и съоръжения — отклонявахме вниманието и навлизахме в районите, където искахме да оставим импровизираните си взривни устройства. Но в този случай трябваше да влезем и да излезем, без да привличаме внимание.

Трябваше да отклоним вниманието на охраната, но така, че да не разберат, че сме ги нападнали. После да влезем, да видим каквото има за гледане и да се измъкнем, без да оставяме никакви следи след себе си.

Това създаваше главоболия. Ако щете, вярвайте, но е по-лесно да стреляш и да плякосваш, отколкото да се прокрадваш и да гледаш. Питайте Дюи Пачия крак, ако не вярвате. По време на операциите „Пустинен щит“ и „Пустинна буря“ той извърши двадесет и един набега на територията на град Кувейт, за да достави комуникационни материали, експлозивни и други смъртоносни неща за кувейтската съпротива и да монтира подслушвателни устройства достатъчно близо до иракския щаб, за да може разузнаването на съюзниците да подслушва важни разговори. Притежава „Възвишения орден на източната звезда“ — най-високата почит, която кувейтците могат да дадат. Всъщност на гърдите му я закачи самият шейх Ал Сабах. Мисията на Пачия крак беше да влиза и да излиза, без иракчаните да разберат, че той изобщо е бил там. Това означаваше, че не можеше да убива часовия, който случайно го е забелязал, защото не трябваше да го откриват. Това означаваше, че не трябва да оставя никакви следи — физически, електронни, всякакви. Трудна работа, повярвайте. Необходимо е повече време, за да я свършиш. И напрежението е далеч по-голямо.

И тук задачата ни щеше да стане по-трудна, защото не можехме да нанесем никакви щети, нито да оставим следи. Честно казано, това не е в стила ми. Вижте, аз смятам себе си за обратното на инженер. Ако вие погледнете някоя атомна електроцентрала, ще видите атомна електроцентрала. Ако аз погледна една атомна електроцентрала, виждам стотиците начини да я разруша. Турбини, помпи за кондензата, системата за радиоактивните отпадъци, охлаждащата система — всички те съществуват като самостоятелни части и могат да бъдат разрушени, унищожени, сринати, раздробени от искрено вашия Дик Марчинко, Диверсанта, Човека акула от Делтата.

Освен това трябваше да внимаваме с лорд Брукфийлд. Ако вдигнем много шум, можеше да разбере, че сме по петите му, което да ни създаде трудности при залавянето му на местопрестъплението. А как само ми се искаше да заловя това шибано, минетчийско танго с мухлясали топки и дребна пишка на местопрестъплението.

А на всичко отгоре работех и с ограничен брой хора. Бяхме седем души. Не можех да наглеждам лорд Брукфийлд и в същото време да проникна в ядрената централа. Затова взех едно решение: по-важно беше да видя какво има в нея, отколкото да следя „Наричай ме Ишмаел“. Щяхме да го наглеждаме, но не непрекъснато.

Направихме малка инвентаризация. Гризача беше прибрал няколко играчки, които щяха да ни помогнат неизмеримо много със способността си да блокират комуникационната мрежа на централата. Единственият проблем беше, че в момента, в който ги включехме, щяха да оставят сигнал, който пък Агенция безименна да забележи веднага.

Защо? Защото всеки къс оборудване за секретни комуникации, всеки уред за смущаване на честоти, всеки предавател за компресирани данни, всеки сензор и подслушвателно оборудване, закупени от правителството, трябва да имат одобрението на Агенцията за националната сигурност. Причината за това е, че тази агенция не желае никой да използва засекретени сигнали, които те да не могат да дешифрират, заглушители, които да не могат да потиснат, или пък предаватели за компресирани данни, които да не могат да декомпресират. Затова всяко отделно парче комуникационно оборудване — от спътниковите приемо-предаватели на ЦРУ до клетъчните телефони на Разузнавателното управление към МО на

САЩ и полевите радиоапарати на американското КВСПЛ — Командването на Въздухарските сили в Предните Линии — са снабдени с изработен от НАСА компютърен чип, известен като ДРЕК, или Дигитално Разузнаваем Електронен Компонент. ДРЕК позволява на Агенция безименна да дешифрира сигналите и да разбере откъде са изпратени.

Основание за това безумие беше, че ако руснаците заловят американско оборудване и започнат да изпращат лоша информация, ние ще разберем това, защото ще е ясно, че информацията идва от място, което не е обозначено на картите ни, или поне така заяви преди години шефът на Агенцията за националната сигурност по време на една сесия при закрити врати на сенатската комисия по разузнаването.

Всъщност това се прави, защото Агенцията за националната сигурност иска да чете писмата на всички. Това им дава политическо предимство в общността на разузнавачите. Гарантира бюджета им.

Майната им на политиците — интересуваше ме само това, че в минутата, в която щяхме да започнем да заглушаваме сигналите, Агенцията за националната сигурност ще разчете сигналите ни. На една карта във Форт Мийд ще светне малка лампичка и катериците от разузнаването ще започнат да гадаят на черва от гълъби и след неколкominутни фокуси ще започнат да подскачат като маймуни, защото ще разберат, че техен заглушител работи в място, където не би трябвало да има такъв. В този момент ще пратят кавалерията и със задника на искрено вашия автор е свършено.

Затова е добре, когато включим заглушителите си, да имаме готовност да си обираме крушите и да се махаме от Франция. Защото много бързо ще ни пратят ловна хайка. За да наклоня везните в своя полза на сцената на събитието, както и в Агенцията за национална сигурност, реших да определя времето за нападение в 03,00 часа в неделя, или 107 часа от настоящия момент. Причината ли? При шестчасовата разлика във Форт Мийд ще бъде 21,00 часа и както всички знаем, ако няма война, в събота вечер никой не обръща сериозно внимание на превключватели и циферблати. А французите? Екипът в „Номер 12“ по принцип изключва колкото е възможно повече неща в петък вечер. До понеделник сутринта персоналът е малко над 50%. Това означаваше, че при нападението численото им превъзходство ще бъде намалено. *Quel dommage* — колко жалко.

Проведохме предварително изследване на целта. Нещата се бяха променили от времето, когато водих мисията на „ТЮЛЕН-група 2“. „Номер 12“ все още се намираше на полуострова, дълъг миля и половина и широк половин миля. Задната част на централата беше обърната към морето, а източната се намираше в съседство с летището. Но малкото летище с една писта, което помнех, беше заменено с двупистово, огромно международно летище с площ почти три квадратни мили. Устието на река Вар беше изместено цял километър на изток, а старото корито — изсушено и запълнено с пръст, за да осигури място за големите боинги, които всяка година докарваха милионите туристи в Ница. Като командир на „ТЮЛЕН-група 2“ бях стигнал до „Номер 12“ лесно — само петнадесет минути плуване. Този път щеше да се наложи да плуваме повече от час при силно течение.

Промяната се състоеше в основното разположение. Главният портал на централата все още се намираше в западната част — от него успоредно на водата тръгваше половинкилометров асфалтиран път и стигаше до двулентовото шосе, което се виеше край брега от Кан до Ментон на италианската граница. Право на изток от централата — откъм летището — около сто метра площ беше покрита с пясъчни дюни с рядка тревица. Врязаният в морето край на полуострова зад завода беше предимно блатист и, изглежда, даваше убежище на диви животни.

Стане ли дума за операции, аз се превръщам или в библейски пророк, или в поддръжник на еволюцията, или и двете, за да заблуждавам враговете си по-добре.

Например в началото беше словото. А в моята книга словото гласи, че човек трябва да еволюира. Трябва да се научи да лази, преди да проходи. И така на вечерта и утрото на първия ден ние започнахме да лазим по корем като змии и бавно и щателно напредвахме през боровинките и тръните по пясъчните дюни, за да открием слабото място на целта пред себе си.

Настъпи вечерта и утрото на Втория ден, което всъщност стана също през вечерта и утрото на Първия ден. И наистина Пачия крак и Хауи изплуваха около носа и дойдоха от морето — водни животни, които извършиха преход от водата към земята и така можах да изследват половин миля солена равнинна почва между бреговата линия и самата централа.

И след деня настъпи нощ, и след нощта настъпи ден (не в буквален смисъл, любезни читателю, защото имахме само 107 часа, за да извършим всичко това) и проследихме техните служители, които идваха и си отиваха, и ние се разхождахме измежду тях и задигахме портфейлите им и наистина крадахме личните им карти и шофьорски книжки, за да можем по-добре да възприемем техния облик, ако се наложи. Следяхме къртицата^[3] на лорд Брукфийлд, Андре Марсел Дало, известен ни като Марсел Мустака. Той беше надзорникът на контролната зала на енергийния блок и този пост му позволяваше достъп из цялата централа. Живееше добре — далеч над стандарта за човек на неговото място. Колегите му караха стари коли „Рено“ и „Пежо“. Андре се носеше из Ница в „Алфа-Ромео“. Колегите му донасяха обяда си в кафяви пликове. Той обядваше в модни ресторанти. Те живееха в тихо отчаяние. Той издържаше две метреси. Научихме, че Марсел Мустака обяснява богатството си с това, че семейството на жена му имало много пари. Ние обаче не мислехме така.

Защо ли? Защото Томи Т. и Стиви Уондър прегледаха луксозния апартамент на Андре, когато жена му и детето бяха на разходка. Там открихме, че старият Андре не е жабар — беше арабин. Всъщност тунизиец според паспорта му. А когато Томи пуснал компютъра IBM в хола, открил в програмата „Куикън за Уиндоус“^[4], че Андре слага пари в буркани от девет месеца насам. Много пари.

В четвъртък в 14,00 часа проверихме оградата на „Номер 12“. Двамата с Уондър преплувахме двестата метра вода от източната страна на централата, изпълзахме през трънака и се маскирахме на двадесет и пет метра от двойната синджирна ограда с бодлива тел най-отгоре, които се намираха непосредствено над ЗАДНИК.

Питате какво е ЗАДНИК? Това е ЗАбелязващо се Дебело Нещо — И Кръгло, задници. Сещате се де, голяма бетонна постройка, която се среща във всички ядрени електроцентрали. Добре, ако сте смотани, нещастни, тъпи атомни инженери, които използват само правилната терминология според номенклатурата, ще кажете, че ЗАДНИК е „противоаварийно помещение“. Всички останали им казват ЗАДНИК, или КЕНЕФ, както в израза „Отивам до кенефа“. (Ако по време на ядрен „инцидент“ си в кенефа, се осираш!) Както и да е, оградите,

разположени на десет метра една от друга, бяха защитени с редица микровълнови сензори.

Струваше ми се, че треперим достатъчно силно, че да задействаме сензорите — става ти адски студено, ако си излязъл от водата и лежиш напълно неподвижен в продължение на петнадесетина минути. Но очевидно вибрациите ни не се предаваха толкова далече. Затова хвърлихме няколко камъка към сензорите. Не последва нищо. Хвърлихме още няколко. След около четвърт час се появи един самотен каубой с фенерче. Обиколи около вътрешната ограда, за да търси с поглед следи в охраняваната зона между двете. Когато не откри нищо, изключи фенерчето и тръгна обратно към охранителния си пост, за да пие едно кафе.

Чакахме още петнадесет минути и отново започнахме да хвърляме камъни. Всичко се повтори: един човек от охраната дойде бавно, за да провери защо системата се включва. Не откри нищо и се върна в колибката си.

Хвърлихме още камъни. Пак излезе. Двамата с Уондър повторихме това още шест пъти. Накрая не последва никаква реакция. Очевидно нашият човек от охраната беше решил, че системата за милиони франкове е неизправна и няма нужда да изследва оградата всеки път, когато тя се задейства.

Остана ни да се справим с камерите. Познайте какво ще ви кажа — един агресор може да премине през оградата, стига да знае как да го направи, независимо че към него са насочени телевизионни камери. Как се прави ли? Е, в повечето случаи, като настоящия, ръководствата се убеждават, че трябва да инсталират двойна мрежа. Звучи добре, нали? След това им продават камери, които са насочени към оградите, за да може всеки, който минава през тях, да бъде засечен.

Но познайте какво става? Ако не са подредени абсолютно точно, оградите създават такава плетеница от смущения на екрана, че картината на него прилича на мрежа. Нарушителят, който се движи много бавно, няма да се появи на екрана, освен ако охраната не обръща много-много сериозно внимание на задачата си. А в случай че не го знаете, повечето хора от охраната не обръщат сериозно внимание на екраните пред себе си. Защото, ако го правят, то за по-малко от седмица ще трябва да се сбогуват с ретината си.

Към 05,40 бяхме излезли оттам и се сгрявахме с две *cafes au lait*. Радвах се, защото се оказа, че не ни трябваше дълго време, за да съставим ефективен план за нападение. Страдах (така е в живота, нали знаете), защото бих искал да разузная целта няколко пъти, преди да навлезем. Колкото повече информация събереш, колкото повече разузнавателни данни получиш, толкова е по-малка вероятността мистър Мърфи да се прокрадне след теб, да те хване за раменете и да ти прошепне „НЧХИП“. НЧХИП? А, да — Наведи се, Че Хуят Идва Пак.

Много неща ми се искаха, но както почти винаги става, желанията ми бяха осуетени от реалния живот. Гризача се завърна от наблюдение, за да ми каже, че лорд Брукфийлд е закарал ферарито до международното летище в Ница, където наел един самолет „Гълфстрийм III“. Гризача, Бог да го благослови, успял да омае и прелъже *jeune fille*^[5] зад гишето и да надникне в полетния план. Днес беше петък. Лорд Брукфийлд щеше да тръгне в неделя в 09,00. Или за вас, цивилни, девет преди обед. Направление — Карачи. Това означаваше, че ни остава само тази вечер да проникнем в „Номер 12“ и да видим какво има там.

Готови или не, трябваше да тръгваме. Поне бях измислил маршрут за измъкване от страната. Щяхме да отидем на изток, да пресечем границата на север от Вентимилия и да тръгнем по автострадата на юг към Ла Специя, където все още има един-двама приятели водолази с рунтави задници, на които можех да разчитам, че няма да ни предадат. Ах, Ла Специя — прясната риба беше невероятна. А макароните и сосът — световна класа.

Дори и целият свят да беше по петите ни, щяхме да се храним добре, докато измислим какво да правим. А да си призная, възможностите се изчерпваха. Въпрос на време беше някоя от ракетите на Пинки да улучи целта и ние да бъдем заловени от някой бюрократ полицаи. Човек не може да се крие в Европа както навремето. Съществуват твърде много бази данни, твърде много компютърни терминали. Твърде много споделена информация.

Освен това имаше и лорд Брукфийлд, тръгнал за Пакистан, който е врата към Афганистан и лагерите за обучение на терористи. За щастие познавах района. Преди няколко години бях изпратен по работа за фирма „Глобал тек интернешънъл“, нефтодобивна компания сред

петстотинте най-богати от класацията на списание „Форчън“. Трима от най-големите им шефове бяха отвлечени по доста палав начин. Аз бях нает, за да коригирам ситуацията. Тогава бях фалирал заради обезщетенията за жена ми, издръжката на децата и разходите за адвоката по двете дела, в които ме натикаха Военноморските сили. Затова се наех, получих разрешение от съдията да напусна Щатите за три седмици и си поиграх на Човекът акула от Делтата из задни улички от Карачи до Пешавар.

Освен това върнах и момчетата на фирмата. А и услугата ми не им струваше кой знае колко пари. А що се отнася до лошите — група негодни за нищо разбойници, предвождани от рошав брадат задник (не ви ли звучи познато?), който се наричаше Командо шейх, — е, след посещениято ми те станаха с девет души по-малко. Това беше едно много, много приятно пътуване. Имах възможност — нека го кажа учтиво — да намеря физически начин да излея разочарованията си. Фирмата беше доволна, а и моят адвокат си получи своето.

Започнах да прелиствам малко тефтерче с адреси, което винаги нося в портфейла си. Да — имах телефона на Икбал. Икбал Шах беше пенсиониран полицейски инспектор в Карачи. Като правителствен служител изкарваше по 30 долара месечно и 500 от подкупи. Сега изкарваше 25 хиляди долара годишно, подкупвайки колегите си от името на „Глобал тек интернешънъл“. Когато пристигнах в Карачи, той беше първият човек, с когото се срещнах.

Върнахме се в *Chez Soleil* и започнахме да се готвим за напускане. Излезем ли от хотела довечера, значи *au revoir, Maman*^[6], въпреки че нямаше да си правим труда да ѝ го казваме официално. Нямаше защо да я известяваме (или някой друг), че възнамеряваме да изчезваме. Пък и беше без значение, защото преди три дни бяхме предплатили за още една седмица.

Въпреки че според списъка всичко беше наред, имах неприятното усещане, че сме забравили нещо и че ако не си спомня, тази операция щеше да се превърне в тотално осиране без възможност за почистване.

Реших, че може би едно добро ястие би задействало паметта ми, и го казах на момчетата.

— Страхотно — каза Ники Гръндъл Гадния и се прекръсти. — Какво ще е това, шкипере, тайната вечеря ли?

Излязохме от *Chez Soleil* към 16,00 часа и отидохме в Жан ле Пин, паркирахме срещу Конгресната палата и тръгнахме през малката *pinède* — боровата горичка, на която е наречен градът — към *La Petite Source* — ресторант за *biftek/frites*^[7], седнахме на една маса и направихме поръчка.

С орловия си поглед Томи Т. го забеляза първи. Вдигна глава от стека си:

— Хей, шкипере, гледай какво става отсреща.

Погледнах през прозореца. Двама дългокоси тийнейджъри с китари и дънки отваряха вратата на един магазин. Над нея имаше плакат с надпис „FOUTEZ LES NUKES!“^[8]

Изведнъж разбрах какво бях забравил: камуфлажа. По лицето ми се разля широка усмивка.

[1] Рибена чорба със сърбане. — Б.пр. ↑

[2] Наливно вино. — Б.пр. ↑

[3] Наричателно за таен агент. — Б.пр. ↑

[4] Популярна програма за лично счетоводство и финансови операции. — Б.пр. ↑

[5] Момичето (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Довиждане, маман (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Бифтек с картофи (фр.). — Б.пр. ↑

[8] Майната им на реакторите (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

01,00. Време беше да тръгваме на лов. Операцията беше в традиционен стил Марчинко — „Целта е лекотата, умнико важен!“ Ние, шестимата тюлени от щурмовата група, щяхме да влезем във водата на около 1800 метра от полуострова, на който се намираше централата. Щяхме да плуваме като група. Така се намаляваше вероятността някой да се загуби. Освен това, ако ви се е налагало да плувате повече от миля нощем в открито, развълнувано и блъскащо море, разбирате, че е по-лесно човек да се заблуди, ако плува сам, отколкото ако е завързан с въже за приятеля си. Както и да е, щяхме да отидем заедно, а после да се разделим близо до бреговата линия.

Томи, Гадния, Пачия крак и Хауи щяха да излязат откъм задника на централата, като заобиколят върха на полуострова с плуване и си проправят път през резервата. Оградата в задната част се охраняваше по-слабо и достъпът им щеше да бъде относително лесен. Томи и Гадния щяха да преминат около административната сграда и както се казва, да я огледат под лупа. Пачия крак и Хауи щяха да се прокраднат в склада.

Аз и Уондър решихме да изпълним на бис номера със сензорите. Нямаше никакъв проблем. Щяхме да си поиграем с микровълните, а след това с бавни движения да „преплуваме“ над оградата и, хоп, да се озовем на площадката. Целите ни бяха сградата на генераторния блок и съоръжението за радиоактивни отпадъци. В края на краищата Уондър винаги се хвалеше, че знае всичко за ядрените реактори, защото е служил на подводници „Бумър“. Сега имаше възможност да го докаже.

Плуването щеше да представлява проблем, но не непреодолим. Тази зима на Ривиерата беше нетипично топло. През деня температурите достигаха до 15,5 градуса, а през нощта спадаха до 4,5 градуса. Температурата на водата стигаше до 16 градуса. За повечето хора това е студено, но макар да нямахме костюми за плуване, ние, тюлените, все пак можехме да прецапаме, ако се движим непрекъснато, за да не замръзнем.

От дългия си опит при операции в студени води знам, че започнеш ли да плуваш във вода под 16 градуса, изразходваната от теб и „изгорената“ от мускулите енергия стига за около половин час. После започваш да губиш и енергията, и телесната си топлина. След около два часа нещата стават неприятни. В случая неприятни означава хипотермия, загуба на съзнание и бърза смърт.

Знаех също, че нямаше да е добре да излезем на брега и да лежим мокри върху него повече от няколко минути, особено след плуване, продължило час и половина. Затова спазих закона на Ев Барет за седемте „П“ — Правилното Предварително Планиране Предотвратява Пръдливо Пикливото Подрискване — и раздадох чифт водоустойчиви торби на всяка двойка плувци. Щяха да ги теглят зад себе си. В торбите имаше сухи, топли дрехи и обувки, радиостанции за всеки, както и по няколко лепенки за автомобили, които купихме от магазина с надпис „Пратете ядрените оръжия на майната им“. Това беше камуфлажът ни. Щяхме да оставим изобилни доказателства, че централата е била посетена от активисти на движението „Спасете китовете“. Надявах се допълнително да убедя правителството за измамата, като оставя и няколко малки бомбички. Гадния и Гризача прекараха цял следобед в разработване на половин дузина импровизирани експлозивни устройства. Те бяха истински прости експлозивни, от онези, които използват терористите аматьори. О, щети щеше да има, но много, много малки.

Накрая оставаше Гризача — моят плъх в тревата^[1]. Тъй като го обявих за твърде дребен, за да може да плува, и твърде гаден, за да го загубим, го разположихме в мерцедеса, паркиран от другата страна на шосето срещу пътя за централата. Колата скрихме зад едни храсти и я обърнахме на изток, готова за бягство. Гризача се намираше в отлично положение да ни информира за всичко, което идваше или не идваше към нас. Освен това отговаряше за заглушаващата апаратура, която се захранваше чрез един кабел от акумулатора на колата.

Надявах се да постигнем такава ефективност, че да не се налага Гризача да натиска бутона на заглушителя. Все пак не искахме да прекаляваме с предпазните мерки. Ако хората в контролната зала решат да се обадят на телефон 911, трябваше да мога да ги прекъсна. Нищо че големите уши на Агенцията за националната сигурност щяха да дешифрират сигналите ни. Можехме да ги убедим, че не сме тълпа

тюлени одинаци, а приятелски настроени защитници на животните, обикновени членове на „Грийнпийс“, които са откраднали оборудване и се опитват да взривят атомната електроцентрала.

Подобни кражби бяха правени. Всъщност позволете ми да се отклоня от темата за малко — в Щатите търговията с военни играчки (като се почне от автоматични пушки и се стигне до свръхсекретно радиооборудване) процъфтява. В наши дни кражбите от складовете на Военноморските сили са нещо нормално. Краде се дори от военните бази на активна служба. Само преди шест месеца някакъв задник открадна шест полуавтоматични пистолета „Колт 633НВ“ от „ТЮЛЕН-група 1“ в Коронадо. А при последната административна проверка на Групата на Военноморските сили за война със специални методи — административната проверка означава, че се преглеждат всяко болтче и гайка, вписани в инвентара — беше установено, че липсва един съд за транспортиране на водолази „Марк VII MOD“.

Разбира се, нещата започнаха да се объркват почти веднага. (Един гаден, тих глас в главата ми прошепна: „Разбира се, че в момента ти го начукват, заднико, за да разбереш, че не сънуваш.“)

Фактор за групово осирание 1: Въздухът и водата бяха по-студени, отколкото очаквах, и колкото по-навътре навлизахме, толкова поледени ставаха. Когато стигнахме при върха на полуострова, температурата на водата не беше повече от петнадесет градуса. Въздухът беше по-студен с около два-три градуса, а имаше и вятър. Щяхме да измръзнем тук, мамицата му.

Фактор за групово осирание номер 2: Имаше неприятно подводно течение, което според мен беше към възел и половина и беше насочено срещу нас. Колкото и усилено да плувахме, сякаш си стояхме на едно място.

Фактор за групово осирание 3: Стиви Уондър не е водолаз жабар. Това означава, че плуване повече от миля и половина е истински проблем за него.

Колко студено ни беше ли? Е, по време на обучението за водолази-диверсанти и тюлени казват, че смрадливите курсанти, както ни наричаха, могат да издържат най-много двадесет минути във вода с температура 16 до 18 градуса, ако седят на едно място или се носят по

течението, без да се движат. Ако водата е с температура 15 до 16 градуса, инструкторите имат право да държат класа във водата само петнадесет минути. Дори и в такъв случай измръзваш толкова, че треперенето те довежда почти до лудост. Стискаш юмруци. Прехапваш устни. Пикаеш върху себе си или партньора от двойката си в напразен опит да спреш студа.

Както казах, тази вечер водата беше около шестнадесет градуса. Това е с-т-у-д-е-н-о, което още се нарича а-б-с-о-л-ю-т-н-о-и-ш-и-б-а-н-о-с-к-о-в-а-в-а-щ-о. П-п-овяръвайте ми. Чувствахме ли се зле? Бях така измръзнал, та си помислих, че отново съм в адската седмица.

Единственият начин да се стопля беше да се скъсам от плуване — стабилен ритъм, от който мускулите горят, сърцето тупти и студът почти може да бъде овладян.

Всичко беше наред до тридесет и деветата минута, когато ахилесовото сухожилие на Уондър се схвана и блокира като двигател, на който е източено маслото. Закова се на едно място и започна да потъва като мъртвец.

Дочух как глътка средиземноморска вода прекрати псувните му. В същото време триметровото въже на кръста ми ме дръпна. Върнах се към него. Изнесох го на повърхността точно навреме, за да може друга вълна да го плесне през лицето, фраснах го, за да изплюе водата, и аз изплюх водата от устата си и запитах:

— Какво става?

Устните му бяха побелели като вар. Всъщност цветът се отдръпваше от него. Но както обикновено, се направи на смелчага.

— Схвана ми се кракът, по дяволите.

— Къде?

Каза ми.

— Нищо не е. Не се притеснявай за мен — ще се справя.

— Разбира се, че ще се справиш, задник такъв. А сега да ти го начукам. Успокой се. Дръж се на повърхността, дишай и ме остави да го масажирам.

— Не си губи времето.

Но се подчини. Масажирах долната част на крака му.

— Как е сега?

— Боли страшно.

— Нима го чувстваш?

Не му беше до приказки.

— Отвържи ме, Дик. Давай напред, аз ще те настигна.

— В никакъв случай, заднико.

Знаех, че ако го оставя, ще умре от хипотермия. Ако не се движи или се движи малко, Уондър можеше да изкара около половин час, докато телесната му температура започне бързо да спада. Нормалната телесна температура е 37 градуса. Загубиш ли шест от тях, говорът ти става неясен. Загубиш ли седем, започваш да забравяш някои неща. Загубиш ли осем, вече хич не ти пука какво става с теб. Загубиш ли девет, очите ти започват да се изцъклят. Загубиш ли повече от десет, започва дълъг, често пъти необратим процес на изпадане в кома и смърт.

Разбира се, Уондър беше мъртъв от врата нагоре в продължение на толкова много години, че щеше да е трудно да се определи кога е изпаднал в кома. Но аз знаех, че кучият син ще ми липсва, ако умре. Кого щях да ядосвам? Къде щях да си намеря друг двойник на Тед Копел и Хауди Дауди^[2]? Освен това Уондър беше убил в бой повече хора от всички освен мен и ми харесваше да го държа около себе си като пример за останалите. Затова му казах да легне по гръб и да се наслаждава на пътуването.

Затова задъхан тръгнах напред, а накрая, когато след час и тридесет и осем минути във водата изпълзахме на брега, бяхме повече мъртви, отколкото живи. Извадих радиостанцията от торбата и се обадох до всички, за да знаят, че не сме се удавили и че ще останем в „готовност“, докато се приготвя. Изтеглих Уондър между дюните, където гъстата морска трева и трънаците спираха вятъра. По дяволите, изобщо не изглеждаше добре.

Проверих очите му. Бяха се вдигнали нагоре в черепа му. Започнах да го шамаросвам, докато се посъвзе. Изсуших го колкото можах, обърнах го по корем, с удари го накарах да изплюе водата, преоблякох го в сухи дрехи и легнах върху него, за да го топля.

Петнадесетина минути по-късно започна да се съвзема. Изхока, изскимтя, с кашляне изплю още половин литър вода и отново загуби съзнание. Лежахме така още петнадесет минути. Чувствах как тялото му отново се затопля. Накрая започна да се движи.

— Не мърдай, мамицата ти — казах и се притиснах още по-силно върху него. — Така ми е добре. Всъщност, ако имаше цици на

гърба си, щях да се ожения за теб още утре.

— Яж лайна и лай срещу луната.

С радост разбрах, че се възстановява. Претърколих го, разтрих го и започнахме да разопаковаме торбите. По дяволите, времето минаваше, а имахме доста работа.

04,19. Вече изоставахме от разписанието с повече от час. Но пък всички бяхме добре. Двамата с Уондър отидохме до първата ограда, през която преминахме *sans* проблеми. Трябваше да преодолеем бариера номер две. Започнахме да мятаме камъни в полето на сензорите. Веднага сънливият мъж от охраната се появи и започна да оглежда мястото между оградите. Очевидно не откри нищо. Повторихме операцията още три пъти. Когато не се показва при последния ни опит, започнахме бавно и спокойно да се придвижваме към оградите.

Аз се прехвърлих първи, като сантиметър по сантиметър се покачвах по оградата, преминах над трите жици бодлива тел и се спуснах от другата страна, докато заста на тридесет сантиметра над земята, разперен като паяк. Дойде ред на Уондър. Той извърши същите движения.

04,32. Започнах да се придвижвам към втората ограда, като изтривах следите си с клонче и ходех заднишком. Бавно и внимателно, сантиметър след сантиметър, прекосих полето на сензорите. Въпреки ниската температура — под 10 градуса — се потях обилно. Следваше изкачване по другата ограда. Уондър ме последва бавно на двадесет и пет метра встрани.

04,36. И двамата бяхме отвъд оградата. Обадих се по радиото, за да съобщя на останалите, че сме вътре, и получих сигнал, че и другите два екипа са влезли без проблеми.

Двамата с Уондър се промъкнахме зад площадката с цистерните и се отправихме към охладителната кула и към задната част на ЗАДНИК, като спряхме, за да залепим три-четири лепенки с надпис „FOUTEZ LES NUKES“ по стените на белите, кръгли цистерни за по сто хиляди литра гориво. Оградата на „Номер 12“ обхващаше повече от 244 хектара. Нас обаче ни интересуваха само 6 от тези хектара — онази част на централата, в която достъпът беше ограничен и Марсел Мустака можеше да свърши някои хубави неща за лорд Брукфийлд.

Непосредствено зад горивното стопанство се намираше огромната охладителна кула от лят бетон, където отработената пара се охлаждаше и ставаше на вода, за да може да бъде изпомпвана обратно в системата и рециклирана. Прескочихме един парапет и надникнахме откъм страната, на която се намираше задникът на генераторния блок.

Дясната ръка на Уондър се насочи към „девет часа“. Проследих посоката. На мястото, където охладителната кула и генераторният блок се съединяваха, имаше две камери. Вдигнах палец. Можехме да заобиколим отдясно и нямаше да ни видят.

Тръгнах надолу покрай парапета. Уондър ме следваше като сянка. Когато стигнахме до ЗАДНИК, видях силует в сянката на постройката. Спрях и дадох сигнал на Уондър да направи същото. Той вече го беше сторил. Ето още една причина да не исках да оставя задника да се удави. Бяхме работили заедно толкова дълго, че на практика не се налагаше да говорим, дори и да подаваме сигнали. Разбирахме езика на телата си — всеки проклет нюанс, всяко мръдване, мигане и удар на сърцето.

Днес всеки ШН — Шибан Новобранец — лейтенант, който идва в „ГЮЛЕН-група 6“, е толкова надут и самоуверен, че смята, че е необходимо да научи взвода си как да прави всичко отначало. Е, обикновено са такива. Но повярвайте ми, повечето от старшините в „Шестицата“ служат в нея над десет години, а двама от тях — от самото ѝ създаване.

Лейтенантите новобранци трябва да правят Д2 — Да си затварят шибаните човки и Да си седнат на шибаните задници с надеждата, че взводният старшина ще се смили над тях и ще ги научи на някои неща. По този начин няма да се отклоняват надясно, когато трябва да идат наляво; няма да започнат да стрелят в погрешно огнево поле и да убиват собствените си хора; няма да разбиват сплотеността на групата, заради изграждането на която старшините са изразходвали всичкото си шибано време.

Може би след две или повече години работа с едни и същи осем или десет мъже шибаният офицер новобранец ще схване нещата и всъщност ще се превърне в част от групата. Но тук е проблемът — вероятността това да стане е между нищожна и нулева.

Защо? Защото сега, в дните на намаляване на личния състав и бюджетите, специалните части на Военноморските сили се превръщат

в мястото, където трябва да се служи. Цели опашки от випускници на академията на Анаполис чакат да преминат обучение по подводна диверсия. Всъщност в наше време има толкова много офицери тюлени (за всеки сто места се кандидатира над сто и десет човека), че шибаните лейтенанти новобранци не престояват повече от четиринадесет месеца в един взвод. Преназначават ги другаде, за да могат новите шибани лейтенанти да дойдат на мястото им. В крайна сметка ли? Шибаната неподправена истина? Взводът може и да постигне сплотеност, но повечето от младите офицери никога не могат просто защото не престояват достатъчно дълго, за да се научат да работят на същото ниво, както мъжете, които би трябвало да командват.

Когато аз бях командир на „Шестицата“, крадях лейтенантите направо от Омазването до Шията, т.е. Офицерската школа. Казвах им, че са шибани лейтенанти — най-скапаното шибано пушечно месо. Казвах им, че не струват повече от китово лайно и не заслужават да оближат потта от топките на който и да е старшина от групата.

— Но ето ви шибаната сделка — казвах им. — Ако не избягвате шибания обяд, ако се научите да водите отпред и никога не карате хората си да правят нещо, което вие не сте направили преди тях, мамицата ви, и ако поставите проклетата група, мамицата ви, преди всичко останало, то добре дошли — ставате част от група с шибана сплотеност на групата. Ако не искате да играете по тези правила, то да ви го начукам много и довиждане.

И познайте какво стана. Когато командвах „ТЮЛЕН-група 6“, шибаните лейтенанти и мичмани бяха част от решението, а не от проблема. Днес тези шибани лейтенанти са командири на собствени групи тюлени. И майната ви, Военноморски сили, те са моята пета колона воини диверсанти, които учат хората си така, както аз съм учил тях, борят се със системата, проповядват сплотеност на групата, позволяват на младшите офицери да се учат, да учат, да учат начините да убиваш и воюваш. Край на урока.

Един патрул от двама души се появи до ЗАДНИК. От вида им съдех, че са полицаи под наем, въпреки че след като се намирахме във Франция, вероятно бяха шибани правителствени бюрократи, защото всичките тези централи са собственост на RDF — *Republique de France*^[3]. Дори нямаха радиотелефони. На раменете си носеха от онези

часовници с диаметър 15 сантиметра в кожени калъфи, каквито, изглежда, носят пазачите по целия свят. Знаете ги — обикаляш по маршрута, на всеки пост има ключ, който поставяш в долната част на часовника и завърташ. Часовникът отпечатва номера на станцията върху диск, за да могат началниците ти да разберат, че си бил при станция X в точния час. Но не е важно дали си видял нещо нередно или не. Важното е, че си бил там. Проверката е записана на диска. Един от полицаите под наем носеше дозиметър „ANPDR-56“ — обикновен указател за алфа радиация.

Инстинктивно поисках да им направя ФЗС — Фрасвам, Завързвам, Скривам. Извадих палката от чорапа си и тихо тръгнах. Погледнах към Уондър — поклати глава и енергично размаха палец, насочен надолу.

Майната му. Защо не ми позволяваше да се позабавлявам? Поклатих глава, сякаш за да му кажа: „Не става.“ Но изведнъж разбрах какво имаше предвид с жеста си. Още четирима души от охраната се появиха иззад ъгъла. Той ги беше видял от мястото си.

Окей, ще ги чакаме. Легнах върху непромокаемата си торба. Стиви вече се беше проснал като палачинка. Изчакахме жабарите да си подадат цигари — „Житан“, ако се съди по миризмата на конска тор — и да запалят.

Пушеха и разговаряха, изпушиха цигарите и продължиха обиколката си. Уондър и аз направихме същото. Заобиколихме ЗАДНИК. Нямахме как да влезем в него. Постройката е плътно изолирана отвътре — няма врати, няма вентилационни отвори, няма нищо. Построена е от триметров плътен бетон, облицован с петнадесетсантиметрова плътна стомана. За да влезеш в отделението на реактора, трябва най-напред да облечеш специално изработен предпазен костюм, каквито има в обезопасената „кална стая“ в съседство с контролната зала. След това си закачаш дозиметър, за да проверяваш дали не получаваш твърде много РЕЧ. За онези от вас, които никога не са преминали краткия курс „Атомна физика“, РЕЧ е съкращение от Рентгенов Еквивалент у Човека — количеството йонизираща радиация, чието биологическо въздействие е равно на въздействието на един рентген лъчи.

Както и да е, след като ви проверят, преминавате през три херметични стоманени врати с дистанционно управление, за да

стигнете до реактора. Не можете да носите нищо по-голямо от химикалка и не можете да изнасяте нищо. Дори Марсел Мустака не би могъл да скрие нещо, без да го видят двадесет и пет души.

От всичко това най-вероятното място оставаше съоръжението за съхраняване на радиоактивните отпадъци. Отидохме зад ЗАДНИК, като заобиколихме осветената тилна страна на генераторния блок и преминахме под серия огромни тръбопроводи към големия район за съхраняване на отпадъци.

Сградата се състоеше от две части. Първата представляваше огромна открита зала, в която се намираха парчетии, характерни за всички промишлени обекти — празни бутилки за азот, кислород и ацетилен, пирамиди от ръждиви двеста и петдесет литрови варели, в които някога е имало разтворители, почистващи вещества и смазочни материали, стари машини и бракувано оборудване.

Другата част беше затворен склад, в който се складираха радиоактивните отпадъци, генерирани от централата. В него би трябвало да има двеста и петдесет литрови варели с тежка вода, както и екранирани контейнери за отработените горивни пръти за реактора. Всичките те трябва да се намират под вода в басейн с размери петдесет на двадесет и пет метра.

Осъзнах, че съоръжението за радиоактивни отпадъци е идеално място за скриване на нещо, което не искаш да се намери и все пак да стои ясно видимо за всички. Хората не обичат да се навъртат около съоръжения за радиоактивни отпадъци, защото вероятността от съществуване на замърсяване е много по-голяма, отколкото на всяко друго място в централата. Всъщност, за да се гарантира, че няма изтичане на радиация във въздуха или в почвата, районът е заобиколен от ССРР — Система за Следене на Радиацията в Района, — която се състои от активни детектори на гама-лъчи, които задействат клаксони със сила на звука 135 децибела, ако бъде засечено опасно ниво на радиация.

Двамата с Уондър огледахме халето. Не открихме нищо необикновено — всъщност, ако се съди от прахта и паяжините, от доста време тук не бе идвал никой. Затова продължихме напред. Сградата за радиоактивни отпадъци ни подканяше.

Уондър бръкна в задния си джоб, за да извади верните си шперцове.

— По дяволите, Холмс, това ме притеснява. Не ми се иска да светя в тъмното.

— Няма да стоим вътре повече от няколко минути. Всичко ще бъде наред.

— Щях да се чувствам много по-добре, ако носехме защитно облекло и ботуши.

Е, аз също бих се чувствал по-добре. Но нямахме такива неща, а и нямах намерение да тръгна да ги търся.

— Слушай, ако си късметлия, след около месец ще ти израсне трета топка.

— Може би ще ми порасне и втори хуй.

— Разбира се. Точно в средата на шибаното ти чело. Помисли си, Уондър, ще можеш да придадеш напълно нов смисъл на израза „Да пхнеш глава между краката й“.

— Да ти го начукам.

Не минаха и двадесет секунди, и отворихме вратата. Влязохме.

Сякаш се озовахме в топла тропическа страна. Мястото беше слабо осветено със зеленикави флуоресцентни лампи, окачени високо над басейна. Стените бяха голи с изключение на няколкото маркуча за прясна вода, поставени на петнадесет метра един от друг, за да може, ако върху работниците попаднат радиоактивни материали или вода от мястото за съхранение, да се измият, докато се погрижат по-добре за тях. От водата, загрята до над четиридесет градуса от контейнерите с изразходвани горивни пръти, се вдигаше пара. Имах чувството, че се намирам в оранжерия.

Аз тръгнах на една страна, Уондър — на друга. Изследвахме варелите и контейнерите на бетонната площадка. Всички носеха яркожълтия символ за радиация. Нищо не изглеждаше необикновено. Като се приближих към средата на склада, видях смъртоносните радиоактивни контейнери на дъното на басейна. От луминесценцията на водата всичко трептеше и изглеждаше някак си неземно, като от друг свят.

Направихме пълна обиколка. Нищо. Пуснах на земята непромокаемата торба, която носех на рамо, и почесах брадата си. Инстинктите ми са много добри. Рядко греша. Но тук, както и в къщата на лорд Брукфийлд, оставахме с празни ръце.

— Хайде да обиколим пак.

От лицето на Стиви разбрах, че не желае да остане повече, отколкото трябва. Но стисна зъби и отново тръгнахме.

Забелязах го на две трети от пътя си около басейна. Правоъгълен сандък, боядисан в цвят, близък до този на пода, и почти невидими. Човек наистина трябваше да се напругне, за да го съзре. Контейнерът беше дълъг метър и петдесет, широк шестдесетина сантиметра и висок тридесет. Изглеждаше, сякаш е разделен на дванадесет отделения. Приличаше на голям картон за яйца с дръжки в четирите края.

Погледнах по-внимателно. Проклетото нещо имаше надпис на кирилица — или поне така изглеждаше от мястото, в което се намирах. Може да беше арабски или френски. Кой знае?

Посочих с ръка.

— Уондър.

Стиви дойде, за да погледне.

— По дяволите, това със сигурност не е тежка вода.

— Или горивни пръти. — Огледах се. — Хайде да намерим нещо, с което да го закачим — да го извадим, за да го огледаме.

— Добре.

Потърсихме. В далечния край на халето имаше няколко къси греди и едно счупено пале. И нищо повече.

— Ще проверя отвън.

Уондър се измъкна през вратата. След цяла вечност — всъщност две-три минути — вратата се отвори и той влезе с нещо като четириметрова водопроводна тръба един цол и коляно в единия край.

— Да опитаме с това.

Пъхнахме тръбата във водата. Протегнахме се и успяхме да закачим дръжката, която се намираще най-близо до нас.

— Страхотно. Добре.

Дръпнахме леко. Сандъкът не се помръдна. Опитахме по-силно. Нищо. Тогава наистина напънахме жили.

— Дърпай — изгрухтах.

Проклетият сандък се помръдна, но точно тогава шибаното коляно се откачи и ние паднахме по задник на цимента. Аз се друснах върху опасната си кост, която никак не одобри удара.

— Свършихме с план А — изтърси прахта по себе си Уондър. — Какво следва, Дик, хуй такъв?

Отговорът ми беше да сваля обувките, чорапите, панталона и ризата си.

— Време е за малко плуване.

— Ти да не си откачил бе?

Не му обърнах внимание, а извадих противогаза от торбата и закачих ножа на слипа си. Знам, знам. Водолазите не носят слипове. Но аз работех под прикритие.

— Какво искаш да кажеш?

— Това е радиоактивна вода, по дяволите. Ще се заразиш. Хич и не помисляй да скачаш.

Всъщност бях мислил по въпроса — в продължение на години. Като член групата за подводна диверсия 21 бях избран за един от водолазите на група „Алфа“. Тези водолази се обучаваха за плуване в студени и дълбоки води и изваждане на ядрени оръжия. Всеки път, когато някой самолет В-52 паднеше в океана или в някое блато, ни викаха и изпращаха, за да извадим бомбите. Всичко беше свръхсекретно.

Като част от обучението бяхме изработили серия таблици за гмуркане, които ни даваха груба представа за времето, през което можем да останем живи, ако сме изложени на въздействието на различни степени на радиация. Разбира се, това бяха дните, когато военните излагаха хиляди души от персонала на смъртоносни дози радиация и хич не им пукаше за това. Но ние бяхме по-внимателни и въпреки че водата уби шестима от водолазите от „Алфа“, никой не умря от радиация.

По-късно като офицер тюлен участвах в така наречените ЯГ — Ядрени Групи. Даваха ни задача да отидем във вражеска територия — например да изплуваме в пристанището в Петропавловск, — носейки със себе си малко тактическо ядрено оръжие, което може да се носи от един човек. Практикувахме тези методи по време на учения на НАТО, като играехме ролята на съветски командоси от Специалните части на ВМС — и винаги поставяхме големите колкото дипломатическо куфарче заряди където трябваше. (Големците казваха, че разполагаме с дванадесет часа след поставянето на истинско ядрено устройство. Но винаги съм смятал, че детонаторите бяха нагласени да избухнат незабавно. Но какво пък, и без това бяхме пушечно месо.) Като член на тази свръхсекретна група бях напълно обучен по въпросите на

радиацията според сложните таблици за излагане на въздействието на радиация. Знаех колко може да поеме един човек, преди да се изпече.

Накрая, като командир на „Червената клетка“ бях работил със специалисти по ядрените оръжия. Това беше част от тайната ни, реална задача, обозначена като „ОП-06/Делта/Танго, Ромео, Алфа, Папа“, с кодово име „Уотърфол Уедърмен“. В изпълнение на задачата на „ОП-06/Делта“, „Червената клетка“ обикаляше света и провеждаше учения за сигурността по военноморските бази. Като „Уотърфол Уедърмен“ работехме по двама и неутрализирахме цели, определени от президента и министъра на отбраната. Като част от програмата трябваше да обезвредим ядрена електроцентрала в Близкия изток. Прекарах три дни в една електроцентрала в Южна Флорида, където научих всичко за радиацията, необходимо, за да опазя себе си и хората си живи.

Така че доста добре осъзнавах какво правя и какъв риск поемам. Първо, прецених, че няма да остана във водата повече от две минути. Тежката вода — водата в съседство с горивните пръти — беше смъртоносна. Но тъй като е тежка, тя стои на дъното на басейна. Водата около контейнера не беше силно заразена. Затова, ако останех само няколко минути и ако не разбърквах водата в басейна прекалено много, и ако не гълтах нищо, и ако се измиех както трябва... е, досещате се.

— Пригответи един от тези маркучи — наредих на Уондър. — И когато изляза, ме измий добре.

— Ти си откачил напълно, кратуно такава.

— Какво искаш да кажеш?

— Аах! — Вдигна ръце с погнуса. — Е, какво пък, по дяволите.

Знаех, че не трябва да плонжирам. Седнах на ръба на бетонната площадка и се спуснах надолу. Водата беше само около тридесет и осем градуса — по-хладка от тази във ваната ми във вила „Свирепия“. И все пак топлината се усещаше. Щях да заприличам на рак, ако останех твърде дълго. Искам да кажа, като рак, който свети на тъмно.

— Не се притеснявай, нали затова са измислили „Доктор Бомбай“.

Нагласих маската и се спуснах под повърхността.

Изплувах до контейнера и го огледах бързо, като се опитвах да определя кой е най-подходящият начин да го помръдна. Опитах се да

го повдигна в единия край. Проклетото нещо тежеше повече от тон. Прокарах нокът по повърхността му. Олово. Опитвах се да отворя капака. Не помръдваше. Бръкнах под ръба с ножа си и натиснах. Нищо — изглежда, беше здраво запечатан. Окей, реших да изтегля шибаното нещо навън, независимо колко тежеше. Хванах дръжката, запънах крака и дръпнах.

Помръдна само сантиметър. Но *помръдна*. Запънах пети и пак дръпнах, като напънах всеки шибан мускул в краката и гърба си, ако се съди от серията изпуквания, които долових от тези места. Контейнерът се помести още малко.

Вече бях сигурен, че силно искам да измъкна това нещо. И то щеше да стане мое. Излязох отгоре, за да си поема дъх, след което се върнах обратно. Чух Уондър да ми казва нещо, но не обърнах внимание, затова пак се гмурнах.

Истински се изненадах, когато и той се присъедини към мен под водата.

„Какво има?“ — попитах с повдигане на рамене.

„Враг“ — отговори Уондър, като сви юмрук и посочи с палец към дъното на басейна.

„Колко?“ — попитах.

Вдигна два пръста.

„Посока?“

Посочи към близкия край на сградата. Шибаните пазачи вероятно извършваха обиколката си. Опитвах да си спомня дали станциите им за отчитане на обиколката се намираха отвътре или отвън. Ако се намираха вътре в сградата, щяхме да бъдем мъртъвци — опечени.

Чакахме. В главата ми се отброяваха секунди. Щяхме да се опечем в тая шибана вода. Излязох на повърхността. Огледах се. Нямаше никаква охрана. Имахме късмет.

Уондър се измъкна на повърхността, отърси колкото можа повече вода от себе си и дълбоко въздъхна.

— Да ми го начукат! — Понечи да се качи на площадката.

— Хей, заднико, давай да се хващаме на работа, сега си мокър и можеш да останеш.

Двамата измъкнахме контейнера за около тридесет секунди. По дяволите, тежеше само стотина килограма. Изтичах до стената и

завъртях крана. Измих Уондър добре, след това застанах неподвижно, за да може той да обработи мен, а после насочихме струйника към сандъка.

Извлякохме го зад куп варели, където нямаше да ни забележат, и го огледахме. Погледнах буквите — кирилица. Съветски военен сандък. Опакован със стоманена лента. Започнах да обработвам лентата с ножа си. Накрая успях да я скъсам. Свалихме капака.

Вътре имаше място за дванадесет яйца. Шест от тях бяха празни. В другите имаше мокри кутии с цвят на маслина, големи колкото да поберат четвърт литър — очевидно контейнерът не беше уплътнен много добре. Всички кутии носеха знака за бактериологическо оръжие.

Е, поне знаех, че не са вещества за отравяне на колбаси, защото трябва да се съхраняват на студено, а тази материя беше добре сготвена в топлата вода. Значи пред себе си имахме силно патогенни вещества, причиняващи синя пъпка, салмонела или половин дузина други смъртоносни болести, които виреят на топло. Вдигнах една от кутиите. Тежеше към килограм. Взех три и ги подадох на Уондър.

— Вземи, може да ти потрябват.

— Да, ако реша да започна Третата световна война. — Сложи ги в непромокаемата си торба. — Знаеш ли колко щети можеш да нанесеш с тази гадост?

Много добре знаех. А лорд Брукфийлд беше лукав кучи син — добро скривалище беше намерил. Кой би се досетил изобщо да търси бактериологически вещества в някаква проклета атомна електроцентрала.

— Бихме могли да очистим цялото Източно крайбрежие на Щатите. Или цяла Великобритания или Франция. Пусни го в парижката водоснабдителна система и убий два милиона души утре. Или пък го метни в някой язовир. Ти си от Ню Йорк. Как се казваше най-големият язовир за водоснабдяването на град Ню Йорк?

— Кротън.

— Да, Кротън. Така бомбардирането на световния търговски център би изглеждало като детска игра.

— Лошо, Дик, хуй такъв.

Пуснах своите три кутии в непромокаемата торба и затворих ципа ѝ.

— Освен това новините не са никак приятни — лорд Брукфийлд е бил тук преди нас и половината шибан контейнер е празен.

[1] От израза „Змия в тревата“, който означава внезапна опасност поради вероломно предателство. — Б.пр. ↑

[2] Телевизионен водещ и герой от комикси. — Б.пр. ↑

[3] Република Франция (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Има моменти, когато независимо от всичките ти планове и от мисията ти се превръщаш в машина за убиване. Случи ми се във Виетнам, когато за първи и единствен път загубих свой тюлен. В боя през 1968 г. в Чау Док на границата с Камбоджа по време на офанзивата на празника Тет беше убит Кларенс Ришър. Цял месец след смъртта на Ришър не проявих грам милост към мистър Чарли. Излизах на лов нощем. Винаги се връщах със скалпове. И се научих да всявам ужас у врага си — как наистина да го плаша. След като ги убивах, минирах телата, както и колибите, в които живееха. Вземах оръжието на виетнамците, повреждах го и го връщах в складовете им, за да може, когато стрелят с него, патронът да избухне в затвора. Използвах тяхната символика срещу самите тях. Например една вечер оставих секстет трупове на виетнамци пред собствената им колиба. Седнали в редица като будистки свещеници със скръстени крака. В скутовете си държаха главите си. Във всеки череп бях затъкнал по една запалена пръчка тамян. Трябва да е било доста приятна гледка за мама.

Брутално, казвате? Да. Неприятно? Вярно е. Войната не е изтънчено, вежливо и приятно занимание, което се разиграва от джентълмен върху шахматна дъска. Войната е ужасна, хаотична, мръсна и гадна. Тя е безумна, нечовешка, брутална и ужасяващо жестока. Смъртта е навсякъде и никога не се явява в приятен вид. Тя е безкрайно клане — грозно от начало до край. Тя е много кръв — неприятна от начало до край. Тя е жестокост и безразборно избиване. Тя е смърт от приятел и враг.

Войната е жестока и свирепа. Жълтата преса беше много разстроена, когато при голямата операция за прочистване на фланговете на иракските войски американските сили използваха булдозери, за да заравят иракските войници живи в окопите им. Спомням си, че в Пентагона се чуваха въпроси за това дали нашата армия е била „справедлива“ или не.

Що за ненормален наивитет. Какво скапано непознаване на реалния свят. С действията си американците просто спасяваха живота

на други американци. Умряха повече иракчани, отколкото наши. Това е и първостепенната задача на войната: убий повече врагове, отколкото убиват те. Но според статиите излизаше, че трябва да идем и да питаме иракчаните дали биха искали, желали, благоволили да излязат от окопите си и да хапнат с нас малко мляко и бисквити, или пък биха ли позволили да ги избиваме един по един.

Разбира се, понякога си мисля, че виждаме войната както в старите каубойски филми по телевизията. Сещате се за кои филми говоря — където Джон Уейн захвърля заредения си пистолет, когато лошият свършва патроните си. Или когато добрият герой се бие с шестима разбойници в някой бар и бялата шапка дори не пада от главата му.

Хей, приятелю, нещата не са такива. По време на боя човек се разярява на врага си. Иска да го убие — по всякакви възможни начини. Винаги съм учил хората си, че убиването на врага е проява на уважение към него. Защо ли? Защото, като го убия, признавам, че носи смърт — това е и дългът му спрямо мен. Освен това от натрупания опит за повече от тридесет години съм установил, че човек се пречиства, като убие врага си — като го убие жестоко и ужасяващо в стила на Стария завет.

Войната в края на краищата колкото и ужасяваща да е, пречиства душата на Воина. Тя е смисълът на неговия живот.

Но понякога, както казах, душата на Воина се изпълва с чернилка и абсолютен гняв.

Така стана след Чау Док. Така стана и сега.

От бактериологическото оръжие ме обзе нажежена до бяло злоба. Побеснях, защото тези оръжия щяха да бъдат използвани срещу цивилни хора от задници терористи, чиито мотиви могат да се поберат в две думи: тотално избиване. Когато сформирах „ТЮЛЕН-група 6“, Военноморските сили искаха да създам антитерористична група за спасяване на заложници. Но аз имах по-амбициозна цел. Да събера група, която да отива навсякъде, да прави всичко, за да убие терористите, преди те да убият невинни хора. Нарекохме я антитерористична — което означава активност, а не просто обикновен антитероризъм, който е реакция на проблема след възникването му.

За да постигна целта си, правех каквото смятах за необходимо. Заплахи, шантажи, принуда — използвах всичко това срещу системата

на Военноморските сили, защото целта си заслужаваше средствата. Създаването на групата си струваше ударите, които понесох. „ТЮЛЕН-група 6“ беше най-способната и най-смъртоносна някога съществувала антитерористична група и това компенсираше белезите ми от битките с Военноморските сили. Групата се учеше в бойни условия с най-доброто оборудване в света и това ми позволи да понеса обвинението на ВМС, че съм непоправим единак, който не може да функционира като част от системата.

Но в крайна сметка системата победи. Бях отстранен от командването. Замениха ме с редица почитащи устава командири, които превърнаха една от най-добрите части в огромна, тромава и изключително тежка бюрократична машина. Когато създадох „ТЮЛЕН-група 6“, избрах седемдесет и двама стрелци. Повтарям: стрелци. Сега там има над петстотин бройки, повечето от които са в тила, дори жени. Фаталните случаи по време на обучение са сведени до нула. „ТЮЛЕН-група 6“ имат страхотен футболен отбор. Но броят на истинските ловци воини, които могат да действат под прикритие навсякъде по света, да намират и да унищожават независимо от условията, намалява както денят през месец септември.

Благодарение на командващия аз получих нещо, което се дава на много малко командири — втора възможност. Когато ми предостави „Зелената група“, се почувствах така, сякаш ме даряваха с втори живот. Отново имах възможността да водя една гадна, долна бойна машина, чиято задача е да трепе терористи по всички възможни начини и да ги убива, преди те да убият някого от нас.

Но сега командващият беше мъртъв и апаратчиците отново командваха, а аз пак се превърнах в неконтролируемия единак, който трябваше да бъде обуздан. И Пинки възнамеряваше да ме арестува за убийство — убийството на терорист, замесен в световна, транснационална конспирация. Точно както казваше командващият, великите дела на днешния ден бяха по-велики от всякога. Уликите в непромокаемите ни торби също доказваха, че врагът планира убийство в мащаб, непознати до този момент.

Е, и аз можех да поускоря някои неща. Извадих предавателя на компресирани сигнали от торбата и изпратих на Мик Оуен кратко съобщение, че съм открил бактериологическо оръжие. Обещах отново да му се обадя след два часа, за да му дам конкретни данни. Изпратих

кратко съобщение до останалата част от групата си да се омитат. След това двамата с Уондър се заловихме за работа.

С известни усилия нагласихме импровизирано експлозивно устройство. Взех парче пластичен експлозив С-4 с размерите на топка за голф и забих в него детонатор, нагласен на десет минути. Навих един презерватив отгоре му, за да не се намокри, и го завързах. Докато гласях своето импровизирано експлозивно устройство, Уондър правеше друго. Защо две ли? Защото така ме научи Ев Барет преди двадесет и пет години. „Глупав, смотан смотаняк — ръмжеше той, — какво, по дяволите, ще правиш, когато си на пет метра под водата и имаш само един шибан детонатор? Отговори ми, некадърен, видиотен заднико.“

Метнахме двете експлозивни устройства в най-дълбоката част на басейна и гледахме как потъват между варелите с отработен плутоний. С малко късмет след около четвърт час щяхме да възпроизведем миниверсия на Нагасаки.

Беше време да тръгваме. Метнахме непромокаемите торби на рамо и след като проверихме дали е чисто, се измъкнахме през вратата.

Останах близо до сградата. Уондър вървеше близо зад мен. Сигнализирах с ръце. Прекосяваме площадката, преминаваме край генераторния блок и излизаме на север от административната сграда, където оградата беше само единична. Той кимна и вдигна палец.

Гледах Уондър и затова не видях Марсел Мустака, който се появи зад ъгъла на навеса. Всъщност аз направо се блъснах в кучия син.

— *Excuzes*^[1] — опита се да се извини той, но разбра, че не сме се запознавали. Сигурно ни е взел за нощните пазачи.

Не се поколебах. Казах „*Parfonnez-moi*“^[2] и го фраснах. Той се свлече с класическо галско учудване на лицето си.

Претърколих го и бързо го пребърках, извадих портфейла му и всички листчета хартия, които носеше в себе си. Подадох непромокаемата си торба на Уондър и метнах Марсел на рамо. Исках да му задам някои въпроси, но сега не му беше нито времето, нито мястото.

— Хайде.

Нямах настроение да чакам, защото след няколко минути радиационният фон щеше да се увеличи значително.

Двамата с Уондър се затичахме по пътя, по който бяхме дошли, край ниския парапет около противоаварийното помещение. Безжизненото тяло на Марсел подскачаше на рамото ми. Тъкмо си помислих, че сме успели, и се включиха контролните уреди за измерване на радиацията.

Имах чувството, че всички шибани клаксони, сирени и свирки и проклетото осветление в цялата електроцентрала се включиха наведнъж.

— Какво е това, мамицата му?

И аз не знаех какво е, мамицата му. Единственото, което ми дойде наум, беше, че или не сме се измили добре и сме задействали някой от шибаните противорадиационни датчици, или пък са знаели, че сме тук, и задействаха капана си.

Обадих се за разяснение на ситуацията. Резултат: двамата с Уондър бяхме единствените на територията на централата. Всъщност това беше добра новина, защото трябваше да се притесняваме само за себе си. Промъкнахме се край обезопасителната сграда, прекосихме малка затревена площ зад енергийния блок и внимателно преминахме край стъклените стени на модернистичния контролен център.

Пуснах тялото на Марсел на земята и клекнах до него, когато един четириок тъп инженер с бяла престилка излезе от една странична врата, облегна се на стената и запали цигара на около петдесетина сантиметра от единствената сянка наоколо. Мама му стара, нима не знаеше, че пушенето е опасно за здравето ми? Изправих се. Той се обърна към мен, челюстта му увисна и понечи да каже нещо.

Но не каза. Стиви се появи зад него, стисна го за врата и нежно го положи на тревата. Затичахме се към административната сграда. Уондър пръв прескочи оградата и ми помогна да прехвърлим Марсел над острата като бръснач бодлива тел. Тя го поразкъса, а и той падна на главата си, но какво от това. Бързахме, без да обръщаме внимание на сензорите, камерите и останалите устройства за откриване на нападатели. Излязохме и понесохме топките си бързо към мястото на срещата ни.

Отбихме от пътя на Вентимилия за бърза проверка на ситуация и разузнаване. Портфейлът на Марсел Мустака съдържаше две хиляди

английски лири и резервация на негово име за три ноци през идната седмица за хотел някъде в Дорсетшир, направена от туристическата агенция „Бъртън“. Сред другите документи имаше договор за чартърния полет на реактивния самолет „Лиър“ и джобно тефтерче, написано на арабски език.

Бях заинтригуван. Страшно ми се искаше да разбера какво смяташе да прави Марсел във Великобритания. Гризача отвори багажника. Изтеглих Марсел и се опитах да го изправам. Той не се подчини. Гадния, който беше получил медицинско обучение, го прегледа и откри причината.

— Заминал е, шкипере. Вратът му е счупен.

Статистиката за мъртвите военнопленници възлизаше на двама души. Първо — Азис в Кайро. А сега — Марсел.

Работехме бързо, за да погребем тялото в прилежащата зона на железопътната линия до шосето, а Пачия крак се опитваше да разгадае арабските драсканици в тефтерчето.

Завършихме работата си преди него. Но той беше разбрал най-същественото.

— В крайна сметка, шкипере, вчера Марсел е предал шест — не мога да разбера какво, — шест неща на Брукфийлд.

Хоп, готово. Лорд Брукфийлд отиваше към Пакистан с шест кутии бойни отровни вещества. Изкачихме колата на шосето и тръгнахме на изток, а аз се опитвах да реша какво, по дяволите, да правя. Радиото бръмчеше с новини за експлозията в „Numero Douze“. Разбрахме, че сме нанесли значителни щети: централата щеше да спре за шест седмици. В друго съобщение, положително за нас, жабарите обвиняваха за всичко противниците на ядрените оръжия, затова, изглежда, щяхме да сме чисти, поне в близко бъдеще.

Намерих време да изпратя съобщение и на Мик Оуен. Въпреки че работехме по секретни комуникационни линии, които Агенцията за националната сигурност не може да разчита, не е необходимо да претоварваш спътника, особено когато те търсят. Затова съобщението ми беше кратко. Казах му точно какво пише на кутиите, които с Уондър бяхме взели, и поисках инструкции. Добавих още, че шест кутии вече пътуват с лорд Брукфийлд към Пакистан. Уведомих го за резервацията на Марсел Мустака в Дорсетшир и му предложих да

изпрати някой да се регистрира под съответното име, за да чака и да види какво ще стане.

Мик трябва да е седял точно пред шибания спътников комуникационен апарат, защото получих бърз отговор. Казваше, че запитването ми за металните кутии се обработва максимално бързо и ще има резултатите след час. Щеше да провери хотела в Дорсетшир. Попита какви са плановете ни.

Казах му, че тръгваме на изток след Брукфийлд, и поисках да ни помогне, защото парите ми се свършваха. Не можех да използвам фалшивите кредитни карти в Европа. Всъщност не можех да ги използвам никъде, където имаше компютри, защото, ако въведат номерата на сметката от гишето на магазина или летището, след десетина секунди ще се разбере, че картата е фалшива. В такъв случай викат полицията и ви арестуват на място. А това щеше да бъде доста неприятно.

Мик ми изпрати името на свързката в Ла Специя — един *colonnello*^[3], който щеше да ми отпусне двадесет хиляди английски лири, да ни даде необходимото оборудване и да вземе смъртоносните кутии, за да му ги изпрати по тайни канали във Великобритания за анализ. Предложи да минем през Бриндизи^[4] до Корфу с ферибот, да се качим на кораб до Албания, да вземем автобус до Тирана и оттам да излетим.

Предадох: „Ние с теб, изглежда, сме женени.“ Мислех да сторя почти същото. Така беше напълно разумно. Албания беше най-бедната страна в района. Трябваше им твърда валута. Нямах да задават много въпроси. И най-хубавото от всичко — няма компютри, с които да ни открият. Можех да закупя билетите за Пакистан без последствия. Щеше да мине цяла седмица, докато разберат, че сме използвали фалшиви карти, а ние отдавна щяхме да сме изчезнали. Поздравих Мик за добре свършената работа. Казах, че ще използвам името Снърд, когато се обадя на италианското приятелче, за всеки случай, защото Марчинко може да се намира в някой компютър.

Изчакахме още тридесет минути, докато Мик изпрати сигнал на анализа на трофеите ни. Питал най-големите шефове, работещи с бактериологическите оръжия, и те се притеснили доста, че знаел за тези неща. Представлявало смъртоносна и практически неунищожима

комбинация от антракс и чума, разработена от руснаците миналата година. Известна била като ВА-РРЗ/Г.

Това ме разтревожи. Тревога ли, друг път — направо ме плашеше. Знаех какво става, ако човек вдиша антракс. Като командир на „ТЮЛЕН-група 6“ ми бяха казвали за съветските експерименти за бактериологическа война. През 1979 година загинали над шестдесет души, когато кутия с антракс се отворила в един военноизследователски институт в Свердловск, на изток от Уралските планини, в централната част на СССР. ВА-РРЗ/Г беше най-новото и смъртоносно оръжие, резултат на тези изследвания.

В него почти винаги се съчетаваха фаталните свойства на вдишания антракс с най-смъртоносния вариант на чумата, познат като белодробна чума. Комбинацията е сто процента смъртоносна, ако не бъде диагностицирана и лекувана няколко часа след инфектирането — което е практически невъзможно при терористично нападение.

Нека поспрем малко за кратък курс по етиология^[5] на бактериологическите бойни вещества с любезното позволение на д-р Дж. Д. Робинсън, лекар от Вашингтон, който ми преподаваше тези неща, като бях командир на „ТЮЛЕН-група 6“. И не пропускайте следващите няколко параграфа. Както казваха мъдрите, стари старшини в Офицерската школа: „Ще срещнете този материал отново.“

Антраксът — или според учебниците *Bacillus anthracis* или *B anthracis* — е бацил, или бактерия, с пръчковидна форма, който се предава по въздуха. Спорите имат естествена устойчивост на топлина и студ, но тя може да бъде увеличена по научен път. С други думи, възможно е създаването на практически неунищожим щам на *B anthracis*. Да приемем, че терорист взриви бактериологическа бомба на някое място с много хора. Станция „Виктория“ на Лондонското метро. Международното летище в Лос Анджелис. На световно първенство.

Стотици души биват убити или ранени от експлозията. Това може да се очаква. Настъпва объркване. Настъпва хаос. Мистър Мърфи действа с пълна сила. И никой не се сеца, че бомбата е разпръснала ВА-РРЗ/Г върху площ от шестнадесет квадратни мили (точно така, приятели — диапазонът за такава бомбичка е четири на четири мили), защото никой не е търсел бактериологически вещества — властите са изпратили само сапъори, бомбаджии.

Но в този експлозивен троянски кон се крие истинският убиец. Ние вече знаем, че ВА-РРЗ/І не се влияе от топлина. Следователно по идеален начин се съчетава с експлозивите. С-4, „Семтекс“ или чист пластичен експлозив — бууум! И така във въздуха излизат милиарди невидими смъртоносни спори *B anthracis*.

Кой ги вдишва? Всеки, който се намира в тази територия от шестнадесет квадратни мили, а и малко повече, в зависимост от вятъра. Но тъй като тези хора, които скоро ще умрат, не са ранени по време на експлозията, се прибират по домовете си и се смятат за щастливци.

Обаче не е така. След инкубационния период от един до пет дни жертвите започват да чувстват общо неразположение, с което д-р Робинсън учтиво иска да каже, че се чувстват като насрани. Не спят добре. Събуждат се уморени. Имат миаглия — купешка дума, която означава, че ги болят мускулите. Кашлят и ги болят ставите. Може да не се обадят на лекаря си, защото смятат, че настиват.

Но все едно, те вече са умрели. Само не го знаят. Всъщност изведнъж много от жертвите започват да се чувстват добре. Може би е имало леки пристъпи на треска, но вече я няма. Затова се връщат на работа и разказват на колегите си, че са мислели, че заболяват от поредния грип или ангина, или каквото има (или както се казва, „върлува“) през този сезон. Страхотно — заразяват и хора в работата си.

Внезапно дванадесет часа по-късно върху тях се стоварва цял шибан тон тухли. Първо настъпват сериозни затруднения с дишането — не могат да дишат, а като успеят да си поемат дъх, звучат като някакви проклети хрипливи пушачи с бронхиални проблеми. Отделят литри пот и губят жизненоважни телесни течности. Кожата им побелява, после посинява. Температурата им расте стремително. Изпадат в шок и губят съзнание. Накрая умират. Общо време от първоначалното вдишване на бацила ВА-РРЗ/І: 120–240 часа.

Нека преминем към белодробната чума. Причинява я *Yersinia pestis* — пълничък, полиморфен бацил. В нормални лабораторни условия *Y pestis* се влияят от резки температурни колебания. Но щамът, създаден от досадните руснаци, успява да издържи на крайно високи и крайно ниски температури, с което се превръща в идеален „партньор“ на антракса.

Началните симптоми на чумата приличат на тези на антракса — същия вид сериозно неразположение, главоболие, непостоянна треска и студени тръпки, само че най-често са придружени от подуване на лимфните жлези под ръцете и в областта на слабините. Първоначалният стадий трае между четиридесет и осем и седемдесет и два часа. После става наистина кофти. Болните от белодробна чума изпитват постоянно гадене. Понякога повръщат неконтролируемо. Повечето страдат и от диария, придружена с кървене. Дробовете също са засегнати и болните храчат кръв. Неприятна болест, поварвайте. Но не трае дълго — най-много седемдесет и два часа. И настъпва смърт. Общо време от заразяването: пет до осем дни. Не искам да използвам техническия език, но понякога се налага. Та ето: ВА-РРЗ/І е гадно, шибано лайно.

Добре, добре. Виждам, че някои от вас вече вдигат ръце и викат: „Хей, Дик, какво става де?“ Изненадани сте. Питате как така руснаците, нашите нови приятели и практически съюзници, все още разработват бактериологическо оръжие за масово унищожение, а след това го дават на терористични организации, след като не могат да си плащат сметките у дома и се молят за *американска* помощ.

Нека обясня. Смъртта на Съветския съюз просто беше поредната стъпка в една непрекъсната битка. Някои от възвишените ни предводители не успяват да видят този очевиден факт и затова се шокират, когато открият — о, ужас на ужасите, — че руснаците все още вербуват американски офицери, които да шпионират за тях.

Приятели мои, осъзнайте се. Ние спечелихме Студената война, като докарахме Съветския съюз до фалит, като ги накарахме да изхарчат 74 процента от всяка рубла за отбраната си, докато се разпаднат отвътре. Сега обаче ревизионистите на Студената война — няколко от тях в момента управляват Държавния департамент, а да не говорим за некадърните, смотани, тъпи, загубени и покрити с цирей задници, дето само си сучат пръстите, — които контролират повечето от умствения капацитет на страната и университетите, твърдят, че не военната заплаха и отбранителната политика държаха руснаците настрана, а политически правилната тактика на умерена въздържаност (по-точно наричана омиротворяване чрез хленч) са довели до края на Студената война и разпадането на Съветския съюз.

Извинете, но това е куп конски аки. Разбира се, не смятам да оспорвам историята. Смятам да говоря за бактериологическата война на терористична основа. Факт: лорд Брукфийлд беше тръгнал за Пакистан — дом на нарастващо население от мюсюлмански фундаменталисти, решени да предизвикат хаос. Факт: една врата дели Пакистан от Афганистан — страна с повече лагери за обучение на терористи на квадратен километър от всяка друга на земята, без правителство и с най-богатите полета опиумни макове. Факт: лошите имаха шест кутии с ВА-РРЗ/1, което ги превръщаше в ОШТ — Опасни Шибани Танга — за всеки от нас.

Последен факт: трябваше да ги спра, преди да пратят кутиите по предназначение и да пострадат цял куп невинни хора.

Отидохме до Ла Специя без проблеми. В Сан Ремо използвах британските си лири и английския си паспорт, за да обменя пари — все още имахме около сто банкноти по петдесет лири от тези, които бях взел от Азис в Кайро. Дадох на всеки от мъжете по петстотин лири в брой, запазих си хиляда и петстотин и обърнах останалите в италиански лири, с което станах милионер. Тъй като не бяхме използвали заглушаващото оборудване, смятах, че Агенцията за националната сигурност не е изпратила кавалерията след нас. Все пак нямаше защо да рискувам. Плащахме за всичко в брой.

Спряхме в Генуа да обядваме, като избягнахме хаоса на пристанището, а отидохме в една малка селска таверна на Виа дела либерта в източния край на града. Минахме през Рапало, Киавари и Боргето ди Вари с постоянна скорост от 120 километра в час, докато стигнахме в Ла Специя точно по времето за коктейли. Гадния, Томи и Пачия крак, които бяха пристигнали първи с моторите си, вече бяха започнали да намаляват запасите от бира на хотел „Джоли“.

Набрах номера, който Мик ми беше дал, и чаках, докато телефонът иззвъня шест пъти.

— *Pronto.*

— Полковник Анджелоти?

— *Si.*

— Казвам се Снърд. Приятел съм на вашия приятел от Лондон.

Настъпи малка пауза.

— *Si, si*. Разбира се. Така се радвам, че сте тук.

— Аз също. Можем ли да се срещнем?

— Разбира се. Очаквах тази среща. Но не в службата ми. Да вечеряме някъде, за да ви дам възможност да опитате нашата лигурийска кухня.

Прозвуча ми добре и му го казах.

— С мен има няколко приятели, също туристи.

— Няма проблем. От общия ни познат разбрах, че имате приятели тук.

Питаше дали познавам много от италианските водолази — „*Incursari*“ — и дали и те ме познават. Добре.

— Да, много.

— Тогава да идем в една чудесна малка *trattoria*^[6] извън самата Ла Специя, за да може всичко да бъде по-дискретно. Има едно малко ресторантче, което се нарича „Гамберо“. Да се срещнем там в двадесет и тридесет. Няма как да не го забележите. А и близо до него има хотел, в който може да останете.

— *Mille grazie, Collonello*.^[7]

— Няма нищо, *signore*^[8]. — Телефонът замлъкна.

Предложенията му ми звучаха добре. Но за да сме сигурни, че не ни правят номер, веднага отидохме на пристанището и огледахме ресторанта и улиците около него. Параноя? Може би, но не исках изненади.

Започнахме контраразузнавателни мерки към 18,30. Към 21,05 реших, че всичко е готино. Събрахме се, влязохме в ресторанта и си поръчахме шест гарафи с *vinò di tavola*^[9]. Ресторантът имаше изглед към пристанището и ние избрахме голяма маса до прозореца. В ъгъла седеше единственият друг посетител — дребен човек, който невероятно много приличаше на Порки пиг^[10]. Облечен беше в неподходящо, крещящо карирано спортно сако, косата му беше пригладена с брилянтин, а мустакът му — тънък като молив. Трудеше се върху чиния с пържени в олио сепии и литър бяло вино.

Събрахме и гледахме как Порки изяде две чинии и изпи втора гарафа с вино. Усети, че го зяпам, и ми се усмихна. Почувствах се тъпо. Поръчахме още *vinò* и ордьоври. В края на краищата вече минаваше 21,00, а полковника още го нямаше. Към 21,30 започнах да се притеснявам. Порки стана и се запъти към нашата маса.

— Вие трябва да сте *signore* Снърд. *Buona sera.*^[11] Аз съм Лучиано Анджелоти. — Усмихна се. — Моля ви, *signore* Снърд, вдигнете челюстта си от пода.

— Вие ли сте *colonnello* Анджелоти?

— *Si.*

— Но...

— А, сметнали сте, че след като съм приятел на вашия приятел Мик Оуен, съм от — как се казва — Специализираните сили, *si*?

— *Si.*

— Напротив. Познавам Мик от много години. Станахме добри приятели, когато подкрепих една — как се казва — съвместна дейност, да? В Сардиния. Имах нужда от нещо. Той ми го достави. Можеше да си навлече големи неприятности за това — може би щеше да загуби кариерата си. Но все пак отиде и ми го достави. Много, много му бях благодарен.

— Такъв си е Мик.

Италианецът кимна.

— Да, Мик е такъв. Е, оттогава сме — как казвате — общество за взаимопомощ.

— Били ли сте някога в Специалните сили?

Анджелоти избухна в смях и потупа голямото си коремче.

— Никога, *signore* — отговори с престорен гняв. — Аз не плувам, не съм се квалифицирал за парашутист и честно казано, не съм стрелял с пушка от базовото обучение насам.

— Е, тогава какво правите?

Усмихна се благо, дръпна един стол от съседната маса, седна на нашата и си наля огромна чаша с вино. Огледа през дебелиите си очила с тънки метални рамки стрелците ми и виното.

— Най-напред от името на Италианските въоръжени сили — макар че никога няма да им кажа за посещението ви — позволете да ви посрещна с добре дошли в Италия.

— *Mille grazie, Collonello* — каза Томи. — За нас е чест да бъдем заедно с вас тази вечер.

Анджелоти си наля още една чаша вино и я изпи, сякаш беше вода.

— Учтиво момче е — каза той и посочи Томи. — Добре сте ги обучили, полковник.

— Благодаря ви.

— Няма защо. — Изпи още една чаша вино, откъсна крайщника на хляба на масата и го попи в олиото, останало в една от чиниите с ордьоври. Невероятен беше. — Питате за поста ми. Просто. Аз съм регионалният офицер по снабдяването за всичките Италиански военноморски специални сили.

Напълних чашата си, докоснах я до неговата и пресуших виното на една глътка.

— За мен също е огромно и изключително удоволствие да се запозная с вас, полковник — казах и нито една сричка от думите ми не беше невярна.

Напуснахме Ла Специя тридесет и два часа по-късно със седем чанти, пълни с разни неща, двадесет хиляди английски лири в банкноти по петдесет и киселини в стомаха от световна класа. Как само ядеше този човек. А да не говорим, че попиваше грапата като *spugna*^[12].

За по-безопасно заобикаляхме големите градове и преминахме по Адриатическото крайбрежие през Анкона, Пескара и Бари. Всичко се развиваше така гладко, че започнах да се плаша. Но не трябваше. Мистър Мърфи ни настигна при Бриндизи. Изпуснахме ферибота за Корфу за четиридесет и пет минути. Тъй като сега не беше туристически сезон, нямаше да има друг ферибот ден и половина. Затова се настанихме в един хотел с една звезда и кротувахме. После преминахме през небрежната митническа проверка, гледахме как паспортите ни се подпечатват, качихме се и седнахме на дървените пейки за предстоящото седемнадесетчасово плаване до Керкира^[13]. Оставихме мерцедеса пред хотела, но моторите взехме със себе си. Вероятно щях да успея да ги заменя срещу превоз с някоя рибарска лодка от Касиопи или Нимфаи до Албания, за да не се наложи да преминаваме през Гърция и през още една гранична проверка.

Застанах на кърмата, за да гледам как италианският бряг изчезва в мъглата зад разпенената вода след ферибота. Дизеловите двигатели, работещи с гърлено ръмжене, караха палубата да потреперва. Денят беше сив, ветровит и студен. Валеше непрестанен, мокрещ дъждец, от който подгизвахме до кости.

А през изминалия половин час отново ме обзе онова неприятно чувство в стомаха, което се явява винаги преди нощен десант в опасна, непозната територия. Господи, как мразя скокове без предварителна информация.

- [1] Извинете (фр.). — Б.пр. ↑
- [2] Простете (фр.). — Б.пр. ↑
- [3] Полковник (ит.). — Б.пр. ↑
- [4] Пристанище в Югоизточна Италия. — Б.пр. ↑
- [5] Наука за причините за болестите. — Б.пр. ↑
- [6] Ресторант (ит.). — Б.пр. ↑
- [7] Много благодаря, полковник (ит.). — Б.пр. ↑
- [8] Господине (ит.). — Б.пр. ↑
- [9] Трапезно, наливно вино (ит.). — Б.пр. ↑
- [10] Прасе от популярен сериен комедиен мултфилм. — Б.пр. ↑
- [11] Добър вечер (ит.). — Б.пр. ↑
- [12] Сьонгер (ит.). — Б.пр. ↑
- [13] Буквалното звучене на името на остров Корфу. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ДЕЛТА

ГЛАВА 16

Пристигнахме на международното летище в Карачи без прекеждия и взехме две таксита за десетината мили до града, като платихме по-малко от два долара за всяко. Митническите и емиграционни власти ни претупаха за нула време. По дяволите, човек можеше да донесе цяла ракета „Томахоук“ с ядрена глава в Пакистан и пак да не обезпокои митническите служители, стига да има достатъчно пари в ръка, за да заплати подходящ бакшиш. Затова беше лесно за седем мъже с бойни раници, полуавтоматични пистолети и петстотин куршума. Разбира се, ние бяхме от добрите!

Приятно ми беше отново да видя Пакистан. Любимата ми страна с люти ястия, студена бира и топло време щеше да е едно страхотно място за ваканция. Но, разбира се — нека не изпадаме в незначителни подробности, — ако се изключи дневната порция от автомобилни бомби, отвличания, разбойници и крадци. Всъщност точно такива са местата, където обичам да ходя, за да си прекарвам добре. Някои обичат да ходят на лов за диви мечки в Арканзас или за планински кози в Монтана или Айдахо. Аз предпочитам онзи вид двукрак едър дивеч в места като провинция Синд или Карачи.

Отседнахме в „Шератон“ в Карачи, просторния хотел с четири звезди, където бях взел стая с името на „Глобал тек интернешънъл“, за да върна отвлечените им инженери. Този хотел ставаше идеално за временна оперативна база. Комуникациите са по-добри от тези на много пакистански правителствени служби. Има голям плувен басейн, където момчетата могат да тренират мускулите си, четири ресторанта, а дори и пътека за джогинг, която се вие из огромна градина, оградена със стена.

Докато хората ми си играеха на туристи, набрах номера на Икбал. Един напевен глас отговори:

— „Глобал тек интернешънъл“. С какво мога на вас помагаш, моля?

Аз казах кого търся.

— За кого да предам?

— Стар приятел.

Настъпи кратка пауза. После се чу гърленият глас на Икбал:

— Пенсиониран инспектор Шах.

— Много добре знам кой си, миризлив мюсюлмански задник такъв, дето само набиваш свински пържоли — отговорих вместо поздрав. — Въпросът е знаеш ли аз кой съм.

Понечи да отговори.

— Никакви имена — предупредих го. — Не забравяй, че и телефоните имат уши.

— Ти си онзи, когото наричах необрязана гадина — отговори той, без да се замисля. — Онзи, който използва дясната си ръка, за да яде с нея хляб и да си бърше недостойната цепка на задника.

— Същият.

Икбал избухна в смях.

— Добре дошъл отново в родината ми, Гад паша.

— Благодаря за снизходителността ти, мой тлъстоуст приятелю, чукач на камили и бивш държавен служител. Но сериозно, спомняш ли си къде споделихме първия си обяд?

— Тогава ти каза „Идвай, сладолед“ — засмя се Икбал. — Как бих могъл да забравя?

Същото се отнасяше и за мен. Шест часа след като бях кацнал в Карачи от името на „Глобал тек интернешънъл“, Икбал, назначен за мой „пазач“, ме беше завел в един местен ресторант, където готвеха къри, за да ме посвети в своята култура. Както мексиканците обичат да демонстрират мъжественост, изяждайки като бонбони цели паници с люти чушки и искат от нищо неподозиращите си гости янки да сторят същото, или йеменците наливат пълни лъжици с *harif*^[1] на наивните англезичници, така и пакистанците стряскат новодошлите посетители, като ги водят в ресторанти, където кърито е толкова люто, че се е случвало сосовете да прояждат алуминиевите съдове, в които са сервирани.

Бившият полицай ме беше завел точно в такъв ресторант — една дупка встрани от улица „Чундригар“. От чиниите с къри се вдигаше пара. Люто беше — толкова люто, че ръцете ми се покриха с капчици пот, когато започнах да си вземам с лъжицата. Но Икбал не знаеше нещо за моето кулинарно минало. Няма ядене, което не бих ял. Когато през седемдесетте години служих в Пном Пен като американски

военноморски аташе, колегите ми кхмери ме водеха на различни пирове с кобра по камбоджански. Менюто включва пет блюда, сготвени с кобра — идеалното ястие за змиеядец от Военноморските сили. Започва се със салата от кожа на кобра, преминава се на кебап от кобра, яйца от кобра, кръв от кобра и се стига до кулминацията — *le venin*^[2], самата торбичка с отрова, консервирана в коняк.

Но кобрата е само едно от екзотичните ястия от кухните на страните от Първия, Втория, Третия и Четвъртия свят, на които съм се наслаждавал през изминалите тридесет и повече години. Печен волски пенис? Превъзходно. Белени кокоши клюнове? Ядях ги с цели чинии. Куче? Позволете да кажа, че изразът „Колко струва кученцето?“ означава нещо съвсем ново, когато става дума за ресторантска витрина. Сурови маймунски мозъци? Да. Крокодилска опашка? Поръчвал съм ги печени, варени, задушени и мариновани. Рибешки очи? Най-хубави са пържени, като овнешките тестиси.

Затова малкият опит на Икбал да се избудалка с мен не успя. Всъщност той беше улеснил нещата. Първо, доведе ме в ресторант, където сервират къри на световно ниво. Второ, в чинията нямаше нещо, което да не можех да разпозная. Не само изядох две чинии, но поисках и допълнително чушлета, които също изядох.

Икбал беше впечатлен. За първи път виждаше гринго, който беше успял да премине четвърт чиния, и ми го каза.

— За мен е чест, че дойдох да обядваме — казах, след като бяхме приключили с обяда, — но има ли къде да намерим сладолед?

— Защо? — попита той.

— За да мога утре сутринта да седна на трона и да викам „Идвай, сладолед“.

— Трон? Идвай, сладолед?

Замисли се над думите ми с лице, сгърчено от напрежение. След това се ухили широко и започна да се смее.

— Разбирам, разбирам — гордо каза той. — Това е клозетен хумор. Съвсем по британски.

И досега се хили, като се сети за това:

— Разбира се, че си спомням.

— Това ме радва, Икбал. Ще бъда там до петнадесет минути.

— Аз ще съм там след десет и ще те чакам.

Аз пиех бира, а Икбал — чай. Радвах се да го видя. Беше остарял. Мустаците и брадата, някога разкошно черни, сега бяха прошарени. От горещия климат ръцете и краката му бяха се набръчкали като стара кожа. Но беше запазил ярката си усмивка, белите зъби и бързия ум. И навярно в цялата страна няма човек, който да може да задвижва нещата така бързо и така добре като него.

Наведен над зеленчуковото кърпиче, по-люто, отколкото го помнех, обърсах потта от лицето си и разказах на Икбал за целта на посещението си. Е, винаги съм смятал, че ако човек не се поти, значи не се храни. Разбира се, не му казах всичко, а само основните факти: че търсим човек на име Ишмаел, лорд Брукфийлд от Лондон, който е пристигнал преди три до пет дни с частен самолет. Исках да намеря този човек и да го следя, без да събуждам подозрение. Исках да ида навсякъде, където ходи и той. Нуждаех се от жилище, транспорт, оръжие и разузнавателни данни. Икбал кимна със сериозно изражение, докато му разказах какво искам да правя.

— Разбира се, това е възможно — отговори, — но струва пари.

Извадих предварително подготвена пачка с банкноти от петдесет лири от найлоновата торбичка, която носех закачена на врата си.

— Това трябва да е достатъчно като за начало.

Опипа парите с два пръста на дясната си ръка.

— Деветстотин английски лири.

— Не си загубил навика, а? Много близо си. Осемстотин и петдесет.

— Това може да отвори доста врати.

— Добре. И сега — трябва ни коли.

— Нямате проблеми. Мога да сложа ръка на два стари ландровеера.

Кимнах.

— Страхотно. Какво ще кажеш за един самолет?

Икбал обра остатъците от кърпичето си с триъгълно късче плосък афганистански хляб.

— Знам един. Понякога го използваме. Кара го един американец.

— Не става.

Повечето американци в тази част на света или работеха за ЦРУ или бяха бивши техни служители.

— Този американец е различен. Той е бивш морски пехотинец. „Глобал“ го доведе от Калифорния преди година и половина, за да кара инженерите до крайбрежните сондажни обекти. Трябваше да остане само шест месеца. Но се запозна с едно местно момиче — братовчедка на семейство Бхуто — и се ожени за нея. Сега живее в голяма вила зад главната сграда на полицията, има собствен самолет и лети само когато пожелае.

— Как се казва?

— Камбъл. Ричард Камбъл.

— Ще поговоря с него.

Идеята да въвлече външен човек в своята весела банда мародери или да провеждам мисия от самолет, който вероятно е по-стар от самия мен, не ме привличаше особено силно. Но имам свободни разбирания за тези неща. Освен това Камбъл не трябваше да знае какво сме намислили — просто трябваше да закара шибания самолет там, където исках да го закара. А ако това представляваше проблем за него, нямаше да се поколебая да го метна през вратата от петнадесет хиляди метра височина. В края на краищата Хауи Калуа може да кара почти всякакви машини с перки, а Томи също скоро щеше да си получи разрешителното за пилот.

— А оръжия?

Вече знаех отговора на този въпрос. Оръжията също нямаше да представляват проблем. Не и в Пакистан, Страната на изгряващата пушка. В края на краищата ЦРУ беше изразходвало тук стотици милиони долари през осемдесетте години, за да въоръжава през афганистанската граница муджахидините, които воюваха с руснаците. Сега тези оръжия се връщаха и влизаха във всеобщо обращение — от заловените от израелците автомати „Калашников“ през 82-ра година и разменени с ЦРУ срещу сложни системи за насочване на ракети, до тристата ракети „Стингър“, които афганистанците „загубиха“ някъде между Кабул и Пешавар.

А ако не ме интересуваха старите запаси, можех да си купя ново оръжие. На двадесет мили южно от Пешавар и на тридесет мили източно от началото на прохода Хибер се намира малкият град Дара. В него живеят шест хиляди души, половината от които са майстори на оръжие. Ако човек се разходи по дългата четвърт миля главна непроходима улица, ще чуе единствено удари на чукове върху ръчно

изработени оръжия и звуци от пробни изстрели зад колибите. Винаги мисля с топли чувства за Дара, защото цялото градче мирише на кордит денонощно. Отиде ли там човек, му се приисква единствено да тръгне на война.

Има почти сто магазина, в които ще ви направят всичко, което пожелаете — от действащ модел на пистолет за дуел от осемнадесети век до автомат М-60. По калните улици на Дара могат да се видят гранати, минохвъргачки, дори оръдия. А качеството е добро. Може би не са толкова добри, като оръжейниците на „ТЮЛЕН-група 6“, но пък бяха по-добри от всичко, което съм виждал в Третия свят. Затова, ако ни трябваха автомати „Калашников“, М-16 или друго, можехме да си набавим.

Освен това знаех, че Икбал има свой арсенал в Карачи. Нямах да ни трябват автомати, не тук. Нали носехме пистолети „Глок“ на Британските специални сили, а освен това желях да бъдем колкото може по-незабележими. Въпреки всичко Икбал поддържаше малък арсенал за гостуващи водолази. Бившият полицаи имаше огромен сейф за оръжие в главния офис на „Глобал тек интернешънъл“. В него съхраняваше половин дузина остаряващи сачмени пушки „Ремингтън 870 Уингмастър“ с автоматично зареждане, няколко стари китайски пушки „Инглис хай пауър“ и малко автоматични руски карабини СКС от вьетнамската ера. Те щяха да са повече от достатъчни за непосредствените ни нужди.

Позволете ми да ви разкажа няколко неща за огнестрелните оръжия и мунициите. Аз не съм от онези хора с куршумени глави, дето запомнят всеки факт за всяко шибано късче оборудване, което носят в себе си. И половин задник на плъх не давам, за да разбере колко метра за секунда изминава всеки проклет куршум или каква може да е скоростта му в цевта на квадратен и не знам си какъв килограм-сантиметър. Това е важно, ако човек е снайперист или ако зарежда пушката си на ръка. Аз не съм нито едното, нито другото.

Док Трембли например може да рецитира таблици за зарядите, скорости в цевта и килограми на квадратен метър така, както свещениците казват литургиите си или спортните коментатори по радиото изреждат факти за бейзболните мачове от шестдесетте години. Той трябва да знае тези неща, защото прекарва толкова много от времето си да гледа през телескопичен мерник.

Също така, за да бъда напълно откровен, не съм бил и от онези спортни типове, които прекарват младостта си в запамяване на имената на участниците в отборите на „Доджърс“ от 1956-та или „Балтимор колтс“ от 1963-та година. Тогава бях прекалено зает да гоня мадамите. Не се промених и през следващите години. За мен оръжията са инструменти на моя занаят, а не някакви лъскави парадни премени и дрънкулки, които трябва да бъдат галени, милвани, колекционирани и боготворени отдалеч.

Например харесвам сгъваемия си нож „Емерсън СQS6“, защото той ми върши най-добра работа. Но това не означава, че той не е инструмент. Да, с него мога да се измъкна от затруднение, но не ми е проблем да го използвам като шиш за парче месо над огъня, да отворям пощата си или да затягам винтове, ако наоколо няма други подходящи предмети. Предпочитам пистолетите на „Хеклер и Кох“, а ако няма такива — „Глок“, защото са най-надеждните два пистолета на пазара. Да върви на майната си всичката научноизследователска работа — аз мога да ги зароя в земята за цял месец, да ги извадя, да ги измия с вода и пак ще стрелят точно, дори и ударникът да бъде запечен от кал. По същата причина използвам и автомат НК МР-5, докато повечето тюлени се връщат към САР-15. МР-5 са най-надеждните автомати, които се произвеждат в наши дни.

Но ако не мога да си намеря „Глок“ или „Хеклер и Кох“, използвам каквото ми падне. Същото важи и за патроните. Ако не мога да си набавя изработените по поръчка патрони, с които съм свикнал, вземам купешки „Уинчестър“ или „Федерал“ или пък купувам от запасите от тридесет години насам, или каквото се намери.

Защото при оръжията в крайна сметка няма никакво шибано значение какво използваш — „Глок“, „Хеклер и Кох“, „Браунинг“ или тапешник. А и патроните могат да бъдат всякакви — от „Хидра-шок“, „Блек тейлър“ или „Силвъртип“ до обикновени с объл връх за ръчно зареждане. В крайна сметка от теб се иска едно — да улучиш шибаната мишена. Това трябва да сторите вие. А оръжието е просто инструмент. Край на урока.

Окей, транспортът и оръжията бяха лесни. Разузнавателните данни обаче щяха да са най-трудното. Честно казано, не бях сигурен дали ще мога да проследя лорд Брукфийлд тук. Едно е да работиш в Европа, където приличаш на повечето местни хора. Дори места като

Египет, Йордания, Индонезия или Виетнам не са такъв проблем — има достатъчно европейски туристи и е възможно да се слееш с обкръжението.

Но тук, в Пакистан, страна под обсада, хората ми и аз се откроявахме. Това не е място, което се посещава от туристи. Човек не идва тук, за да разглежда паметници. Опасно е.

Мислите, че хиперболизирам? Нека ви цитирам нещо от неотдавна изготвен преглед на ЦРУ за тази страна:

Вълна на поголовно беззаконие и политическо насилие залива цял Пакистан, като застрашава в еднаква степен и местните жители, и чужденците... Там трябва да престояват единствено крайно необходими лица с опит, като мислят предимно за безопасността си. Следните територии трябва да се считат забранени за всички: работническите райони на Карачи, вътрешността на Синд, Белуджистан и цялата провинция по северозападната граница, а също и Пешавар, където бомбените атентати са ежедневие. Забранена е пакистанската част на Кашмир.

Що се отнася до мен, нямаше място, където да не мога да ида. Ако си разпусна косата и облека пакистански дрехи и сандали, мога да изглеждам като местен — да се разхождам из пазарите и уличките, без да правя впечатление на никого. Но независимо че можех да обикалям улиците съвсем спокойно, не можех да говоря. Отворех ли уста, маскировката ми ставаше ненужна. Не мога да говоря урду, пенджабски, синдхи или пущу. А и хората ми изглеждаха като гринговци с изключение на Хауи Калуа. Но и той като мен би бил разкрит в мига, в който отвори уста.

Затова обикалянето и гледането щеше да бъде трудно. А и щяхме да се конкурираме с хиляди информатори, шпиони, агенти и обикновени доносници, които живееха от ежедневната, а в някои случаи ежечасна продажба на късчета информация помежду си. Пакистанската тайна полиция трябва да се справя с тероризма на кашмирските сепаратисти, войнствените сикхи и афганистанската разузнавателна служба. В провинцията Синд дакоите — потомци на

крадци и убийци, откъдето всъщност сме наследили и една от думите за разбойник — отвличат и убиват практически невъзпрепятствани. На юг шиитските мюсюлмани се бият със сунитите, също мюсюлмани, а те всички воюват срещу правителството, на което се гледа като на прекалено прогресивно и нефундаментално ислямизирано.

Това е само вътрешната картина. А във връзка с външното разузнаване ЦРУ все още поддържа една база в столицата, Исламабад, една тук, в Карачи, и трета в Пешавар. „Християните в действие“ засилиха присъствието си в Пакистан, когато създаваха афганистанското съпротивително движение. И днес го поддържат, защото Пакистан и Афганистан имат над хиляда мили граница с Иран, който е центърът на ислямския фундаментализъм. Английското външно разузнаване също работи в Пакистан, защото британците все още го смятат за част от сферата си на влияние. Така смята и бившето КГБ, преобразувано сега в Служба за външно разузнаване (СВР) на Русия.

Всяка от тези организации има своя мрежа агенти, информатори и съгледвачи. И всички те скоро щяха да дочуят за пристигането на седем здрави на вид американци с атлетическо телосложение. Ще бъдат изпратени и приети телеграми. Единственото нещо, което щеше да ни спаси да не се превърнем в трупове, беше, че разузнавателните организации са бюрокралични и мудни. Докато научат за пристигането ни, ние щяхме да сме заминали или поне да сме изчезнали от погледите им.

Запитах Икбал за настаняването. Отговори ми, че това е най-малкият проблем. „Глобал тек интернешънъл“ имали три празни вили. Можехме да използваме една от тях и да се махнем от „Шератон“, където повече от половината служители са полицейски информатори или работят за някоя от конкурентните разузнавателни мрежи.

— Е — казах, — тогава какво, по дяволите, седим тук и горим стомашните си лигавици, след като можем да вършим работа?

Икбал ни настави в една вила на „Глобал“ в източните предградия, в квартал, който помня от предишното ни посещение. Къщата беше идеална. Дворът ѝ беше достатъчно голям, за да може човек да завърти цял камион с полуремарке — можехме да сгънем

парашутите си и да ги преопаковаме. Стените бяха високи три метра и имаше плъзгащ се портал. Помнех това място: то беше едно от шестте, на които проучвах мерките за сигурност, и с удоволствие установих, че фирмата се е съобразила с предложенията ми. Ето защо по прозорците имаше решетки и противогранатни екрани, дебела предна врата, както и къща в самата къща — укрепено крило, в което се влизаше само през врата от петсантиметрова стомана, която, за да се отвори, ще трябва половин килограм пластичен експлозив С-4. Никой нямаше да може да ни изненада тук.

Околността също беше идеална. Тихо, отдалечено и пълно с временни жители, които не са свързани с дипломатическите служби. Австралийски, британски и норвежки инженери по нефтодобива, канадски банкери и група френски компютърни плъхове. Като стана дума за компютри, трябва да кажа, че имахме достъп до главната машина на „Глобал тек интернешънъл“, както и до всички останали ресурси на фирмата.

С помощта на контактите на Икбал (и на моите английски лири) започнахме разузнаването. Но първо наехме един от най-добрите „специалисти“ в града. Нека обясня. В много страни от Третия и Четвъртия свят, ако пристигаш на международното летище в Кайро или Бейрут, е разумно — да се чете задължително — да си уговорил някой да те чака. Той взема паспорта и имиграционните ти формуляри, пъха между тях необходимия подкуп и за нула време те освобождава.

Разбира се, можете да минете и без такъв „специалист“. Понякога преминавате като вятър. Но има случаи, когато това може да отнеме няколко часа: чакате, докато тайната полиция разгледа портфейла ви, митническите служители опипват всяка вещ в багажа ви, човекът от имиграционните власти изследва паспорта ви печат по печат и виза по виза. Ако някой не хареса видяното, може да ви накарат да се разсъблечете — едно напълно уникално и колоритно изживяване в страните, където не използват гумени ръкавици. Шест часа по-късно излизате с адско чувство на раздразнение (в буквален и преносен смисъл) от терминала, като сте изпуснали последния автобус за хотела и сте оставен на милостта на таксиметров шофьор, който ви взема тройна цена.

Икбал изпрати нашия специалист Назим в летището, за да донесе списъка на частните самолети, пристигнали през миналата

седмица. Въръжен беше с пакистански рупии, равняващи се на 100 долара, и му казахме, че искаме да се върне с много ресто.

Шест часа по-късно разполагахме с копия на документи, от които се виждаше, че лорд Брукфийлд е пристигнал седемдесет и два часа преди нас. Освен това Назим каза, че лорд Брукфийлд е бил посрещнат на летището от главния консул на Ирак и откаран в консулството под конвой. Според най-добрите източници на Назим от тайната полиция на Пакистан Брукфийлд не бил напускал консулството, откакто дошъл.

Всичко това имаше смисъл. Пакистанците бяха подкрепили Ирак по време на войната в Персийския залив и все още поддържаха тесни връзки с Багдад. По време на войната консулството в Карачи беше използвано като пункт за прехвърляне на оръжия и експлозиви, предназначени за атаки срещу дипломати на съюзниците в Пакистан, Индонезия и Хонконг.

Първата ми реакция беше да започна наблюдение. Икбал сви рамене:

— Не е разумно.

— Защо?

— Иракчаните вече са под наблюдение.

— Но не и от мен.

— Да. Но виж...

Точно в това се състоеше проблемът. Не виждах. Исках сам да преценя. Да направя самостоятелна оценка на целта. След това щях да реша какво да правя. Присвих очи. Икбал не се ли опитваше да скрие нещо от нас? Дали и някой друг не му даваше бакшиш? Имаше само един начин да разбера какво става: да видя със собствените си очи.

— Искам да погледна.

Икбал се усмихна предразполагащо.

— Умолявам те, Гад паша.

— Не се будалкай с мен, Икбал.

Лицето му доби безпристрастно изражение. Сви рамене.

— Както желаш, Гад паша. Ти решаваш.

Разпуснах косата си, обух сандалите и дрехите си за пазаруване и заминахме за града. Икбал паркира ландровера край един блок близо до пистата за конни надбягвания и тръгнахме на юг покрай улица „Халик уз Заман“, после свихме надясно. Продължихме по една тясна

уличка и след няколко завоя надясно излязохме пред консулството откъм южната му страна. Когато приближихме, разбрах защо Икбал не беше подскочил от радост при идеята ми за наблюдение.

Тук гъмжеше от шпиони. Имаше буквално цяла редица коли с по двама „съгледвачи“, паркирани до тротоара край стената на консулството, която продължаваше на изток. Когато стигнахме до ъгъла, видях още една тълпа автомобили със запалени двигатели. Те се намираха пред портала. Ако искахме да започнем наблюдение, трябваше да запомним доста имена.

Разбрах, че са ми го наврели и начукали и са ме изнасилили групово. Ако спрем и променим курса си, щяхме да привлечем вниманието на всеки шибан чифт очи на улицата. Ако продължим по приятния си път, щяхме да попаднем в полезрението на иракските контраразузнавателни групи, за които знаех, че наблюдават съгледвачите.

Погледнах Икбал. Гледаше ме така, сякаш казваше: „Е, видя ли?“

— Добре, добре, прав беше, а аз съм истински задник — признах през стиснати зъби.

Не можеше да направим нищо, освен да продължаваме нахално напред. Преминахме на другата страна на улицата и завихме зад един ъгъл. Сградата на консулството също беше задействала собствените си системи за наблюдение. Преброих осем телевизионни камери с дистанционно управление. На всеки ъгъл на сградата под стрехите имаше по две — те оглеждаха района в противоположни посоки. Четири други бяха монтирани на високи стълбове зад стената с бодлива тел отгоре и оглеждаха улицата.

Една от тях се насочи към мен и Икбал и започна да ни следи.

Псувах се. Бях един нещастен, видиотен задник с тънка пишка, скапани топки и лайнян мозък. Идеята ми да дойда тук беше тъпа и шибана. Сецате ли се какво ставаше — бях гостенин на предаването „Скрита камера“. Лицето ми сега се намираше на видеолента. Лорд Брукфийлд щеше със сигурност да знае, че съм по петите му. Заради една разходка от сто метра по шибаната улица на Карачи загубих елемента на изненадата. Да ме вземат дяволите.

Когато обмислих всичко отново във вилата, реших, че не съм в толкова лоша форма, колкото смятах. Всъщност грешката ми можеше да проработи в наша полза: знаейки, че се крия някъде из района, Брукфийлд може би щеше да реши да ме подгони, преди да се е подготвил.

Колкото повече мислех за това, толкова повече разбирах, че идеалната стратегия е да го примамя да се покаже, преди да е готов. Преди повече от хиляда години големият китайски философ и воин Сун Дзъ е казал същото в книгата си „Изкуството на войната“. „Използвайте измама“ — е казвал китайският генерал на учениците си. Като всички истински велики воители Сун Дзъ е бил неконвенционален — такива хора харесвам от сърце.

И той е правил нещата просто: „Когато са силни — пише, — ги избягвайте. Когато са слаби, ги унищожавайте. Накарайте ги да мислят, че възнамерявате да правите едно, а направете друго. Предизвикайте ги към прибързани действия.“

Миналата седмица аз реагирах на действията на лорд Брукфийлд. Така нямаше да победя. За да победиш, трябва ти да поемеш инициативата. Ти да предизвикваш събитията. Ти да караш противника да реагира на твоите действия. Бях забравил едно от основните си правила — нещо, което Рой Боъм, онзи чудесен нетрадиционен мустанг кръстник на всички ТЮЛЕНИ беше набил в главата ми преди толкова много години в своя неподражаем двуюмручен стил.

„Не чакай те да дойдат и да ти го начукат — казваше ми. — Иди ти и пръв го натаковай на натакованите таквачи.“

Замислен за тези неща, свиках съвет. Първо по важност: разузнавателна информация. За такава информация ни трябваше пленник. Възложих тази мисия на Уондър и Хауи Калуа. Казах им:

— Не искам да чувам от вас нищо освен добри вести. Не ме интересува как ще намерите факти.

Трябваше да приготвим екипировката си. Това щеше да бъде задача на Гадния и на Гризача. Казах на Икбал, че ще ни трябват двадесет и един пълнителя за пистолети „Глок“ и петстотин патрона с калибър 9 милиметра от най-опасните, които може да намери. Щеше да се наложи незабавно да изпратим някого в Дара, за да закупи седем автомата „Калашников“, 3500 патрона калибър 7,62 и седемдесет

пълнителя за АК. Икбал беше направил някои проучвания и ни посъветва да не показваме физиономиите си там — навъртаха се прекалено много шпиони, танга и други неприятни типове. Съгласен бях. Защо ли да си усложняваме живота точно сега. И без това проблемите бяха достатъчно.

За преопаковането на парашутите, които Лучиано Анджелоти ни беше дал в Ла Специя, използвахме двора на вилата. Човек не скача с парашут, който сам не е опаковал. Освен това тези парашути бяха на „*Incursari*“, което означава, че са били използвани за скокове във вода. Това веднага дава разлика: морската вода разгражда коприната на парашутите след десет или дванадесет потапяния, ако те не се измият щателно веднага след използването. Солената вода отслабва тъканта, която може да се разкъса от удара при отварянето и да те изпрати на смърт.

Знаех, че ще изпълняваме ГВВО — това е Скокове от Голяма Височина с Високо Отваряне, ако не си спомняте — и исках да бъда напълно сигурен, че не са ни пробутали седем прогнили парашута. Не е необходимо да го установявам на шест хиляди метра височина. Затова ги развихме, огледахме ги сантиметър по сантиметър и отново ги опаковахме. Бяха стари и доста използвани, но смятах, че могат да издържат още един скок. Надявах се. Ако ли не, е, тогава иншаллах.

Докато преглеждахме екипировката си, Икбал нае съгледвачи на летището, за да знаем дали лорд Брукфийлд няма да тръгне. В същото време изпратих Томи, Пачия крак, Гадния и Гризача да преминават от време на време покрай иракското посолство. Знаех, че яките им тела и чертите им на чужденци, които ще се видят на телевизорите, ще раздвижат нещата.

Докато те маршируваха покрай камерите, аз и Икбал отидохме да видим Дик Камбъл, подполковника от Морската пехота, който се пенсионира, а след това се оженил. Притежаваше голяма вила между стадиона и летището, в новата колония за персонала — новозастроен район, за който Икбал каза: „Тук живеят всички тузове на Карачи, Гад паша.“

Разказа също, че гореупоменатият пехотинец тези дни ергенствал, защото жена му била на едно от поредните пазарувания в Париж, където ходи два пъти в годината. Научих и че Камбъл живее в

уникална къща. Когато спряхме пред нея, разбрах, че това не е преувеличение.

Площадката беше огромна — може би към два хектара. Къщата се намираще зад триметрова стена. На всеки ъгъл имаше будка за часови, направена от стомана и куршумоустойчиви стъкла. Огневите позиции бяха затворени със стоманени врати с амбразури.

Във вилата се влизаше и излизаше само през дебели плъзгащи се врати от стомана. Половин дузина униформени часови стояха отпред, а когато спряхме до вратата, зад стената забелязах хора с автомати. Множество халогенни лампи сочеха (съвсем правилно) навън от къщата, за да създават осветена зона за убиване, четири телевизионни камери гледаха към прашния двор. В самия двор имаше бетонни саксии, стратегически разположени така, че да осигуряват закрила за охраната, и една барикада, която да не позволи на някой с камион да премине през предната врата на вилата. Очевидно Дик Камбъл ценеше добрата охрана.

Посрещна ни на предната врата с чаша прозрачна течност в ръка. Очевидно нямаше от какво да се оплаче. Махна ни да влезем през богато гравираната врата и приятелски ме поздрави:

— Влизай, тъп, лайнян идиотски заднико с гъбясало междубедрие, тънка пишка и скапани топки.

Погледнах го изненадан. След това видях „Свирепия“ и „Свирепия II: Червената клетка“ на масичката във фойето и разбрах какво искаше да каже. Подозренията ми се потвърдиха, когато запита:

— Някой да желае джин „Бомбай“ с лед?

Инстинктивно усещах, че ще ми хареса.

— Да ти го начукам и аз — поздравих приятелски. — Яж лайна и лай по луната.

Оказа се, че сме служили във Виетнам горе-долу по едно и също време, нищо че беше по-стар от мен с няколко години. Той карал самолети „F-4 Фантом“ от Дананг, докато аз мародерствах из Меконг по време на първия си престой. След това започнал да дроби Чарли на удобни за дъвкане парченца при повече от хиляда мисии за близка въздушна подкрепа като пилот на „пръдливите каруци“, както морските пехотинци с любов наричаха своите самолети „А-4 Скайхоук“.

Камбъл приближаваше шестдесетте, но изглеждаше толкова добре, колкото и когато през 60-те и 70-те години е излитал от самолетносачи с „бръмчащи убийци“ „F-8 Крусейдър“ и А-4. Беше с размерите на дребен ресивер^[3]: метър и седемдесет и осемдесет килограма. Имаше игриви кафяви очи, твърда, хладна ръка, гладко обръснато лице и също така гладко обръсната глава. Да — беше гологлав като Тели Савалас^[4].

— Какъв ти е радиокодът? — попитах. — Билярдната топка?

Ухили се.

— Не съвсем. Казвах ми Роки.

— Защо ли, след като приличаш на някакъв шибан енот^[5]? Или пък постоянно се връщаш за още бой, защото си прекалено глупав, за да се откажеш?

Камбъл направи жест с чашата.

— Много си любезен. Вероятно искаш от мен услуга, заради която може и да умра. Не помниш ли онази сцена в „Роки“, където Сталоун тренира в хладилника и млати онова парче говеждо месо?

— Да.

Засмя се.

— Е, аз съм си изпътувал дългите пътувания, а беше време, когато и аз блъсках месото си^[6].

— Винаги съм се питал от какво ли ви стават толкова космати дланите на вас, пилотите.

Това го накара да се усмихне широко.

Човек не можеше да не го хареса. Макар да беше станал като местните жители, не беше променил мисленето си. Да, и той като мен носеше пакистански дрехи. Само че неговите бяха бели, чисти и изгладени. Така е, когато имаш пари.

Докато Икбал излезе от кухнята, ние седнахме на прекалено опънатите кожени мебели върху античните килими върху мраморния под. Вдигнах джина за поздрав. Беше ми за първи път от повече от седмица.

— Нямах проблеми — отговори той и отпи мартинито си. — Икбал спомена, че може да имаш нужда от превоз.

Описах един вероятен сценарий.

Кимна.

— Няма никакви проблеми за това. Всъщност струва ми се, че ще се забавлявам, както от години не съм го правил.

Договорихме се за заплащането. Казах, че иска смешно малко. Но Камбъл поклати глава:

— Честно казано, бих го направил без пари, но горивото е адски скъпо.

Добавих също, че ми трябва някой да се разходи до Дара колкото е възможно по-скоро. Това също го накара да се усмихне.

— Тъкмо търсех повод да се разтъпча дотам. При последното ми ходене видях една невероятно намалена система НК-93 и ме е яд, че не я купих. Трябваше ми само повод. Ще отлетя за там утре сутринта.

— Чудесно.

Подадох на Роки малко роло от английски лири и един написан на ръка списък с неща за пазаруване.

Той извади от джоба си очила с тънка метална рамка, която обхващаше само горната част на стъклата, и го разгледа.

— Никакви пластични експлозиви? Никакви детонатори М-60? Никакви гранатомети? — През лицето му премина престорено разочарование. — Смятах, че вие, тюлените, се отнасяте сериозно към работата си.

— Хубавите неща си ги носим — отговорих.

[1] Лютив сос. — Б.пр. ↑

[2] Отрова (фр.). — Б.пр. ↑

[3] В американския футбол — играч, чиято функция е да получава пасове, особено дълги. — Б.пр. ↑

[4] Американски актьор, известен предимно от ролята си в сериала „Коджак“. — Б.пр. ↑

[5] Намек за известна песен на „Бийтълс“, в която се разказва за каубой на име Роки Енота. — Б.пр. ↑

[6] На английски месо означава и мъжки полов орган. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Уондър ми донесе информацията в 07,20 часа на следващата сутрин. Лорд Брукфийлд щял да тръгва за Афганистан след тридесет и шест часа. Имал среща в някакъв лагер до Асадабад, столицата на провинция Кунар в Североизточен Афганистан. Уондър получил тази информация от един шофьор в посолството — иракчанин, — който изпълнявал втора длъжност охрана в консулството. Онзи знаел за плановете на лорд Брукфийлд, защото му било наредено да му помага. Запитах в кои лагери в района ще ходи лорд Брукфийлд, но това не бяха успели да разберат — шофьорът не знаел. А бяха убедени, че са изстискали истината от него.

— Проговори, шефе — обясни Хауи. — И ни каза всичко, което знаеше. Всичко.

А след като приключили с него? Е, ВШ — Въпросният Шофьор — ще бъде вписан в иракските книги на безследно изчезналите при изпълнение на дълга си. Напуснал беше консулството преди шестнадесет часа. Нямахме никога да се върне.

Смятате, че е малко прекалено, а? Отмъкваш някого, караш го да проговори, а после го очистиш. Но фактите показват, че това се прави често по време на война. Ние го правехме на виетконгците във Виетнам, а и те го правеха на нас. Има стотици, може ми хиляди безследно изчезнали по време на бой, за които не се знае къде са погребани. Мистър Виктор Чарли ги отвличаше от скривалищата или колибките, или палатките. Измъчваше ги. Разпитваше ги. След това ги убиваше.

Ето така е на война. О, не говорехме много за тези неща, и сега не говорим. Няма да е модерно, приятно или учтиво. А ние, американците, по принцип имаме начело хора, които по някаква причина искат да обявяват модерни, приятни и учтиви войни.

Искате пример? Добре. Какво ще кажете за Уорън Кристофър, който беше заместник държавен секретар, когато по време на спасителната мисия през 1980 г. поиска от командира на „Делта Форс“ Чарли Бекуит да прострелва иранските терористи, които държаха

американските заложници в Техеран, в рамото, за да не им причини голяма болка?

Това е същият Уорън Кристофър, който ръководеше Държавния департамент през 1993 г., когато нашите момчета бяха премазани в Сомалия, защото правилата за влизане в бой, изготвени от Кристофър и хората му, както и от умниците в Белия дом, не позволяваха никакво ритане на задници и раздаване на наказания, за да не пострадат „невинни“ сомалийци.

Хмм. Не забелязвате ли повторение?

Е, хора, нещата са по-различни. Независимо какво си мислят раираните костюми по света като Уорън Кристофър, войната, както някога е казал генерал Уилям Текумсе Шърман^[1], е ад.

Не вярвате? Ако обичате, припомнете си снимките на морските пехотинци при язовира „Чосан“ в Корея. Или дългите цял километър погледи на редниците във Виетнам. Или пък абсолютния, чист ужас на лицето на Майк Дюрант, чийто хеликоптер „Блекхоук“ беше свален в Мобадишу. Е, Дюрант е бил добре обучен. Казали са му какво ще стане с него, ако го заловят, и вярвам, че е бил готов да умре. Но това не промени изражението на лицето му. И целият свят успя да види този ад, защото го улови телевизионна камера. Лицето му беше истинският образ на войната. Лицето на ужаса и болката.

Войната не е красива — не е като във филмите, където Слай, Стивън, Чък, Жан Клод, Арнолд^[2] или някой друг задник успява да очисти сто и петдесет виетнамци с един пълнител с тридесет куршума, като в същото време надува мускули и прави гримаси пред камерата. Войната е реална и може да ви причини истинска болка. Повярвайте ми, истински ад е.

Великият снайперист от Морската пехота и истински американски герой сержант Карлос Н. Хаткок, който има деветдесет и три потвърдени попадения във Виетнам, разказва за една виетконгска кучка, която наричал Апах и която имала навика да одира морските пехотинци живи, докато ги разпитвала. Изпратила един все още жив обратно в частта на Хаткок — хлапето умряло, когато прекосило оградата.

Тя го обработила доста добре. Едно от гадните неща, които му сторила, било да му отреже клепачите. Отрязването на клепачите на пленниците било неин специалитет.

Хаткок я преследвал. Трябвало му доста време, но накрая я очисти. Казва, че трябвало да я убие, защото убивала и измъчвала хлапета, които той познавал. Но не я убил просто за да бъдат квит, макар че предвид миналото ѝ такова нещо било оправдано. Хаткок имал по-висша цел — убил я, за да спаси живота на морски пехотинци.

Сега силните на онези дни не бяха особено ентузиазирани във връзка с Карлос Хаткок, нито пък за убиването със снайпер. Считали, че то е твърде гадно, твърде страшно, твърде мръсно. Не било джентълменско — а няма войната е игра на джентълменство?

Но Карлос мислеше друго. Знаеше, че всеки убит от него виетнамец няма да отнеме между пет и десет живота. Това означава, че пет до десет морски пехотинци ще се върнат при семействата си, при съпругите, децата и родителите си. Убил е деветдесет и трима (и имаше още четиристотин непотвърдени попадения), от което следва, че най-малко две хиляди и четиристотин морски пехотинци са успели да се приберат по домовете си.

Лично аз мисля, че ние, американците, имаме дълг към Хаткок, който не можем да платим.

Всичко се свежда до това, че трябва да обявим война, за да я спечелим, а не да загубим или да излезем наравно. Трябва да водим война, за да спасим живота на своите хора и живота на цивилното население у дома — в случая десетките хиляди потенциални жертви на бактериологическата война на лорд Брукфийлд, като в същото време отнемаме живота на враговете си.

Затова не се противя да отвлека пленник и да го убия. Нечестно, казвате. Няма проблеми. Мога да го преживея. Безпринципно, нападате. Не съм съгласен. Първостепенният ми принцип е да опазя хората си живи по всички възможни начини, като изпълня мисията си докрай.

Добре, обаждате се, ами Женевската конвенция?

Е, любезни читателю, Женевската конвенция и без това не важи особено много в наши дни. Важеше ли в Ливан през 1982 г., когато свалените израелски пилоти бяха вързани за автомобили и теглени по улиците? Важеше ли в Салвадор, Хондурас или Никарагуа, където умираха десетки хиляди невинни жертви? Важеше ли в Сомалия, където телата на американски войници бяха осквернени от тълпите? Или в Ирак, когато един заловен сержант от Специалните сили бил

принуден да избърше изпражнение от една тоалетна с голи ръце и да оближе пръстите си? Е, нека признаем, вече никой не обръща внимание на правилата от Женева, ако му пречат. А в повечето страни от Втория и Третия свят те са си истинска пречка.

Ако някога се бия с швейцарците, ще спазвам споразуменията от Женева. Но дотогава ще правя на тангата онова, което те искат да направят на мен — но аз ще им го направя пръв. С максимум предубеждения и любов към жестокостите.

Край на проповедта.

Обадих се до Мик Оуен за резултатите от разпита и с искане за разузнавателна информация. Трябваше да знам какво, по дяволите, става при Асадабад. Обадих се на Дик Камбъл и предпазливо му дадох да разбере, че сме почти готови да тръгваме. Каза, че ще ни чака.

Получих сведения от Мик след около половин час. Според най-новите спътникови снимки имало шест лагера на петнадесетина мили един от друг, разположени на изток и север от столицата на провинцията. Всички те били активни, което означаваше, че в тях живеят танга.

Знаех за Асадабад. Това беше слънчевият сплит на Партията на исляма, една от петдесетината отцепили се групи, които в момента обучаваха войници от пехотата на ислямския фундаментализъм, за да обявят свещена война срещу правителствата от Алжир до Египет, от Босна до Бангладеш, от Йемен до САЩ.

Може да се спори дали фундаменталистите вече не са спечелили свещената си война срещу Великия Сатана. В края на краищата всяка година вкарваха стотици тонове хероин в страната ни, без да можем да ги спрем. Тези наркотици ни убиваха отвътре — съсипваха градовете ни, унищожаваша инфраструктурата ни, изсмукваха икономиката ни.

Щастлив бях от това, че знам къде се намират лагерите, които въведох в компютрите ни. Но имаше проблем — бяха разпръснати на повече от триста квадратни мили в незаселената част на Афганистан, а нямах никаква представа накъде е тръгнал Брукфийлд. Можеше да се е насочил към всеки от тях. А можеше и да не е тръгнал към нито един. Или да отива в Асадабад, за да се срещне с губернатора на провинцията, да направи посещение на вежливост на моллите, които ръководеха Партията на исляма, да е тръгнал на посещение в маковите полета или фабриките за преработване на опиума, накацали из

негостоприемната афганистанска пустош. Нямах абсолютно никакъв начин да разбера нещо. Бяха ме изтаквали.

Помислих си да опитам да поставя маяк, но не беше възможно — първо, нямахме никакви маяци. Второ, поставянето на такъв изискваше влизане в консулството на Ирак. Нямах намерение да губя хората си за подобно нещо. Единственото, което ми оставаше, за да проследя лорд Брукфийлд, беше да искам Мик да накара шпионите в Челтънъм да си поиграят с прекъсвачите и циферблатите и да променят курса на една от спътниковите си птици модел „Форте“, за които знаех, че летят над Пакистан, за да следят изпълнението на програмата ѝ за ядрени оръжия.

Тайничко бяхме продали на Великобритания няколко такива спътника, предназначени за бърз запис на краткотрайни експерименти, през последните дни от управлението на администрацията на Буш. Президентът беше извършил сделката с извънредно споразумение, според което спътниците могат да бъдат доставени без съгласието на Конгреса. По този начин британците щяха да имат тактическо превъзходство над всички други и възможностите на спътника да останат тайна за всички други в по-голяма или по-малка степен.

Предшествениците на „Форте“, познати като „Индиго“, „Байман“ и „Лакрос“, най-напред бяха изстреляни от Националната разузнавателна служба, или НРС, през 1983 г. Първото поколение спътници имаха камери и прости сензори, което беше достатъчно, за да осигури на Запада превъзходство по време на Студената война, но бяха с цели поколения по-назад от модерните възможности за предаване на миниатюрни изображения. Второто поколение добави компютърно обработване на изображенията. След „Индиго“ и „Байман“ се появи „Лакрос“, които още се използват от НРС. Те имат радарна и инфрачервена система за обработване на изображения, както и лазерна система за откриване и съпровождане на цели. Най-новите системи, използвани преди войната в Персийския залив, бяха оборудвани със сензори за химически и бактериологически бойни вещества. Разрешителната им способност беше 0,23 метра. Това означава, че от пътя си в орбита на разстояние 250 километра разпознават неща с размери двадесет сантиметра. С помощта на съществуващото увеличително компютърно оборудване може буквално да се прочете регистрационен номер от 250 километра в Космоса.

Една интересна история около имената на тези спътници — отначало всички те бяха разработени под административното наименование „Байман“. Когато името беше компрометирано от шпионския кръг на Уокър, станаха известни под името „Индиго“. А когато Джонатан Полард издаде технологията им и ултрасекретната парола на израелците, спътниците станаха „Лакрос“. През 1992 г. се появи ново име: „Форте“. Кой знае как ще ги нарекат сега, след като знаете за тях.

Причината за промяната на името беше свързаното с новото поколение техника нарастване на възможностите за събиране на разузнавателни данни. „Форте“ притежават всички способности на „Лакрос“, което означава, че могат да възпроизвеждат фотографски изображения (понастоящем разрешителната им способност е 0,15 метра), а също и да използват радар и инфрачервени лъчи, за да проникват през гъсти облаци. Но приликите свършват тук. Спътниците „Форте“ притежават изключително усъвършенствани възможности за откриване на ядрени оръжия. Версията, която дадохме на британците, използва силно усъвършенстван сензор — официалното му обозначение е DS21 многоспектрален топлинен сензор за обработка на изображения. Той може да открива всичко — от химическите утайки, изпуснати по време на процеса на обработване на плутоний, до характерния топлинен сигнал на ядрените оръжия, готови за изстрелване. Сензорите на тези спътници отчитат и топлинните колебания на охладителните кули на реакторите, а дори и характерното увреждане на растителността около обекти, в които се съхраняват радиоактивни отпадъци от материали за въоръжение.

Мик отговори на молбата ми с едно искрено „Да ти го начукам“. Обаче знаех, че ще си пръсне задника, но ще убеди компютърните плъхове да ни помогнат. Всъщност това не е кой знае каква работа — отклонение от около двеста километра от курса на спътника щеше да ни устрой.

През това време бяхме оставени насаме — „Бог дава, но в кошара не вкарва“. Затова вкарахме в раниците си колкото можяхме повече от нещата, които Дик Камбъл донесе от Дара, отново проверихме парашутите, заредихме пълнители в оръжията си,

нагласихме по десет ръчни гранати на човек (пет осколочни, две заслепяващи с бял фосфор и три зашеметяващи) и си поделихме десет килограма пластични експлозиви „Семтекс“, двадесет детонатора М-60, десет взривателя с часовников механизъм и още двадесет запалки. Не исках, ако някой от нас не стигне до целта, да бъдем лишени от огнева мощ.

Икбал закъсна. Кучият син трябваше да ме закара до пазара за злато, където исках да обменя двадесет хиляди лири за златни монети. Защото е по-лесно да търгуваш със злато, отколкото да поискаш от някой терорист, размахващ автомат „Калашников“, да ти развали банкнота от петдесет лири. Изоставах с час и половина от графика си, което беше неприемливо дори и за Карачи, където да цепиш секундата, означава да не закъсняваш повече от десет минути. Е, майната му, сам щях да ида.

Пъгнах се в един „Ландровер“. Томи се метна в купето.

— Накъде, шкипере?

Казах му.

— Страхотно. Ще дойда да се повозя.

Магнах на часовия до вратата на вилата. Той повдигна бариерата и излязохме на улицата. Завихме наляво, проправихме си път през улиците и тръгнахме на югоизток към пазара на златарите на северния бряг на реката. Чух в далечината звук от взривен автомобил. Това беше нормално — в Карачи гръмваха поне по един на ден. Така се създаваше работа на полицията и паркирането се превръщаше в игра. Да, игра. Руска рулетка. Избухна и втора бомба. Беше по-голяма и се намираще по-близо — усетихме взривната вълна. Намерих уличка близо до пазара и паркирах колата. Изминахме пеша последните петстотин метра, свършихме си работата с немного пазарлъци и се отправихме към дома. По пътя чухме още две бомби. По звуците съдех, че вероятно избухват в южните части — колонията Фейсал или Садап. Полицаите щяха да имат доста работа. Болниците — също.

Тъкмо влизахме през вратата, когато някакъв задник даде на заден с колата си, блъсна ландровера и ме избута през бариерата. Щях да кажа нещо мръсно, но кучият син ме прекъсна, като очисти часовите и започна да стреля по задното ми стъкло.

Наведох се, но не преди да забележа идването на два други пикапа, от които изскочиха дузина неприятни на вид задници,

облечени като муджахидини. Къде отиде доброто старо мюсюлманско гостоприемство? Очевидно не идваха при нас с добри намерения. Сигурно смятах така, защото носеха автомати и ленти с патрони.

Може и да загревам бавно, но не съм глупав.

— Мама му стара, Томи.

Изтърколихме се от колата и се скрихме зад предницата. Извадих пистолета от джоба си и свалих задника, който беше най-близо до мен, с три бързи изстрела, които оставяха белези на различни места в тялото му — по дяволите, не стрелях точно. Както и да е, той падна.

Пистолетът на Томи вече беше влязъл в действие. Разбира се, той е по-млад и по-бърз от мен. С два изстрела свали едно шибано танго, което се перчеше с гранатомет.

— В къщата — извика ми. — Тръгвай, ще те прикривам.

Не чаках да ми повтаря. Наведох се, претърколих се наляво, втурнах се на зигзаг и се понесох към вратата. Навсякъде около мен започнаха да се забиват куршуми и да вдигат прах. Един проби тока на обувката ми и ме събори. Паднах, свих се, претърколих се, видях, че някой се движи отдясно, прицелих се през мерника и се изправих, стреляйки.

Имах късмет и кучият син се строполи. Не, не бях щастлив — имах опит в стрелбата в стресови условия. Казвах на хората си, че трябва да улучваме от първи път. Постоянно набивах това в главите им. На война не можеш да загреваш, да се упражнявах на мишени. Независимо колко си уморен, наранен или съсипан, трябва да успееш да убиеш лошия от първия път.

И успяхме. Започнахме с основните неща на стрелбището във Вирджиния Бийч. Стреляхме без патрони, като използвахме старата техника на прицелването, насочването и стрелбата. После използвахме истински патрони. След това излизахме навън. Дъжд, киша, сняг — все стреляхме. Комбинирахме упражненията си със ситуации от реалния живот. Наричах го стрелба в стресово състояние, защото първо създавах стрес, а след това стреляхме.

Това върши работа. Знам го, защото се намирах тук в състояние на стрес, но просвах тангата. Претърколих се към вратата. Тя изпука. Лицето на Уондър се показа. Също и автоматът му.

— Нямаме нужда от това, което продаваш.

— Да ти го начукам.

Засмя се. Изтърколи се напред и започна да обстрелва камионите, за да не позволява на тангата да надигат глави.

— Хей, Томи...

Този долови намека. Затича. Около него започнаха да се забиват куршуми.

Уондър беше организиран за защитата във вилата. Но аз исках да ги оправя отвън. Не ми се водеше обсадна война. Независимо от автомобилните бомби полицията скоро щеше да дойде, а аз не исках да им обяснявам какво правя тук. Пък и така или иначе, бяхме опаковани и готови да тръгваме. Просто щяхме да подраним. Можехме да се приютим във вилата на Дик Камбъл, докато подготви самолета, а аз разбера от Мик къде се намира целта ни.

Разпределих задачите за по-малко от половин минута. Щяхме да проведем проста и смъртоносна операция. Гризача и Хауи трябваше да излязат през задната врата и да се приближат до десния фланг. Пачия крак и Томи щяха да сторят същото и да идат отляво, а Гадния, Уондър и аз щяхме „ала-бала-ница, да се юрнем право по средица“. Раниците можеха да ни почакаат, докато решим проблема на онези задници.

Подадох се първи. Тангата се бяха групирани, като използваха пикапите си за прикритие. Страхотно. Метнах една фосфорна бомбичка зад първия пикап. Дочух викове при експлозията.

— Тръгвай.

Гадния поведе. Тичайки, събори едно танго с два изстрела. Аз излязох през вратата и затичах напред, стреляйки. Стиви беше нагорещил своя „Калашников“ до червено — всъщност преряза едно танго надве. Създадохме смъртоносно огнево поле, което бързо привлече вниманието на лошите момчета. Спуснахме се към ландроверите в средата на двора, изтърколихме се зад тях и ги използвахме за прикритие. Всичко приличаше на упражнение със стрелба по мишена: някое танго се показва, ние го застрелваме.

Дотук добре. Стрелбата срещу нас беше спорадична и неточна. Нормално. Знаех от опит, че тангата не проявяват голяма дисциплинираност в стрелбата. Обичат да изстрелват по цял пълнител при всяко натискане на спусъка. Ние изстрелвахме по три куршума, но улучвахме всяко нещо, в което се прицелвахме.

Лошите се опитваха да се изтеглят. Не бяха очаквали такава бурна реакция точно отпред. Е, майната им, нямаше да се измъкнат

така лесно. Чувалът щеше да се затвори всеки момент.

Гризача и Хауи бяха отишли отзад, бяха се изкатерили на стената и се показаха зад тангата. Чух ги да стрелят отдясно. После дочух изстрели и отляво — Томи и Пачия крак също бяха дошли.

Намигнах на Гадния и той ми отговори със същото. Бяхме стиснали менгемето и щяхме да се позабавляваме. Той тръгна напред, като стреляше от хълбок.

Всичко свърши за няколко секунди. Кое то беше добре, защото дочух далечен вой на сирени и клаксони. Това беше сигналът на суфльора да напуснем сцената наляво. Превод: време беше да се махаме отгук.

Подпрях с ландровеера пикапа, който ни беше бутнал, и го изтиках на пътя. Томи седна зад волана на другия джип, а останалите момчета се спуснаха през вратата и взеха багажа. Измъкнахме се след не повече от десет секунди. Натиснах газта докрай, гумите изпищяха и изхвърчах през портала, като разпръсквах чакъл. Промъкнах се, завивайки между пикапите на тангата, и излязох на улицата. Томи ме следваше. Не бяхме изминали и три преки, когато видяхме две противопожарни коли и три полицейски автомобили, тръгнали към вилата с включени светлини и клаксони. Добре. Можеха да съберат останките.

Прегледахме се взаимно за рани, одрасквания, натъртвания и охлузвания, докато пиехме студена бира в къщата на Дик Камбъл. Той кудкудякаше около нас като грижлива квачка и размахваше пръст под носа ми.

— Ето, Марчинко, прецака шибаната си специална операция.

Прав беше, макар да се притеснявах, че Брукфийлд не беше доловил намека по-рано и не се беше опитал да се разправи с мен. Не, той искаше да ме елиминира, по дяволите. И вероятно са отвлекли Икбал, за да разберат какво сме намислили. Икбал знаеше, че съм разбрал за пътуването на Брукфийлд в Афганистан. Знаеше, че Дик Камбъл се е наел да ни откара където искаме. Но нямаше никаква представа как смятахме да ударим лорд Брукфийлд и как и кога ще се измъкнем. За щастие тези подробности бяхме запазили за себе си.

Обадих се на Мик Оуен и поисках информация. Получих добри вести. Променяха курса на спътника. Сега само оставаше да се

определи местонахождението на лорд Брукфийлд. И как предлагам да стане това?

Добър въпрос. Не е възможно да се проследи самолет от спътник. Спътникът се движи по фиксирана орбита, като преминава над една и съща точка на всеки четири до пет часа. Има възможност да снима само няколко минути. Възможно е да бъде програмиран да търси конкретни неща — терен, сгради или превозни средства. Но може да ги проследява само ако се движат много бавно (например възможно е да следите кораби, както правих в „Свирепия II: Червената клетка“). Трябваше да кажа на Мик за какво да програмира спътника.

Само че и аз не знаех това.

Обсъдих проблема с Уондър, който имаше познания в тази област, далеч по-добри от моите. Той зарови пръсти в косата си, рошава като зелка, и се замисли.

— Има ли нещо, което може да го издаде?

Свих рамене. Нямах никаква представа как ще пътува. Със сигурност знаех само, че носи шест кутии с ВА-РРЗ/1, които беше взел от „Numero Douze“. Но те бяха херметично затворени. Нямах как да бъдат надушени. Освен това „Форте“ не са нагласени за намиране на бойни отровни и бактериологически вещества.

Уондър не беше напълно убеден в това.

— Може би да, може би не.

— За какво мислиш?

— Ние активирахме сигнализацията в централата.

Имаше право.

— Е, нали плувахме в онази тежка вода. Сигурно сме светели като лампи в тъмното.

— Да. Като неонов лампи. — Почеса се по носа. — Но може да са били кутиите.

— Те бяха опаковани в оловен сандък. Освен това ги измихме.

— Може би не сме ги измили хубаво, Дик, хуй такъв.

Замислих се над това.

— Но не забравяй — продължи Уондър, — сандъкът беше протекъл. Кутиите бяха мокри, когато го отвори.

Бях забравил. Но не и Уондър. Той помни такива подробности и затова се радвах, че не го оставих да се удави.

— „Форте“ могат да надушват радиацията — каза той. — Стига да няма много други източници на радиационно излъчване наоколо. Научих това в Ирак.

Разбира се, беше прав. След войната в Персийския залив бяхме използвали спътници „Форте“, за да открием местата, в които Саддам Хюсеин криеше радиоактивни елементи за програмата си за ядрени оръжия. Уондър беше извършил две инспекционни пътувания, като се представяше за инспектор по оръжията от ООН. Представих си как се прави на дипломат и се усмихнах коварно.

Запитах Мик Оуен и той отговори, че трябва да си поиграят с превключвателите и циферблатите и ще ми се обадят. Чудих се как успява да ги накара да преместят два спътника — не можеше да каже, че го прави за мен, защото аз бях персона нон грата. Е, честно казано, пет фъшкии не давах да знам как го прави, важното беше, че успява.

Дик Камбъл извади навигационните си карти и представи своя план за полета. Щяхме да излетим в югоизточна посока и да минем над делтата на река Инд, все едно сме тръгнали към обектите близо до индийската граница, където „Глобал“ извличаше нефт. После щяхме да завием на изток, като останем далеч от пакистанските ракетни установки в Дати Бадин. Когато стигнем до оазиса в Качро, щяхме да позволим да ни забележат, а после да тръгнем на северозапад по права линия към Сукур. Оттам щяхме да следваме река Индус, която лъкатуши на североизток, да видим Дера Исмаил хан, след това да се проверем през планинските проходи на запад към Пешавар. Оттам имахме възможност да избираме — да нарушим афганистанската граница, като преминем над планината Сафед, или да заобиколим Пешавар на изток, да прекосим границата северно от Асадабад и да атакуваме от север.

Това ми изглеждаше добре. Но летенето не беше моя работа. Трябваше да мисля за други неща. Променливи като скорост и посока на вятъра, както и тегло и кислород (или липсата му). Планът ми беше да проникнем със скок от голяма височина с ранно отваряне на парашута. Това значеше, че трябва да скочим най-малко от осем хиляди и петстотин метра височина, а може и повече, в зависимост от надморската височина на целта ни.

При надморска височина 28 километра можете да летите с парашута на двадесет мили, ако времето е добро и ако ветровете са с

вас. Това научихме в пустинята на Аризона, където скачахме от самолети „Боинг 727“ и С-141 от височини, достигащи единадесет хиляди метра. Колко високо е това ли? Летели ли сте със самолет? Нормалната полетна височина за пътническите самолети е единадесет хиляди и двеста метра. Не можете да забележите боинга на тази височина от земята. Скачахме от шестстотин метра по-ниско и беше невъзможно да ни видят.

Както и да е, ако скачате от двадесет и осем километра и целта ви се намира на четиридесет и пет метра надморско равнище, можете да се плъзгате Х мили. Но ако целта е върху високопланинско плато с два километра надморско равнище, ви трябва още два километра допълнителна височина, за да изминете същия брой мили. Всъщност необходима ви е по-голяма височина, защото въздухът е по-рядък при земята — ако тази земя се намира на миля и нагоре над морското равнище. А редкият въздух поддържа парашута по-зле, отколкото „тлъстият“. Това означава, че щяхме да се движим с по-голяма скорост и да се спускаме по-бързо, отколкото ако скачахме над Феникс или Тъкстън^[3].

Освен това трябваше да се съобразим и с обичайните фактори на Мърфи — насрещни ветрове, възходящи течения, а да не говорим за хипоксията (за онези от вас, които нямат медицински познания, това е недостиг на кислород в кръвта), смразяващ студ и напълно възможния отказ на добре износените ни италиански парашути да си свършат работата.

Време беше да заговорим за по-радостни неща.

— На какъв самолет ще се возим?

Надявах се на нещо стабилно.

Нямаше да го получа.

— „Провайдър С-123“ — отговори Роки с неохотна уставна усмивка на морски пехотинец от САЩ.

— Какво става, не може ли да намериш С-47?

Господи, как мразех С-123. За първи път са летели в средата на петдесетте години и са имали два радиални бутални двигателя. Използвахме ги във Виетнам. Добавиха им по два реактивни двигателя, за да помагат при излитането, защото тези самолети бяха доста маломощни и имаше много катастрофи при напречен вятър.

След Виетнам С-123 се използваха във въздушните сили на страни от Третия свят или при някои мисии на ЦРУ. Изобщо не са добри самолети. Независимо от това Ричард Секорд, пенсиониран генерал от Военновъздушните сили, които са си истински майтап, закупи една от тези щайги, за да помага на подполковника от Морската пехота Оли Норт, станал политик, да провежда тайната си операция по снабдяване. Самолетът нямал подходящото навигационно оборудване и рядко бил изправен, за да лети. Въпреки това пилотите изпълниха дузина мисии за доставяне на материали, докато на 5 октомври 1986 г. сандинистите успяха да го свалят с една руска ракета „САМ-7“ и така започна скандалът, известен на всички ни като „Аферата Иран-контри“.

Единствената положителна черта на С-123 е, че като „С-130 Херкулес“ има рампа в задната част, която може да бъде спускана по време на полет. Така скокът на много хора става по-лесен и можехме да скочим всички наведнъж.

— Не се притеснявай — каза Камбъл. — Това е самолет на „Глобал“. Ние се грижим добре за него.

Надявах се да е така. Бях виждал толкова разбритани самолети С-123, че материалът, с който резервоарите са облицовани отвътре, се откъсваше и парченца пластмаса влизаха в горивопроводите — много му здраве на онзи, който кара такава каруца. Други пък бяха толкова ръждясали и с така разбити корпуси, че имаше случаи парчета да се откъсват по време на полет.

— Други добри новини?

— Да. Прогнозата е за хубаво време в района на операцията ти. Няма да има дъжд, сняг или други неща, които да ви пречат.

Това наистина беше добра новина.

— Ами облачността?

— Ясно като кристал през следващите седемдесет и два часа.

— Страхотно.

Всъщност мразя да получавам добри новини. Това просто означава, че нещо ще се обърка. Предпочитам ситуацията да бъде напълно осрана без надежда за почистване. Когато наистина са ти го начукали, нещата не могат да вървят наникъде освен към подобряване.

[1] Уилям Шърман (1820–1891) — командващ войските на Севера по време на Гражданската война в САЩ, командващ Американската армия от 1869 г. — Б.пр. ↑

[2] Силвестър Сталоун, Стивън Сийгъл, Чък Норис, Жан Клод Ван Дам, Арнолд Шварценегер. — Б.пр. ↑

[3] Градове в САЩ с малка надморска височина. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Мик Оуен се обади. Съобщението гласеше: „Имаме сигнал.“ Това означаваше, че официално (под което разбирам тайно) влизаме в действие.

Брукфийлд тръгна шест часа по-късно. Оставихме го да си ходи. Спътниците щяха да си свършат работата. От Мик получавах информация за проследяването, набирах координатите в компютъра „Магелан“ и чертаех съответните линии по навигационните карти на Роки. Два часа и половина след излитането самолетът на Брукфийлд, който летеше за прикритие на запад към Иран, зави на север, прелетя над Белуджистан и кацна в Джалалабад, Афганистан. От следващия доклад с разузнавателна информация, получена с помощта на технически средства, разбрахме, че се е отправил на север по главното шосе към Асадабад.

Спря далеч на юг от града и според данните направи около час престой. Отново въведох цифрите в компютъра и ги сравних с топографската навигационна карта на масата на Дик Камбъл. Лорд Брукфийлд се намираше по средата между Сакрани и Хас Конар, което означаваше в подножието на планината Кашмунд. По права линия това е почти двадесет и пет мили от пакистанската граница. Но самолетът С-123, какъвто си е нестабилен, щеше доста да се озори да лети направо през тези планини.

Отново беше време да тръгваме.

Не можех да рискувам нощно скачане, защото не разполагахме с необходимото оборудване, за да се виждаме. Затова щяхме да скочим привечер — достатъчно светло е, за да може да се скача, и достатъчно тъмно, за да не могат лошите да ни видят лесно.

Притеснявах се за хипоксията. Парашутните екипировки имаха кислородни бутилки. Но не знаех дали са пълни, полупразни или съвсем празни и дали кислородът не се е замърсил от дългото стоене.

Докато измъквахме багажа, Дик Камбъл ми подаде водонепромокаем пакет. Отворих го. Съдържаше дванадесет златни монети.

— Какво е това?

— Допълнителни пари за измъкване от затвора в Афганистан. За всеки случай.

Фраснах го по рамото.

— По дяволите, Роки...

— Хей, не се притеснявай, ще ти го включа в сметката. Ти вече ми дължиш толкова джин, че никога няма да мога да си го наваксам. Направи ми една услуга.

— Казвай.

— Подпиши ми книгите.

Подаде ми екземплярите си „Свирепия“ и „Свирепия 2: Червената клетка“. Написах подходящи нецензурни думи.

— Да ти го начукам много, брат.

— Нямах проблеми. А сега да се махаме оттук. Времето минава, а ще ни трябва половин час за предполетна подготовка, преди да излетим.

Излетяхме и според предварителния план тръгнахме за заблуда на изток, после завихме на запад. Никой не се интересувахе кои сме и къде сме тръгнали. Роки поддържаше височина 10–12 километра. Достатъчно високо, за да виждаме къде отиваме, но достатъчно ниско, за да не се наложи да осигуряваме свръхналягане в самолета и да си играем със запасите от кислород.

В никакъв случай не бих си играл с кислородните запаси на самолет С-123. Бях получил един неприятен урок като новобранец водолаз. Бях Р2 (Радист втори клас, който можеше да мисли само за мадами) и служех във втори след никой взвод на Ев Барет в групите за подводна диверсия.

Освен това сгъвах и парашути и като такъв участвах в разпределянето на скоковете в няколко учения по нощни скокове на Групите за диверсия 21 при Съфолк, Вирджиния — на около тридесет мили югоизточно от този град, който все още считам за най-гъсто населен с готови за чуване мацки по целия Вагина Бийч. Общинското летище на Съфолк, дадено под наем на Военноморските сили, се намираше в съседство с голяма свинеферма. Така ние, водолазите,

можехме да скачаме и да се кефим като пословичната (а и буквална, ако се отклоним твърде много от курса) свиня в знаете какво.

Летяхме в ръждясал С-123 — наричахме го ръждивата помийна кофа — единствената свободна машина за вечерта. За първи път се возех на такъв самолет. Освен това имах и първата си близка и лична среща с младия дежурен офицер — мичман от Групите за диверсия 22, който се казваше... е, нека го наречем Еди Щрауса, защото приличаше на голяма кокалеста птица с изпъкнали очи, която не може да лети.

(Отклонение за пример от реалния живот. Само преди около две години Еди Щрауса в качеството си на вицеадмирал, заместник-командващ главните операции, се опита да ми покаже среден пръст и да изхвърли вещите ми от „ТЮЛЕН-група 6“ в музея на Военноморските сили, защото гледаше на мен — и продължава да го прави — със значително презрение. Е, чувствата са взаимни — не изпитвам уважение към адмиралите тюлени, които се опитват да говорят като воители, но никога не са убили нещо на два крака. Подмазвачите водолази, които ръководят музея, бяха склонни да се съгласят с Еди Пилето. Но за мой късмет хората, които ме закрияха — Рой Боъм, Ев Барет, както и група други моряци и водолази от онова време, — се появили навреме за събранието на членовете на музея, за да обсъдят предложението на Еди, което гласеше: „Или изхвърлете нещата на Дики Диверсанта, или повече няма да получавате издръжка от Военноморските сили.“ Те дерайлираха плановете на добрия адмирал. Което означава, че все още можете да видите гравирания пистолет и копието на сребърната тока за колан, която ми подариха момчетата от „ТЮЛЕН-6“, ако посетите музея на групите за подводна диверсия и тюлените във Форт Пиърс, Флорида.)

Е, да се върнем на нашия разказ. Прекарах нощта като разпределител — пусках парашутистите от страничната врата на самолета и с копнеж гледах как изчезват в тъмното и остават да се виждат само аварийните им трасиращи светлини. Аз също исках да скачам. Но мичман Щраус категорично ми забрани това удоволствие. Мероприятието за вечерта беше планирано от Групите за подводна диверсия 21 и без подходящите документи, разрешителни и други лайнарски хартии и... е, нека изкажа изречението с неговите думи: „Никой от Групите за подводна диверсия 22 няма право да напуска

проклетия самолет, освен ако той не е паркиран на проклетата писта и това се отнася особено силно за теб, радист втори клас Марчинко.“

Отдадох чест и отговорих:

— Тъй вярно, сър.

Трябва обаче да призная, че исках да го нарека гадно псе и че бях прекръстил пръсти зад гърба си. Затова, след като изскочи и последният парашутист, аз се огледах и открих, че единствените хора на борда сме летците и аз. Какъв беше изводът ли? Заключих, че планът за скоковете е бил някак си променен и самолетът трябва по някакво чудо да ме закара — *ich, yo, moi, ani*^[1] — за нощен скок със свободно падане на учение на Групите за подводни диверсии 22. Попитах пилота дали тази идея му се струва добра. Отговори, че няма проблеми — всъщност вдигна нагоре палци. Затова си сложих един парашут и сигнална лампа на обувката и застанах на вратата, докато той се накланяше, за да завие над целта за последен преход.

Разбира се, за да се облека правилно, трябваше да си сменя кислородната маска, после да я поставя обратно. Е, кислородният кран на самолета се намираще на етапа, когато нещата са наистина осрани, и затова, когато закачих маската си обратно, не получих никакъв кислород, а само приятен, рядък въздух. Тъй като летяхме на височина три хиляди метра, погледът и главата ми се замаяха и така чаках пилотът да премине над мястото за скачане. Всъщност, когато изскочих от самолета, бях почти в безсъзнание. Но какво толкова, по дяволите. Едно от основните правила на косматогъзите водолази е: „Никога не пропускай хубав скок със свободно падане.“ (Дори смятахме, че да изтървеш хубав скок е като да ти спадне онази работа, след като е добре възбудена.) И така, изскочих през вратата малко замаян за дълъг скок от голяма височина с ниско отваряне на парашута, червената сигнална лампа на обувката ми светеше, вятърът влизаше в шибаните ми ноздри, създадени за смъркане на спагети, и ме събуди, след като преминах километър и половина. Накрая разтворих парашута на петстотин и осемдесет метра височина и се приземих точно на върха на писта с формата на буква А — идеално попадение.

Еди — винаги схващаше нещата бързо — разбра за вероломството ми, когато двамата се прибрахме в поделението по едно и също време. Знаеше, че трябва да съм в самолета, а не да отивам към бараката на парашутистите с навит на топка парашут под ръка. Схвана

за какво става дума и се спусна към мен, за да се опита да ми разшири задника.

Окей, знам какво искате да кажете. Че съм можел да припадна, след като съм напуснал самолета, и да стана на пихтия на пистата. Но аз не станах на пихтия. Направих възможно най-доброто. И получих два ценни урока. Първо, че подаването на кислород на С-123 не е надеждно и, второ, че когато нещата не са наред, трябва да се довериш на способността си да ги подобриш със собствените си усилия, без някой да те държи за ръка (в случая да ти дърпа въжето за отваряне на парашута).

Да се върнем към настоящето. И двата урока, които бях научил тогава, важаха и сега. Знаех, че трябваше да хвана онези копелета, и затова сигурно тази вечер щях да направя нещо също толкова тъпо и/или безотговорно. Ами ако се случи случка? Е, важното е как ще се измъкнеш с бой, а не случката или случването. Мистър Мърфи винаги ще бъде около нас. Човек не трябва да му обръща внимание, когато може, и да го заобикаля, когато не може.

Тази вечер щяхме да се напрегнем доста — може би дори повече отвсякога. Никога не съм харесвал да губя хора, но ако това се случи, искам то да значи нещо — за него и за мен.

Всеки знае мнението ми по този въпрос. Казвам на хората си, че безопасността има място във войната със специални методи: по време на основното обучение. Тя обаче не е фактор по време на реалните операции или при окончателните тренировки. Ако ще ходиш на война, трябва да се обучаваеш за война, а не за мир или безопасност. Човек трябва да бъде професионалист, който знае как да действа в критични ситуации. Жалката реалност е, че в наше време стрелците нямат възможност често да го правят. Днешните командири не желаят досиетата им да бъдат помрачени от нещо толкова глупаво като нещастен случай по време на обучение.

Затова сегашните тюлени нямат възможност да чуват свистенето на истински куршуми край ушите си и страдат при истинска стрелба, защото не са готови за нея. За да бъдеш воин, трябва да желаеш да умреш. Знам, че звучи като шибано перчене, но е така. Това е реалният живот. Трябва да бъдеш готов за смъртта. По време на учение това означава, че нещата трябва да бъдат докарани дотам, където всъщност може и да бъдеш убит — в противен случай хората ти никога няма да

знаят какво да очакват и как да реагират. Това не означава, че търся начини да убия хората си. Винаги съм проповядвал, че макар и готов да умра, предпочитам да убия другия, преди той да убие мен. Или както казва Рой Боъм, който е убил доста кофти хора: „Не се ядосвай, не си връщай, а изпреварвай.“

Минахме над втората и третата контролна точка без проблеми. Нямахме страничен радиотрафик, не бяхме забелязали други самолети. Обаждах се на Мик през десет минути, но без успех. Това беше голям проблем. Ние не можехме да кръжим безкрайно около Пакистан, без да привлечем вниманието, а и нямаше да прекосяваме границата със страната, в която имаше стотици ракети „Стингър“, без да знаем точно къде, на майната си, сме тръгнали.

Добре дошли в Мърфиград. Отидох в кабината и седнах на мястото на навигатора, зад Хауи Калуа, който беше втори пилот.

— Как е горивото?

Роки Камбъл сви рамене в коланите си и почука с пръст приборите над главата си:

— Имаме за още един час или може би малко повече.

Страхотно. Ако разузнавателните спътници не доловят нищо относно местонахождението на кутиите навреме, ще ни се свърши горивото. Обмислих нападение в стил „камикадзе“. Не.

Имахме гориво за четиридесет и пет минути, когато Мик Оуен излъчи координати в приемопредавателя, който държах в потната си лапа. Набрах цифрите в компютъра, изтичах в кабината и въведох текущото ни положение.

Роки погледна към таблото и кимна:

— Няма проблеми.

Поигра си с превключвателите и циферблатите и се обърна към мен:

— Скачаш след седемнадесет минути, което ще ми даде половин час, за да стигна до летището в Пешавар. Там вече ще карам на горивни пари, не на течност, но какво от това. Животът не е интересен, ако нямаме по някой и друг проблем, нали?

Нима можех да оспоря това?

Започна плавно да изкачва самолета. Когато преминахме височина шест километра, казах една молитва наум, включих се към кислородния апарат, пузнах рампата и отворих страничния люк. Поех въздух — и кислородът потече. Още едно препятствие беше преодоляно. Проверих показанията на компютъра. Намирахме се на около седемдесет и пет мили от целта и на петдесет и пет мили от мястото за скачане. Въздухът, който влизаше в самолета, с положителност беше арктически. По очилата ми се образува лед. Усещах студа през ръкавиците си. Скокът щеше да бъде много неприятен.

Когато стигнахме седем хиляди и шестстотин метра, самолетът се наклони надясно, после наляво. Щяхме да проникнем през задната врата — прелитайки от север на югоизток успоредно на района Кашмунд в Афганистан. Така не се налагаше да се отклоняваме от пътя, по който дойдохме. Лошо е да се връщаш там, където си бил, особено ако по следите ти са тълпа гадни копелета, а в нашия случай тази възможност беше голяма.

Земята се виждаше ясно — топографските особености се очертаваха добре до най-малката подробност — и се чудех как никога долу не може да ни забележи. Бяхме невидими за невъоръженото око. Само радарите биха ни открили тук горе. Това ни даваше предимство. Светът под нас изглеждаше напълно спокоен. Толкова лесно щеше да е да седна, да забравя защо съм тук и да се наслаждавам на гледката.

Но има неща, които в подобни случаи не се правят, и това беше едно от тях. Не можеш да спреш, за да помиришеш розите. Не бива да мислиш за предстоящите битки. Не можеш да мислиш за смъртоносното, опустошително въздействие на оръжието ти върху врага. Не трябва да разсъждаваш за философските, моралните и психологическите последици от действията си. Защото, ако го правиш, ще загубиш предимството си. Не харесвам тези неща във военните филми и затова ги отбягвам. Всичките тези безкрайни приказки за войната — онези псевдометафизични и псевдопсихологически бръцолевизи на авторите на филма — не допускам в моето поделение. Времето за размисъл идва, след като си постигнал целта на мисията си, след като врагът е мъртъв. Дотогава човек не си смуче палеца, не кърши ръце и не прави нищо друго, което може да намали ефективността на мисията.

Самолетът се наклони и хоризонтът отново изчезна. Виждах на повече от петдесет мили. Това ми осигуряваше голямо предимство. И, повярвайте, имахме нужда от всяко предимство.

Роки ми каза, че вече съм на осем хиляди и двеста метра и сме на път да се изкачим на девет хиляди. Подадох необходимите сигнали с ръце. Застанахме в редица и се проверихме взаимно: шлемове, очила, ръкавици, парашути, колани, кислородни бутилки. Оправихме коланите на раниците си. Нямаше защо оборудването ни да се изтърси от удара на въздушния поток или при отварянето на парашута.

Оставаха ни по-малко от двадесет минути. В самолета имаше лед. Проправих си път напред и застанах зад Дик Камбъл, който точно изравняваше самолета на височината за скока ни. Обърна се и ми даде знак с вдигнат нагоре палец. Аз му показах среден пръст. Надявах се, че ще успее да се добере до Пешавар — свестен беше шибаният човек и заслужаваше да се върне.

Четиридесет и пет секунди до точката за скачане. Знаем, питате откъде сме разбрали, че това е точката за скачане, след като не сме хвърлили ленти, за да ни покажат посоката на преобладаващите ветрове и да разберем как да се движим с парашутите, нито сме се обадили до мястото на скока, за да ни сложат димка, та да знаем какви са ветровете до повърхността на земята и да улесним приземяването, нито сме се свързали с метеорологичната служба, за да получим сведения за резки променливи ветрове, които могат да ни забият в земята, или пък за възходящи топли течения, които да ни отнесат в Тибет.

Е, когато става дума за скокове от голяма височина с ранно отваряне на парашута, любезни читателю, всичките обезопасителни мерки и помощта се изпаряват през прозореца. В реалния свят се ориентираш сам. Решенията ти се базират на инстинкта, смелостта и опита, примесени (надяваш се на това) с малко късмет и силно подправени с онази решимост да раздаваш наказания, която ти позволява да издържиш и да победиш дори и всичко да се превърне в едно голямо осиране.

Застанах на вратата с разтуптяно сърце, а в главата ми галопираха вероятности и данни. Почуках приборите на гърдите си. Всичко изглеждаше изправно. Бях залепил с тиксо миникомпютъра на дясната си ръка. Можех да набирам данни, докато летим с парашутите

— така имахме импровизирано насочващо устройство. Ако работеше, щяхме да направим първия десант на тюлени с насочване по прибори. Ако не работеше, след година-две щяха да намерят изсъхналите ни и натрошени тела някъде високо в планината Кашмунд. Може би.

Погледнах към мъжете си. Гледайки в очите тези шест изумителни създания, разбрах, че са готови на всичко. От тях се излъчваше решителност и очакване. Гадния ме поздрави със среден пръст. Уондър — също. Томи го направи с двете си ръце. Същото сториха и Хауи и Пачия крак. Независимо от шлемовете, кислородните маски, очилата и тежестта на бойните им раници, се движеха с невероятна гъвкавост към рампата. Стъпваха живо. Игривостта на движенията им придаваше странен, шантав вид — приличаха на нещо между ирландски дух и тасманийски дявол.

В такива моменти разбирам, че има Бог. Знам, че Го има, защото Той ме е поставил на тази земя, за да мога да водя мъже като тези в боя.

Миникомпютърът ми показваше, че е време да тръгваме. Проверих ремъците на кислородната си маска, направих на всеки знак с вдигнат палец (последван от нормалното размахване на средни пръсти), затичах се по рампата и се метнах през вратата.

Праас! Студеният като лед въздух ме удари и се завъртях във вихъра му. Преборих се с течението и се завъртях с лице нагоре, за да видя рампата на самолета, която изчезваше в тъмното небе над мен. Така можех да броя хората си. Да — едно, две, три, четири, пет, шест тела се отделиха от самолета.

Отново се преобърнах, самолетът се загуби зад лявото ми рамо. Дръпнах въжето за отваряне на парашута. Шокът при отварянето — малко неща имат толкова точно наименование — ме изненада. Ремъкът беше върху лявата ми топка точно по средата на междубедрието ми и я притисна с такава сила, сякаш ме опипва някой ковач мъжемразец. О, но тази болка беше приятна. Ако това ви учудва, трябва да погледнете на нещата от моя ъгъл: боли ли, значи парашутът ми се е отворил.

Като стана дума за това, веднага погледнах нагоре, за да проверя купола. Не беше скъсан — нямаше да се притеснявам повече за коприна, изгнила от морската вода. А това беше безспорно проблем за мен. Ако куполът на парашута не е добре измит след скачане в морска вода, по коприната остават малки кристалчета сол. Те могат да скъсат

плата при удара от отварянето. Получават се тънки като косъм разкъсвания, които бързо се разрастват в големи дупки, и всичко бързо се превръща в тотално осиране, защото парашутът се разкъсва и когато удариш земята, ставаш на малки парченца.

Но моят парашут беше окей — свърши си работата. Проверих отново положението — не може да си прекалено сигурен в подобни ситуации. Две от клетките в десния край се изпълваха бавно с въздух, а останалите бяха опнати като гърдите на осемнадесетгодишно момиче.

Огромният циферблат на лявата ми ръка показваше, че се намираме на осем хиляди и четиристотин метра. Близо бях до това, поне за малко да се чувствам спокоен. Огледах се бързо, за да преброя другите парашути. Един, два, три, четири, пет купола.

Мама му стара.

Преброих отново и получих същата бройка. Два пъти, мама му стара.

Погледнах надолу. Видях една топчица на хиляда, хиляда и двеста метра, а зад нея — нещо като дълга лента. Изругах и започнах да викам през маската си на кучия син да отреже парашута и да извади шибания резервен парашут. Погледнах отново и видях, че това, което се рееше зад него, е резервният му парашут. С него беше свършено.

Загубихме един човек, а дори не бяхме започнали. Не беше добър знак. Но нямах време да страдам — трябваше да се залавям за работа. Изтеглих се надясно и започнах да кръжа в кръг, за да могат останалите бойци да сформират група. Искях да започна всичко както трябва. В края на краищата ние нямахме осветление и когато се приземим, щеше да бъде почти тъмно. По време на тренировъчните скокове носехме стробоскопни лампи на шлемовете и коланите на парашутите си, за да се виждаме. Но това не може да се прави по време на акция, защото ще издадем позициите си.

Приближихме се, проверих компаса, прочетох данните от миникомпютъра и се отправих на северозапад. Чувах гърленото шумолене на парашутите, докато гледах как хората ми се построяваха. Вероятно летяхме с около осемдесет мили в час. Това може да ви се струва бързо, но всъщност имахме насрещен вятър. Веднъж в Аризона при едни скокове в Марана — тайното летище на ЦРУ до град Тъксън — двадесет и четирима тюлени от „Група-6“ бяхме засечени от радарите на летището в Тъксън, докато летяхме в група на девет

хиляди метра височина. Диспечерите ни помислили за самолет „А-10 Тъндърболт“ — онези бавни убийци на танкове, прославили се от войната в Персийския залив. Ха, ха, това би трябвало да ви даде представа за скоростта, с която се движат парашутистите при скокове от голяма височина с ранно отваряне на парашута.

Обърнах се към вятъра и почувствах възходящо течение. Лошо. Един от проблемите по време на такива скокове е разпределението на тежестта. Всички ние бяхме скочили по едно и също време. Но Томи и Гризача тежат с 34 килограма по-малко от мен. Моята скорост на падане, около 5,2 метра в секунда, е по-висока от тяхната — около 4,9 метра в секунда. В крайна сметка става така, че аз трябва да се боря, за да се изкачвам нагоре, а те — да губят височина.

Още по-лошо е, когато попаднеш във възходящо течение. Тогава тежестта на тялото ми щеше да ми помогне да премина през него, докато Томи и Гризача ще бъдат всмукнати нагоре. За да компенсират, трябва да „захвърлят“ куполите си — опасна операция, при която трябва да дърпат надолу десните ремъци, за да завият надясно. При „плоските“ парашути всичкият въздух, уловен в клетките, излиза, парашутът става почти вертикален и бързо губи височина. Проблемът е, че ако загубиш твърде много въздух, клетките ще започнат да се търкат една от друга, триенето ще предизвика разкъсване и, *au revoir, sayonara*^[2], майната ти и — *пляяс!*

Заради подобни капризи на съдбата винаги съм провеждал обучение в серии от по най-малко петдесет парашутни скока при цикли на десетдневно обучение. Тези маратони по парашутни скокове служеха на две цели. Първо, хората ми летяха заедно достатъчно дълго, за да изградят онази сплотеност на групата, която да им позволява да усещат инстинктивно какво прави всеки друг и да знаят как да реагират. Второ, самото количество скокове създаваше доверие в тези стрелци — като Стиви Уондър или Хауи Калуа, — които винаги вярват, че няма основателна причина да скачаш, ако самолетът е напълно изправен.

Погледнах висотомера. Намирахме се на четири хиляди и деветстотин метра — три хиляди метра или малко повече над върховете на планината под нас и малко повече над долините и високото плато. Това ми осигуряваше време за полет от десет до тринадесет минути, ако успея да удължа нещата. Натиснах копчето на

компютъра. Бяхме на двадесет и три километра от целта — малко повече от четиринадесет мили. От опит знаех, че ако не попаднем във възходящ поток, щяхме да кацнем след десетина мили, а това значи дълга разходка в тъмното.

Висях на ремъците, изпаднал в депресия и замислен за още неща, които могат да се объркат. Списъкът беше много, много дълъг. Накрая, след четири минути, които ми се сториха половин час, шумоленето на купола се засили с една-две октави. В същото време натискът върху лявата ми топка ми подсказа, че се издигам. Проверих висотомера, после включих хронометъра. Изкачвах се. Много бавно, но се изкачвах.

Останалите от екипа бяха ли доловили промяната и бяха ли я компенсирани? Извих врат, за да ги видя. Забелязах три други купола, които ме следваха. Добре. Бързо погледнах електронния си часовник-хронометър и прецених, че за около две минути съм се изкачил с близо сто метра. Това означаваше петнадесетина метра на фона на предишното ми спускане със седемнадесетина метра в секунда — справедливо беше.

В нормални обстоятелства бих си седял в ремъците и бих се наслаждавал. Но тук имаше прекалено много неща, за които трябваше да мисля — например кой загина. Дали не беше Уондър? Той мразеше скачането, но пък го правеше внимателно. Гадния веднъж се беше изтърсил като Хъмпти Дъмпти^[3] по време на учение по скачане от голяма височина. Наложил се да го сглобява цялото кралско войнство (а да не говорим за всички най-добри кралски неврохирурзи). Томи беше голям парашутист — роден за тази работа. Обичаше да се мята от самолети. Пачия крак — също. Хауи Калуа беше направил повече от сто скока от височина над двадесет и пет километра. А Гризача участваше в отбора по парашутизъм на Военноморските сили. Разбира се, всичко това не означава абсолютно нищо при бойните скокове. Но даваше известно предимство — или би трябвало да дава такова. Разбира се, мистър Мърфи е винаги наоколо, за да обърка всичко. А да не говорим за Осмата заповед на войната със специални методи: „Не си въобразявай.“ По дяволите.

Размислите ми бяха прекъснати от шума на парашута ми, който зашумоли, изпука и започна да свисти. За всеки, който е скачал, тези звуци означават: „Асансьорът *слиииза*, сеньор Марчинко.“

Висотомерът ми показваше три хиляди метра. Но бяхме преминали планината и сега се носехме над каменистото подножие. С малко повече късмет щяхме да изминем и оставащите три мили. Огледах хоризонта и забелязах прекъсващи, трепкащи светлинки. Села или лагери бяха това? Кой знае? Скоро щяхме да разберем.

Приземяването беше също толкова неприятно, колкото излитането. Не се изравних за хоризонтален полет, а кацнах направо и се влачих по лице по афганистанската пустиня цели сто метра. Висотомерът ми беше счупен, носът — одраскан, а внимателно препасаният на гърдите ми автомат „Калашников“ ме погали с приклада си по коляното — доста силно. Иначе кацането ми беше като по учебник. Според мен всяко скачане, след което можеш да ходиш, е добро.

Гледах как останалите кацат. Гадния беше втори — изравни се красиво и кацна така спокойно, сякаш слиза от асансьор. След него кацна Уондър със стиснати зъби. Беше потен. Последва го Гризача. Изхвърли въздуха от парашута си на около петстотин метра, направи два резки кръга надясно, после полетя направо, изравни се, откачи се от парашута си на петдесетина сантиметра над земята и го остави да падне сам. Шибан фукльо. Оставаха още двама. Приземиха се встрани от нас на едно футболно игрище разстояние. Задъхан отидох да видя кои са. Томи и Пачия крак навиваха на топка парашутите си.

Хауи Калуа беше паднал. Големият хаваец също влезе в списъка на тюлените, застанали на вечна стража в небето, готови да се върнат за последната битка.

Бързо заровихме парашутите си — достатъчно дълбоко, за да ги скрием, но не толкова дълбоко, колкото бихме могли. Имах чувството, че дори да ги открият, ние отдавна щяхме да сме изчезнали. Никой не знаеше какво е станало с Хауи Калуа. Може да е бил парашутът — коприната да е изгнила от морската вода или въжетата да са били заплетени. Или пък замърсен въздух в кислородната бутилка. Мамицата му, можеше да е всичко. Нямахме време да мислим за това. Трябваше да продължаваме. Проверихме какво имаме. Липсваше ни багажът на Хауи: двеста и петдесет грама пластични експлозиви, три гранати, десет пълнителя за автомат „Калашников“, два детонатора и две от златните монети на Дик Камбъл. Ще трябва да живеем без тях — Хауи също.

Преоблякохме се в по-леки дрехи. В тези планини беше студено — около нулата според мен, — но ние щяхме да се движим и да се потим под тежестта на бойните си раници и затова се облякохме по-леко. Всеки от нас носеше към петдесет килограма товар — патроните за „Калашников“ са тежки почти колкото тези за М-16, значи десет пълнителя с по четиридесет патрона. Идваше ред на пистолетите „Глок“ с по шестнадесет патрона в тях и по три допълнителни пълнителя. Човек може да издържи почти седмица без храна, но не може дори и един ден без вода, особено ако се поти. Знаех, че ще намерим вода в лагера на тангата, но не исках да рискувам. Носех и джобен водонепромокаем бинокъл, както и допълнителни батерии за миникомпютъра и за импулсните предаватели — тук нямаше магазини.

Не носехме храна. Във Виетнам разбрах, че е по-лесно да живееш от потта на земята, и така щяхме да направим и тук. Но си носехме гранатите, пластичните експлозиви, както и другите смъртоносни играчки. Всеки по някакъв начин беше успял да домъкне и лични вещи. Гадния и Пачия крак си бяха взели „Фийлд файтър“ — четиридесет сантиметра смъртоносна стомана, направена от майстора на боя с ножове и експерт по оцеляване Боб Спиър от Левънуърт, Канзас. Уондър мъкнеше своята проста палка, Гризача — водолазкия си нож, който му носеше щастие. Томи криеше в чорапа си оловна палка в кожена опаковка и нож „Мед дог“ в ботуша. А аз ли? Аз бях доволен, че ножът ми „Емерсън 6“ за близък бой не се беше загубил.

Миникомпютърът също оцеля след калпавото ми приземяване. Погледнах към екрана му. Малките зелени цифри показваха, че сме на малко повече от пет километра югоизточно от целта. Добра новина — щяхме да се движим на запад, т.е. надолу. А лошото беше, че след нападението си трябваше да се катерим обратно по шибаната планина, за да се върнем в относително, наблягам на думата *относително*, безопасния Пакистан.

Записах посоката по компаса и поставих Гадния и Уондър за челен дозор. Гадния щеше да намира пътя, а Уондър държеше термичния указател на разстояния, който ми беше дал Мик Оуен. Зад него се движеше Томи с миникомпютъра — той щеше да насочва Гадния и Уондър в правилна посока. Пачия крак охраняваше тила. Аз и Гризача застанахме от дясната и лявата страна. Заредихме оръжията и тръгнахме.

Движехме се мълчаливо, всеки от нас изпълняваше задачите си. Хауи Калуа вече не беше част от уравнението. Това може да ви изглежда коравосърдечно. Не искам да е така. Той би ни разбрал — всъщност той би действал по същия начин, ако някой от нас беше паднал от единадесет хиляди метра. Не че не ни беше грижа за Хауи. Не. Но когато си в боя, не може да мислиш за това, което е станало. Трябва да останеш нащрек, концентриран, погълнат от задачата си, защото в противен случай ще се провалиш. Знаех, че смъртта на Хауи винаги ще ме съпътства. По-късно щях да имам време да тъгувам. Сега най-добрият начин да отмъстя за смъртта му беше да успея да елиминирам лорд Брукфийлд и неговите танга.

Минаваше осем часът и беше тъмно. Минах напред покрай Уондър и попитах Гадния дали иска да го сменя.

Без да вдига очи от земята, отговори:

— Не.

— Когато искаш, ми кажи.

— Разбрано, шкипере.

Знаех, че никога няма да се съгласи да бъде сменен. Гадния е от онези стрелци, на които им доскучава без предизвикателства. Сложи го сред групата, и почва да се препъва в големите си обувки. Постави го отпред, и се превръща в ходещо кълбо от нервни окончания. Нищо не пропуска.

Оставих го да върви отпред и се върнах в средата на групата. След шест минути ръката на Гадния се вдигна нагоре. Отидох напред, за да видя какво иска.

Изглеждаше като добро ловно куче — ушите му бяха прилепнали назад, косата на врата му стърчеше право нагоре, а десният му показалец сочеше една точка в земята на два метра напред. Вгледах се напрегнато. Новината не беше добра. Как го беше видял, не знам. Но това е страхотният челен дозор — способен да се концентрира, да изключи всичко освен земята пред себе си. Виждах го — гадния връх на съветска земна мина „Драконов зъб“. Те са подобни на нашите противопехотни мини „BLU-43B“ или британските „Елси“. Руснаците бяха поселили стотици хиляди такива и други мини в целия Афганистан. Сееха ги безразборно — изхвърляха ги от установки на хеликоптери и бронетранспортъори, изстрелваха ги от гаубици и ги пускаха от самолети. Имаше толкова много наоколо, че руснаците дори

често пъти не си правеха труд да ги крият — знаеха, че негостоприемният терен ще се погрижи за това след няколко месеца.

Гледах как Гадния отиде до мината и започна да рови около нея с ножа си. Откри я и внимателно се върна назад. Това бяха особено гадни експлозивни устройства. Имаха неправилна форма и размери, малко по-големи от тези на топка за голф — достатъчно гадни, за да откъснат крак до глезена. По дяволите, не ни трябваше точно това сега.

Трябваше да заобиколим, макар да нямах представа колко е голямо шибаното минирано поле. Дори не знаех дали не сме влезли в него. Единственото нещо, което можехме да направим, беше да се върнем поне километър назад, след това да заобиколим в голяма дъга, с което щяхме да добавим четири до десет мили към пътя си. Графикът, който така внимателно бях разработил, сега беше ПОС — с други думи, Променен От Събитията, — а ние се бяхме осрали.

Върнах се назад, дадох сигнали с ръка, за да кажа какво се е случило, и започнахме да се връщаме много, много внимателно, като възможно най-старателно вървим по стъпките си. След шестстотин метра се обадох до Мик, за да проверя дали кутиите с ВА-РРЗ/І не са били преместени — нямах нужда от още лоши новини. Изчакахме, докато той се обади, за да каже, че кутиите не са премествани. Взех миникомпютъра и въведох новите координати, отбелязах промените и ги показах на Гадния. Той вдигна палец и тръгна на север.

Движехме се още по-бавно отпреди, защото всички сега се бояхме от мини. Освен това видимостта беше слаба, защото нямаше луна. Е, това беше единствената светлинка в мрака, защото около нас беше пусто като на Луната. Нямаше никаква растителност, никакви скални образувания, абсолютно нищо, зад което да се прикрием. Сигурно сме приличали на силуетите-мишени, които използвах по време на тренировките на „ТЮЛЕН-група 6“ за провеждане на нощни мисии. Спокойно можехме да нарисуваме бели кръгове по черните си дрехи.

Погледнах часовника си: 01,25. Проверих миникомпютъра — бяхме се отклонили няколко мили встрани и изоставахме от графика си с часове. Ситуацията беше нормална — всичко осрано.

[1] Аз на различни езици. — Б.пр. ↑

[2] Довиждане съответно на френски и японски език. — Б.пр. ↑

[3] Герой от книгата „Алиса в огледалния свят“ на Луис Карол.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Беше 4,20, когато изтощеният Стиви Уондър най-после раздвижи ръка нагоре-надолу като помпа, което означаваше, че пред нас има враг.

Изпълзях до него и погледнах през целеуказателя. Там бяха, на двеста и петдесет метра от нас, според цифровия екран. Очаквах палатки, нали се сещате, като на бедуините в Арабия. Но видях къщи, нали знаете, като на мюсюлманите в Афганистан. Това беше истински ритник по топките за връщане в реалността и подсещане за резултата, когато не получаваш добра (или в моя случай никаква) разузнавателна информация.

Село беше прекалено силна дума за това, което се намираше пред нас. Виждахме останките от малко селце — нещо като зайчарник с десетина къщи от кирпич, някои от които бяха видимо унищожени от огнестрелни оръжия, други затворени с дъски и разни парчетии. Изглеждаше като всяко друго бедно селце от страните от Четвъртия свят от Асают до Исламкот — къщите бяха залепени една до друга около единствената неравна улица. Тя започваше от едно площадче. На него стърчеше петметровото минаре на едноетажната джамия. Кулата беше пречупена надве от снаряд, а покривът на джамията — хлътнал надолу. Вече никой нямаше да клечи в нея и да се моли.

Зад къщите и малко над тях лъкатушеше малко поточе, което навярно е служило като източник на питейна вода за града, пералня на открито и централна канализация. Пред най-близката до нас къща се очертаваше силует на изгоряло дърво — в нея сигурно е живял вождът. Шест пикапа бяха паркирани безразборно в мръсотията. Не можех да позная в тъмното дали са „Тойота“ или „Ландровер“, но повишиха настроението ми, защото поне щяхме да имаме с какво да се махнем оттук, след като си свършим работата.

На около петдесет метра от селото имаше ръждив скелет на съветски танк Т-72 без купол. В тъмното се виждаха и още две черупки. Очевидно някога тук се е водила битка. Невъзможно беше да

се определи дали е била срещу руснаците или срещу настоящото афганистанско правителство.

Тихо напсувах мистър Мърфи. Дики можеше да върви на майната си, защото беше мислил ограничено. Бях си въобразил, че ще бъдем изправени пред палатки. Палатките са лесни. Насочваш топлинния целеуказател към тях, виждаш кои са заети, и си свършваш работата бързо и по най-мръсния начин.

При къщите е по-трудно. Топлинният целеуказател не може да проникне през петнадесет или двадесетсантиметров кирпич. Затова трябва да чукаш от врата на врата като някакъв шибан търговски представител, който продава прахосмукачки. „Чук, чук, има ли някой къщи? Да, казвате. Е, добре, в такъв случай умрете, копелета.“

Трябваше да действаме бързо. След по-малко от два часа щеше да стане светло. Когато планирах това малко излетче, бях предвидил атаката за 04,00, което е най-доброто време, защото тогава хората спят най-дълбоко. Но заради минираното поле и породената от този факт нужда от заобикаляне (ето ви един купешки израз) часът беше 04,32. Можехме да ударим тези танга около 05,00, а по това време хората с лек сън (като мен) излизат за сутрешното си пикаене.

А не можехме просто да стреляме по всяко нещо пред погледа си. Трябва да бъдат спазени някои формалности.

Какво например? — питате. Например разузнаването, отговарям. В края на краищата без разузнаване щяхме да действаме слепешката, а да пробивам дупки в кутии с ВА-РРЗ/І е нещо, от което точно сега нямах нужда.

Всъщност, за да разберете защо имам малко бели косми по косата и брадата, позволете да ви насоча към няколко от многото въпроси, които се въртяха в главата ми в 04,32, когато гледах през целеуказателя към колибите на двеста и петдесет метра от нас.

- В селото имаше десетина и повече къщи. Всичките ли бяха обитавани? Да? Не? Ако не, то кои от тях бяха обитаваните? Общо колко бяха тангата?

- Къде се намираха лорд Брукфийлд и Тод Стюарт? Можехме ли да ги заловим живи?

- Къде се намираха шестте контейнера с антракс/чума, за които бяхме дошли? Пазеха ли ги?

• Срещу какви оръжия щяхме да действаме? Имаше ли в корпуса на танка снайперисти?

• Дали лошите бяха разпръснали мини или поставили някакви защитни устройства около селото?

Сега схващате ли картината? Да? Добре.

Въпроси като горните показват защо разузнаването е толкова важно, че дори Библията ни учи на него. Затова точно както Исус Навин — бих добавил, един до голяма степен подценяван воендиверсант — е правил, преди да поведе битката срещу Йерихон, и аз изпратих двама шпиони с думите:

— Идете, вижте земята и ми дайте сведения за ситуацията.

И затова Томи и Пачия крак се промъкнаха и огледаха селото и се върнаха в безопасност в пазвата ми, за да ми дадат отчет. (За мое нещастие тук в добрия стар Афганистан нямаше нищо подобно на къщата на блудницата Раав. Е, това е то, фундаменталният ислям — малко чувство за хумор, никакъв джин „Бомбай“ и чувствителна липса на чукане. И питате защо копелетата заслужават да бъдат изтребени.)

Та като се върнаха при мен, ми съобщиха, че са заобиколили от задната страна, излезли са откъм реката, а после са преминали бързо-бързо през селото.

Отчет за ситуацията ли? Бяха намерили голяма купчина опиум в най-голямата от колибите — множество торби от зебло, натъпкани с кафяво вещество, което чака да бъде откарано. Имаше смисъл — опиумът е средство за финансиране на голяма част от този джихад.

Бяха открили, че колите са заредени с гориво и готови да тръгват — с пълни догоре допълнителни резервоари, вързани на място, както и тенекии с вода зад седалките. Заключение: сега, получили своите играчки за водене на бактериологическа война, тангата щяха да тръгват.

Намерили бяха импровизирано стрелбище отвъд реката, точно зад смазаната джамия — наоколо били разхвърляни силуети мишени и много гилзи калибър 9 и 7,62 милиметра. Следователно оръжията, срещу които щяхме да действаме, бяха автомати „Калашников“, автомати девети калибър и полуавтоматични пистолети. Нямахме проблеми с това.

Обитавани къщи? Най-малко четири, може би шест според Пачия крак. Не се бяха осмелили да рискуват и да влизат вътре. Но от

белезите от обувки по вратите и от стъпките бяха пресметнали, че има хора в четири или най-много шест колиби.

Брой хора? Невъзможно да се каже. Ако се съди по следите от обувки — двадесет до тридесет.

А лорд Брукфийлд? Тод Стюарт?

— Не знам, шефе.

Можеше и да не са в селото. Но тогава какво да кажем за спътника — той беше проследил кутиите дотук. Е, аз смятах (опасно е да смяташ, Марчинко), че лорд Брукфийлд ще пътува с кутиите си.

Така ли? И кой казва, че така трябва да бъде? Със сигурност не *той*. Успокоявах се от факта, че кутиите с ВА-РРЗ/І, за които използвах кодовото име БОВ (да се чете: „Бъди Особено Внимателен“, но е съкращение от „Бойни Отровни Веществени лайна“), се намират някъде в селото.

Томи с радост докладва, че друг положителен елемент е липсата на часови, капани, мини, бодлива тел или всякакви други отбранителни елементи.

— Вратата е широко отворена, шкипере.

Нормално. Селцето се намираше толкова далеч навътре във вражеска територия, отдалечено от пътя и трудно достъпно, че почти не бяха мислили за охрана. Помните ли бруклинския полицай? „П’стъпникът си е п’стъпник и пак п’стъпник.“ И в Либия беше така. Приятелчето Муамар беше толкова уверено в себе си, че беше изградило много от лагерите си за обучение на танга практически без никакви охранителни мерки. Беше убедено, че никаква военна сила не може да отиде незабелязано четиристотин мили на юг от залива Сидра до лагера на двадесет километра от Бир и Маруф, където се обучаваха снайперисти на ИРА заедно с отцепили се израелци, предатели от ЦРУ, севернокорейци и ливанци.

Разбира се, приятелчето Муамар не знаеше за „Червената клетка“. Бяха достатъчни само шестима от нас. През декември 1985 г. скочихме от задната врата на един „Боинг 727“ на „Иджиптеър“^[1] от единадесет хиляди метра височина, отплавахме тридесет мили с парашутите, ходихме още десет мили и направихме на кайма шестнадесет от най-добре платените му убийци, докато те спинкаха в креватчетата си. Измъкнахме се с колите на тангата, предоставени от либийската армия — карахме право на изток и изминахме триста

четиридесет и две мили за осем часа, като пресякохме египетската граница, преди в Триполи да разберат, че нещо не е наред. Е, тази вечер също бяхме шестима. Трима — Уондър, Гризача и аз — ветерани от либийската мисия.

05,09. Време беше да тръгваме. Най-добрият начин да се свърши тази работа беше да действаме бързо и долно, просто и директно. Затова написахме сценария по следния начин: ще влезем, ще избием колкото е възможно повече от тях, преди да разберат какво става. При добър късмет няма да гръмнем кутиите с ВА-РРЗ/І, докато избиваме престъпниците. Така щяхме да останем живи и в добро здраве.

Начертах на земята груба схема на нападението и разпределих задачите. Най-напред щяхме да ударим къщите, които Томи и Пачия крак бяха набелязали, после да си проправим път през останалите. Щяхме да се движим по двойки, като всеки от нас отговаря за огнево поле от около шестдесет градуса. Това беше важно. Не исках да стреляме един срещу друг в тъмното, а без радиотелефони нямаше да знаем кой къде се намира във всяка секунда.

Освен това трябваше да действаме бързо. Това е още един от факторите на Мърфи. Добре е подобна засада да свърши за няколко минутки. Никакви продължителни престрелки, никакви проточени нападения, никакви барикади. Трябва да стане бързо: бам, прас, тряс и край. Защото в противен случай си го закъсал — възможно е вече да си заобиколен по фланга, да си изправен срещу по-голям брой оръжия и срещу повече хора.

Имахме и друг проблем. Четири до шест вероятно обитавани къщи и три двойки нападатели. Това означаваше, че всяка двойка има най-малко по 1,33 къщи. Така.

Три от вероятно обитаваните къщи се намираха една до друга в началото на непавираната улица. Бяха поразени от огнестрелни оръжия и нямаха врати и прозорци. На стената на една от тях зееше дупка от снаряд. До една бяха надупчени от малокалибрени оръжия. Четвъртата колиба беше малко встрани от останалите. Имаше кепенци и врата. Поставих си мръсната задача да я превзема сам.

Уондър пожела да се заеме с къщата в началото на улицата. Нямах нищо против. Той предпочиташе да работи соло. Веднъж го попитах защо. Зад огледалните му очила цъфна тъпата му усмивка и лукаво каза:

— Няма свидетели.

Останалите две двойки къщи оставаха за Томи и Пачия крак и Гадния и Гризача, които щяха да преминат през едната, след това и през втората. После щяхме да си поиграем на прескочикобила — от къща в къща. Методът на почистване беше същият: мятане на граната и влизане. Знаех, че хората ми няма да пилеят патроните си. Първо, имаха стрелкова дисциплина. Второ, както тактично обясних, не е желателно да ви сварят как се държите за оная работа в село, пълно с враждебно настроени хора.

След като стратегическите и математическите задачи за сутринта бяха решени, ние включихме хронометрите на ръцете си, разделихме се и започнахме да пълзим към целите си. Аз лазех бавно като рак и търсех всякакви възможни прикрития по пътя си. Винаги най-трудни са последните двадесет и пет метра. Човек е така напрегнат, движи се така усърдно, а като че ли напредва само с милиметри, и си е точно така. Освен това му се струва, че е точно пред очите на врага. Усещане за пълна уязвимост — сякаш се къпеш в светлината на прожектори. Всеки звук се усилва десетократно. Всяко подраскване на обувка в земята, всеки дъх, всеки удар на сърцето се усилват в мисълта в невероятни пропорции.

Пропълзях като червей последните петнадесет метра и се нагласих под един прозорец, чиито разбити дървени кепенци бяха затворени с нещо като тел за балиране. Легнах настрани, натъпках в ушите си запушалки за еднократна употреба, нагласих очилата си и бръкнах в якето си, откъдето извадих зашеметяваща бомба с размерите на голяма бирена кутия. Изтеглих предпазителния щифт, но държах здраво лостчето. Тези бомби имаха взривател със закъснение от четири секунди. Проверих часовника си. Всички бяхме нагласили хронометрите си за четири минути, преди да тръгнем, и оставаха петдесет и две секунди.

Хронометърът показва осем, след това седем секунди и аз пуснах лостчето, което отхвъркна над рамото ми. На петата секунда дръпнах капака на прозореца, за да метна гранатата вътре. Той беше здраво закрепен. Дръпнах отново. Нищо. Проклетият капак си стоеше на място, а шибаната бомба щеше да гръмне и да светне.

Метнах я назад, откъдето бях дошъл. Взриви се във въздуха на петнадесетина метра от мен. Въпреки че бях наведен, светкавицата с

мощност два милиона свещи направи магията си върху ретината ми.

Заслепен, се засилих към вратата. Бях така адски ядосан, че дори шибаната врата да имаше стоманена решетка, пак щях да премина през нея. Ритнах я с крак и дървото се пръсна.

Озовах се вътре. Забелязах движение отляво. Двама. Време беше да се разузнаят целите — а това означава най-напред да улуча онзи с пистолета, насочен някъде към мен. Само дете не можех добре да го видя — все още бях заслепен. Натиснах спусъка и го разкъсах на две. Извадих късмет. Цевта на автомата ми се надигна. По дяволите, тези шибани калашници винаги се вдигат нагоре и наляво — трябваше да го натисна надолу и надясно, за да очистя танго номер две. Добре, че поне имах периферно зрение — долових човек отдясно. Друго танго — имаше „Калашников“. Писнало ми беше да се привеждам, за да избягвам рикоширащите куршуми от моя автомат, но приклеках и стрелях. Ударих го в гърдите и той пристъпи назад в стаята, откъдето беше излязъл.

Последвах го и стрелях във вратата, за да не му позволявам да се доближи до нея. Тангото лежеше по гръб и му пуснах един залп, за да остане в това положение. Два от куршумите се забиха в тялото му. В този момент дочух злокобно щракане.

Звукът на ударник, удрящ празна гилза, след акта на милосърдие ми даде да разбере, че съм свършил патроните. Майната ми, защото танго номер четири в далечния край на стаята спокойно протягаше ръка към собственото си оръжие, докато аз тромаво освободих пълнителя, трескаво потърсих нов и се опитах да го пъкна на мястото му, след което да дръпна ударника назад, за да вкарам куршум в цевта — всичко това за секунда-две.

Седеше на ръба на леглото си, сякаш абсолютно нищо на този свят не го притесняваше. Огромен мъж с къдрава руса коса, с яркосиня тениска и скиорско белъо. Приличаше на шибан шваба. Не знам какъв беше, но си личеше, че е професионалист. По изражението му усетих, че знае точно какво става. Очите му не се отместваха от мен, докато се борех със своя „Калашников“. Протегна ръка към оръжието си — един автомат, окачен на пирон до леглото му. На лицето му играеше лека усмивка.

Всичко беше като в забавен кадър. Цевта сочеше тавана. Гласът на Ев Барет кънтеше в ушите ми: „*Стига с тия кашкавалени пръсти,*

матрос Марчинко, смотан задник с лайнян мозък.“

Дългата мускулеста лява ръка на тангото се протегна нагоре. Дланта стисна дръжката.

„Взemi шибания пълнител и го наври в шибания отвор.“

Не бях готов.

„Не слушаш инструкциите ми, матрос Марчинко. Смотаните ти пръсти не действат правилно, защото не можеш да ги контролираш, защото си задъхан и не искаш да се успокоиш. Оръжието ти е празно и следователно ненужно.“

Автоматът започна да се спуска надолу, надолу, надолу. Цевта му се насочи към мен, защото онзи стреля с една ръка.

„Матрос Марчинко, по-добре потърси друг начин да се справиш с този минетчия, защото иначе ще се превърнеш в труп.“

Първите изстрели от залпа удариха стената на два метра над мен и по главата ми се посипаха парчета тухла. Направи достатъчно дълга пауза, докато постави дясната си ръка върху автомата, за да го стабилизира.

Мамицата му. Автоматът ми се запъваше като магаре на мост — не искаше да зарежда. А аз какво чаках, меморандум от шибания началник-щаб, с който ме информират за това ли? Пуснах автомата и се претърколих надясно, встрани от обсега на оръжието му и от смъртоносния сноп куршуми.

С дясната си ръка измъкнах пистолета от кобура и се изправих, стреляйки. Хич не ме биваше — улучих го в стъпалото, коляното, слабините, десния лакът и врата. Но той падна, като продължаваше да стиска спусъка и куршумите набраздиха тавана.

Знам, знам. Питате къде остана всичката онази стрелба в стресово състояние, за която постоянно говоря.

Виж какво, приятел, целта е да ги убиваш. Няма значение как. Копелето беше мъртво. Пуснах един куршум в главата му, за да съм сигурен, че ще продължи да бъде мъртво. Проверих себе си за натъртвания и рани — вратът ми беше порязан от нещо остро, — взех автомата си, вкарах нов пълнител (разбира се, без никакви проблеми), огледах колибата, за да съм сигурен, че съм ги изтребил до един, и излязох.

Изтичах петнадесетина метра по-надолу и се присъединих към Уондър, който каза, че е очистил шест танга без проблеми. Разбира се,

неговата шибана бомба беше избухнала където трябва. Тръгнахме бавно назад по непавираната улица, като се придържахме близо до сградите с оръжия, готови за стрелба.

Имах чувството, че съм преживял същото нещо и преди. Намирах се в Чау Док, беше първото утро на офанзивата по време на празника Тет и заедно с осми взвод от „ТЮЛЕН-група 2“ гонехме виетнамците от града улица след улица, врата след врата, а Майк Ригън, с когото бяхме много гъсти, пазеше тила ми.

Стиви застана пред мен, за да води. Някаква сянка се раздвижи. Той стреля от хълбок и я събори. По стената зад нас се посипаха куршуми. Видях огън от цеви откъм изгорелия скелет на танка и започнах да стрелям по него. Уондър изтегли предпазния щифт на една лимонка. Пружината иззвъня и отскочи и той хвърли бомбата. Страхотно бейзболно мятане — тя прелетя петдесетте метра и попадна точно в целта зад танка.

Избухна в голямо бяло огнено кълбо. Заедно с това се чуха писъци. Една горяща фигура се очерта на небето и падна. Още едно танго замина. Тупнах Уондър по рамото и продължихме внимателно напред.

Нещо пред мен се размърда. Натиснах спусъка на автомата и то падна. В селото цареше пълен хаос — експлозии, дим, пламъци и накъсани изстрели от автоматични оръжия. Чувствах се като във Виетнам преди времето на микрофоните, слушалките и минирадиопредавателите. Бяхме си разпределили зоните на отговорност и полетата на обстрел. Следователно всяко движещо се нещо щеше да бъде сметено за враг и унищожено.

Така трябва да стане всичко, когато действате по един срещу четирима, петима или шестима души. Както казваше онзи велик американски патриот и смел воин полковник Чарли Бекуит по време на освободителната мисия в Техеран: „Вие ги избийте, пък Бог ще им намери местата.“

След няколко минути всичко свърши. Бързо прегледахме телата, като се погрижихме никое танго да не се преструва на умряло. За целта всеки получи по един куршум в главата — това беше нашата застраховка.

Строихме се изпотени, мръсни и окървавени пред съборената джамия и седнахме на земята напълно изтощени. Честно казано,

всичко свърши по-добре, отколкото очаквах. Томи беше улучен в бедрото. Куршумът минал през мускула, без да докосне костта, но адски щеше да го боли, ако през следващите няколко дни смяташе да тича. Вече си беше боцнал морфин и пеницилин и не усещаше болка, но не му ставаше по-добре. Долната част на лявото ухо на Гадния липсваше. Вече нямаше да носи обеци. Пък и кървеше страхотно — повече и от Томи. Когато успяхме да спрем кръвта, ухото му беше увито с толкова много бинт, че приличаше на малка зелка.

С изключение на двамата всички бяхме в добра форма — ако не се броят стресът, обезводняването, натъртванията, цицините, контузиите, оглушаването от стрелбата (смятате, че всичката тази стрелба не се отразява на слуха ли? — Ха, ха, ха — какво казвате?), както и останалите проблеми.

Обадих се на Мик, за да му кажа, че сме поразили целта и възможно най-скоро ще съобщя какво сме намерили. След това подложихме селото на оглед под лупа.

След изчерпателния оглед на трупове разбрах, че лорд Брукфийлд и Тод Стюарт не са между тях, нито пък се крият някъде. Е, ако не друго, то светът беше дом на тридесет и две танга по-малко, отколкото преди няколко кратки минути. Освен това не всички бяха ислямски фундаменталисти. Съмненията ни се потвърдиха, когато изследвахме колекцията хартийки, паспорти и други документи, събрани от колибите и трупове. Повечето от убитите бяха от ислямски страни. Имаше петима египтяни, четирима мароканци, четирима алжирци, един от Саудитска Арабия, един от Йемен (обикновено за тях казват — всеки ден е празник в Йемен, всяка нощ един от тях е преоб...).

Но имаше неоспорими доказателства за теорията на командващия за транснационален тероризъм. Бяхме утрепали четирима германци, чифт французи, шестима руснаци, трио италианци и което ме обезпокои най-силно, двама американци, чиито шофьорски книжки бяха с адреси в Нюарк^[2]. Отбелязах си наум да предам имената им на Тони Меркалди в Разузнавателното управление — разбира се, когато мога да говоря с него, без да ме арестуват. Подробните огледи на жилището, в което бяха живели американците и купчината боклуци, ни сервираха още неприятни новини: доказателства за още трима или четирима американци.

Защо смятах, че са американци ли? Е, приятели, когато използвате тоалетни принадлежности, направени в добрите стари Съединени американски щати и оставяте след себе си батерии, които се продават във верига магазини, чието главно управление се намира извън Вашингтон и не са предназначени за износ в тази опаковка, и когато празното шишенце от лекарства показва адреса на аптека в Гетисбърг, щат Мериленд, бих казал, че сте от Америка или сте живели там, или пък оставяте една много добре обмислена лъжлива следа. Ако бях намерил всичко в колибата, щях да приема теорията за лъжливата следа. Но тъй като боклукът беше заровен на пластове, точно както археолозите откриват боклуците от древния Рим или Гърция, бях склонен да вярвам, че е истинска и квартет американци неотдавна са напуснали лагера — навярно с Брукфийлд.

И някой друг беше напуснал лагера — имаше само пет кутии с бойни отровни лайна. Една от тях вече беше поела пътя на смъртоносната си одисея. Но накъде? С американците ли? С Брукфийлд ли? Нямах как да разбере това.

Отново огледах лагера. Приличаше на всички лагери за терористи, които съм виждал в Либия, Ливан и Судан — никакъв лукс, много патрони, всички до един са скътани в далечни, негостоприемни територии. Като се имат предвид средствата на лорд Брукфийлд, защо ли не си беше подбрал по-добро място? Разбира се, отговорът беше, че тук, посред афганистанската пустиня, никой няма да притеснява него и хората му, докато се обучават. Тук го защитаваха моллите.

Клекнах до една от къщите и разгледах няколко от заловените от нас документи. Късмет извадихме, че ги нападناхме сега. Всичките танга имаха самолетни билети и документи за пътуване. Очевидно бяха чакали идването на лорд Брукфийлд и шестте му смъртоносни кутии. След което — поне така се виждаше от документите — всяка група щеше да тръгне в различни посоки.

Германците отиваха за Бон след няколко часа. В багажа им се намираха подробни карти на правителствени сгради, като охранителните постове бяха отбелязани с червен молив. Имаше и сведения от наблюдения, като графика за смяна на охраната и полицейските патрули. Дори носеха малко тефтерче, в което бяха написали списъка с исканията си. Томи преведе. Между останалите неща щяха да искат създаването на мюсюлмански анклав в Германия.

Проверих паспортите на египтяните — бяха от Кайро. Имаха пакистански визи, както Махмуд Азис.

Дали Махмуд не отиваше към същия лагер, когато го отвлякохме в Кайро? Господи, струваше ми се, че операцията от Кайро е била преди години, а всъщност оттогава бяха минали само няколко седмици. Възможно ли беше светът да се е променил толкова много оттогава? В края на краищата светът е странно място. В края на краищата светът е съвсем осран.

Египтяните носеха чертана на ръка карта. Бележките си бяха водили на арабски, но целта им очевидно представляваше голямо правителствено здание някъде в Кайро: И те имаха писмени искания, които Пачия крак успя да прочете — оставка на сегашния египетски президент и създаването на фундаменталистка република. Продължавах да проверявам документите. Всички носеха карти, диаграми и искания. Руснаците пътуваха за Москва. Мароканците за Фез^[3]. Френските кондоми и италианците отиваха в Женева — носеха карти на един комплекс на ООН.

Може да смятате, че тези конкретни, писмени доказателства са проява на глупост от страна на тангата, чиста измислица, за да улесним сюжета си. Е, приятели, бил съм там и със сигурност мога да ви кажа, че терористите си водят много пълни записки на всичко, което правят.

Защо анархистът, хвърлил бомбата, която убива ерцхерцог Фердинанд в Сараево през 1914 г., си е водил дневник? Защо Мао Цзе Дун си е водил бележки и дневници за своя Дълъг марш преди повече от век? Защо Организацията за освобождение на Палестина е имала през 1982 г. повече от два тона книжа — протоколи, телефонни съобщения, разписки, а дори и доклади с подробности за терористични операции, съхранявани в бункери из Западен Бейрут?

Защо? Сигурно никой не знае. Мога само да кажа, че като се започне с организациите в Салвадор и се стигне до Тамилските тигри, от Демократичния фронт за освобождение на Палестина до Червените бригади, тангата винаги записват всичко.

Може би това им създава чувство за безсмъртие. Може би оправдава действията им. Не съм психиатър и не мога да кажа.

Знам само, че работата ми се улеснява от това, че си записват нещата. Мога да науча какво мислят. Мога да надзърна в сърцата и

мислите им, да намеря нещо характерно, което да използвам срещу тях.

Свързах се с Мик малко след 07,50, за да му предам списък с имена от събраните паспорти, както и друга информация, потвърждаваща първоначалните ми опасения във връзка с лагера. Казах му, че сме намерили пет кутии, но шестата е все още в неизвестност, както и лорд Брукфийлд.

Мик отговори, че Брукфийлд се намира в Англия. Върнал се преди няколко часа с петима придружители.

Бързо пресметнах. Лорд Брукфийлд използваше самолет „Гълфстрийм III“ с допълнителни горивни резервоари. Така полетният му диапазон ставаше 5800 мили. Знаех това от личен опит. В края на краищата „Червената клетка“ беше докарала гълфстрийма на „Мацуко корпорейшън“ в Щатите, след като бяхме елиминирали Хидео Икигами и върнали откраднатите ракети „Томахоук“ на Военноморските сили — всичко това би трябвало да си спомняте от „Свирепия II: Червената клетка“.

Въведох няколко числа в миникомпютъра и гледах данните на екрана. Самолетите „Гълфстрийм“ летят с крейсерска скорост от 550 мили в час. Според компютъра маршрутът по въздух от Кабул до Лондон беше само 4535 мили. Дори моят бавен словашки мозък можеше да направи необходимите изчисления: седем и половина часа полет — да кажем, осем и половина, ако има насрещен вятър.

Сега часът беше 08,25. Намирахме се на земята от 19,45 предишната вечер — повече от дванадесет часа. Маmicата му, та това беше достатъчно време за Брукфийлд да отлети до дома си. Не е изключено да е спинкал в креватчето си в Хампстед, докато ние провеждахме разузнаването си на това забравено от Бога място точно в 0 часа.

Това ме стресна. Планът на Брукфийлд ставаше ясен — беше завел липсващите американци със себе си, а те възнамеряваха да нападнат американското посолство в Лондон. Налични доказателства ли? — Няма. Инстинкт? — Абсолютен. Трябваше да е така. Обадих се на Мик. Казах му, че Брукфийлд планира да нападне американското посолство и че Мик трябва да направи необходимото и да вземе незабавно предпазни мерки. Почти ми се стори, че чувам задавеното

му преглъщане от другия край, когато приключих с излъчването. Отговори ми „Разбрано, разбрано“ — и радиото млъкна.

Доста работа го чакаше през следващите няколко часа, но това важеше и за мен.

След като приключих с плановете си, пуснах Гризача, Пачия крак и Уондър в действие. Минирахме телата с експлозивни и гранати, поставихме няколко изобретателно измислени капана и импровизирани експлозивни устройства за в случай, че някой прояви любопитство.

След всичко това ние шестимата изкопахме дупка с размери четири и половина на шест метра и дълбочина два метра и половина. Внимателно положихме кутиите с ВА-РРЗ/І в средата. След това домъкнахме торбите с опиум от колибата и ги натрупахме върху тях. Намерихме едно строшено пале, с което натъпкахме всичко колкото можахме по-добре.

Докато копаеха, аз събрах оставащите пластични експлозивни в едно огромно парче, което натъпках в гилза от снаряд близо до танка. По този начин направих така наречения кумулативен заряд, както му викахме във водолазните групи. Виждате, ако зарядът бъде направен така, че да има кумулативно действие, експлозивната му сила става много, много концентрирана. Всъщност според един напълно несекретен дял на оперативния наръчник на Морската пехота на САЩ това, което сега правех, щеше да увеличи силата на „ритника“ на експлозива С-4 с 60% — подобно е на кумулативните заряди, които използвахме в „ТЮЛЕН-група 2“, за да унищожаваме ядрени оръжия.

Исках мощна експлозия — нещо, което да разруши целия град с ударната си вълна и да изпари бойното отровно лайно. Смъртоносният антракс щеше да се разпръсне на площ от сто квадратни мили в Северозападен Афганистан. Но не преди да минат няколко дни, ако нещата се развият според плана ми.

Когато свърших с натъпкването и трамбоването, Гадния и Уондър поставиха два електронни детонатора в гърлото на гилзата. Томи, който си беше поиграл с радиото, постави една импровизирана запалка с дистанционно управление. Изтеглихме антената до

повърхността на земята, прокарахме я до джамията и я вдигнахме на минарето. След това отново запълнихме дупката.

Трябваше да тръгваме. Натоварихме екипировката си, натъпкахме документите на тангата в торби и се качихме на три автомобила „Тойота-ландкрузер“. Излизането от вражеската територия щеше да бъде относително просто. Щяхме да караме на юг от ждрелото, следвайки реката до шосето между Джалалабад и Асадабад, после да завием надясно за Саркани — около двадесет и пет километра. В Саркани ще се отклоним на юг, преди да достигнем самия град, да се качим на настлания с чакъл път, който пресичаше пакистанската граница на един слабо охраняван граничен пост. Нямаше да имаме проблеми. А пък натъкнехме ли се на трудности, притежавахме достатъчна огнева мощ, за да унищожим цяла рота.

От границата щяхме да отидем направо в прохода Наваги и да се промъкнем надолу до Пешавар. Нататък щяхме да импровизираме.

На три километра южно от лагера се виждаше малко възвишение. Вдигнах ръка и колите спряха достатъчно дълго, за да настроя електронния детонатор за деветдесет и шест часа и да поставя превключвателя в положение „включено“.

Скочих от колата и отидох до едно малко възвишение на сто метра от пътя, където скрих предавателя зад няколко малки издадени скали.

Избърсах прахта от ръцете си, върнах се в колата, скочих зад волана и запалих двигателя на ландкрузера. Време беше да тръгваме.

[1] Египетски авиолинии. — Б.пр. ↑

[2] Най-големият град в щат Ню Джърси. — Б.пр. ↑

[3] Град в северната част на Мароко. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Повече от седемдесет часа след като бяхме прекосили пакистанската граница, се прехвърлихме през оградата от бодлива тел на СЗУБ и попаднахме в отворените обятия на Мик Оуен. Питате как го сторихме? Как така шестима търсени от полицията мъже обикалят половината свят, без да бъдат заловени? Отговорът, приятели мои, е потискащо прост. Действахме както терористите.

В страните от Третия и Четвъртия свят човек може да си купи преминаването през граница, но пък и на никой не му пука, стига да имаш много печати в паспорта си, за да могат да ги разглеждат. Всъщност Първият закон на Марчинко за пътуванията гласи, че колкото по-изостанало е обществото, толкова повече печати ще наслагат в паспорта ви.

В Европа вече няма граници. Лесно е да се преминава от град в град, от страна в страна. Не са необходими щателни паспортни проверки, визи или разрешителни за пътуване. Обществото е отворено. Така пътуването се улеснява — както за добрите, така и за лошите.

Но системата, казвате. Всичките тези компютри. Всичките тези съвременни методи за идентифициране — ами те нали са там?

Е, любезни читателю, всичките компютри и сложни системи по света са толкова добри, колкото са хората зад тях. И когато хората зад тях не обръщат внимание, се случват неприятностите.

Искате пример за такова осирене? Окей. Помните ли как преди няколко години една двойка изстребители F-15 свали два хеликоптера „Блекхоук“ на НАТО в Северен Ирак? Независимо че над тях летеше самолет със система АУАКС и се предполагаше, че всеки знае сигналите за разпознаване на „свой или чужд“, изстребителите свалиха хеликоптера. Ето идеален пример за това, че се случват неприятности и всичко изтича през пукнатините, защото не се обръща внимание на подробностите (или е така, или говорим за предумишлено убийство).

Но в Ирак се водеха бойни действия, а при тях винаги действат законите на Мърфи. Окей, да вземем за пример шейх Омар Абдел Рахман. Ако името не ви говори нищо, той е слепият египетски

фундаменталистки духовник, обвинен като основната фигура при взривяването на Световния търговски център в Ню Йорк.

Помислете над следното: въпреки че Рахман беше обявен от Държавния департамент за заподозрян в терористични действия, той получи виза за влизане в САЩ.

Как го е направил ли? Просто. Вместо да подава заявление в Кайро, Париж, Рим или Лондон, където всички молби за визи се проверяват от компютърна база данни, Рахман заминал за Хартум, Судан. Според повечето световни разузнавателни агенции Судан е един от основните центрове на световния тероризъм. Но очевидно от гледна точка на тероризма не заслужава вниманието на Държавния департамент. Откъде знам това? Ами знам, защото това ведомство дори не си беше направило труда да инсталира там базата данни с информация за терористите.

Какво станало в крайна сметка? Консултът разгледал папка с хвърчащи листа, събирани за един месец насам, и не намерил името на Рахман, направил справка за името при резидента на „Християните в действие“, който не видял нищо нередно, и след това подпечатал визата с надпис „Одобрено от правителството на САЩ“.

Няма проблеми, шейх Омар, давай. Взриви цялата ни шибана страна, ако желаеш.

Е, ние също се промъквахме през пукнатините и преминавахме ала-бала-ница право през средица. Летяхме в първа класа от Пешавар до Париж, взехме влака за ферибота на Ламанша и се промъкнахме във Великобритания с останалите туристи от Европейската общност, дошли за един ден.

Стигнахме в СЗУБ към 11,40. Съгледвачите на Мик бяха поставили къщата на Брукфийлд под наблюдение един час след съобщението ми от Афганистан. Дотук обаче всичко беше безрезултатно — Брукфийлд спазваше нормалния си график — срещи с правителствени служители, обеди в един от клубовете си, както и следобедната бумацина. Нямаше подозрителни срещи, телефонни обаждания, нищо.

— Защо ли не можем да идем и да разбием тоя кучи син? — помислих на глас.

Мик каза, че това е страхотен начин да свършиш с кариерата си, след като някой има такива високопоставени приятели като Ишмаел,

лорд Брукфийлд.

— Но охраната на посолството е засилена.

— Не съвсем — отговори Мик.

Какво ставаше, мамицата му?

Обясни, че е предал съобщението по съответните канали и че състоянието на тревога е повишено от Алфа на Браво. Но тъй като нямаше конкретни факти, Държавният департамент отказал да повиши бдителността повече.

— Служителят от охраната ми каза, че посланикът не желае да превръща посолството в крепост — каза Мик. — Не можем да направя много.

— Ами Специалният отдел?

— Удвоихме външната охрана, добавихме допълнителни автобариери и поставихме знаци за забрана на паркирането по целия Гроувнър скуеър. Но без конкретни факти е трудно да се образува дело срещу Брукфийлд или когото и да е друг.

— Ами бактериологическите вещества?

— Ти виждал ли си го с тях?

Трябваше да призная, че не бях. Мик имаше право — неприятната истина беше, че всички улики за Брукфийлд до момента бяха косвени. Нищо конкретно нямаше. Неговият телохранител Тод Стюарт се беше срещнал с Азис в Кайро. Това можеше да се отхвърли пред съда като работа на Тод. Срещата с пакистанските офицери в Лондон можеше да се оправдае със събиране на разузнавателни данни. Както и интимните приказки с Марсел Мустака в Ница. Лорд Брукфийлд се пазеше от една ръка разстояние. А като познавах хлъзгавия му стил на работа, смятах, че вероятно ще може хитро да се измъкне на всичките ми обвинения.

Не ми се щеше да призная, но Мик имаше право — трябваше да чакаме, докато можем да го свържем полонято и абсолютно с терористите и с белодробната чума.

Попитах Мик какво е направил с кутиите с ВА-РРЗ/Г, които бях изпратил чрез полковник Анджелоти. Новините бяха добри: тъй като спорите на белодробната чума, използвани в бойното отровно лайно, бяха разработени от руснаците през осемдесетте години, за него вече имаше създадена противоотрова. Освен това епидемиолозите на Мик бяха сигурни, че чумата в това вещество може да бъде елиминирана с

големи дози тетрациклин. Мик криеше всичко това. Нямаше защо и други, особено лорд Брукфийлд или неговите приятели в разузнаването, да знаят, че го притежаваме. Знаехме, че лордът има добри източници, и затова нямаше нужда да казваме, че имаме ВАРРЗ/1, нито пък какво знаем за него.

Ами петимата спътници — националност англичани, — с които беше пристигнал Брукфийлд?

От тях нямало и следа, след като преминали митницата.

Разбира се, нямаше следи или контакти. Смятах, че знам защо. Защото тези „англичани“ всъщност бяха американци. По-точно, това бяха американските танга, които изпуснахме в Афганистан. И знаех, просто знаех, че ще нападнат посолството.

Защо? Защото точно така щях да направя и аз. Целта изкушаваше. Охраната беше слаба и огромната разтоварна площадка откъм западната страна на сградата просто примамваше нападатели. А посолството беше обществена сграда в пълния смисъл на думата. Всеки ден на южната страна на сградата стотици хора се редяха, за да подават визи за посещение или емигриране в Съединените щати. Десетки американци преминаваха през металните детектори и куршумоустойчивите стъклени врати на главния вход на Гроувнър скуеър на посещение при служителите на консулството или търговските аташета. Британците също провеждаха редовни срещи с аташета — от агенции като ФБР и американските митнически служби до Разузнавателното управление към МО на САЩ и Агенция безименна.

Освен това посолството беше разположено в един от най-оживените райони на Лондон: на две преки от Оксфорд стрийт — най-големия пазарен район в града, — на няколко преки от Ню Бонд стрийт със скъпите бутици, акционерни къщи и художествени галерии на неколкостотин метра от Парк лейн — една от най-натоварените улици в града. Ако една кутия от онова бойно отровно лайно бъде взривена на покрива на посолството, ще зарази цялата централна част на Лондон.

Може и да бях ответник по обвинение в убийство, но все пак беше мое задължение да кажа на Пинки, че нещата ще станат лоши. Затова използвах клетъчната мрежа за предаване на секретни сведения

на СЗУБ, за да се обадя до главнокомандващия ВМС на САЩ в Европа от мърлявата стая, която Мик използваше вместо офис.

— Кабинетът на адмирал Прескът?

Не си губих времето с любезни встъпления.

— Кажете му, че Дик Марчинко е на телефона.

Вдигна телефона мигновено — беше така развълнуван, че гласът му звучеше като от магнетофонна лента, пренавивана назад. Заплашваше. Крещеше. Възмущаваше се и се пенеше. Когато накрая спря, за да си поеме дъх (или за да обърше слюнката от брадата си), прекъснах тирадата му:

— Слушай, заднико, цялото това крещене няма да ти помогне.

Това само го вбеси отново. Накрая ми писна.

— Слушай, вонливоустецо...

Затихна. Дочух как плясва длан върху слушалката и крещи нещо на някого в съседната стая.

— Не можеш да засечеш обаждането, Пинки, затова не се и опитвай.

Представих си го как разочарован поглежда към небето.

— Чуй сега, Дик...

— Не, ти ме чуй. Имаме проблеми. Не глупости, а истински проблеми.

Прекъсна ме и отново започна да бръцолови и затова затворих слушалката. Нямах време за губене, особено за идиоти като Пинки.

Когато не можеш да минеш направо, заобиколи. Набрах вътрешния телефон на Ханс Вебер. Отговори непознат глас. Поисках да говоря с Ханси, но ми казаха, че е прехвърлен.

— Къде?

— В Щатите. Изпратен е на временна служба в Норфолк за следващите сто и осемдесет дни. Отговаря за персонала на ограничена строева служба и е подчинен на мастър главния старшина на дисциплинарната рота.

Ето ти прецакване от световна класа. На Ханси му го бяха начукали страхотно силно. Бяха го пратили за гледачка в Норфолк. Да отговаря за некадърници, негодни боклуци, недоволници и хронични нарушители, ограничени да стоят само в базата. Най-лошото беше, че работи за друг мастър главен старшина — вероятно някой твърдоглав уставопочитащ задник. Несъмнено това беше работа на шибания

Пинки Прескът — отмъщение за помощта, която Ханс ми беше оказал. Отбелязах още една черна точица до името на добрия адмирал в тефтерчето, което нося в главата си.

Обадих се на посолството и поисках да ме свържат с РСС — Регионалния Служител по Сигурността. Казаха ми, че от предишната вечер е в отпуск.

— Мога ли да говоря със заместника му?

— Тя обядва. Искате ли да оставите съобщение?

Точно така, на обяд. Разбира се, бих искал да й предадат да си пооправи полата и червилото, защото предстои да я нападнат тълпа терористи.

— Не, ще се обадя отново.

Опитах да се свържа със старата си приятелка Нанси в службата на ЦРУ. Линията беше заета. Обадих се до дежурните морски пехотинци. *Никакъв отговор. Никакъв отговор?* Какво правеха тези хора, по дяволите?

Опитах да се свържа с посланика. И там нямаше никого.

Честно казано, започвах да се притеснявам силно и го казах на Мик. Той нямаше възможност да действа. Без официална заповед от Министерството на вътрешните работи нямаше право да мобилизира бойците си.

Това никак не ме впечатли. Знаех от опит колко е лесно човек да заобиколи основните предпазни мерки — бях го правил стотици пъти с „Червената клетка“.

— Хайде да вдигнем нивото — казах.

Съгласи се. Обадихме се до командващия лондонската полицейска част D-11. Това е част за специални операции на лондонската полиция. За разлика от всички останали английски полицейски части D-11 са въоръжени. Носят пистолети и имат достъп до всичко, като се почне от автомати и се стигне до снайперски пушки. Мик предложи командирът на D-11 да се свърже със Специалния отдел и да измислят някакъв план за бързо реагиране.

Мик вдигна рамене и се обърна към мен:

— Не мога да направя повече за момента, приятел.

Изправих се и се протегнах, като гледах през мръсния прозорец към двуетажното стрелбище на сто метра от нас.

— Какво ще кажеш да приберем лорд Брукфийлд от улицата, да го вкараме в стая с меки стени и да ми го оставите да поработя върху него?

От лицето на Мик разбрах, че този вариант е изключен.

— Ставаш мек на стари години.

— Може би. Но ти само преминаваш, а аз трябва да живея тук, нали знаеш?

— Да, да.

Отново вдигнах телефона и се обадох на Главното командване на ВМС. Поисках да ме свържат с Ранди Реймън. Той вдигна слушалката след три позвънявания.

— Отдел „Планове и политика“. Подполковник Реймън слуша.

— Обажда се Дик Марчинко. — Чух рязкото поемане на дъх и си представих как посяга към бутона на вътрешната комуникационна система, за да извести някого с повече нашивки от неговите, че се обаждам. — Слушай, задник такъв...

Ранди понечи да отговори нещо, но беше прекъснат от мощна сирена, която чух по телефона. Сирената изрева пет пъти, след което телефонът млъкна. На бойните кораби пет надувания на сирената означават бойна тревога. В наземно съоръжение означават, че се обявява военно положение.

— Е, да ме вземат мътните — казах на Мик. — Притеснявали сме се за друга сграда, дяволите да я вземат. Проклетите танга са нападнали Главното командване.

Въпреки че ситуацията беше сериозна, мисълта за Пинки Прескът като зложник ме накара да се усмихна. Помислих си дори, че е възможно, когато „Зелената група“ влезе след лошите, да допусна сериозна грешка.

Повечето хора, като погледнат сграда, виждат нейната архитектура. Аз пък мисля как най-лесно мога да я разруша. По същия начин бях разглеждал и Главното командване преди две седмици, когато Пинки затвори Ники Гръндъл Гадния. Затова не ни беше необходимо много време, за да съставим план за действие. Всъщност повече време ми отиде, за да уредя да не ни арестуват, когато се появим там.

След петнадесет минути телефонен разговор с информационната служба на правителствения кабинет Мик успя да убеди силните на

деня да ни позволят да участваме. Логиката му беше неоспорима: ние представлявахме група от американските военноморски сили за спасяване на заложници. Намирахме се на мястото на действието. Никой не познаваше сградата по-добре. А и вътре имаше наши хора.

Затова, след като вдигнах ръка във въздуха и обещах да се предам веднага, след като кризата приключи (зад гърба си се бях заключил с пръсти), „Зелената група“ и тридесетте бойци на Мик излетяхме с хеликоптер от СЗУБ, кацнахме северно от полицейската станция до Хайд парк и се приближихме към Гроувнър скуеър по заобиколен път. Пристигнахме на обекта точно в 14,55 и веднага се заловихме за работа.

Британците вече бяха евакуирали хотел „Мариът“. Там разположихме командния си пост. Удобно беше. Всъщност хотелът е непосредствено до Главното командване — от покрива на едната сграда може да се премине на покрива на другата. Кухнята в мазето на хотела е разделена с една стена от парокотелното помещение на Главното командване. Имат и обща стена — тухлена, от времето на кралица Виктория, дебела метър и осемдесет. Чакаше ни сър Обри Ханском Дейвис с монокъла си. Той щеше да бъде наблюдателят от страна на Министерството на отбраната.

Сър Обри не изглеждаше никак доволен да ме види. Всъщност отказа да разговаря направо с мен. Кореспондираше чрез Мик. Нямах нищо против — точно сега не се нуждаех от превзетата му самодоволност.

Присъстваше и друг двуреден костюм на тънки бели райета. Този на заместник-секретаря на Министерството на вътрешните работи по въпросите на тероризма — слаб, дълъг, с жълтеникаво лице. Казваше се сър Родерик Таунли. Действията му обаче не подхождаха на външния му вид — вече беше отклонил телефонните линии до Главното командване. Това беше добре — ние можехме да се обадим до когото си пожелаем вътре, но те нямаха външна линия. Не можеха да звънят на пресата, а това значи никакви интервюта с разни задници от телевизията, радиоводещи или репортери. Щяха да разговарят единствено с нас и по наш график. Освен, разбира се, ако не си носеха клетъчни телефони и тогава щяха да разговарят с когото си пожелаят, мамицата им. Попитах сър Родерик дали не можем да намерим

апаратура за заглушаване на клетъчни телефони. Отговори ми, че вече е изпратил за такава просто за всеки случай.

В същото време накараха лондонската полиция да образува широк кордон наоколо. Мик взе една туристическа карта и начерта правоъгълник с дебели червени линии — от Мраморната арка на северозапад слизаше до Парк лейн, пресичаше Маунт стрийт, качваше се на север до Дейвис стрийт, за да стигне до Оксфорд стрийт и отново слизаше до Мраморната арка.

— Някой да не влиза в тези очертания — нареди на полицаия, който беше назначен за връзка с него. Никакви телевизионни камери нямаше да ни снимат, докато си вършехме работата.

Мик беше научил този урок по време на операцията „Нимрод“ до Принсес гейт, когато камери на „Би-Би-Си“ заснеха на лента цялото отвличане и го излъчиха на живо. Знаех, че на покрива има спътникова антена. На нея се хващаха „Си-Ен-Ен“, „Скай нюз“, „Би-Би-Си“, „Ай-Ти-Ви“^[1] — всички програми с денонощни новини. Тангата лесно можеха да следят какво правим, ако допуснехме дори само една камера на мястото.

Какво чувам, някой възразява ли? Значи смятате, че обществеността има право да знае. Е, съгласен съм с вас, така е. Веднага, след като си свършим работата, проклетите телевизионни мрежи можеха да интервюират когото си поискат. Но не сега. Не, когато животът на хората е изложен на опасност и когато дори една дума по невнимание на някой идиот репортер би могла да причини смъртта на невинни хора.

Разбрах, че почти веднага, сякаш четяха мислите ми, че „Си-Ен-Ен“ и „Дейли мирър“ наели хеликоптер, който се опитваше да се приближи достатъчно, за да използва един от хилядамилиметровите си обективи — от онези, с които снимат членовете на кралското семейство, докато се разхождат без горница по Бахамските острови. Наредих да излети полицейски хеликоптер, за да пресрещне и да арестува кучите синове, а ако не се подчинят, да ги сваля с изстрели. Освен това наредих оттук нататък да използваме само засекретени линии за комуникация. Нито един задник журналист нямаше да засече съобщенията ми.

Но пресата трябваше да бъде информирана.

Е, затова Господ е измислил хора с костюми — за да стоят там, да се люлеят на пети и да не казват нищо. Точно така постъпиха със Обри и със Родерик. Устроихме пресцентър в хотел „Парк лейн“ на близо половин миля от оперативния ни център. На всеки тридесет минути със Родерик или със Обри, придружени от един полицейски инспектор, се тътреха до микрофона и пет-шест минути мърмореха глупости, отделяха още пет минути за извикваните към тях въпроси, след което лениво се връщаха обратно в цирка. Изглеждаха нещастни. Е, майната им, защото не трябваше да харесват това, което правят. Просто трябваше да го вършат.

15,22. Аз и Мик се заехме със сериозно планиране. В подобни случаи човек трябва да реагира мигновено. Но от опит знаех, че ще бъде по-добре да действаме стъпка по стъпка.

Подробност номер едно беше осигуряването на сградата. След като направихме това, разположихме трите екипа снайперисти от Специалните сили. В един идеален свят бих използвал снайперисти от „ТЮЛЕН-група 6“, защото смятам, че са най-добрите на света. Но тук нямаше снайперисти от „ТЮЛЕН-6“, а и моите момчета не бяха стреляли напоследък, докато хората от Специалните сили бяха тренирали по стотина изстрела на големи разстояния всеки ден в СЗУБ.

Една двойка се качи на покрива на хотела от другата страна на Норт Одли стрийт — щяха да стрелят от сто и петдесет метра. Друга група наблюдаваше Главното командване от запад — стреляха от петдесет метра. А третата двойка изпратихме върху покрива на сграда на сто метра северно, от която се виждаха задните прозорци и вратата на пушачите. Докато снайперистите заемаха позициите си, ние събрахме медицински части и противопожарни коли по Брук стрийт под площада, за да не ги виждат тангата, но да са ни подръка. След като приключихме с приготовленията, насочихме вниманието си към необходимост номер едно: събиране на информация — трябваше да научим онези основни неща, които учат и в Разузнавателното управление на Министерството на отбраната на САЩ, и журналистите: кой, какво, кога, къде, как и защо.

Имахме откъслечни данни за случилото се от някаква истерична съпруга на човек от Военноморските сили, която излизала от медицинската служба точно по време на превземането на сградата,

както и един млад часови от Морската пехота, който успял да я измъкне заедно с осемнадесетмесечното ѝ дете през град от куршуми. Беше улучен в белия дроб, но сдържаше болката и ни каза каквото знаеше. Стиснах го за рамото и му казах, че е постъпил добре.

От разказа на морския пехотинец разбрах, че си имаме работа с професионалисти. Те бяха направили нещата просто. Някакъв гладко обръснат млад мъж с лична карта от Военноморските сили и подстрижка точно по устав се появил пред главната барикада на охраната — спомнете си, че това беше една клетка два на два и половина с куршумоустойчиво стъкло, дебело два сантиметра. Пропуснали го. Спрял само за да пъкне глава през отворената врата в клетката на охраната, и попитал как може да намери някакъв старшина в личен състав. Дежурният сержант се обърнал да вземе указателя на сградата и тогава посетителят го прострелял в тила. Натиснал бутона за отваряне на вратата и пуснал още трима свои колеги, които се разхождали небрежно до бариерата.

Тримата криели под саката си автомати и носели големи чанти на раменете си. Но това не им пречело да се движат бързо. Докато някой успее да реагира, убили още трима морски пехотинци, ранили цивилния часови в информационната будка и превзели приземния етаж.

Това разказа морският пехотинец. Поисках да ми опише нападателите. Не можа.

— Просто не си спомням, полковник. Бяха просто мъже — трима бели и един чернокож.

Жената също не можа да добави много. Каза, че била твърде ужасена, за да запомни нещо освен звука на изстрелите, писъците и морския пехотинец, който застанал между терористите и нея, докато я измъквал с бебето.

Значи вътре имаше най-малко четирима. Можеше да са и повече. Лични карти на служители на Военноморските сили се намираха лесно, стига да знаеш как, а още пет, по дяволите, десет други танга биха могли да влязат незабелязано. Помните ли „вратата на пушачите“, която водеше към уличката? Всяко уважаващо себе си танго би я забелязало още на първата си обиколка около сградата.

Четирима бяха прекалено малко. Прецених, че трябва да има поне осем до десет души. Размерът на сградата и броят на обитателите

й според нас го изискваха.

Е, имаше начини да разберем колко са. Ако си спомняте, Главното командване имаше камери по коридорите на всеки етаж и високо на външните стени. Тези камери бяха свързани с централен възел в стая за охраната на приземния етаж. Но системата беше проектирана с пасивна връзка към американското посолство от другата страна на улицата, а не бях напълно сигурен, че тангата знае това.

Следователно, ако си поиграехме малко с кабели, можехме да виждаме какво става в Главното командване от екраните в посолството. Още по-добре беше това, че можехме да прокараме още шестстотин метра кабели и да си нагласим собствени екрани в хотел „Мариът“.

Охранителната система обаче нямаше микрофони и трябваше да намерим начин да вкараме аудиосензори в сградата. Това нямаше да бъде трудно. Сензорите могат да се пускат през вентилационните отвори, да бъдат закрепвани от външната страна на стените или да се поставят в дупки, пробити в самата сграда. Параболичните микрофони могат да долавят вибрациите на гласа върху остъклените прозорци. С по-чувствителни устройства може да се подслушва през тридесетсантиметрова стена от стомана и камък.

Най-трудното беше да установим какво става на петия и шестия етаж, където се съхраняват повечето свръхсекретни материали на командването. Имаше надежда след включването на клаксоните хората от охраната горе да са унищожили и изгорили колкото е възможно повече документи зад заключените с шифри врати.

А ако тангата не носеха експлозивни листа — листа от пластични експлозивни двадесет и пет на петдесет сантиметра, които могат да се скроят за използване при панти, ключалки и резета, — щяха да загубят към четири часа, за да преминат през тежките стоманени врати на центъра за комуникация на Главното командване. През това време хората вътре щяха да използват ножовките и клещите за рязане на болтове, скрити в стаята, за да срежат дебелите решетки на прозорците, да се изкачат на покрива и да избягат в „Мариът“.

Време беше да разпределим задачите. Работата с Мик Оуен ни улесняваше. Колкото Джеф Лайъндейл беше смотан, толкова Мик

беше ефективен и работехме заедно без засечки. Знаеше, че най-важното е операцията да завърши с успех. Всичко останало — его, звание, слава — беше без значение.

Добре, имахме нужда от комуникации в оперативния център. Мик се погрижи. Необходима беше и група за разузнаване и преговори. За неин водач назначих Томи Танака. И още — щурмова група. За нея отговарях аз.

Това беше единственото нещо, по което спорихме с Мик. Смяташе, че ще е най-добре, ако аз съм в командния пост, откъдето да дирижирам неговия оркестър музиканти със смъртоносни инструменти.

Не се съгласявах. Първо, познавах сградата много добре. Това ми осигуряваше голямо тактическо предимство. Второ, моята група — „Зелената група“ — беше изградена за водене отпред. Аз се бях обучавал заедно с хората си. Бях изградил сплотеността, която ни позволяваше да действаме като един. В никакъв случай нямаше да позволя стрелците ми да тръгнат без мен.

Най-важното във всяка ситуация със заложници е разузнавателната информация. В тази връзка трябваше да отговоря на три въпроса: колко наши хора има в сградата, колко са тангата и — най-важното — къде, по дяволите, се намираше шибаният контейнер с бойните отровни лайна. Разбира се, трябваше да знаем къде са нашите хора и как можем да стигнем до тях. Разбира се, искахме да знаем колко са тангата. Но първостепенната цел беше да изолираме кутията с ВА-РРЗ/І и да я неутрализираме, преди да бъде взривена.

Трудното беше да се намерят отговорите на тези въпроси. След това щурмуването нямаше да представлява голям проблем. Влизането щеше да бъде лесно. Имах няколко варианта. Можех да мина през канализацията под Норт Одли стрийт, успоредна на Главното командване. Да си пробия път през покрива. Или да се спусна с въже и да вляза през първия, втория, третия и четвъртия етаж.

Тъй като всяка секунда беше ценна (трябваше да очистим лошите, преди да взривят кутията), спонтанната ми реакция беше веднага да изпратя четири групи. Група „Алфа“ щеше да мине през канализацията. Щеше да пробие в дебалата четиридесет сантиметра

стена в мазето дупка с размери метър на метър с помощта на експлозивни заряди и да си проправи път нагоре. Отговорности: първи и втори етаж на мазето, както и приземния етаж. Група „Браво“ щеше да пробие дупка в покрива, да скочи в комуникационния център и да си проправи път надолу. Отговорности: пети и шести етаж. Групите „Чарли“ и „Делта“ щяха да се спуснат по въжета от противоположните краища на сградата, ще влязат през незащитените с решетки прозорци на четвъртия етаж и да си проправят път надолу до първи етаж, като по пътя си трепят танга. Задача от първостепенна важност за всяка група беше кутията с бойните отровни лайна. След като открием къде се намира, щяхме да преразпределим задачите.

Прецених, че нападението може да бъде извършено за не повече от шест минути. Това беше изключително важно, особено като се има предвид антракът. През 1980 г. на хората от група „Пагода“ на Мик са им трябвали единадесет минути да изчистят иранското посолство до Принсес гейт поради осирания в стил Мърфи и грешки в синхронизацията — а тогава не са били предупредени за някаква проклета кутия с бойни отровни лайна, способна да убие половината от населението на Лондон.

Бях се сетил за още нещо, но не го споделих. Ето го: тези танга бяха провели сложна операция за вземане на зложници на Норт Одли стрийт, след като всъщност, за да поставят града на колене, можеха просто да скрият кутията с бойните отровни лайна в кутия от някой магазин на Оксфорд стрийт, да я оставят в гардероба на хотел „Мариът“ или на бюрото за съобщения в Главното командване на ВМС за Европа, а после да я взривят чрез дистанционно управление. Тук липсваха един-два елемента и ако имах време, щях да свикам момчетата да ги обсъдим. Но както обикновено, време нямаше.

Разказах на Мик плана си за нападението и той не го одобри. Само кимна и каза:

— Чертежи на сградата? — Не беше от бърбивите, когато времето е малко.

— Идват.

— Видео?

— Десет минути. — Специалистите по комуникациите от посолството работеха по въпроса.

Кимна.

— Добре.

За наш оперативен център бяхме приспособили трапезарията на хотел „Мариът“. Масите бяха приближени една до друга, за да осигурим място за работа. Групата за разузнавателна информация на Томи беше заела единия ъгъл. Томи със слушалка на главата се занимаваше с телефоните. Един психар от Специалните сили — така наричахме психолозите, квалифицирани за бойни действия — работеше заедно с него и се опитваше да направи психологически портрет на лошите. Комуникациите бяха в отсрещния ъгъл. При спасяването на заложници комуникациите са също толкова важни, колкото разузнавателната информация. Трябва да можеш да говориш с всички — да дадеш зелена светлина на своите снайперисти или да се чуеш с щурмовите групи, когато влязат през вратите, или... е, сещате се.

Пачия крак и Гризача бяха долу, заети с приготвянето на разрушителни взривни заряди. Специалните сили ги снабдяваха със суровини, но нямаха съставките за моята рецепта.

За да преминем през покрива, щяхме да използваме една арлиграма — трик, научен от Арли Макрей, легендарния разрушител от полицията на Лос Анджелис, който беше измислил стотици видове заряди — от онези, които полицаите от Лос Анджелис използваха, за да проникват в складове за наркотици, до сложните експлозиви, които биха могли да откачат врата от пантите, без да наранят касата.

Някога от Арли поискали да направи нещо, което да премине през плосък, укрепен с метал покрив, за да може група полицаи от Специалните сили да скочат върху някакви терористи със заложници. Той изобретил едно отлично средство за влизане, което „ТЮЛЕН-група 6“ кръсти арлиграма в негова чест. В него се използват двадесет грама от същия вид гъвкав заряд — пластичен експлозив, поставен в безшевна оловна обковка с формата на буква L (или обърнато V), — използван от тюлени и водолази от много години насам. Този заряд пробива стоманена плоча с дебелина пет сантиметра, стига да бъде използван както трябва.

Арли просто беше фокусирал експлозията, като залепил заряда с тиксо към вътрешна тръбичка, пълна с вода. Беше толкова просто, че се ядосвах, защото не съм го измислил сам. Зарядът се поставя върху

целта. Водата служи като удряща среда и при експлозията се получава хубава кръгла дупка с размерите на улична шахта.

С арлиграма щяхме да пробием дупка в покрива, после да скочим и да започнем да сеем опустошение. Майната ти, мистър лош.

За мазето щяхме да използваме същия тип гъвкав експлозив, но да го разположим като лентов заряд. Ето как става. Очертаватے размера на дупката, която желаете да пробиете. В нашия случай тя е метър на метър. Намирате парче стиропор с дебелина сантиметър и половина. Използвате го като шаблон и към него лепите с тиксо заряда и всички взривяващи устройства. По този начин не се налага да стоите и да си губите времето, докато двама от хората ви поставят заряда, залепят го за стената, нагласяват детонаторите и запалват взривателя, а лошите стоят наоколо и стрелят по вас.

Спасяването на заложници може да отнеме много време. Затова всичко се приготвя предварително. По този начин, след като станете готови, фрасвате шаблона от стиропор на мястото му, гръмватے шибания взрив, мятате се през дупката и очиствате лошите. Прави нещата просто, глупако.

16,03. Имахме видеосигнал. Събрахме се около екраните и започнахме да превключваме различните етажи. Ситуацията беше, както очаквах. Празни коридори и стълбища. Отворени врати на кабинети. Мазето беше опразнено. Добре. В килията нямаше никого. Кафенето беше празно. Бяха преместили всички на горните етажи. Това също беше в наша полза. Приземен етаж. Вратите бяха барикадирани и минирани — по тях се виждаха залепени правоъгълници от пластични експлозиви. Нямах нищо против, защото нямахме намерение да нападаме отпред.

Някои от заложниците бяха затворени в голямата заседателна зала на втория етаж. Не виждахме всичко, но, изглежда, в нея имаше към четиридесет души, клекнали на пода с ръце зад тила.

Разпознах Пинки Прескът, защото се намираше в предната редица. Изглеждаше усамотен: заложниците, които се намираха най-близо, се бяха струпали колкото може по-далеч от него. Май се беше напикал. Типично.

В мазето имаше камера срещу кафенето. Там също видях няколко заложници. На това място щеше да бъде трудно, защото нямаше прозорци и само един вход — точно по средата на коридора. По дяволите. Натиснахме бутоните за горните етажи. Оперативният център на петия етаж беше разбит — вратата зееше отворена. Но коридорите към комуникационния център на шестия етаж бяха празни, а тежките стоманени врати — затворени.

Обадихме се по секретната линия на комуникационния център. Отговори ни силно изплашен, но не изгубил разсъдъка си старшина първи клас — радист на име Стиви Вернер. Той ни каза, че шестимата души в стаята за момента са в безопасност, всички секретни материали се унищожават максимално бързо и всички закодирани машини са нагласени да се самоунищожат.

Впечатляващо. Можеха да използват времето си, за да избягат — да си проправят път през покрива или през някой от прозорците с решетки. Вместо това си вършеха работата. Казах го на старшина първи клас Вернер.

— По дяволите, сър, така сме обучавани.

Приятно ми стана да разбера, че в тези нови, най-интимно отворени за обществеността военноморски сили се намират и старомодни моряци. Казах на Вернер да се държи и че скоро ще дойде кавалерията. Разбира се, излъгах — все още не бяхме готови да проведем нападението. Но беше важно да поддържаме духа на момчето.

Видях нещо в коридора.

— Момчета, имате ли оръжия при себе си?

От отговора му предположих, че вдига рамене.

— Ами трябва да има един пистолет 45-и калибър, но никога не съм го виждал.

— Лошо.

— Защо, сър?

— Защото ще ви дойдат гости.

Погледнах към петнадесетсантиметровия екран вляво от носа си. В коридора на шестия етаж наистина имаше движение. Някаква фигура с газова маска и бронирана жилетка се приближаваше към дебелата стоманена врата.

— Отвън има враг, Вернер.

Линията беше тиха, но след малко чух гласа му:

— Тъй вярно, полковник. Чувам ги.

Още две фигури приближиха. Носеха чанти. Щом поставиха чантите на земята, разбрах какво са намислили.

— Вернер, дръпни се от вратата.

Най-високият от тримата разви малко пластичен експлозив от една макара. Разположи го около касата на вратата и го залепи с тиксо. По дяволите, тоя имаше достатъчно експлозиви, за да срути целия покрив. Вторият залепи две парчета пластичен експлозив с формата на листа с размери двадесет и пет на петдесет сантиметра върху самата врата. Третият също не си губеше времето — постави два електронни детонатора, които приличаха на моливи, към двата експлозивни заряда и нагласи часовниците им. Свършиха всичко за по-малко от десет секунди. Триото се изтегли бързо — затичаха по коридора и излязоха от обсега на камерата.

Появиха се на петия етаж и клекнаха. Изригнаха две експлозии една след друга.

Телефонът замлъкна и картината пред мен изчезна, замъглена от гъсто, непрозрачно кълбо дим, което изпълни шестия етаж. В слушалката чух един снайперист да съобщава, че току-що един от прозорците на шестия етаж в северната част на сградата е избухнал навън.

Две от камерите на шестия етаж не работеха — на екраните имаше само сняг. Единствената работеща камера, тази над противопожарната стълба, ми осигуряваше поглед по дългия коридор към избитата врата. През нея видях как тримата нападатели се появиха и тръгнаха към комуникационния център.

Носеха противогазите си. Вместо чантите имаха автомати. През дима стигнаха до онова, което беше вратата на центъра. Тежката стоманена врата сигурно беше отхвърлена на пет метра навътре в стаята.

След като остатъците от ефективната вентилационна система извлякоха дима, аз успях да видя какво се беше случило, независимо че камерата гледаше от неподходящ ъгъл. Не беше хубаво. Всъщност изглеждаше като шибания оръжеен купол на кораба „Айова“ след аварията, която беше убила четиридесет и седем моряци.

Мощта на експлозива се увеличава в затворено пространство. Комуникационният център на Главното командване представляваше стоманен сейф в тухлена сграда. Затова, когато вратата беше избита навътре и веднага след това беше избухнал вторият, убиващият заряд, енергийното поле е помело стаята, точно както експлозията в „Айова“ беше опустошила вътрешността на стоманения оръдеен купол. И точно както на борда на „Айова“ вероятността да има оцелели беше нулева.

Още шестима смели американци бяха принесени в жертва, докато изпълняваха дълга си. Тримата престъпници бяха мъртъвци, доколкото това зависеше от мен. Тихо гледахме как триото влезе в стаята с готови за стрелба автомати. Един от тях, изглежда, забеляза някакво движение, защото видях как завъртя автомата си и изстреля един откос.

Чувството на безсилие и безпомощност беше абсолютно смазващо. Искрах да направя нещо, и то веднага.

Мик стисна рамото ми.

— Ще дойде и нашият ред — каза той с мрачно лице.

[1] Телевизионна програма „Индипендънт Телевижън“. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 21

18,22. Странното беше, че нямаха никакви искания. Това наистина ме тревожеше. Първо, тангата, които убихме в Афганистан, имаха списъци с искания. А и тангата винаги предявяват ултиматуми — да бъдат освободени приятелите им от затвора или ще убият заложници. Да им се даде самолет, автобус или кола, защото в противен случай ще пуснат някоя бременна жена от прозореца. Да им се дадат два милиона долара или ще ви изпратят част от тяло. Да се излъчат исканията им по телевизията или ще осакатят някого. Но не и тези. Нито дума. Това наистина ме разтревожи. Питях се какво чакат.

Виждахме, че си вършат работата със зловеща ефективност — почистват подовете, разделят заложниците между голямата зала за конференции на втория етаж и кафенето в мазето. Успяхме да преброим десет танга. Имах право — трябваша им повече от десет души, за да овладеят сграда като Главното командване. Всички танга бяха облечени еднакво: качулки, комбинезони и бронирани жилетки в тъмни цветове.

19,00. Някой там се изхитри. Една след друга камерите на различните етажи започнаха да угасват. Режеха кабелите на всички вътрешни камери — оставяха само външните. Погледнах снега на екраните пред себе си. Е, предаването беше приятно. Време беше за изпълнение на план „Б“. За няколко минути бяхме определили шест групи „къртици“ от Специалните сили, които трябваше да поставят аудиосензорните устройства, за да опитаме да следим тангата.

Междувременно ние също мълчахме. Занимавахме се с тактика и стратегия. Всички ситуации със заложници си приличат и са съществено различни. Действате еднакво динамично, но тактиката трябва да се променя според територията. Плановете се правят лесно, защото до един си приличат. Структура, разположение на вратите, самолетните кабинни — всички тези неща не се различават особено много при, да речем, „Боинг 747Б“ и „Боинг 747Е“. Сградите обаче се различават. Всяка има свой план, различно разположение. Най-често в подобни ситуации човек действа слепешката, защото се базира на

остарели или несъществуващи планове. Ние имахме късмет. Познавах Главното командване добре. Освен това разполагахме и с най-новите планове.

Затова, докато лошите си мълчаха, ние разисквахме, чертаехме диаграми и решавахме проблеми. Почистихме и смазахме оръжията си за последен път. Всички щяхме да използваме автомати „Хеклер и Кох“ и МР-5 като метли за почистване на стаите. Пистолетите бяха друго нещо. Стигне ли се до близък бой, Британските специални сили използват пистолет „Браунинг хай пауър“, калибър 9 мм — с единично действие, практически вечен модел отпреди повече от половин век.

Ние тюлените обаче се обучаваме с полуавтоматични пистолети с двойно действие. За да е сигурен, че ще имаме преимущество, Мик ни достави най-новите пистолети „Глок 19“, калибър 9 мм с прицел „Триджикон“ за нощни условия и лазерен мерник „Кримсън трейс“. Винаги съм се присмивал на лазерните мерници, защото трябва да се захващат с винтове, с ремък или с щипка върху пистолета, което означава, че законът на Мърфи ще действа с обичайната си стопроцентова ефективност — мерникът ще падне точно тогава, когато имате най-голяма нужда от него.

Тези мерници „Кримсън трейс“ се различаваха от всичко, което бях виждал. Бяха разработени специално за пистолетите „Глок“ от една авиационна фирма в Портланд, щата Орегон. Пасваха плътно върху рамата, което позволяваше да се стреля по нормалния начин с две ръце и да не се налага да обхващаме нещо обемисто, закачено за предпазната скоба на спусъка. Яркочервеният лазерен лъч с мощност 5 миливата позволяваше лесна стрелба — прорязваше дим и тъмнина като нож. Чудесно щеше да бъде, ако Мик беше намерил подобни мерници за автоматите, но не може всичко да бъде идеално.

Заредихме много пълнители с патрони на Специалните сили, предназначени за операции по спасяване на заложници: крехки куршуми с плитко проникване. Приличат на тези, които използват нашите специални полицейски сили и събарят човек, но не преминават през тялото му, за да не улучат заложника зад него. Проверихме и препроверихме оборудването си, за да сме сигурни, че всичко е наред. И без това щях да имам достатъчно работа с Мърфи, когато вляза вътре. Не исках да мисля дали въжетата са достатъчно здрави, дали зарядите за разбиване на врати са правилно свързани.

Притежаваха макети на етажите на Главното командване. Направихме ги в бара на „Мариът“. Групите, които щяха да влизат, ги разглеждаха отново и отново. Момчетата ми познаваха сградата. Но не и бойците на Мик. Нямахме право на грешки.

Щяхме да нападнем с четири групи от по шестима души с помощта на снайперистите. Нормалният начин на действие на Британските специални сили при спасяване на заложници е да вкарат голям брой контейнери със сълзлив газ през всеки прозорец в момента, в който започне спасителната операция. След това изпращат шест до осем двойки да прочистят сградата стая след стая. Тук нямаше да постигнем нищо с газ, защото лошите носеха противогази (но все пак можехме да опитаме да ги дезориентираме с помощта на заслепяващи гранати). А и групи от двама души нямаше да са достатъчни за сграда с такива размери и за необходимата скорост.

Затова преразгледах плана си. Първоначалното ми намерение беше да прорежа покрива с арлиграма и да си проправя път надолу, като по пътя си прочистя горните два етажа. Сега, когато комуникационният център беше унищожен, трябваше да променя сценария. Пак щях да премина през покрива. Но вместо да губя време с горните два етажа, щях да поведе хората си право надолу към залата за конференции, където се намираха повечето заложници.

Лошите носеха две дини под две мишници — заложниците бяха в залата за конференции и в кафенето, а това беше и добро, и лошо. Добро, защото знаехме къде са американците. Лошо, защото, ако са минирани с експлозиви, можехме да загубим всички до един в мига, в който заслепяващите бомби преминават през прозорците. Искам да кажа, че Пинки можеше и да си замине — никой не губеше, но какво да кажем за всички служещи по договор, които всъщност изкарваха хляба си?

Първият доклад от комуникационната зала дойде в 22,32. Имаха клетъчен телефон и го използваха, за да се обадят до Женева. Как разбрах това ли? Знаех благодарение на предоставения от сър Родерик пасивен монитор за клетъчни телефони, който беше засякъл международния код, следваше 41 за Швейцария, после 22, кода на Женева. Какво, по дяволите, имаше в Женева?

Оставиха телефона да звъни пет пъти. Когато никой не го вдигна, набраха друг номер. В Кайро. Сега наистина бях объркан.

— Мик, можем ли да проследим тези международни номера?

— Разбира се.

Прочетох му номерата от цифровия екран. Записа си всичко и подаде листа хартия на сержанта, който се върна след по-малко от половин час с резултатите. Номерът в Женева бил на нает клетъчен телефон — от онези, дето можете да вземете за петдесет долара дневно плюс стойността на разговорите. Другият също — само че в Кайро.

Чувствах се объркан — за около половин минута. Афганистан. Танга. Самолетни билети. Пътнически документи. Карти и чертежи. Списъци с искания. Бях ги донесъл със себе си и ги бях предал на Мик за анализ, но тук нещата се развиха така бързо, че нямаше време да взема резултатите.

Сега не ми трябваша никакви анализи. Знаех отлично какво ставаше.

— Мик...

Всичко се изясни. Тангата нямаха никакви искания, защото разписанието им не го изискваше — все още не. Обясних, че това е част от операция, провеждана на шест места. Щяха да се свържат чрез електронни средства с останалите пет групи. След това щяха да обявят исканията си.

Но не само на нас тук, в Лондон. Щяха да се разправят с целия шибан свят.

Само че — майната ви, танга, — Дики Диверсанта и неговата банда весели мародери бяха объркали плановете им.

Тази беше групата, тръгнала, преди да нападнем лагера на терористите. И не знаеха, че другарите им са станали на кучешка храна — нямаше да получат отговори от Женева, Кайро, Москва или някое друго място.

Това ни осигуряваше предимство — знаехме нещо, което те не подозираха. Следователно трябваше да действаме бързо, преди да се досетят, че няма да има никаква връзка.

— Уондър.

— Да.

Очевидно беше в добро настроение, защото си беше сложил очилата за стрелба с розовите стъкла.

— Как можеш да накараш някого да мисли, че клетъчният му телефон не работи?

— Просто е. Смущаваш честотата.

— Да, но искам да си мислят, че има проблем с телефона. Иначе ще изтрепят зложниците и ще взривят шибания антракс.

— Прав си, Холмс. — Започна да люлее глава наляво-надясно-наляво, надясно-наляво надясно, докато обмисляше възможностите. — Неизправност в комуникационната мрежа — обяви накрая той. — Ще прекъснем хранването към мрежата, където се намират всички местни ретранслатори. Телефоните ще умрат.

Звучеше идеално. Но Уондър все още не беше доволен. Намръщи се и започна да барабани с пръсти по масата, след което поклати глава:

— Не, не става.

— Защо? На мен ми се стори добре.

— Защото клетъчните системи са нагласени така, че да се включват сами — да заобикалят проблемите с електричеството. Автоматично преминават от неизправна към изправна линия. Както, ако нямаш ток в дома си, телефоните продължават да работят.

Имаше право.

— Е?

Скръсти ръце като Джек Бени^[1].

— Мисля, мисля, мисля.

След това по лицето му бавно се разля огромна, мазна като лайно усмивка. Виждаше се как се разгръща бавно като изгрев.

— Природен газ. Експлозия с природен газ би унищожила ретранслаторите. В никакъв случай не могат да проработят.

Избарабани с пръсти по масата.

— Ето какво ще направим. Ще вземем един от камионите за обезвреждане на боеприпаси — от техните сапърни части. Ще сложим в него към кило и половина пластичен експлозив С-4 и ще го гръмнем, но ще оставим горния капак отворен, за да може взривът да се насочи в атмосферата, където няма да направи нищо на никого, но пък шибаната експлозия ще е толкова силна, сякаш проклетият газопровод е казал бум. Ако това не убеди задниците, че има шибана експлозия, не знам какво друго би ги убедило. После им заглушаваме клетъчния телефон — ще им пуснем запис, че системата е повредена.

Ще повярват. — Погледна ме със самодоволна усмивка. — К'во мислиш?

Какво мислех ли? Мислех, че не е наред. Мислех, че е извратен. Знаех си, че е страхотен.

Мик не си губеше времето:

— Смятай го за направено.

Хвана Уондър за ухото и го заведе да ръководи маневрата.

Маневрата беше хитра. Ако успеехме да убедим средствата за масова информация, че и други терористи нападат града по същото време като нашите момчета в Главното командване, можехме да ги дезориентираме и да използваме объркването им в своя полза.

23,52. Експлозията сигурно разбуди цял Лондон. Наистина беше силна. И точно както се надявахме, незабавно заваляха заявления. Всъщност ИРА пое отговорността за „взривяването“ с телефонно обаждане до „Чанъл фор“^[2]. Радиовълните се изпълниха с погрешни сведения за жертви, всичките подавани от сър Родерик и неговата група информатори.

Нашите танга клъвнаха — първата им стъпка беше да се опитат да разберат какво, по дяволите, става. Сигурно бяха изпаднали в паника, защото познайте кой телефон набраха. Добре де, ще ви кажа. На цифровия дисплей при нас се появи номерът на телефона върху настолната масичка в дом „Брукфийлд“ в Хампстед.

Обичам, когато лошите се осерат. Сега имахме твърди доказателства — приемливи за съда доказателства — за връзка между тангата и лорд Брукфийлд. Задникът му ни принадлежеше. Помолих Мик да ми държи Брукфийлд на трупчета — и да му отреже всички средства за комуникация. Той изпрати един свой боец и взвод лондонски полицаи в Хампстед със заповед да блокират мястото.

Междувременно лошите продължаваха да си играят с телефона. Разбира се, не успяха да се обадят, защото ги смуцавахме. Единствено получаваха бипкания, звънчета и електронни хълцания, както и запис на едно съобщение с мазен гласец, което обясняваше, че линиите на клетъчните телефони са прекъснати поради „внезапна авария“ (Това ми хареса!) и е възможно да минат няколко часа, докато бъдат възстановени.

Направих справка с подслушвачите от Британските специални сили, които ми казаха, че тангата са налапали въдицата — провели разговор и решили да не предприемат нищо, докато не се свържат с поне една от останалите групи. Това ми позволи да дишам малко по-спокойно: бяхме си откупили малко време. Малко. Знаех, че лошите ще започнат да проявяват нетърпение след няколко часа. Но поне се отвори прозорец за действие и нямаше да допусна да се затвори и да ми премаже пръстите.

Задвижих нещата. Началото беше определено за 04,00, когато съпротивлението щеше да бъде най-слабо. Приехме, че тангата са изтощени. Действали са цял ден и вероятно сега я караха само на адреналин.

Тоя път съм го изминавал и преди. Когато командвах „Червената клетка“, научих, че е лесно да измориш бойците от охраната. Защо? Защото командирите на базите рядко дават на хората си възможност да се тренират. А това означава, че може да се наложи една смяна да стои на пост няколко дни без почивка.

Докато охраната се потеше, „Червената клетка“ я караше спокойно — пробвахме тук-там, след което се връщаме в хотела за студена бира, горещ душ и неколкочасово склопване на зъркелите. Те бяха изнервени, изтощени и разочаровани. Ние бяхме отпочинали и добре нахранени — дори имахме време да чукнем по нещо.

Знаех, че трябва да държим тангата в напрежение. Но не смятах да допусна грешката на ФБР по време на обсадата на Уейко^[3], когато опитите им за психологическа дезориентация направиха членовете на сектата по-решени да отстояват своето. Значи, вместо да казвам на тангата: „Пълна психологическа операция — пригответе се да отблъснете атаката ни“, подходих с измама. Над сградата не прелитаха хеликоптери и нямаше силна рокмузика от високоговорители, както бяха опитали (безуспешно) ФБР в Уейко.

Цяла нощ около Главното командване щяха да преминават полицейски коли с виещи сирени. За да е сигурно, че тангата ще получат главоболие, изпратих на пресечка и половина оттук няколко полицаи от Специалния отдел, облечени в работни комбинезони, които трябваше да свирят — музикалните им инструменти бяха пневматични чукове, с които биеха върху стоманени плочи.

През това време ние си сложихме тампони в ушите и легнахме да спим. Нагласих будилника за 02,45.

Преди операция всеки изпитва онова напрежение, което свива стомаха и сфинктера. Не ме интересува колко опитен, вещ и компетентен можеш да бъдеш, колко невъзмутим си под обстрел и колко пъти си участвал в бой. Докато не влезеш в действие и не захвърчат куршумите, изпитваш напрежение.

Затова настъпи необичайна тишина, закопчавахме ремъците и токите на екипировката си за щурма. Дочувах само звуците от прашенето на ремъците с велкро, които нагласяхме и пренагласяхме, металното щракане на ударните механизми на автоматите, които мъжете изтегляха и оставяха да отскочат напред, и търкането на обувки по пода. Всеки, потънал в собствените си мисли, се подготвяше психически за предстоящата задача.

Погледнах към Уондър, който проверяваше всеки куршум, преди да го зареди в пълнителя на своя „Глок“. Устните му се мърдаха сякаш в мълчалива молитва. Но не бяха молитви — преговаряше си поредицата от събития, докато се запечатат в съзнанието му. Гризача също броеше бързо на пръсти. И той си водеше записки наум. Гръндъл Гадния оглеждаше въжето за спускане сантиметър по сантиметър. По лицето му разбрах колко силно е напрежението ни в този миг. Пачия крак стегна връзките на високите си обувки и след като остана доволен от това как ги чувства, завърза краищата им на двоен възел и отрязва излишните парчета. Така беше изключено случайно да се закачат за някой стърчащ пирон или парапет.

Единственият самотник с намусено лице беше Томи Танака, който крачеше наоколо, макар и ранен. Разбираше, че дупката в бедрото му беше достатъчно лоша, за да му позволи да дойде с нас. Работата просто щеше да изисква прекалено големи физически усилия и нямаше защо да рискувам мисията, за да задоволя неговото его. Знаеше го. Разбираше го. Но тюленът в него се съпротивляваше и недоволстваше — чувстваше се, сякаш ни е изоставил, и го каза. Нищо не бих искал повече от това да мога да кажа: „Хайде, Танака, да тръгваме.“ Но да бъдеш командир означава да поставяш мисията преди

всичко останало. Затова го оставих да ме псува. Не можех да направя друго, освен да поема ругатните.

Носехме британско щурмово оборудване: огнеустойчиви комбинезони и шапки „Балаклава“ от номекс, както и дихателни апарати S10 с очила, които могат да се използват заедно с комуникационното оборудване на Специалните британски сили. Върху комбинезоните навлякохме керамични брони за телата си — тежаха над шест килограма, но си струваше, защото можеха да устояват и на най-новите куршуми. Използвахме и британските шлемове AC100 от композитна сплав, защото бяха предназначени за използване с респиратора и комуникационното оборудване. В предната част на жилетките имаше петсантиметров комуникационен бутон, закрепен с велкро и достатъчно голям, за да може лесно да се натиска с ръка.

Аз бих предпочел комуникационните средства на „ТЮЛЕН-група 6“. Нашите са по-миниатюрни от тези на британците и нямаше да носим същата тежест. Но както лаконично се изрази Мик:

— На харизано магаре зъбите не се броят, а тук, посрани задници, магарето ще чука вас.

Голямо сърце има той, честно.

Двамата с Мик прегледахме за последен път новия вариант за действие. Нямаше да правим тунели през канализацията или да използваме арлиграми на покрива. Щяхме да правим нещата просто. Аз и тюлените ми трябваше да представляваме върхът на копието. Щяхме да се прехвърлим от покрива на хотел „Мариът“ върху Главното командване, да се промъкнем над камерите на такова разстояние, че да не могат да се фокусират, да се спуснем от страни на сградата до шестия етаж точно зад камерата на корниза в северозападния край, да срежем решетките на прозорците и тихичко да слезем до втория етаж, като търсим по пътя си кутията с антракс. Когато заемем позиции, четирите екипа на Британските специални сили щяха да нападнат сградата едновременно. Задачите им бяха: да спасят зложниците от мазето, да неутрализират всички танга между мазето и втория етаж. При нападението на Специалните сили моята група щеше да влезе в залата за конференции и да очисти тангата в нея.

Толкова беше просто, че можеше и да стане. Нещата щяха да се объркат, ако не успеем да преминем през решетките на шестия етаж и се наложи да слезем до петия, където можехме да се натъкнем на танга, а това щеше да осуети изненадата ни и да позволи на лошите да очистят заложиците. Схващате, нали?

03,55. Отидохме на тавана на хотела, изкачихме се на покрива и започнахме да се прехвърляме. Сигурно беше студено, но не го усещах: под четирите ката дрехи и поради силно свития ми анус се потях обилно. Дочух гласа на Томи в ухото си — казваше ми, че на западния фронт всичко е спокойно. Приятно ми беше да получавам добри новини.

За прехвърлянето щяхме да използваме шестметрова алуминиева стълба (или както казват в Лондон, алуминиева работа), като на всеки край оставаха по шестдесет сантиметра. Краищата на стълбата бяха увити с дунапрен и тиксо, за да не се плъзгат по тухлите и да ни издадат.

До момента нещата се развиваха доста добре. Майката природа, която си знаеше колко много обичам предизвикателствата, се погрижи да пусне малко дъжд. Ситният дъждец отпреди няколко часа сега се беше засилил и се качваше нагоре по скалата към умерен порой. Изумително е колко са хлъзгави алуминиевите стълби, когато всичко е подгизнало и си облякъл петнадесетина килограма дрехи и екипировка и носиш още толкова оборудване. Тръгнах пръв. Вместо да преминавам от стъпало на стъпало, както се прави на въжените мостове, се наложи да лазя на колене и лакти, като се опитвах да балансирам дрехите, оръжията и останалите разнообразни неща, докато проклетата стълба се клатеше и огъваше под мен, сякаш шибаният Кинг Конг я друсаше в единия край.

Кой беше казал, че половината удоволствие е да стигнеш до другия край? Моля, напомнете ми, защото бих искал да застрелям този оптимистично настроен минетчия.

Като се прехвърлих, нещата тръгнаха по-леко. Неуспелият да се овладее Томи се качи на покрива, след като аз се прехвърлих, и държа стълбата, докато Пачия крак, любимият ми катерач и последен от групата, премина по хлъзгавия метал, без изобщо да му мисли.

Поздравих Томи със среден пръст и му дадох мълчалив сигнал да се прибира вътре, дяволите да го вземат. Отговори ми: „Да ти го

начукам много“ — прави се със сгъната в лакътя ръка, която се люлее, — и се прибра. Добре — имах нужда от него вътре, на радиото, където да ме информира. Трябваше да следи охранителните камери и аудиосензорните подслушватели, за да имам представа какво правят лошите.

Тръгнахме в колона по един малко под билото на покрива на Главното командване, като проверявах всяка плоча, за да не се подхлъзне някой. Никак не беше забавно. Шибаният покрив беше покрит с птичи лайна и вече мокрият камък ставаше още по-хлъзгав. Една погрешна стъпка, и някой от нас щеше да се изтърколи от ръба и да се разбие седем етажа по-долу. И къде щеше да иде елементът на изненадата?

По средата на пътя ни линията на покрива се променяше. Беше подсилен, за да носи три огромни съоръжения за климатичната инсталация, която охлаждаше центъра под нас. Заобиколихме ги, като се стараехме да не побутнем дузините чувствителни антени и спътникови чинии, разположени на възли.

Долу полицейските коли летяха на север по Норт Одли стрийт, а електронните им сирени виеха безразборно. Погледнах през ръба към площада. Не можех да ги видя, но знаех, че най-малко един снайперист от Британските специални сили следеше придвижването ни през перископите си за нощно виждане 6×42. Ободряващо беше да знаеш, че там някъде има подкрепление.

03,56. Намирахме се на северозападния корниз. Гадния и Уондър ме държаха за краката, докато се промъквах към ръба на покрива, точно над камерата. Тя гледаше на изток — надолу към улицата. Нямаше камера на южната страна на сградата. Знаех това, защото бях препоръчал монтирането на такава преди няколко години, когато дойдох с „Червената клетка“ в Лондон, за да проучим системите за безопасност по искане на адмирала. Разбира се, адютантът с четири нашивки, до когото бях изпратил доклада си, бързо го скри в папките. Защо? Защото той заемаше поста координатор по охраната и смяташе, че откриването дори на една пукнатина в скъпоценната му линия „Мажино“^[4] би съсипало шансовете му да стане адмирал.

Размахвах ръка и ме изтеглиха обратно на наклонения покрив. Развихме две петметрови въжета и ги вързахме около основата на една от климатичните инсталации. Края на едното въже взех в ръка, за да

мога да го завържа за решетката. Другото завързахме към алпинисткия колан, който беше силно стегнат на кръста ми.

Спуснах се от корниза с главата надолу. Гадния и Уондър пак ме държаха за краката, а Гризача отпускате въжето. Зарешетеният прозорец се намираше на метър и двадесет под улука и когато стигнах до него, се чувствах като шибания човек паяк, само че той като герой от комиксите използваше научнофантастични обувки, които се залепяха по стените, а аз носех дрехи от номекс от реалния свят, които се хлъзгат по мокри повърхности.

Бързо завързах въжето с два възела около решетката. Успях да произнеса едно приглушено „окей“, като натиснах бутона за излъчване върху дясната си цица в стената на сградата и въжето се опъна около решетките. Добре. Щяха да го завържат горе.

Пуснах се и се залюлях свободно. Знаете ли, че ако работиш надолу с главата, може да ти се завие свят? Е, приятели, може и става точно така. В някоя от перверзните гънки на мозъка ми се криеше желанието няколко минути да се люлея като махало напред-назад, защото изглеждаше толкова забавно.

Тръснах глава, за да ми просветне, и се захванах за работа. Около кръста си носех огромна найлонова торба. Дръпнах ципа ѝ. Вътре имаше надеждно закрепена малка бутилка под налягане, към която беше закачен еднометров шланг. В края му се намираше малък вариант на ацетиленова горелка за рязане. Имаше и вградена запалка.

Има моменти, когато човек иска да влезе някъде, без да използва пушка или взрив, за да разбие врата, защото звукът ще го издаде. Старият ми приятел Чарли Бекуит Нападателя беше поръчал такава минигорелка за своите хора от „Делта Форс“ през осемдесетте години. Днес я използват антитерористични части по целия свят.

Отвъртях крана, насочих дюзата встрани от себе си и ударих запалката. Горелката издаде глух звук и заработи — появи се ярък синьо-бял пламък. Бързо започнах да изрязвам най-далечния прът.

Проклетото нещо режеше стоманата като нагорещен нож масло. Но ми трябваша около седемдесет секунди на прът — два пъти по тридесет и седем секунди. Имаше осем пръта — почти десет минути за рязане, а ни оставаха по-малко от три минути до часа на нападението. Майната му на Дики. Натиснах бутона, за да кажа на

Мик, че закъсняваме, и бях възнаграден за усилията си с едно недоволно „разбрано“.

Шибаните британци винаги искат да са точни. Е, нека той дойде тук и да повиси закачен за краката.

Работата беше неприятна и ми стана горещо. Ръцете ме боляха, дланите — също, а жегата започна да пречи на дихателния ми апарат — чувствах я през гумираната тъкан. Шлемът от композитна сплав ми тежеше непоносимо много. А е само 925 грама. Но беше закачен стегнато около брадичката ми, за да стиска респиратора, микрофона и слушалката към лицето и врата ми. Неприятно става, ако човек го носи известно време — и то когато е с главата надолу. Правех имитация на спящ прилеп. Целият апарат беше като петкилограмова тежест, която изтегля врата ми, докато вися. Струваше ми се, че щях да заприличам на шибан жираф преди края на този неприятен момент.

Шест пръта отрязани, остават още два. Потях се като... като себе си. Дали се потях обилно? Да, и това е толкова вярно, колкото че папата е поляк. Чувствах как потта се увеличава. Започваше между пръстите на краката ми, спускаше се по краката, над, около и през чатала ми, просмукваше се край кръста ми, потичаше по гърба ми, избликваше под мишниците ми, където набираше скорост и тръгваше по шията ми като неспирен, неумолим поток, който течеше по адамовата ми ябълка, по брадата ми и се вливаше право в големите ми, широки ноздри, създадени за смъркане на спагети, и ме задавяше и задушаваше.

Дики искаше облекчение. Дики искаше почивка. „Но няма да получиш такава — дочух дрезгавия глас на старши помощник при оръдията Евърет Е. Барет. — Помниш ли какво беше на остров Виейк? Искаше да лежиш на брега и да си пиеш бирата. Но вместо това те накарах да се изкатериш по проклетите кокосови палми, да береш листа и да плетеш шапки. Защо? Защото това ти създаде чувство за самодисциплина. Помниш ли, когато ми показва излъсканите си до блясък обувки и когато те накарах да лъскаш до блясък и подметките си, защото онзи, който лъска половин обувка, е половин мъж? Това ти създаде навик за постоянство. Помниш ли, когато беше махмурлия и те накарах да тичаш всичките онези много мили в мекия пясък с десеткилограмовата мокра жилетка? Чуй ме сега, старшина втори клас Марчинко, негоден идиот: всичкото това не съм го правил

напразно. Затова се захващай за работа, мамицата ти. Не трябва да ти харесват лайната, в които си се забъркал. Просто трябва да направиш каквото е нужно.“

Както винаги старшината беше прав. Раздвижих врат, за да облекча мускулите на врата си, и продължих.

Беше добре, докато ми се свърши ацетиленът при последния срез. Гледах как пламъкът прекъсва на петнадесет сантиметра от носа ми, и започнах да псувам боговете на войната, които ме бяха оставили да вися (при това в буквален смисъл) като кон на празни ясли. Нямаше начин да ме прецакат и да не изпълня отмъщението си. Пуснах горелката и хванах решетката с ръце, като взех да дърпам жестоко и да крещя псувни в маската си. Решетката не помръдна — но щях да я накарам да мръдне.

Не се поддаваше. Стоманата беше добра. Извих тялото си, за да се опитам да застана в по-добро положение и да мога да натискам с по-голяма сила. Пъхнах ръце зад решетката, наврях рамо в тесния процеп между нея и прозореца и се напънах. Усетих как в тялото ми разни неща започнаха да пукат, но не беше време да се занимавам с това. Отново натиснах решетката.

Този път ми се стори, че усетих нещо като „намеки“ за поддаване. Да, щом поддаде, дори и толкова малко, знаех, че шибаната решетка е моя.

Накрая поддаде. Заклатих я напред-назад, докато се откъсна. Бях изтощен. Не можех да разтворя пръсти, за да пусна пръта. Накрая успях да ги отделя от метала и някой над мен изтегли решетката и я постави на покрива. След това Уондър и Гръндъл изтеглиха и мен. Легнах по гръб изтощен, задъхан, с широко отворена уста и напълно съсипан — а дори не бяхме започнали мисията.

Всяко кокалче, всяко хрущялче, всяка става в тялото ми пареше, болеше и се свиваше в спазми. Бях развалина. Изправих се на колене и направих сигнал за тръгване. Време беше да тръгваме. Натиснах бутона на гърдите си, за да известя Мик, че най-после потегляме.

04,12. Гризача поведе. Слезе по въжетото, тихо си проправи път през разчупените стъкла, пъхна се в комуникационния център, провери за мини, препъващи телове за задействане на бомби и други възможни опасности и като не откри нищо, зае отбранителна позиция в далечния край на стаята, за да покрива останалите, докато се спуснем и влезем.

Разпръснахме се. Въпреки че беше важно да слезем до втория етаж, където се намираха заложниците, исках да прегледам колкото е възможно повече от парчетиите тук, за да съм сигурен, че тангата не са скрили кутията с бойните отровни лайна и парче пластичен експлозив С-4. Това щеше да бъде идеалното място за експлозия, защото антракът би се разнесъл из цял Централен Лондон. Прегледахме залата сантиметър по сантиметър. Видях, че подозренията ми се оправдаха — раненият персонал беше довършен с изстрели в главата. Мислено се заклекх пред труповете, че ще изравним резултата.

Нищо. Отидохме надолу по коридора, като се движехме в единична колона, което бяхме свикнали да правим толкова добре. Гризача водеше с готов за стрелба автомат МР-5 със заглушител. Гръндъл Гадния, екипиран с пушка „Хеклер и Кох“, го следваше отляво. Аз ходех на метър разстояние от Гръндъл. Следваше ме Пачия крак. Уондър осигуряваше охраната откъм тила. Стълбището на шестия етаж се появи, когато коридорът зави наляво. Спряхме и Гризача отиде напред. Даде сигнал, че е чисто, и го последвахме.

Слизахме бавно, стъпка по стъпка в тъмното. Това беше обратното на Кайро — сега слизахме надолу стъпало по стъпало, като проверявахме за препъващи телове и други смъртоносни капани. Петия етаж обработихме за няколко минути. Кабинетите бяха опустошени. В оперативния център лежах три тела — едно от тях беше на Ранди Реймън. Лежеше с пистолет в ръка, от който не бе изстрелян и един куршум.

Разбира се, че не е успял. Не беше стрелец. Наистина се държеше приятно, любезно и възпитано, но когато се е стигнало дотук, не е могъл да натисне спусъка. Хората ми винаги получаваша лоши отчети за пригодност от офицери като Ранди, които ги смятаха за неспособни да се приспособяват, негодници, неуправляеми и дори боклуци.

Но хората ми и аз можехме да натиснем спусъка — и го правехме, — когато се наложеше. Затова Военноморските сили се нуждаеха от нас. Може и да не ни харесваха, но се нуждаеха от нас.

Тук също нямаше антракс. Чисто беше. Слязохме на третия етаж. Празно. Всичко се развиваше прекалено гладко — не по вкуса ми. Не ме ли прецакваха?

Най-после мистър Мърфи се появи на стълбите между третия и втория етаж. Гризача каза „тцъ-тцъ“ в микрофона си и ме извика при себе си. Отидох да видя какво има.

Добре го бяха направили. Признавах им го. Шест нишки, всяка с възглавничка, задействаща се при натиск, не позволяваха придвижване напред. Парапетът и колонката под него също бяха минирани.

Това беше добре обмислен капан, препятствие, с което бих се чувствал горд.

Но не бях горд — бях разстроен. Вдигнах ръкавица и Уондър и Гръндъл се представиха отпред и в средата.

— Ну?^[5]

Уондър сви рамене.

— Ще преминем над него или през него.

— През него?

— Ще го взривим, Дик, хуй такъв.

Това не беше подходящо — твърде далеч се намирахме от заложниците, за да можем да стигнем до тях, преди тангата да започнат да ги трепят.

Пачия крак си проправи път, за да огледа. Едва виждах очите му зад респираторната маска. Но вдигна палец към мен и се залови за работа.

Върна се на третия етаж и спусна едно въже от противопожарното табло към нас. Нави въжето стегнато около опората над мините, после го хвърли много внимателно от другата страна на възглавничките и експлозивите.

Извади парче рибарско влакно и кукичка от джоба на бедрото си, завърза кукичката и закачи въжето, като го върна от другата страна на експлозивите.

След това завърза въжето, прибра си влакното и кукичката и вдигна палец.

Ако имаше цици на гърба си, щях да се ожения за него още там. За четири минути ни беше построил мост. Тесен и опасен, но щеше да ни свърши работа.

Пачия крак мина пръв, защото беше най-добър катерач. В другия край се обърна, за да провери дали площадката не е минирана. Не беше. Затова Гризача го последва, след него отиде Уондър, после Гадния и аз. Защо минах последен, като винаги говоря за това, че

трябва да се води отпред? Защото имам най-голям задник от всичките и ако някой щеше да взриви мината, то това щях да съм аз.

Заехме позициите си. Обадох се по радиотелефона, за да кажа на Томи, че сме заели позиции — най-после. Долових облекчението в гласа му.

— Минус петнадесет секунди — каза ми.

Клекнахме и започнахме да броим. Това беше моментът на истината. Знаехме какво трябваше да направим. Въпросът е дали можехме да изпреварим часовника.

Нищо не може да опише достатъчно добре лудостта и хаоса при спасяване на заложници. Скоростта и изненадата са двата ключа към успеха. Дезориентирането на терористите е от максимално значение. Затова са важни шумът и светлината на заслепяващите бомби. Стрелбата също помага.

Чухме експлозии, когато бойците на Мик преминаха през прозорците на първия етаж. В мига, когато чухме избухванията на заслепяващите бомби, тръгнахме.

Аз водех. Метнах три заслепяващи бомби пред себе си и закрих очи, когато избухнаха. Тръгнах през вдигащия се дим.

Едно танго застана в средата на коридора. Свалих го с откос от три куршума. Видях още един. И него свалих. Появи се трети и Гадния го разкъса надве със залп от пушката си. Шибаната сплотеност на групата — знаехме къде е огневото поле на всеки и можехме буквално да стреляме над главите си без аварии.

Последван от Стиви Уондър по петите, затичах по коридора към залата за конференции. Останалите щяха да прочистят другите кабинети по пътя си.

Когато ударих тежката врата и метнах заслепяващата бомба, нещата започнаха да се движат като в забавен кадър. Виждах заложниците с ръце зад тила, свити в далечния край на залата под големите прозорци, които гледаха към Гроувнър скуеър. Изкрещях да не мърдат, да не стават, да целунат пода, но гласът ми беше заглушен от респиратора — а да не говоря за сто осемдесетте и пет децибела от „заглушаващия“ елемент на заслепяващата бомба.

Тя изтрещя с невероятен гръм — сътресението изпочупи стъклата и ги пръсна из стаята като смъртоносни парчета. Оранжево-бялата експлозия удари като някаква проклета огнена буря. Навсякъде

полетяха искри. Пердетата над прозорците започнаха да димят — за няколко секунди се бяха запалили.

Но бомбата свърши работата си — задникът с автомата МР-5 беше коленичил, ръцете му се насочваха към ушите, защото нямаше никакви слухозащитни средства.

Но носеше куршумоустойчива жилетка и затова нанизах три куршума в главата му. Първоаприлска шега, минетчия такъв.

Отклоних се надясно е гръб към стената и започнах да обикалям стаята. Това беше предварително съгласуваният план. Уондър щеше да изпълни същото хореографско съчетание, но от другата страна. Огневото ни поле винаги оставаше едно и също, четиридесет и пет градуса, което ни осигуряваше застъпваща се зона за убиване, без да стреляме един срещу друг или към заложниците.

Облегнах се с гръб в ъгъла на стаята и се завъртях деветдесет градуса на юг.

— Уондър — ъгъла!

— Да. Разбрано. — И той се завъртя по същия начин.

Два откоса от по три куршума откъм Уондър. Още два. Заработваше си парите.

Исках бързо да прочистя проклетата стая. Имаше твърде много въпроси без отговори. Къде се намираше шибаният контейнер с бойните отровни лайна? Заложниците бяха ли минирани? Но трябваше да действаме стъпка по стъпка.

Е, нещата вървяха добре за хората на Мик. Чувах радиосигналите и знаех, че са завладели мазето. Нямаше контейнер с антракс и всички заложници бяха наред.

Сега се занимавах със заложниците — извеждаха ги бегом от сградата, мятаха ги на улицата и един по един ги оглеждаха, за да е сигурно, че между тях няма някой от лошите.

Забелязах нещо движещо се в посока четири часа. През дима се движеха две сенки. Оставих автомата си да увисне на ремъка и извадих пистолета „Глок“ — но онези бяха изчезнали. Започнах да се движа като фехтовач, плъзгах се покрай стената крачка след крачка, преминавах през дима, а лазерният лъч правеше откоси наляво-надясно, надясно-наляво.

Отново движение. Пред мен изникна сянка. Нямаше време да се прицелвам. Лазерният лъч докосна сянката, стрелях два пъти и се

проснах по корем.

Три бързи изстрела разбиха ламперията пет сантиметра над главата ми. По дяволите. Този задник си го биваше. Беше проследил огъня от изстрелите или лазерния лъч.

Нещата ставаха опасни. Знаех, че ако се придвижа в центъра на стаята, Уондър може да ме сметне за противник и да надупчи гадния ми словашки задник.

Но нямаше друг начин, освен наистина да очистя тоя гад. Затова плонжирах два-три метра навътре в стаята, като много хубаво нараних лактите и коленете си в паркета, след което се претърколих надясно (или ляво от неговата страна), изправих се на нараненото си коляно и ударих бутона за лазерния мерник. Оня стоеше на метър от мен, като все още стреляше спокойно към стената, където се намирах преди малко.

Пипнах те! Чувствах се като шибания адмирал Хорейшо Нелсън^[6]. Чувствах се като шибания Джон Пол Джоунс^[7]. Защото стоях отстрани на смрадливия минетчия и го държах на мушка. *Пригответи оръдията*. Всичкото безсилие, което бях изпитал през изминалите часове — висенето надолу с главата, прерязването на проклетите решетки, — всичко това се прокрадна в мозъка ми, премина през нервната ми система и се спусна през ръцете ми, за да се концентрира в десния ми показалец, който преодоля двата килограма и седем грама, необходими за натискане на спусъка на моя „Глок“. Прицелих се. О, кръвта ми биеше — най-малко 140 удара в минута. Огън. Но държах шибания пистолет достатъчно стабилно, за да забия три куршума в него — в главата, врата и под мишницата. Падна на място.

Забих още един куршум в главата му, за да съм сигурен, че няма да стане. И аз като адмирал Джоунс още не бях започнал боя.

Чух в слушалката гласа на Гадния. Той, Пачия крак и Гризача бяха прочистили стаите си. Идваха към нас.

Настъпваше трудната част. Вижте, в такива моменти човек се движи с максимална скорост. Всъщност необходимо ми е повече време да ви го разкажа, отколкото трябваше, за да го направим. Освен това колкото повече са телата, толкова повече се объркваш.

Но какво пък, мамицата му — нямах нищо против малко помощ. Тук имахме четиридесет заложници и те започваха да реагират

неправилно — искаха да излязат. Извиках хората си, като им обясних горе-долу къде сме аз и Уондър.

— Гаден, пръсни прозорците.

Това щеше да помогне да проветрим стаята, за да видим какво правим, по дяволите.

Чух четири бързи изстрела от сачмената пушка на Гадния и димът започна да се разсейва. Когато облачността премина от купеста в рехава, дръпнах рязко респиратора от лицето си и изкрещях:

— Всички долу — по лице на шибания под!

Заложниците, изглежда, смятаха, че не говоря на тях, затова забих няколко куршума в стената над главите им с автомата си. Налапах паркета.

— Краката и ръцете настрани — бързо, бързо!

Ритнах едно колебаещо се тяло, за да съм сигурен, че заповедите ми се изпълняват дословно. Заложниците лежаха по корем на пода с разперени ръце и крака. Обадох се на Томи веднага да изпрати подкрепления.

Тръгнахме между заложниците с готови за стрелба оръжия. Гризача, Гадния и Пачия крак стояха на пост с пистолети, насочени към жизненоважни органи, и пръсти на спусъците, докато аз и Уондър претърсвахме заложниците един по един от горе до долу.

Няма начин човек да бъде внимателен и нежен, когато прави толкова нещо. Когато командвах „Червената клетка“, обучавахме охраната на базите как да претърсват. Например жените от охраната често пъти се притесняват да претърсват чатала на мъжете. Няма място за подобни притеснения. Същото се отнася за мъжете, които претърсват чатала на жената или гърдите ѝ.

Повярвайте ми, това не е сексуално издевателство, а застраховка живот. Много пъти моите мъже криеха пистолети шести калибър или бомба в слиповете си, защото знаеха, че жените няма да ги опипват. Често използвахме жени да пренасят оръжията, защото знаехме, че моряците ги претърсват, без да докоснат циците им.

Кой беше заложник и кой танго? Нямаше начин да разберем това със сигурност. Затова преглеждахме всички и търсехме оръжия, бомби или експлозивни. Всички, дори и хората, които познавах.

Оставих Уондър да се позабавлява с Пинки — почти беше решил да му направи проктоскопия^[8], когато го разкарах.

Пинки не виждаше нищо забавно в това. Щом магнахме лепенката от устата му, започна да създава главоболия. Разкрещя се някой да дойде и да ме арестува.

Любезни читателю, вече си разбрал — макар с болка да си го признавам, — че може би не съм най-нежният, най-съчувстващият и най-разбиращият човек на света. Може би си забелязал, че не си падам много по лигавите нежности в стил Фил Донахю^[9].

Но трябва да ви кажа, че дори моята груба чувствителност беше накърнена от грубото, необмислено, неовладяно избухване на Пинки. Искам да кажа, че току-що бях отървал задника му. А и доста път извървахме дотук — обиколихме половината свят плюс-минус неколкостотин мили. Тъкмо бяхме изпълнили успешна, бих казал, идеална операция по освобождаване на заложници.

Доколкото ми беше известно, до момента не бяхме загубили нито един заложник. Погледнах злобно към Пинки — искам да кажа, че до момента не бяхме загубили нито един заложник. Но тук, сякаш да ме изкуши към хаоса, се намираше един надут задник с три звезди — който само преди няколко часа беше толкова уплашен, че се беше напикал, а сега ревеше да дойдат всички и да ме оковат във вериги, да ме отвлекат и да ме затворят в килия, където да чакам военен съд по късата процедура и той да казва какво да се направи.

Подобна липса на такт ме натъжи, особено предвид факта, че Пинки беше офицер и по всяка вероятност джентълмен.

Затова повдигнах въпроса:

— Е, Пинки, това съвсем не е подходящ начин да благодариш — казах.

Но имах още работа и тъй като бях казал какво мисля, а и нямаше какво повече да добавя (и тъй като Пинки реши да не ми обърне внимание), възприех обичайния си директен — някои биха казали нетипичен — подход. Засилих се, замагнах с лявата си ръка и — *прас!* — накарах кучия син да загуби съзнание.

Гледах как Гадния го влачи за краката и как главата му тропа по дървения под. Щом имах да плащам много, бях съгласен да рискувам. Какво можеха да ми направят? Да ме уволнят ли?

Не. Имах застраховка срещу уволняване. Тя беше заровена под пода в кухнята ми.

05,32. Сградата беше обявена за прочистена. Мик и аз стояхме във фоайето на приземния етаж, което още миришеше на кордит, сълзотворен газ и застояла пот. Лицето ми беше мръсно. Носът ми кървеше, устната ми беше разцепена, а лактите и коленете ме боляха така, че имах чувството, че сякаш съм изиграл наведнъж всичките мачове за купата „Стенли“ от изминалото десетилетие.

Това беше добрата новина. Лошата беше, че въпреки внимателното претърсване, независимо че момчетата ми и тези на Мик провериха проклетото Главно командване сантиметър по сантиметър, не се намери кутията с антракс.

Бяха ни изиграли, прелъстили и изоставили. Или на езика на тюлените — бяха ни го начукали, и то много добре.

Разбира се, че ни го бяха начукали. Помниш ли, любезни читателю, когато ти казах неотдавна, че нещо не беше наред с факта, че онези копелета не отправят ултиматуми? Е, това ме беше тормозило цяла нощ. Всичките танга, които очистихме в Афганистан, носеха списъци с искания. Тези тук нямаха такива. Сега разбрах защо. Те бяха за отклонение на вниманието. Цялата операция беше за отклоняване на вниманието. Както всичките онези терористични бомбардировки из Европа служеха за отклоняване на вниманието от нападението над кораба „Маунтбатън“, при което бяха убити командващият и сър Норман Елиът. Имаше пет нападения за една седмица и никакви искания. Е, тези задници също не бяха отправили искания. Значи някъде там, отвън, предстоеше да се случи нещо.

Същото това нещо се случи точно когато смятах да предложа на Мик да вземем момчетата и да намерим петдесетина литра хубава бира. Сър Обри Ханском Дейвис ловко си проправи път през парчетиите, като внимаваше да не развали гланца на бомбетата на обувките си.

Монокълът му висеше като център на мишена върху гърдите му. Държеше клетъчен телефон. Изражението му беше кисело — сякаш е изял един килограм лимони.

Направи гримаса и ми подаде телефона.

— Има обаждане за вас — каза мрачно вместо обяснение.

Натиснах бутона и поставих телефона на ухото си.

— Марчинко слуша.

— Вие сте един непрекъснато натрапващ се неприятен човек — каза гласът от другия край с толкова правилно оксфордско наречие, че човек се замайваше. — Време е да прекратим тази игра. Очаквам ви заедно със сър Обри. Моля, елате сами и невъоръжени — или над цял Лондон ще се разнесе антракс.

Когато ви бъде отправена такава изключителна покана, единственият възможен отговор е положителният.

— Това звучи добре. Вие от дом „Брукфийлд“ ли се обаждате?

След като не отговори, продължих:

— Ще бъда там след половин час. Но имаш ли нещо против първо да се измия, стари приятелю? Малко съм, въ, вмирисан в момента — навярно съм пролял доста от кръвта на твоите хора и ме е опръскала.

— Нямам нищо против — отговори „Наричай ме Ишмаел“ през идеалните си стиснати зъби. — Смятам, че мога да вместия половин час в графика си.

Говореше като типичен англичанин.

Изобщо не ми пукаше на... досещате се на коя работа, какво смята той.

— Честно казано, лорд Брукфийлд, смятам, че графикът ви ще се обърка съвсем. Но не се притеснявайте, ще дойда веднага, щом мога.

[1] Известен американски комик от телевизионни предавания. — Б.пр. ↑

[2] Един от четирите телевизионни канала на Великобритания. — Б.пр. ↑

[3] Уейко (Тексас) — мястото, където псевдопророкът Дейв Кореш се е затворил с последователите си и при опита на полицията да го обезвреди са загинали много хора. — Б.пр. ↑

[4] Линия от укрепления, изградени от Франция за защита на границата ѝ от Германия по време на Втората световна война. Оказала се е неефективна. По името на Андре Мажинò (1877–1932) — военен министър на Франция през 1921 г., когато е започнато изграждането на укрепленията. — Б.пр. ↑

[5] Е? (рус.). — Б.пр. ↑

[6] Адмирал Хорейшо (Хорацио) Нелсън (1758–1805) — най-знаменитият английски флотоводец, разбил френско-испанската флота

при Трафалгар. — Б.пр. ↑

[7] Джон Пол Джоунс — командир на кораб от Американската флота по време на Войната за независимост. — Б.пр. ↑

[8] Проверка на правото черво. — Б.пр. ↑

[9] Американски водещ на телевизионни събеседвания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Тод Стюарт ни посрещна на вратата. Дългата му коса беше прихваната с широка лента от шотландско каре. Съобщи ни, че лордът ни очаква в дневната на първия етаж. Но най-напред трябваше да изпълним някои формалности.

Бързо прекара ръце по ушития по поръчка костюм на сър Обри. След като не намери нищо, насочи вниманието си към мен.

Бях спазил обещанието си да се изкъпя и да се преоблека — дрехите взех от куфара от вила „Свирепия“, който оставих на съхранение в гардеробната на хотел „Мариът“ още преди всички тези събития. Носех обувките, с които участвах в нападението над терористите. Но дрехите се различаваха: изгладени дънки, тениска с яка и емблема на „ТЮЛЕН-група 6“ върху левия джоб, както и спортно фирмено яке на „Хеклер и Кох“ на гърба с огромна рисунка на стрелци от немските антитерористични групи GSG-9, които разкъсват с куршумите си някакви неприятни на вид фундаменталистки ислямски танга.

Джинсите се придържаха от широк, богато украсен кафяв колан за пистолетен кобур, закопчан с десетсантиметровата тока от чисто сребро, която бях получил като подарък при раздялата ми с хората си, когато напусках, за да създам „Червената клетка“ — оригиналът на тази тока се намираше в музея на диверсионните водолазни части и тюлените. Имаше размерите на трофейна тока за родео: огромен овал от ковано сребро, върху който беше гравирани „Будвайзер“^[1] върху римската цифра VI.

Тод започна отгоре. Опипа яката на ризата ми и измъкна бръснача, залепен с тиксо за врата ми.

— Лошо — сгълча ме той.

После започна да ме опипва отстрани.

— Гъделичкаш ме, приятел — казах.

— Не ти минава номерът, приятел.

Продължи, като пръстите му обикаляха върху гръдния ми кош — напред-назад, назад-напред. Измъкна химикалката „Монблан“ от

джоба на гърдите ми, отвори я и видя спусъковия механизъм за изстрелване на единствения куршум калибър 5,58 мм. Изцъка с език и я пусна в джоба на самото си.

Прокара ръце около кръста ми, бръкна под дънките и извади сгъваемия ми боен нож „Емерсън СГС6“ от дясната страна и го пъкна под колана си.

— Това няма да ти трябва повече.

Продължи в южна посока. Обърна джобовете ми навън, потупа джобовете на задника ми, за да провери дали са празни. Прегледа портфейла ми. Плъзна длани по шевовете на дънките ми и обиколи горния край на обувките ми (измъквайки ножа „Гербер“ от дясната и ножа „Мед дог фрийкуънт флайър“ от лявата), след което тръгна нагоре по вътрешната страна на краката ми, стигна до чатала, стисна ръка и ме потупа.

Закашлях се.

Остана доволен и отстъпи, за да се наслади на работата си.

— Чист си — произнесе се той.

— И мек като бебешко дупе — добавих.

Това не предизвика дори сянка от усмивка на лицето му. Тод посочи нагоре по стълбите.

— Насам — каза той и ни поведе.

Истински навъсен шотландец — нямаше никакво чувство за хумор.

Всъщност чувство за хумор нямаше и сър Обри. Мрачният образ на Човека с монокъла не се беше променил изобщо от момента, когато се бяхме качили в неговото „Бентли“^[2] за дългия път до Хампстед, придружени от квартет полицаи на мотоциклети, както и двама телохранители от Специалните сили.

Седеше мълчаливо в левия ъгъл на задната седалка, когато завихме около Рийджънтс парк, минахме покрай Суис котидж и Финчли роуд, качихме се по авеню „Фитиджон“ и тръгнахме по тясна уличка до Хампстед Хай стрийт, където спряхме пред полицейския участък на пресечка и половина от къщата на Брукфийлд. С приведени рамене бяхме минали заедно покрай полицейската бариера, която спираше телевизионните камери и любопитните зяпачи, за да отидем към вилата, в която бях влязъл с взлом само преди няколко седмици.

Е, имаше основание да се безпокои. Той беше дал на лорд Брукфийлд свръхсекретно разрешително и му беше позволил да влезе в правителството на нейно величество. Ако питате мен, падаше му се така да се развият нещата.

Там, откъдето идвам, общоприетата практика е всеки да си заслужи разрешителното. Не го получаваш просто защото имаш титла пред името си или защото по една случайност си завършил в определено училище. Тази система на връзките е прецаквала британците и преди.

Искате пример? Добре. Какво ще кажете за Ким Филби? Харолд Филби, по прякор Ким, синът на известен английски изследовател, е идеален пример за това как британската система на старите приятели се обърква. Богатият алкохолизиран пелтек Филби беше един от най-големите шпиони, излезли от Кеймбридж, както и няколко негови приятели.

Работил с американците по време на Втората световна война, като се издигнал до най-високо ниво на Британската разузнавателна служба. През 1951 г. бил принуден да напусне разузнаването заради подозрения в двоен шпионаж. Въпреки това много хора в правителството все още го приемали и работели с него — до деня през януари 1963 г., когато изчезнал от Бейрут, избягал при руснаците и се появил в Москва като полковник от КГБ с многобройни отличия. Не само Филби е бил мръсен, но и трима от момчетата, с които е учил в Кеймбридж — колегите звезди от Разузнавателната служба Доналд Маклийн, Гай Бърджис и Антъни Блънт също се оказали агенти на КГБ.

Отидохме до дневната на първия етаж с пищно изрисувания таван и килимите от Обюсон. Брукфийлд ни чакаше. Беше в карирана риза с двойни маншети на ръкавите, раирана вратовръзка от плетена коприна, сив панталон от фланелен плат и сако за езда от дебел туид. Обувките му с шити бомбета бяха от кафяв велур. Изглеждаше като в истинска реклама на модна къща „Бърбери“.

Стоеше мълчаливо, облегал ръка на лавицата на богато инкрустирания със седеф сирийски скрин.

— Много се радвам, че успяхте да дойдете — каза с равен глас. Посочи един раиран диван срещу себе си.

— Моля, седнете.

Сър Обри и аз се сплескахме един до друг, като двойка засрамени седмокласници преди първия си танц. Тод зае позицията точно зад мен. Присъствието му накара четината на врата ми да настръхне. Станах.

— Ако нямате нищо против — казах, — бих предпочел да стоя прав.

Брукфийлд ме погледна с пронизващите си зелени очи.

— Нямам нищо против.

Настъпи тишина. Чувах тракането на будилник някъде в къщата. Брукфийлд отвори една от вратите на скрина и извади маслинозелена кутия — точно като онези, които бях извадил от склада за радиоактивни отпадъци в „Numero Douze“ до Ница. Кутията беше запечатана. Но около външната страна на дъното бе увит гъвкав лентов заряд. През оловната му обвивка беше вкаран електронен взривател с размерите на молив.

Сега установих, че кабелите от детонаторната капачка влизаха в самото на Брукфийлд. Погледнах по-отблизо. Държеше автономния детонатор в дясната си ръка.

Пред нас се намираще живо, дишащо експлозивно устройство. Нямах абсолютно никакъв шанс да успея да стигна до Брукфийлд, преди да взриви заряда и да изхвърли смъртоносния антракс над северната част на Лондон.

Самодоволната физиономия на Брукфийлд подсказваше, че знае, че се досещам какво е постигнал.

— Трябва да приемете факта, че съм готов да умра — каза той вместо обяснение. — Казах ви, полковник, че за джихад вече са се пожертвали два милиона мъченици.

— Да — отговорих, — и може да изиска живота на още два милиона.

— Точно така. Знаете ли, аз съм абсолютно сериозен. Абсолютно посветен съм на каузата си.

— Да, разбирам това.

Замълчах. Осъзнавах, че той определяше как ще протече срещата ни и сър Обри му позволяваше да го прави. Така лорд Брукфийлд командваше, а това не беше в мой интерес. Време беше да раздвижа нещата, а да не говорим за това, че трябваше да се захващам за работа.

— Е, лорд Брукфийлд, защо ни повикахте?

— Въпреки че имам желанието да умра, не съм сигурен, че това е подходящото време и място. Има още несвършена работа.

— Сигурен съм, че е така — казах, като бавно се придвижих към него. — Но не и работа за вас.

Щом мръднах, се раздвижи и Тод. Застана между мен и Брукфийлд.

Младият благородник направи знак на телохранителя си да се отмести, за да може да бъде лице в лице с мен.

— Ще видим това — каза. — Вие, полковник, сте достоен противник. Трябва да призная, че ме тревожеше това, че не можех да се свържа с групата си. И затова в последната минута не разреших това нещо — той потупа с ръка кутията — да се отдели от мен.

Прав бях — тангата в Главното командване бяха само за заблуда. Той си беше задържал кутията. Преместих се леко наляво. Тод повтори движението ми като огледало. Погледнах Брукфийлд и стиснах юмруци.

— Кучи син.

— Полковник, недейте. — Сър Обри стана и разтвори ръце с дланите нагоре. — Нека чуем какво има да каже лорд Брукфийлд.

— Благодаря ви, сър Обри. — Брукфийлд наклони глава към шпионина с монокъла. — Ще бъда кратък. Факт е, сър, че независимо от предоставените ми преимущества, независимо от произхода и ранга ми всички вие винаги сте гледали на мен като на аутсайдер.

— О! — Монокълът на сър Обри падна на гърдите му. — Протестирам.

— Няма значение. — В гласа на Брукфийлд прозвучаха решителни, дори фаталистични нотки. — Може да протестирате, но е вярно. Макар и да съм син на английски благородник, вие виждахте единствено едно от онези богати арабчета, дошли в Англия, за да се образуват. Владее писмено и говоримо гръцки, латински, иврит и арамейски, а да не говорим за френски, немски и италиански. Говоря, чета и пиша на арабски — по-добре, отколкото могат повечето от вашите учени. Вие ме допуснахте в домовете си, в клубовете си, в правителството си. Но по принцип всички вие гледахте на мен като на... на нищо повече от един привилегирован навлек. За щастие имах възможност да отклоня предубежденията ви и да се възползвам от тях.

Засилих чувството си на дълг към всички ислямски народи. Това ме накара да се боря за съдбата си на водач.

Беше време за план А: изтънченост в стил Марчинко.

— Какви са тези конски аки — прекъснах го, — какви са тези конски фъшкии?

Брукфийлд ме погледна, сякаш го бях ударил през лицето:

— Какво?

— Ти си просто един нещастен мърморко и тъп задник, който само може да яде лайна. Обвиняваш всички останали за проблемите си. Е, да ти го начукам. Имал си всички предимства — пари, образование, пост, връзки, — но не можеш нищо друго, освен да подсмърчаш като някакво сопозиво учениче, на което носната кърпичка не е изгладена както трябва. Ти си една путка, лорд Брукфийлд, просто една шибана путка.

Когато свърших, Брукфийлд се беше овладял.

— Опитвате се да ме провокирате. Няма да успеете, полковник. — Извади огромна ленена кърпа от левия джоб на панталона си и си обърса челото. — Знаете ли, в долината Бекаа, когато бях заложник, прочетох Свещения Коран за първи път. Преди това го бях чел двадесет пъти, но никога не разбирах какво всъщност ми казва.

Окей, трябваше да мина към план Б. Отново прекъснах монолога му:

— И какво ви каза той?

Не обърна внимание на сарказма ми.

— Че изкуплението е достижимо — каза той със спокойно изражение. — Бог обещава на онези, които вярват в него, пищни градини, напоявани от прохладни води, където ще живеят вечно в красиви къщи и ще бъдат почетени от присъствието Му.

Погледнах лорд Брукфийлд и се приближих сантиметър-два към него.

— Рецитирате обещанието на Аллах към истински вярващите.

Погледна ме спокойно.

— Предпочитам да го смятам за обещание на пророка към мъчениците. Следният стих, полковник, казва: „Воювайте с неверниците и лицемерите. Разправяйте се с тях безмилостно.“

Още малко се приближих.

— С терор ли? С бактериологическа война?

Докато говорех, Тод Стюарт стоеше на мястото си.

— Ако е необходимо — отговори Брукфийлд. — Тези кутии са просто средство за постигане на цел.

Приближих се още малко.

— И целта е?

— Ислямско единство. Ислямското единство не може да се купи, както се опитваха да правят онези от Саудитска Арабия, и други. Не може да бъде постигнато чрез съжителство със Запада, както ще установят онези, на които вашата страна плаща, за да живеят в мир с Израел. То трябва да бъде заслужено — заслужено чрез борба и изкупление. Може да бъде постигнато само ако се спазва моят план.

Планът му беше да се разпали бактериологическа война. Според мен очевидно беше откачил. Думите му нямаха смисъл и му го казах, като отново се приближих няколко сантиметра, без да привличам ничие внимание.

— За вас може би нямат смисъл — каза Брукфийлд с ярко блеснали очи. — Но хаосът, който ще настъпи от тези кутии, ще покаже веднъж завинаги на моите мюсюлмански братя, че Западът е уязвим, че може да бъде победен. И преди е имало победи, но не така големи.

Отново щях да възразя, но Човекът с монокъла ме изпревари и се включи в диалога:

— Подозираме, сър — почтително каза той, — че и на други места във Великобритания има антракс.

Това беше ново за мен. Мик ми беше дал доста изчерпателни сведения, но не каза нито дума за друг антракс освен шестте кутии, които бях взел от „*Numero Douze*“ и изпратил тук.

Сър Обри продължи:

— Ако ми кажете местоположенията им и ми дадете думата си на джентълмен, че няма да ги използвате срещу нас, може би ще успеем да постигнем някакво споразумение.

Брукфийлд разтегли устните си в усмивка.

— Дума на джентълмен ли? — запита реторично той. — Това ми хареса, сър Обри.

Сър Обри вдигна рамене.

— Инструктираха ме да попитам.

— Не се съмнявам в това.

Брукфийлд беше луд. Изобщо не се съмнявах в това. А нещата започваха да се объркват. Време беше да се заемам с реалността.

— Хайде — казах, — стига толкова.

Брукфийлд ме погледна:

— Какво?

— Край! Разяснихте ни панислямските си възгледи. Добре, съобщението е прието. Разбрахме също, че не ви е много грижа за хора като сър Обри. Е, честно казано, съгласен съм с вас. Той е един задник — надут и така нататък. Но в крайна сметка, лорд Брукфийлд, според мен вие сте едно шибано танго. Стига с мъченическите глупости. Оставете интелектуалната реторика и купешките думи. За мен сте обикновен престъпник, който се опитва да нарани милиони невинни хора. Доказателството се намира точно тук, пред големия ми словашки нос: вие сте се завързали за шибания антракс. Това означава, че ще го взривите, ако не спазим исканията ви. Добре, лорд Брукфийлд, какво искате?

— Винаги сте много прям, нали, полковник?

— Пести ми време.

Ухили се злобно.

— Така смятах. — Извъртя се към мен. — Както казахте, завързал съм се към тази кутия с изключително опасно химическо вещество. Това, което искам, е безопасност за себе си и сержант Стюарт. Ще си тръгнем със собствения ми самолет. Направлението ни не е от значение. От значение е фактът, че ще летим, без да бъдем притеснявани от никого.

Знаех, че това не е всичко.

— И?

— И когато пристигнем там, за където сме тръгнали, аз — ето думата ми на джентълмен, сър Обри — ще ви кажа къде се намират останалите кутии.

Човекът с монокъла кимна.

— Колко са?

— Шест — отговори Брукфийлд.

Сега разбрах какво прави сър Обри. Съобщаваше ми, че не съществуваха никакви други кутии.

Защо? Защото бях изпратил шест от тях на Мик Оуен с любезното съдействие на полковник Анджелоти.

Просветна ми толкова силно, че се зачудих дали другите в стаята виждат светлината. След като никой не реагира, разбрах, че въпросното „просветление от Бога“ е предназначено само за мен.

Просветление номер едно: Мик Оуен е информирал сър Обри през цялото време.

Просветление номер две: Лорд Брукфийлд нямаше никаква представа, че пътуването на Марсел Мустака до Дорсетшир е било отменено поради смърт, причинена (макар случайно) от моя милост в „*Numero Douze*“. Всъщност, ако лорд Брукфийлд беше проверил какво прави съмишленикът му, щеше да установи, че човек на име Мосю Андре Марсел Дало се е регистрирал в хотела, останал е два дни и си е тръгнал, точно по график. Така съгласувах нещата с Мик от Италия.

Когато стана дума за Италия, ми дойде просветление номер три: Бяха ми направили номер. Отново аз представлявах сиренето в капана. Стръвта. Примамката. Птицата-мамец. Баламата.

Разбрах защо съм такъв. А вие?

Не? Позволете ми да обясня накратко. Лорд Брукфийлд беше твърде високопоставен, а също и с доста добри връзки, за да може с него да се разправят англичаните, които робуват на класите. Той представляваше част от структурата на властта им и ако го отстранят, щяха да покажат, че тази власт е напълно изгнила отвътре. Вместо това пуснаха след него един свиреп американец — мен.

Докато получавах просветленията си, сър Обри продължаваше да говори. Аз спрях да разсъждавам и започнах да слушам.

— Къде се намират те, лорд Брукфийлд? — питаше той.

Брукфийлд се усмихна.

— Знаете, че не мога да кажа нищо сега. — Завъртя се. — Мисля си, сър Обри, че би трябвало да дойдете с мен. По този начин веднага след като стигна на местоназначението си, ще ви дам информацията.

Честно казано, писна ми. Командващият, един от най-съвестните и смели мъже, беше убит от този задник. Хауи Калуа също беше мъртъв — паднал при преследването. Сега Брукфийлд заплашваше да отнеме живота на още невинни хора, ако не постигне своето. Сметнах, че всичко, с което мога да го спра, си струва.

Затова, когато Брукфийлд се извъртя, ръката ми се насочи към токата. Бръкнах с три пръста под долния ѝ ръб и извадих малкото пицовче калибър 9 милиметра, нагласено към токата по поръчка.

Пистолетчето е „Дейвис D-38“, срязано и намалено до седем сантиметра. В него има два срязващи патрона — направени по поръчка, с мощен барутен заряд, травмиращи и предпочитани от Док Трембли като последно средство за убиване. Наричат ги форми за сладки, защото режат месото с такава лекота, с каквато формите за сладки режат тесто.

Стрелях два пъти от около метър, като се целех в рамото на Брукфийлд.

Куршумите го улучиха — един в рамото, другият в гръдния кош. Удариха с приглушено тупкане и го отхвърлиха назад. На лицето му се изписа недоумение, когато инстинктивно натисна бутона на детонатора, за да гръмне антраксьт.

Само че не можеше да натисне бутона, защото ръката му беше отлетяла на метър от него.

Един куршум от типа „резачка за сладкиши“ има три елемента. Първият е ножоподобен режещ ръб, който отваря огромна рана. Следва малък заряд с пластичен експлозив, който разширява раната. Накрая избухва трети заряд и причинява, огромна, смъртоносна травма. Целият процес отнема по-малко от три стотни от секундата. Ако не бъдеш убит от първоначалния удар, умираш от загуба на кръв.

Брукфийлд се строполи на пода, а от мястото, където се намираще ръката му, бликаше кръв. Това означаваше, че куршумите са прерязали артерията. Неприятно за него.

Бих искал да се наслаждавам на гледката, но трябваше да се оправя и с Тод Стюарт. Беше се хвърлил към мен — почти хоризонтално, — насочил към врата ми кама от онези, които използват в Специалните сили на Великобритания.

Боб Спиър, създател на ножа „Фийлд файтър“, има теория за защитата срещу хладни оръжия, която напълно подкрепям. Наричаме я защита К-3. Приложих я на практика.

Първото К е Контакт. Затова не се опитвах да хвана оръжието, когато Тод се нахвърли към мен. Блокирах го с рамо и го фраснах по врата с лакът, като го отклоних от полета му. Падна.

Време беше за второто К — Контрол. Ударих го с един стол, който го зашемети за около половин секунда. Достатъчно ми беше, за да скоча върху него и да забия колене в гърба му, като се опитвах с всички сили да хвана с две ръце китката, която държеше ножа.

Тод не желаше да ми сътрудничи. Освен това беше доста як задник. Потъркаляхме се известно време наоколо, като всеки от нас се опитваше да постигне надмощие. Ръгнах го с коляно в слабините. Върна ми жеста. Отхапах по-голямата част от ухото му. Той стисна гърлото ми и се опита да строши адамовата ми ябълка.

Освободих се, пуснах лявата си ръка, счупих му носа и се опитах да му издера очите.

Камата изсвистя. Добре ме поряза — точно над лакътя на дясната ръка.

Но това ми даде чаканата пролука. Счупих му палеца, като го натиснах направо назад към голямата му китка. Това привлече проклетото му внимание. Погледна към ръката си смаян.

Ударих го в лицето с юмрук — счупих носа му още веднъж, после се претърколих, ритнах го бързо шест пъти в слабините, сякаш разпъвах килим, и измъкнах ножа от наранената му ръка.

Време за третото К — Контриране. Контрирах го, като забих камата малко под слънчевия му сплит. Чу се ясно съскане, когато пробих диафрагмата му.

Това го спря съвсем. Преобърнах го по корем, счупих врата му и изтощен, легнах по гръб.

Повярвайте ми, има и по-лесни начини човек да си вади хляба.

Обаче не предлагат такива изпитания, нали? Минаха няколко минути, но накрая успях да се изправя на колене, а след това и да стана прав.

Сър Обри говореше по телефона. По лицето му се виждаше, че ще се посере от щастие.

Прикри слушалката с ръка:

— Добре, полковник. Сигурен съм, че вашият командващ щеше да се гордее с вас.

Приятно ми беше да чуя това. Никой не беше споменавал командващия от известно време и ми стана приятно да разбера, че все още го помним. В края на краищата самият той беше поставил началото на тази верига от объркани събития, като ме изпрати в Кайро.

Имаше няколко въпроса, които бих искал да задам на сър Обри веднага — например не беше ли той човекът, издал информацията за операцията в Кайро на Пинки, като знаеше, че Фъшкията ще ме накара да бягам и да се принудя да докажа сам теорията си, че лорд

Брукфийлд е танго, с което да позволи британците да останат настрани от операцията, като продължават да ме контролират чрез Мик.

Но добре знаех, че Човекът с монокъла никога не би ми казал истината. Това просто не беше в стила му.

Сър Обри приключи разговора си и затвори телефона. Обърна се към мен.

— Изглежда, че сте счупили челюстта на адмирал Прескът на две места, полковник Марчинко.

Свих рамене.

— Жалко.

— За счупването ли?

— Не, че е счупена само на две места. — Чух шум долу. — Полицията ли е?

Британецът поклати глава.

— Специалните сили. Това нещо трябва да мине тихо. Има прекалено много щекотливи елементи, нали се досещате?

Досещах се отлично.

Сър Обри постави монокъла си на място.

— Е, полковник, какво следва сега?

— Много джин с лед, сър Обри, няколко бири с Мик, а после ще заведе момчетата си у дома, ако нямате нищо против.

— У дома? — Това дори го накара да се усмихне. — Ами адмирал Прескът? Този път няма да се откачите от него толкова лесно.

Поклатих глава.

— Не бъдете толкова сигурен, сър Обри. Убеден съм, че адмирал Прескът и аз ще постигнем разбирателство.

— Така ли? След всичко това си мисля, че различията ви са напълно непримирими.

— Сър Обри, работата е там, че не познавате Пинки така добре, както аз.

В края на краищата знаех нещо за Пинки Прескът III, вицеадмирал от Военноморските сили на САЩ, за което сър Обри нямаше представа.

Все още имах шибаното му досие от Следствената служба.

[1] Шеговито наименование на значка с тризъбец, която тюлените носят на униформите си. „Будвайзер“ е марка бира. — Б.пр.

↑

[2] Скъпи автомобили, произвеждани от „Ролс-ройс“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.